

„ეს არის ძლიერი, წინასწარმეტყველური და შთამაგონებელი წიგნი“
ქრისტინ კეინი დამაარსებელი A21 დაPropel Women-ის დამფუძნებელი

გაითავისათ თქვენი იდენტურობა
და მიზანი ამ უფოთითა და
მეტოქოპიტ ალსავსა ღროში!

კონკურენციის ბარეში

ლიზა ბევირი

ბესტსელერების ავტორი, ისეთების როგორცაა:
„ძუ ლომის გამოღვიძება“ და „გოგონები ხმლებით“

ძვირფასო მეგობარო!

შენ ღმერთმა უნიკალური შეგქმნა, რათა ყოფილიყავი მიზნის ძლიერი ქალბატონი! თუმცა, მრავალმა ჩვენგანმა ძალიან დიდი გზა განვლო დაბნეულობასა და უიმედობაში. სიმშვიდე და სიხარული მოგვპარა იმან, რომ გამუდმებით ვადარებდით საკუთარ თავს სხვებს.

დროა ნამოვდგეთ და ვიცხოვროთ ისეთი ცხოვრებით, რომელიც შეუდარებელი იქნება სილამაზის, ძალის, ღირსებისა და ნვდომის მხრივ. იპოვე შენი ნამდვილი იდენტურობა ქრისტეში! იყავი იმედით გაბრწყინებული, ერთგულად იმსახურე და სიყვარულით აკეთე ყველაფერი!

ამ წიგნის გზავნილი ყველა ასაკის ქალბატონისთვისაა და ჩემთვის უდიდესი პატივია მქონდეს შესაძლებლობა, გაკურთხო ამ წიგნით, ჩემო ძვირფასო მეგობარო და დაო. გთხოვ, ნუ მოგერიდება, გაუზიარო ეს რესურსი ყველა ადამიანს, ვისაც კი იცნობ! ეს ჩემი შენდამი საჩუქარია!

იცხოვრე სიყვარულით, გაბედულებითა და ენთუზიაზმით ალვსილმა!

პატივისცემით,

ლიზა ბევერი
LisaBevere@ymail.com

გაითავისაეთ თქვენი იდეატურება
და მიზანი ამ უფოთითა და
მეტოქოზით აღსავსე ღროში!

კონკურენციის გარეშე

ლიზა
გევირი

ბესტსელერების ავტორი, ისეთების, როგორცაა:
„ძუ ლომის გამოღვიძება“ და „გოგონები ხმლებით“.

„წარმოიდგინეთ სამყარო, რომელშიც თითოეული ჩვენგანი აცნობიერებს, თუ რა ძლიერ ვუსყვარვართ და გვაფასებს ღმერთი. თავის წიგნში „კონკურენციის გარეშე“, ლიზა ბევრი მოგვინოლებს გავაცნობიეროთ, რომ ღმერთმა უნიკალურებად შეგვქმნა და შეგვიყვარა. სწორედ ამიტომ, თითოეულ ჩვენგანს მოგვეცა გადაამწყვეტი და მნიშვნელოვანი როლი ღვთის გეგმის აღსრულებაში. ეს წიგნი გინვეთ გააჰყვით ღმერთს და იმ მისიას, რომელიც მას თქვენთვის აქვს გამზადებული“.

– **ჰოლი ვაგნერი**, მწყემსი და მწერალი.

„ჩვენ ვცხოვრობთ ისეთ კულტურაში, რომელიც სავსეა საკუთარი იდენტურობის ძებნაში მოხეტიალე სულებით, რომლებიც არასწორ ადგილებში ეძებენ მას. წინამდებარე წიგნი, გახლავთ ნამდვილი კომპასი, რომელიც მამაკაცებსა და ქალებს ჩვენი სულიერი იდენტურობის ჭეშმარიტ წყაროს გვიჩვენებს. ჩვენ ღმერთს ვეკუთვნივთ, მან აგვიჩა და უნიკალური სიყვარულით შეგვიყვარა. ამ მუდმივი ჭეშმარიტებების ცხოვრებაში გატარებით ლიზა სამაგალითო საქმეს აკეთებს. ეს წიგნი აუცილებლად უნდა წაიკითხოთ!“

– **ბრედი ბოიდი**, ახალი სიცოცხლის ეკლესიის მწყემსი, კოლორადო სპრინგსი, და ავტორი წიგნისა „Addicted to Busy“.

„წიგნში „კონკურენციის გარეშე“, ლიზა გვიზიარებს სულში ჩამწვდომ ჭეშმარიტებას, თუ რისთვის შეგვქმნა ღმერთმა და რომ მას პერსონალურად და უნიკალურად უყვარს თითოეული ჩვენგანი. ვერ წარმოიდგენია, რომ ამ წიგნის წაკითხვის შემდეგ, ვინმე დაეჭვდეს უფლის მისდამი სიყვარულში!“

– **ქრის ჰოჯესი**, მწყემსი ეკლესიისა Church of the Highlands და ავტორი წიგნებისა „Fresh Air და Four Cups“.

„თუ ოდესმე გქონიათ პრობლემა საკუთარი თავის იდენტურობასთან, ეს წიგნი გარდატეხის მომენტად იქცევა თქვენთვის. გაცნობიერება იმისა, თუ რამდენად უნიკალური ვართ ქრისტეში, იმდენად გვცვლის, რომ უსაფრთხოების ზონიდან გამოვდივართ და საკუთარ ადგილს ვიკავებთ უზენაესის მიერ ადამიანთა გადარჩენის დიდებულ გეგმაში“.

– **შეილა უოლში**, ავტორი წიგნისა „God Loves Broken People“ და Women of Faith-ის ძირითადი სპიკერი.

„კონკურენციის გარეშე“ ჭეშმარიტად თვალის ამხელი წიგნია, რომელიც, ჩემი აზრით, დიდ გავლენას მოახდენს თანამედროვე თაობაზე. ლიზა ბევრი იმდენად ლამაზი და ცოცხალი გზით გადმოსცემს შემოქმედის სიყვარულს, რომ ნამდვილად დაატყვევებს თითოეულ მკითხველს. რაც უფრო ღრმად ჩაეფლობა მკითხველი ამ საოცარ წიგნში, იგი უფრო და უფრო მეტს შეიტყობს ღვთის სიყვარულის შესახებ, და ასევე საკუთარი იდენტურობის ღმერთში აღმოჩენის მნიშვნელობის შესახებ“.

– **მეთიუ ბარნეტი**, ოცნების ცენტრის თანადამფუძნებელი.

„კონკურენციის გარეშე“ უფლის სიყვარულის ლამაზ შესხენებას წარმოადგენს ყველა ერისთვის. ლიზა ამ თემას განახლებული გამოცხადებით უდგება და თავის აზრებს ელევანტური და ლაკონური გზით გამოხატავს. ეს ჭეშმარიტად ლამაზი წიგნი გახლავთ, რომელიც შთააგონებს თითოეულ მკითხველს“.

– **ქეროლიან ბარნეტი**, ოცნების ცენტრის თანამწყემსი.

„კონკურენციითა და შედარების მოხდენით შეპყრობილ სამყაროში, ეს წიგნი აუცილებლად წასაკითხი წიგნია თითოეული დღობისთვის, ქალიშვილისთვის, ლიდერისთვის და მეგობრისთვის. დროა ჩავჭიდოთ ერთმანეთს ხელები, ნაცვლად იმისა, რომ დავიწყოთ იმის შედარება, თუ ვის რა გვიჭირავს ხელში. დროა, რომ ერთმანეთთან მოზიარეობით დავტკბეთ, ნაცვლად იმისა, რომ ერთმანეთი ავიტანოთ. ჩვენ კონკურენციის გარეშე ვართ, ამიტომ, მოდი, ყველას მივცეთ წარმატების მიღწევის საშუალება!“

– **შარლოტ გემბილი**, წამყვანი მწყემსი ეკლესიისა **LIFE Church, Bradford, UK**

„თუ თქვენ ებრძვით გრძნობას, რომ არაფრის მაქნისი არ ხართ და ვერ ხედავთ, თუ რაშია თქვენი ცხოვრების დანიშნულება, კონკურენციის გარეშე, სწორედ ის არის, რაც თქვენ შინაგანი კრიტიკოსის გასაჩუმებლად გჭირდებათ. ღმერთმა დაგინესათ, რომ კმაყოფილება შეინარჩუნოთ ნებისმიერი გარემოების შუაგულში“.

– **მწყემსები სტივენ და ჰოლი ფურტიკები**, ამაღლების ეკლესია.

„ლიზა დაგეხმარებათ აღმოჩენაში, თუ როგორ განიცადოთ ის თავისუფლება და თვითრწმენა, რომელიც მოჰყვება იმის ცოდნას, რომ თქვენ შემოქმედის ექსკლუზიურ შედეგს წარმოადგენთ მეტოქეობისა და კონკურენციის გარეშე და, რომ თქვენ ყველაფერი გაქვთ, რაც გჭირდებათ ღვთის მიერ თქვენთვის მოცემული უნიკალური დანიშნულების შესასრულებლად“.

– **ვიქტორია ოსტინი**, ლეიქვუდის ეკლესიის თანამწყემსი, ჰიუსტონი, ტექსასი.

„ლიზა ბევრის წიგნი „კონკურენციის გარეშე“, ქრისტეში თქვენი იდენტურობის ახალ განზომილებაში გამოგაღვიძებთ. ლიზას წიგნი სავსეა გამჭრიახობითა და ღვთიური სიბრძნით. იგი გამოგინვეთ, შთაგაგონებთ და აღგჭურვავთ იმისთვის, რომ გაჰყვით უფლის უნიკალურ მონოდებას თქვენს ცხოვრებაში. თუ თქვენი დიდი სურვილია, შეიტყოთ, თუ რას ამბობს უფალი თქვენს ბედზე, ეს წიგნი თქვენთვისაა! მე მას უმაღლეს რეკომენდაციას ვუწევ“.

– **კრის ვალოტონი**, ეკლესია „ბეთელის“ ხელმძღვანელის უფროსი დამხმარე, რედინგი, კალიფორნია.

„ლიზა ბევრი მრავალი წელია, რაც ჩვენი ახლო მეგობარია და ჩვენ გვჯერა, რომ ის იდეები, რომლებსაც იგი გვიზიარებს წიგნში „კონკურენციის გარეშე“, მრავალს მიანიჭებს თავისუფლებას. მისი კითხვისას, სთხოვეთ ღმერთს, დაგეხმაროთ საკუთარი თავის სხვასთან შედარებისა და კონკურირების სურვილის გადალახვაში და იმაში, რომ მისცეთ მას საშუალება დაგანახოთ, თუ როგორ მოიცვათ და იზემოთ იმ პიროვნებით, როგორც ღმერთმა შეგქმნათ“.

– **ჯეიმს რობინსონი**, LIFE Outreach International-ის დამფუძნებელი და პრეზიდენტი.

„მიყვარს ლიზა. მას ისეთი დროული სიტყვა მოაქვს. ეს წიგნი აუცილებლად უნდა წაიკითხონ ადამიანებმა და აუცილებლად უნდა იწამონ ის, რაც მასში წერია. ცოდნა იმისა, თუ ვინ ხარ და რომ სხვა ადამიანებს საჭიროებ, ძალიან ბევრს ნიშნავს! ამ წიგნის კითხვა გაგაძლიერებთ, იგრძნობთ რა, რომ მამა გესაუბრებათ თქვენი ქმშარიტი, ურყევი იდენტურობის შესახებ“.

– **ჯენი ჯონსონი**, ქება-დიდების ლიდერი/სიმღერების ავტორი ბეთელის მუსიკით.

„კონკურენციის გარეშე“ წარმოადგენს ბრწყინვალე გამომაფხიზლებელ მოწოდებას ყველა ასაკის ქალბატონებისთვის. ლიზას უნყება, რომ ღმერთმა ჩვენ უნიკალურად შეგვიყვარა და მოგვინოდა, ძალიან საჭიროა. მე მომწონს მისი ვნება და ენერჯია, რომელიც წიგნის ყოველ გვერდზე გვხვდება თვალში“.

– **ალლი უორტინგტონი**, ავტორი წიგნისა: *Breaking Busy: How to Find Peace and Purpose in a World of Crazy*.

„ლიზას გაბედული და სულით აღსავსე სიტყვები დაეხმარება ქალბატონებს განთავისუფლდნენ მეტოქეობის, სიამაყისა და შურისგან. ის ისე ცხოვრობს, როგორც ქადაგებს: როდესაც იესოს ეკუთვნი, შენ კონკურენტი არ გყავს“.

– **სარა ბესსი**, ავტორი წიგნებისა *Jesus Feminist* და *Out of Sorts: Making Peace with an Evolving Faith*.

„ლიზას ახალი წიგნი ისეთი საგანძურია. ფაქტიურად, იგი ლიტერატურულ ექვივალენტს წარმოადგენს იმისა, რომ ღმერთმა ხელებით მოაბრუნოს ჩვენი სახე თავისკენ და მშვიდად და მტკიცედ გვითხრას: „მე შენ მიყვარხარ!“

– **ლიზა ჰარპერი**, მწერალი და ბიბლიის მასწავლებელი.

„გაგება იმისა, თუ ვის ეკუთვნი, რა უნიკალური ადგილი გიკავია უზენაესის ოჯახში, და აგრეთვე, ქრისტეს ხასიათის ჩანვდომა, უმნიშვნელოვანეს როლს თამაშობს ჯანსაღი გულისა და სულის მუდმივ ზრდაში. როდესაც საქმე ამ მარადიულ პრინციპებს ეხება, ლიზა ბევრს გააჩნია განსაკუთრებული უნარი, გადმოგვცეს

ბიბლიური ჭეშმარიტება და პირადი გამოცხადება. თქვენ კვლავ აღმოაჩენთ არა მხოლოდ იმას, თუ ვინ ხართ, არამედ იმას, თუ ვინ არის ის: შეუდარებელი, პირადი და ძლევამოსილი მსხნელი“.

– **ბრაიან და ბობი ჰიუსტონები**, ჰილსონგის ეკლესიის გლობალური დამფუძნებლები და უფროსი მწყემსები.

„სამყაროში, რომელშიც ქალები გამოირჩევიან საკუთარი თავის სხვასთან შედარებითა და მეტოქეობით, ლიზა ბევირი აკეთებს იმას, რაც ყველაზე უკეთ გამოსდის – გვიზიდავს ჩვენ თავის ქალურ გულთან ახლოს ძალის მომცემი და განმკურნებელი სიტყვებით: „ქალიშვილო, შენ საკმარისად კარგი ხარ, რამეთუ მამას სრულყოფილი სიყვარულით უყვარხარ!“. ნიგნი „კონკურენციის გარეშე“ გვართმევს საჭიროებას შევეჯიბროთ ვინმეს, გვათავსებს რა პირდაპირ მამის გულში და მის მკლავებში გვხვევს. ეს ნიგნი აუცილებლად უნდა ნაიკითხოს ყველა ქალმა, ვისაც უფრო ღრმა კავშირის, იდენტურობისა და მიზნის ქონა სურს!“

– **კრისტა ბლეკიფორდი**, ჯილდოების მქონე კომპოზიტორი, სპიკერი და ავტორი ნიგნებისა *God Loves Ugly* და *Heart Made Whole*

„ლიზა ბევირის ახალი ნიგნი „კონკურენციის გარეშე“ წარმოადგენს მშვენიერ აღწერას ღვთის უნიკალური სიყვარულისა, რომელიც მას თითოეული ჩვენგანის მიმართ გააჩნია. ნიგნი შეგვახსენებს, რომ ჩვენ კონკურენტები არ გვყავს, რამეთუ ღმერთმა, ჩვენი შექმნის დროს, უნიკალური ღირებულებები და იდენტურობა მოგვანიჭა თავისში. ამ ნიგნის ნაკითხვა ყველასთვის აუცილებელია!“

– **ჯენტლენ ფრანკლინი**, **Free Chapel-ის** უფროსი მწყემსი და **New York Times-ის** თანახმად, ბესტსელერების ავტორი.

„ჩემმა ძვირფასმა მეგობარმა, ლიზა ბევირმა, ეს ისევ გააკეთა. კონკურენციის გარეშე, ეს არის ძლიერი, წინასწარმეტყველური და შთამაგონებელი ნიგნი, რომელიც დაგეხმარებათ იმის აღმოჩენაში, თუ ვინ ხართ, ვის ეკუთვნით, როგორც ღვთის ქალი. გადაეცით ეს ნიგნი ყველა ქალს, ვისაც იცნობთ! – მე ვიცი, რომ ასე მოვიქცევი“.

– **ქრისტინ კეინი**, **A21-ისა და Propel Women-ის** დამფუძნებელი.

„ჩვენ არა მხოლოდ ერთნაირად ვუყვარვართ ღმერთს, არამედ უნიკალურადაც. ნიგნში „კონკურენციის გარეშე“ ლიზა ფარდას ხდის ჭეშმარიტებებს, რომლებიც ხელს შეგიწყობენ თქვენი ძალისა და მიზნის აღდგენაში“.

– **მარკ ბატერსონი**, **New York Times-ის** თანახმად, ბესტსელერების ავტორი ნიგნისა *Circle Maker* და **National Community Church-ის** უფროსი მწყემსი.

გაითავისათ თქვენი იდენტურობა
და მიზანი ამ შუქოთითა და
მატოქოპით აღსავსე ღროში!

კონკურენციის გარეშე

ლიზა
ბევირი

ბესტსელერების ავტორი, ისეთების, როგორიცაა:
„ძუ ლომის გამოღვიძება“ და „გოგონები ხმლებით“.

Without Rival by Lisa Bevere, Georgian

© 2017 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Originally published in English as Without Rival

Additional resources in Georgian by John and Lisa Bevere are available for free download at: www.CloudLibrary.org

To contact the author: LisaBevere@ymail.com

„კონკურენციის გარეშე“ ლიზა ბევერი ქართულად

© 2017 Messenger International

www.MessengerInternational.org

ორიგინალი დაიბეჭდა ინგლისურ ენაზე Without Rival

ჯონ და ლიზა ბევერისაგან, დამატებითი რესურსები ქართულ ენაზე

ხელმისაწვდომია შემდეგ მისამართზე: www.CloudLibrary.org

ავტორის ელფოსტის მისამართი: LisaBevere@ymail.com

ძვირფასო!

შენ ხარ შეუფარებელი და მამის მიერ შეყვარებული ქალიშვილი და ამ უპრეცედენტო დროს, შენ მონდობილი გაქვს ისეთი უწყება და აღთქმა, რომელსაც ანალოგი არ გააჩნია. შენ ამ მომენტისთვის იყავი შერჩეული, რომელიც ერთდროულად დიდებულია არის და საშინელიც. სწორედ ამიტომ, შენ უნდა გიყვარდეს უშიშრად... გნამდეს საოჯარი რწმენით... და უსაზღვრო იმედი გქონდეს.

შინაჯი

1. იდენტურობა მეტოქის გარეშე.....	13
2. ჩვენი შეუდარებელი ღმერთი.....	29
3. დაპირება კონკურენციის გარეშე.....	49
4. არც კი გაბედო შედარება!.....	73
5. როდესაც მეტოქედ აღგიქვამენ.....	91
6. სქესი მეტოქის გარეშე.....	113
7. შიშისა და სიყვარულის მეტოქეობა.....	143
8. ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები.....	161
9. ქალიშვილი მეტოქის გარეშე.....	183
10. შეუდარებელი ცხოვრება.....	205
შენიშვნები.....	223

1

იღენტურობა მეტოქის გარეშე

„ჩვენს მთავარ საჭიროებას, წარმოადგენს ადამიანი, რომელიც შთაგვაგონებს ჩამოვყალიბდეთ ისეთ პიროვნებად, როგორადაც, შეგვიძლია, რომ ვიქცეთ“.

რალფ უოლდო ემერსონი

მდესმე გყოლიათ მეტოქე?
მე არ ვგულისხმობ მეგობრებს შორის გამართულ სპორტულ შეჯიბრებებს და არც ბავშვებს, რომლებიც მშობლების ყურადღებისა და სიყვარულის მოპოვებაში ეცილებიან ერთმანეთს.

მე უფრო სერიოზულ მეტოქეობას ვგულისხმობ. ეს არის მეტოქე, რომელიც მეგობარს ან ოჯახის წევრს არ ჰგავს. ასეთი მეტოქის მიზანი არის არა ის, რომ მოიგოს თამაში, არამედ საერთოდ გამოგთიშოთ თამაშიდან.

მაგრამ რა მოხდება, თუკი აღმოაჩენთ, რომ ცხოვრება, რომელზეც თქვენ ოცნებობდით, ამ მეტოქეობის მიღმაა? თუ აღმოაჩენთ, რომ იმისთვის, რომ თამაშს გამოეთიშოთ, წაგება სულაც არ არის აუცილებელი? რა მოხდება, თუკი მიხვდებით, რომ წაგება არ შეგიძლიათ? რა მოხდება, თუკი არა მხოლოდ იაზროვნებთ არასტანდარტულად, არამედ იცხოვრებთ კიდევ ასე?

მრავალი წლის წინ ერთი წიგნი წავიკითხე, რომლის ავტორიც ვარაუდობდა, რომ ქვეყნიერების აღსასრული, რომელიც ჩვენ ვიცით, რომ ნამდვილად დადგება, საყოველთაო გაუცხოების

კონსერვაციის გარეშე

შედეგად უფრო იქნება, (ვიდრე უცხოპლანეტელთა შემოსევის შედეგად). წიგნში საუბარი იყო იმაზე, რომ დადგება დრო, როდესაც მსოფლიო ორ მონინაალმდეგეთა ბანაკად ან ერთმანეთის საწინააღმდეგო აზრის მატარებელ ჯგუფებად დაიყოფა. ასეთი საყოველთაო გაყოფის ატმოსფეროში ძალიან ადვილია მტრულად განწყობილი მხარეების ერთმანეთთან დაპირისპირება, რათა მათ სრული აპოკალიფსის დადგომამდე იომონ.

ასეთი მასშტაბის მქონე ნებისმიერი დაყოფა, ბევრად უფრო ვინრო წრეში დაიწყება. ის შეიძლება დაიწყოს სახლებიდან, სადაც დაყოფილი ოჯახები სავსენი იქნებიან გულნატკენი ადამიანებით, რომელთაც გაყოფილი გულები ექნებათ. არსებობენ რეალური ძალები, რომლებიც ცრუ ჭეშმარიტებას თესავენ, რაც ადამიანის გონებას, ნებას და ემოციებს სტანჯავს, რათა აიძულონ ადამიანი ჯერ საკუთარ თავს დაესხას თავს და შემდეგ სხვებს.

რთულია თავი დავაღწიოთ ისეთ ადამიანებს, რომლებიც გვეუბნებიან, რომ ჩვენ არასაკმარისად კარგი, არასაკმარისად ახალგაზრდა, ჭკვიანი, სწრაფი და მდიდარი ვართ. ჩვენ თავს გვესხმიან და მოეღიან, რომ ბედს შევეგუებით და მათ მოლოდინს გავამართლებთ. მაგრამ ადამიანის ბუნება ისეა მოწყობილი, რომ იგი ცდილობს გაექცეს საკუთარი თავის ამ უსასრულო დამცირებას, რომელიც ცდილობს, დაარწმუნოს იგი იმაში, რომ მას არასაკმარისად აქვს ყველაფერი. როდესაც ეს დამცირება კრიტიკულ ზღვარს აღწევს, ზოგიერთი ადამიანი დათმობაზე მიდის, იწყებს ადაპტირებას, სხვის მიბაძვას, ხოლო სხვები კი თავდაცვით პოზიციას იკავებენ და საპასუხო ბრალდებების კორიანტელს აყრიან მონინაალმდეგეს.

ჩვენ განვსჯით სხვებს მაშინ, როდესაც ვგრძნობთ, რომ ჩვენ განგვსჯიან.

ვარცხვენთ სხვებს, როდესაც ჩვენ გვარცხვენენ;

გვძულს სხვები მაშინ, როდესაც საკუთარი თავი არ გვიყვარს;

შორს არ ვართ სურვილისგან, გავძარცვით სხვები, როდესაც ვგრძნობთ, რომ ჩვენც გვძარცვავენ.

ამ პროცესის დროს, ყველა წაგებული რჩება და მოგებული არავინაა. მაგრამ, იქნებ პავლე მოციქულის მიერ ნათქვამი სიტყვები ჭეშმარიტებას წარმოადგენს?

„აჰა, დიადი შენაძენია ღვთისმოსაობა კმაყოფილებასთან ერთად!“ (1ტიმოთე 6:6)

ილენტურობა მიტომის ბარეში

ღვთისმოსაობა – ეს არის უნარი გაითავისო ღვთის თვალსაზრისი. ეს ნიშნავს იმას, რომ როდესაც ჩვენ ვაღიარებთ მის შეხედულებას სხვა ადამიანების მიმართ, ამით ვღებულობთ მის შეხედულებას ჩვენი თავის მიმართაც.

კმაყოფილება და კომფორტის გრძნობა საკუთარ სხეულში არ წარმოშობს თვითკმაყოფილებას; ისინი კრეატიულობას გამოათავისუფლებენ! ზურგი შეაქციეთ ყოველგვარ ცილისმწამებელსა და ხელის შემშლელ ფაქტორს! მას ჩვენზე აქვს მოპყრობილი თვალები, რათა ჩვენც შევძლოთ ჩვენი თვალების აპყრობა მისკენ.

შემდეგ რა?

ნაცვლად იმისა, რომ შეეჯიბროთ სხვებს იმაში, რაც ღმერთს არასდროს უფიქრია თქვენზე... საკმარისად გექნებათ ენერჯია, რათა აღმოაჩინოთ ის, რაც თქვენია.

ვლოცულობ, რომ ამ წიგნმა გააცხადოს, თუ რა აბინძურებს თქვენს ყოველდღიურ ცხოვრებას. ნაცვლად იმისა, რომ შეეჯიბრის მოგება სცადოთ, რაც არაფერს მოგიტანთ, მინდა, რომ ომის მოგების პოზიცია დაიკავოთ. თქვენი სულის სიძლიერის წინააღმდეგ ძალიან რეალური ბრძოლაა გამართული. დროა, რომ თქვენი ადგილი დაიკავოთ ამ სამყაროში. მოდი, სააშკარაოზე გამოვიტანოთ სიცრუე და ხელის შემშლელი ფაქტორები და აღმოვაჩინოთ, თუ ვინ ხართ სინამდვილეში!

დაკარგული და ნაპოვნი

მიყვარს ძაღლები. ამას წინათ, როდესაც სახლიდან შორს ვიმყოფებოდი, სამხრეთ კორეაში, ჩვენი საყვარელი ძაღლი, ტია დაიკარგა. როგორც ჩანს, ჩვენს სახლში მომუშავე ერთ-ერთმა ხელოსანმა კარი ღია დატოვა და ტიამ მყუდრო სახლის სითბო მიატოვა, რათა კოლორადოს ცივი ზამთრის ქუჩებში ეხეტიალა. რაღაც მიზეზის გამო, მან სახლს ვეღარ მოაგნო იმ ღამით. ჩვენთვის უცნობმა მეზობელმა მის მიმართ მზრუნველობა გამოიჩინა და ღამით თავის სახლში შეიფარა, დილით კი ცხოველთა თავშესაფარში დატოვა.

ტიას საყელოზე იარლიყი ეკეთა, თუმცა იგი თითქმის უსარგებლო იყო, რამეთუ მასზე აღნიშნული ტელეფონის ნომერი უკვე ჩვენ აღარ გვეკუთვნოდა. ამასთან ერთად, მისი ლიცენზიის ვადა ამოიწურა (მომიტვევით, მეგონა, რომ ძაღლზე ლიცენზიის გაფორმება მხოლოდ ერთხელ ხდებოდა), და აი, ჩვენთვის ყველასთვის უსაყვარლესი ძაღლი, რომელსაც აქვს სახლი, მაგრამ არ გააჩნია არც ხმა და არც საიდენტიფიკაციო საბუთი, რომლებიც მას სახლის პოვნაში დაეხმარებოდნენ.

კონსერვაციის ბარეჟი

სეულში, სამხრეთ კორეაში, მე წარმოდგენაც კი არ მქონდა, თუ რა ხდებოდა სახლში. ჩემმა ვაჟებმა გონივრული გადანყვეტილება მიიღეს და არ გამიმხილეს ტიას დაკარგვის ამბავი, თუმცა სახლში, რალა თქმა უნდა, პანიკა სუფევდა. ისინი ყველგან ეძებდნენ ძალს, მაგრამ ვერსად პოულობდნენ. მათ ეშინოდათ, რომ ტია კოიოტების მსხვერპლი გახდა. ბოლოს და ბოლოს, თითქმის ხუმრობით, მათ გადანყვეტიეს ვილაცის რჩევისთვის მოესმინათ და ძაღლების თავშესაფარში დარეკეს.

როდესაც ოსტინი თავშესაფარში მივიდა და ტია დაინახა, იგი დარწმუნებული არ იყო, რომ ეს ჩვენი ძაღლი იყო. თავგადასავალმა იმდენად შეცვალა მისი ქცევის მანერა, რომ იგი უფრო დეპრესიაში მყოფი ჩანდა, ვიდრე გახარებული ოსტინის დანახვით. იგი გალიის კუთხეში იჯდა მოკუნტული და მთელი სხეულით ცახცახებდა. მას შემდეგ, რაც ოსტინმა მისი თავშესაფარში ყოფნის საფასური გადაიხადა, რაც დაახლოებით კარგ სასტუმროში ცხოვრების საფასურს უტოლდებოდა, და აგრეთვე რამდენიმე დიდი ჯარიმის გადახდის შემდეგ (როგორც ჩანს, ვადაგასული ლიცენზიის გამო მკაცრად სჯიან), ტია კვლავ ჩვენი გახდა.

როდესაც სახლში დავბრუნდი და ეს ამბავი შევიტყვე, გული მეტკინა არა ჩემი ბიჭების, არამედ ჩემი ძაღლის გამო. ტია უკვე ათ წელზე მეტია ჩვენთან ცხოვრობს და ასეთი რამ პირველად შეემთხვა, როდესაც სახლიდან გაიქცა და თავისით აღარ დაბრუნებულა. ავლელდი... რატომ ახლა? შესაძლოა, კატარაქტამ დაუსუსტა მხედველობა? ან, იქნებ ეს მისი ასაკის ბრალია? მე ხომ არ მეძებდა?

საბოლოო ჯამში, მნიშვნელობა არ აქვს, თუ რა მიზეზით წავიდა იგი. ტია ჩვენი ოჯახის წევრია და ის, რომ მას არ აქვს სახლის გზის პოვნის უნარი, ამ ფაქტს არ ცვლის. ჩვენ იგი მოვძებნეთ, გადავიხადეთ ჯარიმა, გავაგრძელეთ ლიცენზია, იგი იმ სამარცხვინო გალიიდან განთავისუფლდა და თავის ადგილს დაუბრუნდა, რომელიც ჩემს სანოლთან, ჩემს ფეხებთანაა. ერთი ღამით ხეტიალი, ვერ გახდებოდა მასზე უარის თქმის მიზეზი.

აღბათ მიხვდით, რის თქმას ვცდილობ. თუკი ჩვენ (შინაური ცხოველების, უდავოდ, არასრულყოფილი მფლობელები) ამდენს ვაკეთებთ ჩვენი ძაღლებისთვის, რამდენად ბევრს აკეთებს ჩვენთვის ჩვენი ზეციერი მამა? საკუთარი თავის შეცნობის პირველ ნაბიჯს წარმოადგენს იმის გაგება, თუ ვინ ხართ თქვენ ღვთისთვის. 1იოანე 3:1 ფარდას ხდის შემოქმედის შეხედულებას ჩვენზე, მის შვილებზე.

ილენტურობა მეტოქის ბარეში

„ნახეთ, როგორი საოცარი სიყვარული განავრცო მამამ ჩვენზე! უბრალოდ, შეხედეთ ამას – ჩვენ მისი შვილები ვართ. აი, ვინ ვართ სინამდვილეში. მაგრამ, სწორედ ამიტომ არ გვიცნობს ქვეყნიერება და სერიოზულად არ გვიყურებს, რამეთუ მას წარმოდგენაც კი არ აქვს, თუ ვინ არის იესო და რას აკეთებს იგი“. (Message)

მოდი, ცოტაოდენ უფლის საოცარ სიყვარულზე ვიმსჯელოთ! იგი ჩვენში თრთოლვას იწვევს, ალტაცებაში მოვყავართ და თავბრუს გვახვევს. ზეციური მამის სიყვარული, ქვეყნიურისა და ჩვეულებრივის სრულიად სანინაალმდეგო ცნებას წარმოადგენს. ამ სიყვარულის სიღრმე საკმარისია ჩვენს გასაოცებლად. ამ საოცარ სიყვარულს გაგრძელება გააჩნია, იგი ჰგავს საჩუქარს, რომელიც შენაძენს მოჰყვება, მაგრამ უფრო უკეთესია, რამეთუ ეს არის საჩუქარი, რომელიც შენაძენს მოსდევს თან. ჩვენ გადარჩენა საჩუქრად გადმოგვეცა. ღმერთმა საცოდავ მდგომარეობაში, გალიაში დაგვინახა, რომელიღაც გარკვეული რელიგიურ-ჰუმანისტური საზოგადოების კუთხეში შეყუჟულები, და ფასი გადაიხადა ჩვენს დასახსნელად. მაგრამ იგი ამაზე არ გაჩერებულა. მან თავისთან მიგვიზიდა, განაახლა ჩვენი ლიცენზია და საკუთარ თავთან გაგვაიგივა (და ეს ყველაფერი მანამდე გააკეთა, ვიდრე აბაზანას მივიღებდით). თქვენ ნამდვილად მას ეკუთვნიოთ. მას საოცრად უყვარს თითოეული თავისი შვილი. მაგრამ ამასთანავე მას უნიკალური სიყვარულით უყვარს თითოეული ჩვენგანი.

თანაბარი თუ უნიკალური?

ხშირად, ადამიანური მცდელობის გამო, ყველაფერში სამართლიანობა დავინახოთ, ჩვენ განვიცდით ცდუნებას, ვიფიქროთ, რომ ღმერთს ყველანი ერთნაირად ვუყვარვართ. რა კარგადაც არ უნდა ჟღერდეს ეს, ერთნაირად არ ნიშნავს საკმარისად ძლიერად. სიტყვა „ერთნაირად“ გულისხმობს იმას, რომ ჩვენ ერთმანეთის შენაცვლება შეგვიძლია. ეს ამის მსგავსია: „ოჰ, არა! მე იასამნისფერი ჭიქა გავტეხე იმ ჭიქებიდან, რომელიც გასულ კვირას ჰიპერმარკეტში ვიყიდე, იმედია მათ კიდევ აქვთ ასეთივე ჭიქები გაყიდვაში“. ან, როგორც ჩემს შემთხვევაში: „ძალლი, რომელიც ათ წელზე მეტი მიყვარდა, დამეკარგა, მაგრამ არა უშავს, ნავალ, ასეთივე ძალლს ვიყიდი და ისიც ამის მსგავსად მეყვარება“.

კონსპირაციის ბარეჟი

არა, ჩემს შემთხვევაში ეს ასე არ არის და იმედი მაქვს, რომ არც ღმერთთან არის ასე. აგიხსნით, თუ რატომ.

ერთხელ, დღისით დასვენება გადავწყვიტე. საქმე იმაშია, რომ საწოლზე კი არ დამეძინა, არამედ ჩემს ლეპტოპზე. როდესაც უეცრად გამომეღვიძა, აღმოვაჩინე, რომ ასო „ტ“ რვა გვერდზე იყო აკრეფილი.

ამ დროს ვიგრძენი, რომ ნამდვილად საწოლზე უნდა წამოვწოლილიყავი, ამიტომ ჩემს ფეხებთან მწოლიარე

**მე ერთნაირად
არ მიყვარს ჩემი
შვილები,
მე ისინი
უნიკალურად
მიყვარს.**

ძალი ხელში ავიყვანე და საძინებელში წავედი. სანამ ჩავთვლემდი, სულიწმიდის ნაზი ხმა ჩამესმა: „მე ჩემი შვილები ერთნაირად არ მიყვარს“. ამან შემაცბუნა და საწოლზე წამოვჯექი. საიდან მოვიდა ეს ღვთისსაგამობი აზრი? პასუხად დაუფიქრებლად წარმოვთქვი: „შენ ერთნაირად უნდა გიყვარდეთ, სხვაგვარად ეს უსამართლობა იქნებოდა“.

ჩემს პროტესტს დაუყოვნებლივ მოჰყვა პასუხი: „არა, ასე არ არის. ყველასადმი თანაბარი სიყვარული — ეს არის სიყვარული, რომლის გაზომვაც შესაძლებელია, მაგრამ გარწმუნებ, რომ ჩემი სიყვარულის გაზომვა შეუძლებელია. „თანაბარი“ ნიშნავს იმას, რომ ჩემი შვილები ურთიერთშემცვლელები არიან, მაგრამ ეს ასე არ არის. ჩემი გული განყოფილებებად არ არის დაყოფილი. მასში ვერავინ შეცვლის სხვას და ვერ დაიკავებს სხვის ადგილს. ახლა გესმის, რომ ჩემი შვილები თანაბარი სიყვარულით არ მიყვარს. მე თქვენ უნიკალური სიყვარულით მიყვარხართ!“

ღრმად ამოისუნთქეთ და კითხვა განაგრძეთ. *ღმერთს ჩვენ უნიკალური სიყვარულით ვუყვარვართ, და არა ერთნაირი სიყვარულით. დამიჯერეთ, უნიკალური — ეს უკეთესია.*

თუ თქვენ ორი ან მეტი შვილი გყავთ, ალბათ ხვდებით, თუ რაზეა საუბარი. როდესაც თქვენს ოჯახში მეორე ბავშვი დაიბადა, ხოლო შემდეგ მესამე, თქვენი სიყვარული არ გაყოფილა მათ შორის. იგი საოცრად გაიზარდა. თქვენ ვერ აწონიდით თქვენს სიყვარულს თითოეული შვილისადმი, რომც გეცადათ ეს. განა შესაძლებელია საკუთარი გულის ძალის გაზომვა? თქვენი სიყვარული თითოეული შვილისადმი უნიკალურია. თითოეული მათგანი განსაკუთრებულად აღვიძებს თქვენს სიყვარულს. საინტერესოა, როგორ შეიძლება გიყვარდეს რაიმე უნიკალური თვისება ერთ ბავშვში და სრულიად სანინალმდეგო თვისება მეორეში. მაგალითად, მე მყავს ძალიან ენერგიული შვილიშვილი

ილენტურობა მიტოქის ბარეზი

გოგონა, რომელიც ქარიშხალივითაა. მას ჰყავს უფროსი ძმა, ჩვენი პირველი შვილიშვილი, რომელიც ძალიან მგრძობიარე და ყურადღებიანია. მე მათ ერთმანეთს არ ვადარებ. მე მიყვარს ისინი და ვაფასებ ცხოვრებისადმი მათ ასეთ განსხვავებულ მიდგომას. არავითარ შემთხვევაში არ ვისურვებდი, რომ ისინი ერთნაირები ყოფილიყვნენ. არც ერთ მათგანს არ უკავია ჩემს გულში მეორეზე უფრო მეტი ადგილი, მე ისინი ორივე მთელი არსებით და უნიკალური სიყვარულით მიყვარს.

„თანაბარი“ აგრეთვე ნიშნავს იმას, რომ შემოქმედის სიყვარული გაზომვადი და გაზომილია, მაგრამ ეს ასე სულაც არ არის. იგი უსასრულოა. უნიკალურ სიყვარულს უფრო მეტი სიღრმე გააჩნია თავისში. მხოლოდ ერთი პიროვნება არსებობს ისეთი, როგორც შენ ხარ! ნეტარმა ავგუსტინემ შესანიშნავი სიტყვები თქვა: „ღმერთს ისე უყვარს თითოეული ჩვენგანი, თითქოს სხვა არავინ ჰყავს, ვინც შეიძლება რომ უყვარდეს“.

ზეციური მამის სიყვარულს ვერ შევადარებთ შოკოლადის ან ალუბლის ნამცხვარს, რომელიც მზრუნველმა მშობლებმა თანაბარ ნაწილებად დაჭრეს, რათა არც ერთმა ბავშვმა თავი დაჩაგრულად არ იგრძნოს. უზენაესის საოცარი სიყვარული არ ექვემდებარება ნაწილობრივ კონტროლს. აცნობიერებთ, რომ მან ჯერ კიდევ ქვეყნიერების შექმნამდე შეგიყვარათ და მისი თქვენდამი სიყვარული უსასრულოა? თქვენ შეგიძლიათ ზურგი აქციოთ მას, გაექცეთ, ჯოჯოხეთში მოიხსოთ თქვენი სანოლი, აკეთოთ ნებისმიერი საქმე, მაგრამ იგი არ შეწყვეტს თქვენს სიყვარულს (და თუ სერიოზულად ვიმსჯელებთ, განა არის ისეთი პიროვნება, ჯოჯოხეთში ძილი რომ ისურვოს?).

წინასწარმეტყველ იერემიას მეშვეობით, ღმერთმა შემდეგი რამ თქვა თავისი სიყვარულის შესახებ: „სამუდამო სიყვარულით შეგიყვარე, ისრაელ, ამის გამო მიგიახლოვე წყალობით“ (იერემია 31:3).

ყურადღება მიაქციეთ ზმნის ფორმას – ეს წარსული დროა. მისი სიყვარული – გადანყვეტილი საქმეა. მან დიდი სიყვარულით შეგიყვარათ პირადად თქვენ, რეალური და უნიკალური თქვენ, სამუდამო სიყვარულით, რომელიც არასოდეს დასრულდება, მიუხედავად იმისა, თუ რამდენად ახალგაზრდა ან მოხუცი ბრძანდებით, რამდენად გამხდარი თუ მსუქანი ხართ. ღმერთს მაშინაც უყვარდით, როდესაც ახალგაზრდა და უგუნური იყავით. მას ვუყვარვარ მე, უფრო ხანდაზმული და არაპროგნოზირებადი. ღმერთი სიყვარულია. ჩვენს მამას სიყვარული კი არ გააჩნია ჩვენს მიმართ — ის თავად წარმოადგენს ჩვენდამი სიყვარულს.

ზეციური მამის საუცხოო სიყვარული ჩვენს მიმართ

კონსპირაციის ბარეჟი

უსასრულო, ინტიმური და უნიკალურია. თქვენ მას უნიკალური სიყვარულით უყვარხართ, რამეთუ უნიკალურად ხართ შექმნილი.

„უნიკალური“ ნიშნავს „განსაკუთრებულს, განუმეორებელს“, და ჩემი საყვარელი განსაზღვრებაა – „რომელსაც არ ჰყავს თანაბარი ან კონკურენტი“. ჩვენს მამა ღმერთს არავინ ჰყავს მისი მსგავსი და ჩვენც არ უნდა გვიკვირდეს, რომ მის თვალში ჩვენ ვართ მისი ქალიშვილები, რომელთაც მეტოქე არ გააჩნიათ, ამიტომ არანაირი მიზეზი არ არსებობს იმისთვის, რომ ერთმანეთს შევეჯიბროთ.

თქვენ განუმეორებელი ხართ!

თქვენ ხართ საკუთარი თავის დასაწყისიც და დასასრულიც. არ არსებობს ისეთი ნიშნა, რომელიც მასიური წარმოებისთვის იქნა შექმნილი. ადამიანებს შორის არ არსებობს ერთმანეთის ასლი, ერთნაირი და თანაბარი. თქვენ არ გყავთ კონკურენტი, თქვენს მსგავსად სიყვარული, მხოლოდ თქვენ შეგიძლიათ, თქვენს მსგავსად, ღმერთს მხოლოდ თქვენ უყვარხართ. ვერავინ შეძლებს თქვენად ყოფნას თქვენზე უკეთესად!

ღმერთმა თქვენი დნმ-ი უნიკალურად შექმნა და საიდუმლოდ გამოგქერნათ, რათა მთელი მსოფლიო გაეოცებინა. მან მოიფიქრა, თუ როგორი გული გექნებოდათ, ღმერთი იყო თქვენი ღმერთისა და თქვენი ხმის მელოდის არქიტექტორი, მან შექმნა თქვენი ყველა ნაკვთი, და შექმნის პროცესში მხოლოდ საუკეთესო და ნათელი ფიქრები გააჩნდა თქვენს მიმართ. თქვენს მშობლებთან ერთად ღმერთი ხარობდა თქვენი პირველი ღმერთის დანახვაზე და სინაზით ადევნებდა თვალს თქვენს პირველ ნაბიჯებს.

ამ ნაზი და ყურადღებიანი მზრუნველობის ნყალობით თქვენს ცხოვრებაში არის მრავალი მხარე, რომლებიც უნიკალურად ასახავენ მის სიყვარულს. მან განსაკუთრებული თვისებები და ნიჭი ერთ პაკეტში მოათავსა, ანუ თქვენში, ღვთის ასულში. მან იცოდა, რომ თითოეული ეს თვისება საუკეთესოდ აისახება თქვენი ქალური ფორმის მეშვეობით.

ღმერთმა იცოდა, რომ თქვენ საუკეთესოდ წარადგენდით მას და კავშირს დაამყარებდით მასთან მისი ქალიშვილის რანგში. სწორედ ამიტომ შეარჩია მან თქვენთვის მდებარეობითი სქესი. მამებსა და ქალიშვილებს შორის ძალიან ფაქიზი კავშირი არსებობს.

როდესაც ღმერთი თქვენ გქმნიდათ, იგი მხოლოდ თქვენზე ფიქრობდა... თქვენ მისი სიხარული ხართ!

ეს ნიშნავს იმას, რომ თქვენ არ იქნებოდით უკეთესი, რომ ყოფილიყავით უფრო მაღალი ან დაბალი, რომ გქონოდათ უფრო მუქი ან უფრო თეთრი კანის ფერი.

იღნტურობა მეტოქის ბარაზე

ეს აგრეთვე ნიშნავს იმას, რომ თქვენ არ იქნებოდით მის მიერ თქვენთვის მონდობილი სიყვარულის უფრო უკეთესი მატარებელი, მამრობითი სქესის რომ ყოფილიყავით. ღმერთს თავისი ქალიშვილები ვაჟიშვილებზე ნაკლებად არ უყვარს. და არც თანაბარი სიყვარულით არ უყვარს ისინი. მას ქალები და მამაკაცები უნიკალური სიყვარულით უყვარს. შესაძლოა, ბავშვობაში თქვენ გეუბნებოდნენ ან იქნებ გიყვიროდნენ კიდევ, რომ ვაჟს ელოდნენ და ვაჟის ნაცვლად თქვენ დაიბადეთ. შესაძლოა, თქვენ თავადაც გსურდათ, რომ მამაკაცი ყოფილიყავით. მაგრამ იცოდეთ, ღმერთს არასოდეს სდომებია ეს.

ჩვენი ზეციერი მამა ხარობდა, როდესაც თქვენ პირველად ჩაისუნთქეთ, და წლების შემდეგ, როდესაც თქვენ სულიერად იშვით, მისი ქალიშვილი გახდით და სულით აღივსეთ, ანგელოზები მასთან ერთად სცემდნენ ყიჟინას.

საოცრად საყვარელო არსებავ, თქვენში შემთხვევითი აბსოლიტურად არაფერია!

ქალიშვილი, რომელსაც მეტოქე არ ჰყავს

რას ნიშნავს ეს ყველაფერი? ეს ნიშნავს იმას, რომ ჩვენ ყველას საკმარისზე მეტი გვაქვს განუზომელი და უსასრულო სიყვარული. თქვენ არ მოგინევთ ბრძოლა იმისთვის, რომ მის მაგიდასთან ადგილი დაიკავოთ ან მისი სიყვარული მოიპოვოთ. ვერავინ შეძლებს თქვენს გაძევებას ან შეცვლას... თქვენ არ გყავთ მეტოქე!

„მაგრამ, მეგობრებო, აი ვინ ვართ ჩვენ: ღვთის შვილები. და ეს მხოლოდ დასაწყისია. ვინ იცის, როგორ დავასრულებთ! რაც ვიცით ის არის, რომ, როდესაც ქრისტე ცხადლივ გამოჩნდება, ჩვენ ვიხილავთ მას – და როდესაც ვიხილავთ, მისი მსგავსნი გავხდებით. ყოველმა, ვისაც მისი მოსვლის მოლოდინი აქვს, გაემზადოს, და იესოს სინმიდე ნიშნად გამოიყენოს“. (1 იოანე 3:2-3 Message)

ერთად ჩვენ აღმოვაჩინთ, თუ როგორ ვიყოთ ის, ვინც ვართ – არა სხვა ვინმე, იმის მცდელობაში, რომ სხვების სიყვარული და მიღება მოვიპოვოთ. ჩვენ აღარ შევადარებთ საკუთარ თავს სხვებს, რამეთუ შედარებას არ მოაქვს შთაგონება. საკუთარი თავის სხვებთან შედარება გვძარცვავს ჩვენ, ხოლო ჩვენი მხრიდან კი – მთელს მსოფლიოს. განა არსებობს

კონსერვაციის ბარეში

შედარების მოხდენისა და მეტოქეობის აუცილებლობა, თუკი ჩვენი ფასეულობა და იდენტურობა, საბოლოო ჯამში, ჩვენს თანდაყოლილ უნიკალურობასთან არის დაკავშირებული? ჩვენ მხოლოდ დავქანცავთ საკუთარ თავს. თქვენ ხართ ქალიშვილი მეტოქის გარეშე, რომელსაც სინათლის ტარებაში კონკურენტი არ გყავთ, და აღჭურვილი ხართ, იბრძოლოთ კონკურენტის გარეშე – უნიკალურად.

„ამიტომ, აღმოვაჩინეთ რა საკუთარს თავს ასეთ შესანიშნავად შექმნილ და საოცრად ფუნქციონირებად ნაწილებად ქრისტეს სხეულებში, მოდი, ვიყოთ ის, რადაც ღმერთმა დაგვიწესა ყოფნა, ნუ შევადარებთ საკუთარ თავს სხვებს შურიტა და სიამაყით აღვსილები, და ნუ ვეცდებით ვიყოთ ის, რაც არ ვართ!“ (რომაელთა 12:5-6 Message)

წმიდა წერილის ეს მონაკვეთი ორ ძირითად თვისებას გვიჩვენებს, რაც ხელს უშლის ადამიანებს, იცხოვრონ მეტოქეობის გარეშე: სიამაყე და შური. ის, რომ თქვენ ხართ უზენაესი მამის უნიკალური ქალიშვილი, რომელსაც მეტოქე არ ჰყავს, არ ნიშნავს იმას, რომ თქვენ უკვე მიაღწიეთ დანიშნულების ადგილს. ეს ნიშნავს მხოლოდ იმას, რომ არსებობს გზა, არსებობს მოზაიკის ნაწილი და ფუნქცია ქრისტეს სხეულში, რომელიც აუცილებლად უნდა შეასრულოთ.

სიამაყე გვაშორებს ქრისტეს სხეულს, შთაგვაგონებს რა აზრებს, რომლებიც სხეულის სხვა ნაწილებზე მაღლა გვაყენებს და გვაიძულებს ასე ვიმსჯელოთ: „ჩემი ნაწილი – ყველაზე მნიშვნელოვანია. მე მარტო ვარ, არავინ მჭირდება, ყველაზე მნიშვნელოვანი ვარ, ამაყი და დიდებული“.

სხვა მხრივ, ამცირებს რა ჩვენს ამოცანებს, შური ცდუნების წინაშე გვაყენებს, უგულვებელყოფს ის როლი, რომელიც უფალმა გვებოძა ამ სამყაროში. შური ამბობს: „მე არ ვაფასებ საკუთარ როლსა და წილს, რამეთუ მსურს, გზიდან ჩამოგიცილო და შენი ადგილი დავიკავო“.

ეს ორი თვისება – მომაკვდინებელი ხმლის ორ ბასრ პირს წარმოადგენს, რომელიც იმისთვის არის შექმნილი, რომ ავნოს ადამიანებს და არ მისცეს საშუალება ამა თუ იმ ჯგუფებს შეასრულონ თავიანთი ფუნქცია და დაიკავონ საკუთარი ადგილი. ზოგჯერ, მტერი ამ ხმლის ორივე პირს იყენებს და მამაკაცებს უტევს ქრისტეს სხეულში, შთაგონებს რა მათ მეტოქეობას და გენდერულ სიამაყეს, ხოლო ქალებს გენდერული შურის მსხვერპლად აქცევს.

იყავით ნამდვილი დაქალი თითოეული ჩვენგანისთვის და ამავე დროს ნუ უღალატებთ საკუთარ მეობას! დადგა დრო,

რომ ღვთის ასულები დატკბნენ საკუთარი უნიკალურობით და შეწყვიტონ სწრაფვა იმისკენ, რომ „ყველას მსგავსი იყვნენ“, ან სხვაზე „მეტი“. რამეთუ, როდესაც საკუთარ თავს მაღავთ, ამით სხვებს იმის უფლებას აძლევთ, რომ პატივს არ გცემდნენ. ადამიანებს ყოველთვის შეუძლიათ, გაარჩიონ ნაყალბევი და ასლი ორიგინალისგან. ეს რომ ვერც დაინახონ, ისინი იგრძნობენ და გაიგებენ ამას თქვენი ცარიელი სიტყვების, მოქმედებებისა და შეხედულების მეშვეობით. ძალიან დიდი განსხვავებაა ამ ორ მოქმედებას შორის: მისდევდე ვილაცის მაგალითს და ვილაცის კოპირებას ახდენდე. სწორედ ამიტომ ხართ ასეთი იმედგაცრუებული, როდესაც ცდილობთ იყოთ ის, ვინც არ ხართ. ცხოვრება დიდი არჩევანის მქონე ტესტს ჰგავს და არასწორი პასუხები მხოლოდ ის პასუხები შეიძლება იყოს, რომელთაც თქვენ თავად არ ირჩევთ თქვენთვის.

ვერავინ შეძლებს თქვენს გაძევებას ან შეცვლას... თქვენ არ გყავთ მეტოქე!

საკუთარი უნიკალურობის ჩახშობით ჩვენ უფლის სიყვარულის არსს ვუგულებელყოფთ. ჩემი დიდი სურვილია, რომ თქვენ გაიგოთ, რომ თქვენი გარეგნობა ყველაზე უფრო ნაკლებად უნდა გალელვებდეთ. მრავალი ადამიანი ფიქრობს, რომ ჩაცმულობაში, ვარცხნილობაში, ბიჟუტერიასა და მაკიაჟში პირადი გემოვნების ქონით, იგი საკუთარ უნიკალურობას გამოხატავს. ეს გარეგნული ელემენტები მხოლოდ აქსესუარებს წარმოადგენენ. ისინი შორს დგანან ღრმა გამოცხადებიდან იმასთან დაკავშირებით, თუ ვინ ხართ თქვენ სინამდვილეში.

ჭეშმარიტება მდგომარეობს იმაში, რომ თქვენ შეიძლება შეიცვალოთ გარეგნობა, მაგრამ მაინც ვერ ჩანვდეთ თქვენს უნიკალურობას.

მოდით, შევწყვიტოთ დროის ფლანგვა აქეთ იქით ყურებაში და ნუ მივცემთ უფლებას გამუდმებით ცვალებად საზოგადოებრივ აზრს, რომ თავს მოგვახვიოს თავისი იდეები! მოდი, გაბედულად მივიღოთ ყველაფერი ის, რისი უნიკალურად გამოხატვისთვისაც შეგვქმნა ღმერთმა!

ვის აკუთვნით?

მე არ მჭირდება იმის ცოდნა, თუ ვისთან ატარებთ დროს. არ მჭირდება არც თქვენი მშობლების სახელების, არც იმ სკოლის სახელწოდების ცოდნა, რომელშიც სწავლობთ, ან

კონსპირაციის ბარეჟი

კომპანიის, რომელშიც მუშაობთ. მხოლოდ იმ პიროვნების სახელი მაინტერესებს, რომელმაც საკუთარი სიცოცხლე გასცა თქვენს გამოსასყიდად. მაგრამ, თუ ფიქრობთ, რომ მისი მსხვერპლი მხოლოდ ამ გამოსყიდვით შემოიფარგლება, გამოდის, რომ ჯერ კიდევ მრავალი რამ არ იცით. მან გიპოვათ თქვენ, მაგრამ ამის შემდეგ, არა მხოლოდ გაგწმინდათ და იქ დაგაბრუნათ, სადაც იმყოფებოდით. არამედ მან აგამალლათ და თავისი სინმიღე მოგანიჭათ.

თქვით, თუნდაც თქვენი გულის ჩურჩულით: „ის ჩემია, მე კი მისი“.

მხოლოდ თქვენს ზეციერ მამას აქვს უფლება, განსაზღვროს თქვენი ვინაობა. დედათქვენი დაორსულდა თქვენზე მუცლით გატარათ და აგლზარდათ, მაგრამ თქვენმა ზეციერმა მამამ ჩაგიფიქრათ, შეგქმნათ და მოგცათ სიცოცხლის სუნთქვა. როდესაც დაკარგული იყავით, მან გიხსნათ, რათა კვლავ მისი გამხდარიყავით. დადგება დღე, როდესაც ჩვენი დრო დედამინაზე დასრულდება; მაშინ ღმერთი აღადგენს თითოეულ ჩვენგანს და მივხვდებით, რომ ჩვენი დედამინაზე ცხოვრება მხოლოდ თესლია, რომელიც ზეცაში გაიფურჩქნება და ჩვენი არსის სისრულეს მიაღწევს.

სადაც არ უნდა მიგიყვანოთ დღეს თქვენმა ცხოვრებამ, გააცნობიერეთ, რომ მომენტები, ადგილები და გარემოებები გამუდმებით იცვლება. ზედის ცვალებადობის მიუხედავად, ყველაზე მნიშვნელოვანია იცოდეთ, თუ ვინ ხართ და ვის ეკუთვნით.

წიგნის წინამდებარე თავის დასაწყისში, მე ჩემი საყვარელი ციტატა მოვიყვანე, რომელიც რაღაც უოლდო ემერსონს ეკუთვნის: „ჩვენს მთავარ საჭიროებას, წარმოადგენს ადამიანი, რომელიც შთაგვაგონებს ჩამოვყალიბდეთ ისეთ პიროვნებად, როგორიც, რამდენადაც ჩვენთვის ცნობილია, შეგვიძლია, რომ ვიქცეთ“. სწორედ ღმერთია ის პიროვნება. მთელი მისი არსება და მისი საქმეები შთაგვაგონებს ჩვენ. შემოქმედმა ოსტატურად შექმნა ყოველივე, რასაც ვხედავთ, გვესმის და ვიცნობთ, როგორც ქმნილებას, რათა კვლავ თავის ღვთაებრივ ბუნებასთან შევეერთებინეთ. ღმერთმა თავისი ძე გამოგზავნა, რათა ჩვენ მასთან ურთიერთობა აღგვედგინა.

ჩვენს ჭეშმარიტ იდენტურობასთან ამ დიდებული შეერთების მიუხედავად, მრავალი ადამიანი კმაყოფილია იმით, რომ უფლებას აძლევს იმას, თუ რას აკეთებს იგი, ან რა აქვს მას, ან ვინ უყვარს, განსაზღვროს იგი. მაგრამ, უგუნურებაა, შენი იდენტურობა დაუკავშირო იმას, რაც ძალიან ადვილად შეიძლება წაგერთვას. სამსახურს იცვლიან, უნარებს და

ილენტურობა მეტოქის ბარაზე

საგნებს კარგავენ. ყველაზე ახლო ურთიერთობაც კი შეიძლება დაინგრეს. თქვენი ქონება, სამსახური და ირგვლივ მყოფი ადამიანები შეიძლება შეიცვალოს, მაგრამ ყველაზე მნიშვნელოვანი არის ის, რასაც არასოდეს დაკარგავთ, - ეს არის ის, თუ ვინ ხართ თქვენ სინამდვილეში, და შემოქმედი, რომელსაც თქვენ ეკუთვნით.

თუ მხოლოდ ის იცით, თუ სად მიდიხართ, რისკის ქვეშ ხართ გზაში, საკუთარი თავი დაკარგოთ. თუ მხოლოდ ის იცით, თუ რისთვის ხართ მონოდებული, შესაძლოა საკუთარ თავთან კომპრომისზე წახვიდეთ ამ მიზნის მიღწევაში.

ამგვარად, თავს იჩენს უძველესი შეკითხვა:

„რა სარგებლობა აქვს ადამიანს, თუნდაც მთელი ქვეყანა შეიძინოს, სულს კი დაკარგავს? ან რას გაიღებს ადამიანი თავისი სულის სანაცვლოდ?“ (მათე 16:26)

უფრო მნიშვნელოვანია იცოდეთ, თუ ვინ ხართ, ვიდრე ის, თუ სად მიდიხართ და ისიც კი, თუ რისი უნარი გააჩნიათ. ვინაიდან ღმერთი თქვენი შემოქმედი, მას აქვს სათქმელი იმასთან დაკავშირებით, თუ ვინ ხართ თქვენ. პასუხი კითხვაზე, თუ ვინ ხართ თქვენ, თავის თავში მოიცავს გამოცხადებას იმის შესახებ, თუ ვინ შეიძლება რომ გახდეთ.

ვინ ხართ თქვენ?

ამ კითხვაზე პასუხის გასაცემად, არ არის საჭირო იმის გახსენება, თუ რა გააკეთეთ და არც იმის, თუ რა გამოიარეთ ცხოვრებაში. ნუ შეაფასებთ საკუთარ თავს თქვენი სამსახურით და ნურც ოჯახური მდგომარეობით – გათხოვილი არ ვარ, ქმართან გაყრილი ვარ ან ვილაცას ვხვდები. აქ Facebook-ის გვერდის განახლებაზე არაა საუბარი. ეს პასუხი არც ჩემთვის არის საჭირო და არც სხვისთვის.

მსურს, რომ *თქვენ* იცოდეთ, თუ ვინ ხართ.

ვიდრე გავაგრძელებდეთ, აიღეთ კალამი, დახუჭეთ თვალები და სთხოვეთ შემოქმედს ჩაგჩურჩულოთ ის უნიკალური დანიშნულებები, რომლებიც მან თქვენთვის ჩაიფიქრა. ნუ შეგეშინდებათ ჩაინიშნოთ სიყვარულისა და დაფასების სიტყვები. მათში ღვთის შეხედულება ირეკლება თქვენს შესახებ. შეჩერდით და შეიცანით. გამონვევას გთავაზობთ, ჩაინეროთ სამი სიტყვა ან ფრაზა, რომელთაც ღმერთი ჩემად ჩაგჩურჩულებთ. როდესაც დაასრულებთ ამის კეთებას, შეხედეთ იმ სიტყვებს, რომლებიც მოისმინეთ იმ მომენტში, როდესაც შექმლით თქვენდამი სხვისი განსაზღვრების უკუგდება და იმის

კონსერვაციის გარეშე

მოსმენა, თუ ღმერთი რას ამბობს თქვენზე. შესაძლოა, თქვენ ცოტაოდენ გაოცდებით ის სია, რომელიც შეადგინეთ. შესაძლოა, უკვე დიდი ხანია, ასე აღარ შეგიხედავთ საკუთარი თავისთვის?

მერწმუნეთ, ღმერთი არასოდეს იტყვის არაფერს ისეთს, რაც მის სიტყვას ეწინააღმდეგება. *სულიწმიდა აცოცხლებს იმას, რასაც ღვთის სიტყვა ხაზს უსვამს*. ჩვენ გვაქვს ბიბლია, მაგრამ ჩვენ არა მხოლოდ უნდა ვკითხულობდეთ მას, არამედ უნდა ვუსმენდეთ კიდეც. ბიბლიის თარგმანში “Message” ნერია, რომ „ღმერთი გულგრილი დამკვირვებელი არ არის“ (ებრაელთა 12:28). დარწმუნებული ვარ, რომ მუდმივი კითხვა, რომელიც შვიდჯერ არის ნამოჭრილი გამოცხადების წიგნში, დღეს ჩვენთვის გამოწვევასავით ჟღერს.

„გახსნილია თუ არა თქვენი ყურები? ისმინეთ ქარის სიტყვები, რომელთაც სულიწმიდა უბერავს ეკლესიების მეშვეობით!“ (გამოცხადება 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22, ‘Message’)

ეს კითხვა *შვიდჯერ* მეორდება ბიბლიის ერთ წიგნში, შესაბამისად, იგი ძალზე მნიშვნელოვანია... ეს მაიძულებს ვიფიქრო, რომ მაშინაც კი, როდესაც ვფხიზლობ, ჩემს ყურებს შეიძლება არ ესმოდე. ძალიან დიდი იმედი მაქვს, რომ ეს წიგნი გახსნის თქვენს ყურებს და აიძულებს მათ მოისმინონ.

თუმცა, ჩვენ შეგვიძლია მოვბრუნდეთ და მოვისმინოთ ღვთის ხმა. და რა შეიძლება მოხდეს, თუკი მოვიწვევთ სულიწმიდას ჩვენი ცხოვრების ისეთ სფეროებზე სასაუბროდ, რომელთა შესახებ გგონია, რომ იგი ჩუმად არის? მისცემთ მას უფლებას, რომ პირისპირ დაგელაპარაკოთ? შეუძლია ღმერთს კონკრეტულად გელაპარაკოთ თქვენს მეგობრობას, ქორწინებასა და ოჯახზე? ჩვენ უკვე მივეჩვიეთ ჩვენი ყრუ ყურების მიყურადებას უფლის გაფრთხილებებისადმი და ამასთან ერთად სხვა სფეროების იგნორირებას, რომელთა ავსებაც სურს მას. მოსმენა, ქრისტეს სხეულში, იწყება ცალკეული ადამიანების გადანყვებილებით, მოუსმინონ ღმერთს. გავბედავთ თუ არა ჩვენი ყურების გახსნას მისი ხმის მოსასმენად?

ჩვენ ვერ მივცემთ საკუთარ თავს უფლებას, ეჭვი შეგვეპაროს იმ უნიკალურ მონოდებაში, რომელიც ღმერთმა გვიბოძა. თუ ასე მოვიქცევით, ეჭვის თვალთ, შიშითა და რისხვით მოვეპყრობით ყველა ნიჭს, რომელიც ღმერთმა მოგვცა. მას სურს გამოისყიდოს, აღადგინოს და შეცვალოს ჩვენი ბუნება, რათა არავითარმა შემთხვევებმა და გარემოებებმა, არავითარმა

ილენტურობა მეტოქის ბარჯში

მომენტებმა და არავითარმა სახელებმა წარსულიდან არ განაპირობონ ჩვენი ვინაობა. დიახ, შემთხვევებმა, კრიტიკამ და სხვადასხვა მოვლენებმა შეიძლება განგვაახლოს, მათ გააჩნიათ პოტენციალი გავლენა მოახდინონ ჩვენი ცხოვრების ხარისხზე, მაგრამ ცხოვრების სუბსტანცია სხვა რამეშია – იგი ღმერთშია.

ღმერთი გულწრფელად გეძებდათ თქვენ, რამეთუ უნიკალური სიყვარულით უყვარხართ და იმიტომ, რომ თქვენ უნიკალურად ასახავთ მის სიყვარულს სხვა ადამიანების მიმართ. ჩვენი, როგორც ღვთის შვილების ორიგინალურობა, მხოლოდ დასაწყისია, რომელიც რაღაც უფრო დიდში გადაიზრდება, როდესაც ღვთის თითოეული შვილი იქცევა იმად, რადაც ღმერთმა შექმნა იგი. სამყაროში, სადაც თითოეული ცდილობს, აღმოაჩინოს ან გადააკეთოს საკუთარი თავი, ღმერთი ასრულებს იმას, რაც მან ჩაიფიქრა. ეს წიგნი, გახლავთ მონოდება, გაჰყვეთ ღმერთს... რათა მან შეძლოს თქვენი ნამდვილი ბუნების გამოააშკარავება.

კითხვები დისკუსიისთვის

1. რატომ არის იმის ცოდნა, თუ ვინ ხართ, უფრო მნიშვნელოვანი, ვიდრე ის, თუ სად მიდიხართ?
2. განიხილეთ, თუ რატომ არის „უნიკალური“ უფრო უკეთესი, ვიდრე „თანაბარი“ ან „მსგავსი“?
3. დაასახელეთ რამდენიმე მეტოქე, რომელთაც გაძარცვეს თქვენი უნარი, მიგელოთ საკუთარი ინდივიდუალურობა და ღვთის სიყვარული.
4. რთულია თუ არა თქვენთვის აღწეროთ საკუთარი თავი იმ კატეგორიებით, რომლებიც თქვენს საქმიანობას არ ეხება? თუ ასეა, რატომ?
5. რას ამბობს თქვენს შესახებ ღმერთი?

2

ჩვენი შეუღარებელი ღმერთი

„აქ დაბეჭდილი სიტყვები წარმოადგენს ცნებებს. თქვენ გამოცდილება უნდა შეიძინოთ!“

ნეტარი ავგუსტინე

არავინ არის მისი მსგავსი

1980-იანი წლების ბოლოს ქრისტიანული მუსიკის ლანდშაფტმა შეცვლა დაიწყო, რამეთუ Integrity Music-ი მთელს მსოფლიოს უვლიდა, რათა სხვადასხვა ქვეყნების თაყვანისცემის მუსიკა გაეცნო ჩვენთვის აქ, ჩრდილოეთ ამერიკაში. ჩვენი ოჯახი ალტაცებით ელოდა ყოველ თვე, თუ როდის ჩამოვიდოდა უახლესი კასეტა (დიახ, მე ასეთი ასაკოვანი ვარ). ერთი ჩანაწერი განსაკუთრებით მოსწონდა ჩვენს ოჯახს: „იხარე აფრიკავ!“. დღესაც თვალწინ მიდგას ჩემი რიგით მეორე ბიჭი, ოსტინი, რომელიც მიკი მაუსის საცვლით თავის სათამაშო ცხენზე ზის და ხმამაღლა მღერის სიმღერას.

ერთ-ერთ სიმღერაში, ქება-დიდებას სამხრეთ აფრიკელი ლიდერი მგზნებარედ რთავდა სიმღერაში ფრაზას: „არავინაა მისი მსგავსი!“

ყოველთვის, როდესაც სიმღერა ჩაირთვებოდა, ჩემი სამი წლის ვაჟი, ყოველგვარი მერყეობის გარეშე, ცდილობდა მიმიკით მიეხატა თაყვანისცემის ლიდერის მგზნებარე გამოთქმისთვის.

კონსტანტინის ბარეჟი

ერთხელ ოსტინი მომიახლოვდა და შემდეგი კითხვა დამისვა:

– დედა, ყველას რატომ არ მოსწონს ღმერთი?

მე როგორც შემეძლო ავუხსენი, რომ სიმღერაში საუბარია არა იმაზე, რომ ღმერთი არავის მოსწონს, არამედ იმაზე, რომ არავინ არის მისი მსგავსი.

„მხოლოდ ღმერთი“ არ ნიშნავს იმას, რომ ჩვენ ვემსახურებით ღმერთს, რომელიც მარტოსული ან მოწყენილია. ისევე როგორც, ფრაზა „არავინაა მის გარდა“ არ ნიშნავს იმას, რომ არავის სურს მის გვერდით ჯდომა.

ჩვენი ღმერთი პასიურად არ გვიყურებს და არ გველოდება. მან უკვე აღასრულა თავისი საქმე, ისვენებს თავის დასრულებულ საქმეში და ხარობს, როდესაც მისი შვილები სთხოვენ ფარდა ახადოს ამ ისტორიას.

და ეს დიდებული და ნმიდა ღმერთი გარეგნობას არ უყურებს.

მისი უპირატესობა წარსულსა, აწმყოსა და მომავლში რაღაცნაირად სინქრონიზირებულია ისე, რომ იგი დასაწყისში ხედავს დასასრულს და იწყებს ყველაფერს მას შემდეგ, რაც უკვე დაასრულებს მას.

ჩვენი მეშვეობით, მას სურს, რომ იყოს ჩვენში და გამოვლინდეს ჩვენგან არა იმიტომ, რომ ჩვენი თვალეები სჭირდება, არამედ იმის გამო, რომ ჩვენ გვჭირდება მისეული ხედვა.

„უზენაესი ღმერთი“ აღწერს ღმერთს, როგორც ყველა-ფერზე უფრო მაღლა მყოფს, იმდენად მაღლა, რომ ჩვენ ვერ ვწვდებით მის მნიშვნელობას. მეფსალმუნე შიშმა მოიცვა ამ გამოცხადების მიღების შემდეგ, ფსალმუნი 96.

„უმღერეთ უფალს ახალი სიმღერა,
უმღერეთ უფალს, მთელი ქვეყნიერება!
უმღერეთ უფალს, აკურთხეთ მისი სახელი,
დღითიდღე ახარეთ ხსნა მისმიერი!
აუწყეთ ერებს მისი სიდიადე,
ყოველ ხალხს მისი სასწაულები!
რადგან დიადია უფალი და დიდად
საქებარი, ყველა ღმერთზე საშიშია იგი.
რადგან ხალხთა ყველა ღმერთი
კერპებია, უფალმა კი ცანი შექმნა.
სიდიადე და ბრწყინვალეაა მის წინაშე,
ძალა და მშვენიერებაა – მის საწმიდარში.
უძღვენით უფალს, ხალხთა
ტომებო, უძღვენით უფალს დიდება და ძალა!

უძღვენით უფალს დიდება მისი
სახელისა! ნაუღეთ ძღვენი და
მიდით მის ეზოებში!
თაყვანი ეცით უფალს ნმიდა
მონინებით; თრთოდე მის წინაშე,
მთელო ქვეყნიერებავ!“ (მუხლები 1-9)

კვლავ და კვლავ, ნმიდა წერილი ამა თუ იმ ფორმით სვამს
შემდეგ კითხვას: „ვინ არის უზენაესის მსგავსი?“

ეს არ გახლავთ რიტორიკული შეკითხვა, რომელიც დაგვისვებს,
რათა ვიფიქროთ მასზე. ეს არის სიცოცხლის განმსაზღვრელი
კითხვა, რომელიც ხმამაღლა გაცემულ პასუხს მოითხოვს:
„არავინ!“ ჩვენი პასუხი ღვთის უპირატესობის ამ განცხადებაზე
გვაყენებს პოზიციაში, რომ მივიღოთ ან უნებლიედ უარვყოთ ის
ყველაფერი, რაც ღმერთს ჩვენთვის აქვს გამზადებული. იცით,
ერთხელ გამოჩნდა ის, ვინც საკუთარი თავი უზენაეს ღმერთს
გაუტოლა. ეს იყო ანგელოზი, რომელიც მრავალი რამის გამო
შეიძლებოდა სრულყოფილების სისრულედ ჩათვლილიყო, ჩვენ
სატანად ვიცნობთ მას, მაგრამ მისი სახელი ლუციფერი იყო,
დილის ვარსკვლავი და მთავარანგელოზი, რომელიც ქება-
დიდების მსახურებას უძღვებოდა. არსებითად, იგი შემოქმედის
დიდებას უმზერდა და უზენაესის ნმიდა თანდასწრებაში
იმყოფებოდა სატანტო დარბაზში. ეზეკიელის 28:12-17-ში იგი
ასეთნაირად არის აღწერილი:

„სრულყოფილების მაგალითი იყავი,
სიბრძნითა და სრული მშვენიებით სავსე,
ედემში, ღვთის ბაღში იმყოფებოდი,
ყველა ძვირფასი ქვა გემოსა,
წითელი ლალი, ტოპაზი და ალმასი,
ქრიზოლითი, ონიქსი, იასპი,
საფირონი, ზურმუხტი და ბივრილი;
ოსტატურად გესხდა ოქროს ბუდეებში;
შენი შექმნის დღეს გამზადდა.
მფარველ ქერუბად გცხე, ღვთის ნმიდა
მთაზე დაგადგინე; ცეცხლოვან ქვებს
შორის დადიოდი. უმნიკვლო იყავ შენს
გზაზე, შენი შექმნის დღიდან,
სანამ უმართლობა გამოგაჩნდებოდა.
შენი ნავაჭრის სიმრავლემ ძალადობით
აგვივსო შინაგანი და შესცოდე;
მოგაშორე ღვთის მთას, როგორც

კონსურენციის ბარეში

შებიღწული და გაგაძევე, მფარველო
ქერუბო, ცეცხლოვანი ქვების
შუაგულიდან. აღზევდა შენი
გული შენი სიღამაზით,
გაიხრწნა ბრწყინვალეზა
შენი სიბრძნისა;“.

ღმერთმა იგი ბრწყინვალედ შექმნა, სიბრძნით სავსე და სრულყოფილი ფორმა და ფუნქცია მიანიჭა. რალაც მომენტში, მისმა თაყვანისცემამ იკლო. შესაძლოა, რომ იგი საკუთარი თავით აღტაცებამ შეცვალა. მისი ცოდვით დაცემის გზა მკაფიოდ არ ჩანს, მაგრამ, ვიცით, რომ ამ ბრწყინვალე და ბრძენმა არსებამ, ღმერთს როგორც კონკურენტს, ისე დაუნყო ყურება. თაყვანისცემის დინამიკაში არსებობს გაგება, რომ ღვთის გარეშე შენ არაფერს ნარმოადგენ. ესაია მის დაცემას შემდეგნაირად აღწერს:

„როგორ ჩამოვარდი ციდან, მნათობო,
ძეო განთიადისა; მინამდე ჩამოემხე,
ერთა დამძაბუნებელო. გულში ამბობდი:
„ცამდე ავმალღები, ღვთის ვარსკვლავთა
ზემთ ავიმალღებ ტახტს, საკრებულო
მთაზე დავჯღები, ჩრდილოეთის კიდეებზე.
ღრუბლებს ზემთ ავმალღები,
უზენაესს დავემსგავსები!“
(ესაია 14:12-14)

იგი ვერ გახდებოდა უზენაესი ღმერთივით... ამით მას მხოლოდ საკუთარი თავის განადგურება შეეძლო და ლუციფერი, დიღის ვარსკვლავი, მატყუარა სატანად გადაიქცა. ეს ნახდენა მის გულში დაიწყო. მან სრულყოფილებით დაიწყო და სიყალბით დაასრულა. ჩვენ მანკიერები და არასრულყოფილები ვართ დაბადებიდან, და ქრისტეში ხელახლა შობით ნუნდაუდებელნი და სრულყოფილნი ვხდებით. სიამაყე საკუთარი თავის თაყვანისცემისკენ უბიძგებს, მაშინ როდესაც თავმდაბლობა სიამაყის ეგოიზმს ამარცხებს. როდესაც ესაიამ უფალი იხილა, იგი განადგურებულნი იყო.

„ვთქვი: „ვანი! დავიღუბე, რადგან ბაგეუნმიღური კაცი ვარ
და ბაგეუნმიღურ ხალხში ვცხოვრობ, ჩემმა თვალებმა კი
მეფე, ცაბაოთ უფალი იხილეს“. (ესაია 6:5)

ჩემი შეუღარაბელი ღმერთი

ამ განადგურებამ ღვთიური უზრუნველყოფა დააჩქარა და ცეცხლის ერთ-ერთი ქვა, რომელთა შორისაც ლუციფერი დადიოდა, თავმდაბალ ესაიას მოუტანეს.

„და მოფრინდა ჩემთან ერთ-ერთი სერაფიმი, რომელსაც ხელში სამსხვერპლოდან აღებული მოგიზგიზე მუგუზალი ეჭირა მაშით. ბაგეზე შემახო და თქვა: „აჰა, შეეხო მუგუზალი შენს ბაგეს და მოგცილდა ურჯულოება, მიგეტევა შენი ცოდვა“. (ესაია 6:6-7)

როდესაც ვეძებთ უფალს, ვპოულობთ მას. ამ გამოცხადებით, ჩვენ თაყვანს ვცემთ მას და ვაცხადებთ, რომ მხოლოდ ის არის წმიდა, მხოლოდ ის არის კეთილი, მხოლოდ ის არის გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე. მხოლოდ უფალია უზენაესი ღმერთი!

ჩვენი ღვთის არსებობა უპრეცედენტოა; მას არ გააჩნია პრეცედენტი ან წინა ათვლის წერტილი. ღმერთამდე არავინ ყოფილა. ჩვენს ღმერთს ევოლუცია არ განუცდია. იგი იყო, არის და იქნება. ისევე როგორც ჩვენ შევიტყვეთ, რომ უნიკალურები ვართ, ჩვენი ღმერთიც უნიკალურად წარმოიშვა.

ღმერთამდე არ ყოფილა სხვა ღმერთები, სწორედ ამიტომ არ უნდა გვყავდეს სხვა ღმერთები მის წინაშე. მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენი ღმერთი უხილავია, მისი არსებობის უარყოფა შეუძლებელია. რომაელთა მიმართ წერილი ამტკიცებს:

„მაგრამ, ღვთის ძირითადი რეალობა, სავსებით საკმარისია. გაახილე თვალები და დაინახავ! ხანგრძლივი და გააზრებული დანახვით იმისა, რაც ღმერთმა შექმნა, ადამიანებს ყოველთვის შეეძლოთ ეხილათ ის, რასაც როგორც ასეთი, საკუთარი თვალებით ვერ ხედავდნენ: მაგალითად, მარადიული ძალა, და მისი ღვთაებრივობის საიდუმლო. ასე რომ, ვერავინ გაიმართლებს თავს“. (რომაელთა 1:19-20 Message)

ინგლისურ სტანდარტულ ვერსიაში ეს შემდეგნაირად არის ნათარგმნი:

„იმით, რომ ცხადია მათთვის, რაც შეიძლება იცოდნენ ღმერთზე, რადგან ღმერთმა განუცხადა მათ. ვინაიდან, ქვეყნიერების დასაბამიდან, ქმნილებათა განხილვით შეიცნობა უხილავი ღვთისა – მისი მარადიული ძალა და ღვთაებრივობა – ასე რომ, ვერ გამართლდებიან ისინი“.

კონსერვაციის გარეშე

მთელი ქმნილება ადასტურებს მისი შემოქმედის რეალურობას, მაგრამ ჩვენი ღვთის განსაზღვრა – სულ სხვა რამ არის. ვიმედოვნებ, რომ წიგნის წინამდებარე თავი გამოაღვიძებს თქვენს სულს, რომ უფრო მეტი დოზით გქონდეთ ეს ღვთაებრივი კავშირი ღმერთთან.

დავადგინეთ, რომ ჩვენ, როგორც მის ასულებს, მეტოქე არ გვყავს, რამეთუ ჩვენს ზეციერ მამას უნიკალურად ვუყვარვართ. იმისთვის, რომ უფრო ღრმად დაუკავშირდეთ უზენაესის მიერ თქვენთვის მოცემულ იდენტურობას, აუცილებელია, რომ უფრო უკეთ გაიგოთ, თუ რას მოიცავს ეს ღვთიური ნიჭი. მოდი, განვაგრძოთ ჩვენეული გაგება იმისა, თუ ვინ არის ჩვენი ღმერთი, რომელსაც არ ჰყავს კონკურენტი. *მერიემ უებსტერი* აღწერს ღმერთს როგორც „სრულყოფილი ძალის, სიბრძნისა და სიკეთის მქონე არსებას, რომელსაც თავყვანს სცემენ, როგორც სამყაროს შემოქმედსა და მმართველს“.

შესაძლოა, თქვენ ფიქრობთ, რომ ეს განსაზღვრება ყოვლისმომცველი და სრულიად ამომწურავია, მაგრამ ეს მხოლოდ დასაწყისია. ძალიან რეალურ გამოწვევას წარმოადგენს ჩვენი მიწიური ენის შეზღუდულობა და აგრეთვე ჩვენი ამქვეყნიური თვალსაზრისის ბრძოლა, ჩვენ არ შეგვიძლია შეზღუდულები არ ვიყოთ შეუზღუდავი ღვთის ინტერპრეტირებაში. როგორ შევძლებთ სიტყვების მოძებნას იმის აღსაწერად, ვისი გამოცხადებაც დაგვამუნჯებს?

ღმერთი აღემატება აღწერას.

რალაცის განსასაზღვრად შენ მისი არსი იმ სიტყვებით უნდა გადმოსცე, რომლებიც მას ასახავს. ჩვენი ენის შეცვლის გზით ღმერთი გამოწვევას უცხადებს ამ პარამეტრებს.

კარგით, მოდი დავივიწყოთ განსაზღვრება! რაც შეეხება აღწერას? ესეც შეუძლებელია. როგორ შევძლებთ სიტყვად შევიტანოთ ბუნდოვან მონახაზში, როდესაც მიუწვდელია ნათელმა დაგვაბრმავა?

„იგი თავის დროზე გამოჩნდება, მისი მოსვლა გარანტირებულია კურთხეული და ერთადერთი ხელმწიფის, მეფეთა მეფისა და უფალთა უფლის მიერ. ის არის ერთადერთი, ვისაც სიკვდილი ვერ ეკარება, მისი სინათლე იმდენად კაშკაშაა, რომ ვერავის შეუძლია მასთან მიახლოება. ადამიანის თვალს არასდროს უნახავს იგი – ადამიანის თვალებს არ ძალუძთ მისი ხილვა; მას პატივი და საუკუნო ხელმწიფება! ოჰ, დიახ!“ (1ტიმოთე 6:15-16 Message)

ჩემი შეუღარაპალი ღმერთი

თუკი, ჩვენს თვალებს მისი დანახვაც კი არ შეუძლიათ, მაშინ, როგორ შევძლებდით მისი ფიგურის კონტურული გამოსახულების შექმნას? ჩვენი სიტყვები შეგვარცხვენენ და ჩვენც ვიტყვით იობის მსგავსად, მას შემდეგ, რაც ღმერთი გრიგალიდან დაელაპარაკა მას: „ყურმოკვრით გიცნობდი; ახლა კი გხედავენ ჩემი თვალები. ამიტომ უკან ვიხევ და ვინანიებ მტვერსა და ნაცარში“ (იობი 42:5-6).

ნამდვილად მომწონს, თუ როგორ არის ეს მონაკვეთი ნათარგმნი Message-ის თარგმანში.

„ვალღარებ, რომ აქამდე სხვისგან მსმენია შენს შესახებ; ახლა კი – საკუთარი თვალებით გიხილე და საკუთარი ყურებით მოგისმინე! ვწუხვარ, მომიტევე! აღარასოდეს გავიმეორებ ამას, გპირდები! აღარასოდეს ვიცხოვრებ მოსმენილის ნამცეცებით!“

ყოვლისშემძლის ამ გამოცხადებამ უფრო მეტის წყურვილი წარმოშვა იობში. მრავალი ჩვენგანი, არ არის კმაყოფილი ღვთის გამოცხადებით, რომელიც აქ აღწერილია, როგორც „პურის ნამცეცები“. ჩვენ კმაყოფილი ვართ ქადაგებების მოსმენით, მოვიწონოთ Facebook-ისა და Instagram-ის პოსტები. ამაში ცუდი არაფერია, მაგრამ იმ სადღესასწაულო სუფრასთან შედარებით, რომელიც ღმერთს აქვს თქვენთვის გამზადებული, ეს მხოლოდ პურის ნამცეცებია. ჭეშმარიტება მდგომარეობს იმაში, რომ ღმერთს სურს, რომ თქვენ მისი ერთგულებით იკვებოთ. მსურს მადა აღგიძრათ იმის თქმით, რომ *შემოქმედის შესახებ* საუბარი, დიდად განსხვავდება იმისგან, რომ მოუსმინო ღმერთს, რომელიც *შენ* გესაუბრება.

ვიცი, რომ არიან ისეთები, ვინც ამბობს, რომ ჩვენ ვემსახურებით ღმერთს, რომელიც აღარ ლაპარაკობს. მაგრამ, ასეთი მსჯელობა შეურაცხყოფას აყენებს მის ბუნებას. მან რომც გადაწყვიტოს გაჩუმება, მისი ქმნილების სანახაობა იქცევა მის ხმად. მან თავისი სულიწმიდა გამოგზავნა ჩვენს მანუგეშებლად და მრჩევლად. როდესაც ბიბლიას ვკითხულობთ, სწორედ სულიწმიდა გვასწავლის და მიგვიძღვება ყოველგვარ ჭამმარიტებაში. უზენაესი ყრუ და მუნჯი კერპი არ არის. ღმერთი არ არის მამა, რომელიც ისმენს, მაგრამ პასუხს არ გვცემს. თუკი ჩვენ ვერ ჩავწვდებით საიდუმლოს, თუ ვინ არის ზეციერი მამა, არ გვეცოდინება, თუ როგორ მივუახლოვდეთ მას. ზოგჯერ, ღმერთი თავისი სიტყვის მეშვეობით ლაპარაკობს, ზოგჯერ კი თავისი ქმნილების, მსახურების, ხედვებისა და სიზმრების, და ზოგჯერ კი თავისი სხეულის

კონსერვაციის ბარეში

წევრების მეშვეობით. მე ვილოცე, და მჯერა, რომ იგი ამ წიგნის მეშვეობითაც დაგელაპარაკებათ. ღმერთი ყოველთვის ლაპარაკობს. კითხვა შემდეგში მდგომარეობს: ვუსმენთ მას, თუ ვზღუდავთ? არსებითად მნიშვნელოვანია, რომ ჩვენ მივიღოთ ეს შეუდარებელი, უსაზღვრო სასწაულის უფალი და გვჯეროდეს, რომ მას პირადი ურთიერთობა სურს ჩვენთან.

ბრწყინვალე თეოლოგმა, თომა აკვინელმა, თავისი ცხოვრების დიდი ნაწილი ღვთის შესახებ წერაში გაატარა. იყო რა, მღვდელიც და ფილოსოფოსიც, იგი შრომობდა, რათა მეცნიერული კვლევები, ჩვენი შემოქმედის შეცნობასთან დაეკავშირებინა. თავის სიკვდილამდე სამი თვით ადრე, აკვინელს მუდმივი სამეფოს გამოცხადება ჰქონდა, და მისდამი შიშმა, იგი აიძულა საბოლოო სიტყვები დაენერა, შემდეგ კი მან კალამი გადადო. აკვინელი წერდა:

„დადგა ჩემი შრომის დასასრული. ყველაფერი, რაც დავწერე, ნამჯას ჰგავს იმასთან შედარებით, რაც გამიცხადდა“.

მაგრამ, მაინც, ეს არის კაცი, რომელმაც ზედმინევნით შეისწავლა და დაწერა სიტყვათა ტომები, რომლებიც უზენაესის დიდებასა და ეკლესიის სასწაულს აცხადებდნენ. აგრეთვე, იგი ცხოვრობდა ჩვენი დროიდან განსხვავებულ, სულ სხვა ეპოქაში, როდესაც სიტყვას ბევრად უფრო დიდი მნიშვნელობა ენიჭებოდა და ამიტომ, დიდი სიფრთხილითაც გამოიყენებოდა. წერა-კითხვის შესაძლებლობა მდიდართა, სამეფო გვარისა და მღვდელთა პრივილეგიას წარმოადგენდა. თომა აკვინელი გახლდათ სიტყვის მაღალკვალიფიციური ოსტატი, მაგრამ მან სიტყვა „ნამჯა“ გამოიყენა მთელი თავისი ცხოვრების საქმის აღსაწერად. „ნამჯა“ ხშირად გამოიყენება ისეთი რალაცის აღსაწერად, რასაც ფასი არ აქვს. „ნამჯა“ სასარგებლო მარცვლეულის გვერდით პროდუქტს წარმოადგენს, ყველაზე ხშირად იგი საქონლის ქვეშაგებად და მცენარეთა მულჩად გამოიყენება. არსებითად, იგი ამბობდა, რომ მისი ცხოვრების საქმიანობის ნაყოფი, მხოლოდ იმისთვის თუ ვარგოდა, რომ ადამიანების და ცხოველების ფეხქვეშ დასაგებად ყოფილიყო გამოყენებული.

მან ეს ყველაზე შესაფერის ანალოგიად მიიჩნია, რომელიც შეიძლებოდა მოეყვანა ღვთის შესახებ მის მიერ დაწერილსა და შემოქმედის რეალობას შორის, რომელიც მას გაუცხადდა. სავსებით შესაძლებელია, რომ ამ ორმა წინადადებას უფრო მეტი თქვა, ციდრე ნებისმიერმა სხვა გვერდმა იმ ნაშრომებიდან,

ჩემი შეუღარაბელი ღმერთი

რომელნიც მან ოცი წლის მანძილზე დაწერა. ამ სიტყვებში ჩაქსოვილი იყო თავმდაბლობა და გაოცება, რამეთუ აკვინელმა განიცადა ის, რაც ნეტარმა ავგუსტინემ ათასი წლით ადრე დაწერა: „ღმერთს საუკეთესოდ იცნობ მაშინ, როდესაც არ იცნობ მას“.

ღვთის გამოცხადება იწყება მაშინ, როდესაც ჩვენ ვაცნობიერებთ, რომ ფაქტიურად, ჯერ არ ვიცნობთ მას. ყველა განსაზღვრება, რომელიც გვაქვს, ადამიანური კონტექსტითა და კონცეფციებით არის კლასიფიცირებული. ჩვენი მცდელობა, მოვახდინოთ იმის ფორმულირება, თუ ვინ არის ღმერთი, შეიძლება შევადაროთ ბავშვის მცდელობას აღწეროს დედამისი მაშინ, როდესაც მას ჯერ სიტყვების ფორმულირება არ მოუხდენია. სიცოცხლის უზარმაზარ სამყაროში, ადამიანები ქმნილების მხოლოდ გარკვეულ ნაწილზე არიან დასაზღვრებულნი. ეს იმის მსგავსია, რომ ჩვენ ქვიშის მარცვალზე ვიდგეთ და იქიდან, ოკეანისა და მთელი მისი სიღრმის აღწერა ვცადოთ.

ვინ არის ჩვენი ღმერთი?

და მაინც, ჩვენი მამის სურვილია, რომ უფრო ახლოს მივიდეთ მასთან, რათა უკეთ გავიცნოთ იგი, განვიცადოთ მისი თანდასწრება და ვისწავლოთ მისი ხმის გარჩევა. ისევე როგორც, სულ სხვა რამ არის იცოდე ცეცხლის შესახებ, და სულ სხვაა განიცადო მისი სინათლე, სითბო და სიმბურვალე. ღმერთი გვეპატიჟება რომ გავიცნოთ იგი და არა უბრალოდ ცოდნა გაგვაჩნდეს მის შესახებ. ქვემოთ მოყვანილია რამდენიმე განაცხადი, რაშიც სრულად ვართ დარწმუნებული, რამეთუ სწორედ ასე წარადგენს იგი საკუთარ თავს წმიდა წერილებში:

„მე ვარ ... ერთი“ (რჯუ. 6:4; მარკ. 12:29; გალ. 3:20; 1ტიმ. 2:5; იაკ. 2:19;)

„მე ვარ ... ალფა და ომეგა“ (გამოცხ. 1:8; 21:6; 22:13;)

„მე ვარ ... რომელიც ვარ.“ (გამოსვ. 3:14;)

„მე ვარ ... უკუნითი უკუნისამდე“ (1ნეშტ. 16:36;)

„მე ვარ ... შენი რწმენის წინამძღოლი და სრულმყოფელი“ (ებრ. 12:2;)

„მე ვარ ... ცისა და მიწის შემოქმედი“ (დაბ. 1:1;)

„მე ვარ ... შემძლე“ (მათ. 3:9;)

„მე ვარ ... სიყვარული“ (1 იოან. 4:7-8,16;)

„მე ვარ ... კეთილი“ (მარკ. 1:1-18; 1 ტიმ. 4:4;)

- „მე ვარ ... თქვენს შორის“ (რჯუ. 6:15; ლუკ. 17:21; 1კორ. 14:25;)
- „მე ვარ ... ქემპარიტება და სიმართლე“ (იოან. 3:33;)
- „მე ვარ ... შენი მკურნალი“ (გამოსვ. 15:26;)
- „მე ვარ ... სული“ (იოან. 4:24;)
- „მე ვარ ... მამა“ (იოან. 6:46; ფილ. 1:8; 1 თეს. 2:5;)
- „მე ვარ ... ძეში განდიდებული“ (იოან. 13:31;)
- „მე ვარ ... შენი მონმე“ (რომ. 1:9; ფილ. 1:8; 1 თეს. 2:5;)
- „მე ვარ ... გაცხადებული“ (რომ. 1:17;)
- „მე ვარ ... შენს მხარეს“ (რომ. 8:31;)
- „მე ვარ ... ყოველთა ზედა“ (რომ. 9:5; ეფეს. 4:6;)
- „მე ვარ ... მონყალე“ (რჯუ. 4:31; რომ. 12:1;)
- „მე ვარ ... ერთგული“ (1კორ. 1:9; 10:13; 2 კორ. 1:18;)
- „მე ვარ ... ადამიანებზე ბრძენი“ (1კორ. 1:25;)
- „მე ვარ... არა უნესრიგობის ღმერთი“ (1კორ. 14:33;)
- „მე ვარ ... მშვიდობის ღმერთი“ (1კორ. 14:33;)
- „მე ვარ ... შენი შემძლეობა.(2 კორინთელთა 3:2;)
- „მე ვარ ... შემბრალებ და მონყალე“ (გამოსვ. 34; ნეემ. 9;)
- „მე ვარ ... სულგრძელი“ (იოელი 2:13; ნაუმი 1:3;)
- „მე ვარ ... ამალელებული“ (ფილ. 2:9;)
- „მე ვარ ... შენში მოქმედი“ (ფილ. 2:13;)
- „მე ვარ... უხილავი“ (კოლ. 1:15;)
- „მე ვარ ... ღმერთი, რომელიც მოდის“ (კოლ. 3:6;)
- „მე ვარ ... სამართლიანი მსაჯული“ (2 თესა. 1:5;)
- „მე ვარ ... ყველა ადამიანის მხსნელი“ (1 ტიმ. 2:4; 4:10;)
- „მე ვარ ... არა შებორკილი“ (2 ტიმ. 2:9;)
- „მე ვარ ... ყოველივეს აღმშენებელი“ (ებრ. 3:4;)
- „მე ვარ ... სამართლიანი“ (ებრ. 6:10;)
- „მე ვარ ... ცოცხალი“ (ებრ. 10:31;)
- „მე ვარ ... მშთანთქმელი ცეხლი“ (რჯ. 6:3; ებრ. 12:29;)
- „მე ვარ ... სინათლე“ (1 იოან. 1:5;)
- „მე ვარ ... თქვენს გულებზე დიდი“ (1 იოან. 3:20;)
- „მე ვარ ... ღმერთი, რომელიც იყო, არის და მოვა“ (გამოცხ. 1:18;)
- „მე ვარ ... ნმიდა“ (გამოცხ. 4:8;)
- „მე ვარ ... ყოვლისმპყრობელი“ (გამოცხ. 11:17;)
- „მე ვარ ... შენი ძალა“ (გამოსვ. 15:2;)
- „მე ვარ ... შენი სიმღერა“ (გამოსვ. 15:2;)
- „მე ვარ ... ეჭვიანი“ (გამოსვ. 34:14; რჯუ. 4:24;)
- „მე ვარ ... არა კაცი“ (რიცხვ. 23:19; რჯუ. 4:24;)
- „მე ვარ ... ღმერთთა ღმერთი და უფალთა უფალი“ (რჯუ. 10:17;)

- „მე ვარ ... დიადი, ძლიერი და საშინელი“ (რჯუ. 10:17;)
- „მე ვარ ... არა პირმოთნე“ (რჯუ. 10:17;)
- „მე ვარ ... შენი დიდება“ (რჯუ. 10:21;)
- „მე ვარ ... შენთან, ბრძოლის დროს“ (რჯუ. 20:4;)
- „მე ვარ ... მეომარი“ (გამოსვ. 15:3;)
- „მე ვარ... შენი თავშესაფარი“ (რჯუ. 33:27;)
- „მე ვარ... შენი კლდე და ციხესიმაგრე“ (2 სამუელი 22:32-33;)
- „მე ვარ... ღმერთი და სხვა არავინაა ჩემს გარდა“ (რჯულ. 4:32,35; 1მეფ. 8:60;)

და, ეს არ გახლავთ ამომწურავი სია! მე გთავაზობთ შეისწავლოთ თითოეული მათგანი, მაგრამ წინამდებარე თავში მსურს სამ მათგანზე გავამახვილო თქვენი ყურადღება. პირველი, რომელსაც მინდა შევეხო, არის კონცეფცია, რომ ღმერთი ერთია.

ღმერთი ერთია!

„ისმინე ისრაელ, უფალი, ჩვენი ღმერთი – ერთი უფალია. შეიყვარე უფალი, ღმერთი შენი, მთელი შენი გულით, მთელი შენი ძალითა და მთელი შენი არსებით!“. (რჯუ. 6:4-5;)

ნუ იფიქრებთ, რომ ამ შემთხვევაში „ერთი“ ნიშნავს იმას, რომ ჩვენმა ღმერთმა პირველი ადგილი აიღო ღმერთების უნივერსალურ კონკურსში. მინიშნება „ერთი“ იმდენად ღვთის რიცხვობრივ უპირატესობაზე არ მიუთითებს, რამდენადაც განმარტავს, რომ შემოქმედი არის ერთი და ერთადერთი. ერთი ნიშნავს იმას, რომ სხვა არ არსებობს. არ არსებობს ღმერთი რიგით მეორე, მესამე ან მეოთხე. მხოლოდ ის არის ღმერთი, რამეთუ მხოლოდ ის არის ღმერთი. ეს შეესაბამება იმას, რასაც იესომ უდიდესი მცნება უწოდა:

„უპასუხა: „გიყვარდეს უფალი ღმერთი შენი მთელი შენი გულით, მთელი შენი სულით და მთელი შენი გონებით! ეს არის პირველი და უდიდესი მცნება“. (მათე 22:37-38)

ჩვენი სიყვარული ღვთის მიმართ, გულის, სულისა და გონების ერთობლივ გამოხატულებას უნდა წარმოადგენდეს. მხოლოდ უზენაესია ჩვენი ფოკუსირების ცენტრი და მხოლოდ ის არის ჩვენი თავყვანისცემის ღმერთი. ღმერთმა იცის, რომ ჩვენ წარმატებას ვერ მივაღწევთ გაყოფილი გულით, იგი ვერ

კონსურენციის ბარეჟი

აიტანს თავის მეტოქე „ღმერთებს“ ჩვენს ცხოვრებაში, ასე რომ ეს კარგ შეთანხმებას წარმოადგენს. ეს მცნება იმიტომ არ მოუცია ღმერთს, რომ იგი არ არის დარწმუნებული თავის პოზიციაში ჩვენში; არამედ იგი ჩვენს დასაცავად მოგვეცა, რათა სხვა მიმართულებით არ წავიდეთ და გზას არ ავცდეთ.

წმიდა წერილის ეს მონაკვეთი, შესაძლოა დამაბნეველი იყოს ჩვენს დროში, როდესაც ადამიანები არ აცხადებენ საკუთარ თავებს სხვა ღმერთების თაყვანისმცემლებად. ჩვენ უფრო მეტი ალბათობით, ხელოვნურ კერპებს ვცემთ თაყვანს, ვიდრე ძველ ღვთაებებს. ღმერთი თავიდანვე აფრთხილებდა თავის შვილებს:

„არ გაიკეთოთ კერპები და გამოსახულებანი, არ აღმართოთ სვეტები და მოხატული ქვა არ დაიდგათ ქვეყანაში თაყვანის საცემად, რადგან მე ვარ უფალი, თქვენი ღმერთი“. (ლევიალები 26:1)

**კერპი არის
ნებისმიერი რამ,
რასაც შენ შენს
ძალას აძლევ,
ან თავად
ღებულობ ძალას
მისგან.**

მრავალ ჩვენგანს არ ალუმართავს სვეტები და ქვის ქანდაკებები ჩვენს სახლებსა და ეზოებში, მაგრამ ეს სულაც არ ნიშნავს იმას, რომ ჩვენს კერპებს საკუთარი გულით არ ვატარებთ. *კერპი არის ნებისმიერი რამ, რასაც შენ შენს ძალას აძლევ, ან თავად ღებულობ ძალას მისგან.* ეს არის ის, რასთანაც მიდიხარ სიცოცხლის მისაღებად. ეს შეიძლება იყოს ის, რასაც შენ მიმართავ, როგორც თავშესაფარს. შესაძლოა ეს იყოს ისეთი მინიერი რამ, როგორიცაა საჭმელი, ან თქვენი ჩართულობა სოციალურ ქსელებში. თუკი გადახედავთ ზემოთ მოცემულ ჩამონათვალს, სადაც ჩამოთვლილია, თუ ვინ არის ღმერთი, მაშინ უნდა იცოდეთ, რომ ის არის ჩვენი ძალა, სიცოცხლე და თავშესაფარი. არც ერთ ადამიანს, ურთიერთობას ან საგანს არ უნდა ჰქონდეს თქვენზე ძალაუფლება, გარდა უზენაესისა.

ზოგიერთი ჩვენგანისთვის, ჩვენი გრძნობები წარმოადგენს კერპს. თუ თავს ლამაზებად ვგრძნობთ, გვეგონია, რომ ჩვენ ვართ ლამაზები. თუ თავს კარგებად ვგრძნობთ, გვეგონია, რომ ჩვენ ვართ კარგები. თუკი მხოლოდ გრძნობებით მავალნი ვიქნებით, მოტყუებულები დავრჩებით და დიდი დრო არ დაგვჭირდება იმისთვის, რომ გზას ავცდეთ.

ჩემი შეუღარაბელი ღმერთი

ჭეშმარიტება კი იმაში მდგომარეობს, რომ თქვენ ლამაზი ხართ, რადგანაც ღმერთი ხსნით დაამშვენებს თავმდაბლებს (ფსალმუნი 149:4). თქვენ ლამაზი ხართ, რამეთუ ღმერთმა თავის დროზე, ყოველივე მშვენივრად შექმნა (ეკლესიასტე 3:11). ნუ მისცემთ უფლებას უგუნურ კერპებსა და იმის იმიჯმეიკერებს, რასაც ქვეყნიერება სილამაზეს უწოდებს გიკარნახონ ცხოვრების წესები, როდესაც ღმერთმა უკვე წარმოსთქვა კურთხევა თქვენს ცხოვრებაზე! დავითი, თაყვანისცემის მეომარი, ასე აღწერდა კერპთაყვანისმცემლობას:

„მათი კერპები ვერცხლი და ოქროა,
ადამიანთა ხელით შექმნილი.
პირი აქვთ და ვერ ლაპარაკობენ,
თვალები აქვთ და ვერ ხედავენ.
ყურები აქვთ და არ ესმით, ცხვირი
აქვთ და ვერ იყნოსავენ.
ხელები აქვთ და ვერაფერს ეხებიან,
ფეხები აქვთ და ვერ დადიან,
ხმას ვერ გამოსცემენ თავისი ხორხიდან.
მათ დაემსგავსებიან მათი გამკეთებლები,
ყველა, ვინც მათზეა მინდობილი“.
(ფსალმუნი 115:4-8)

რას ნიშნავს ეს, „მათ დაემსგავსებიან მათი გამკეთებლები“? როდესაც თქვენ ამაღლებთ იმას, რაც ადამიანურია, თქვენ შემოიფარგლებით მხოლოდ იმით, რისი შექმნაც ადამიანებს შეუძლიათ. კერპები წარმოადგენენ მხოლოდ ფორმებს, რომელთაც ფუნქცია არ გააჩნიათ. ისინი მხოლოდ ჰგვანან ცოცხლებს, მაგრამ, არანაირი ძალა არ გააჩნიათ სხვებისთვის გადასაცემად. ამგვარად, მათი თაყვანისმცემლები საფრთხის წინაშე აყენებენ შემოქმედის მიერ მათთვის მიცემულ გრძნობებს, კარგავენ ხმას და მოძრაობის თავისუფლებას. როდესაც ღმერთს სცემ თაყვანს, შენ მისი ხატების მსგავსად დიდებიდან დიდებაში გარდაისახები. ვინაიდან, არავინაა ჩვენი ზეციერი მამის მსგავსი, არ არსებობს უფრო უკეთესი გზა თქვენი უნიკალურობის გამოსავლენად, ვიდრე ის რომ მას გაჰყევთ. თქვენ შეგიძლიათ სხვა ადამიანების მოწაფეები გახდეთ, მაგრამ, არასოდეს არ უნდა იყოთ მათი თაყვანისმცემლები.

ღმერთი ალფა და ომეგაა

მეორე ჭეშმარიტება, რომ ღმერთი მარადიულია, მხოლოდ და მხოლოდ სხვა გზას წარმოადგენს იმის სათქმელად, რომ ის არის ალფა და ომეგა. ალფა და ომეგა ბერძნული ანბანის პირველი და უკანასკნელი ასოებია. როდესაც ეს სიტყვები ერთად გვხვდება კონტექსტში, ისინი წარმოადგენენ ყველაფერს, დასაბამიდან დასასრულამდე. ალფა ნიშნავს „დასაწყისს, წარმოშობას, დაბადებას, ჩასახვას და საწყისს“. რაც შეეხება ომეგას, მისი განსაზღვრება არ არის მკაფიო, მაგრამ ის ნიშნავს „დასასრულს, საბოლოო წერტილს და უკიდურესს“. შესაძლოა, ომეგას განსაზღვრება უფრო ფართო იყოს, რამეთუ ჩვენ, ადამიანები უფრო კარგად ვიცნობთ იმას, რაც იყო, ვიდრე იმას, რაც იქნება. სწორედ ამიტომ უნდა მივუახლოვდეთ ღმერთს, რათა მისი რჩევა მოვისმინოთ. მხოლოდ ღმერთი არსებობდა ყოველთვის. არავინაა ჩვენი ღვთის მსგავსი. ესაია წინასწარმეტყველი ამბობს:

„გაიხსენეთ უწინდელი, დიდი ხნის წარსული, რადგან მე ღმერთი ვარ და არ არის სხვა, მე ღმერთი ვარ და არვინ არის ჩემი მსგავსი. დასაწყისიდანვე ვაცხადებ დასასრულს და უძველესი დროიდან იმას, რაც ჯერ არ მომხდარა; ვამბობ: 'ჩემი განზრახვა აღსრულდება და ყოველ ჩემს სურვილს ავასრულებ'“. (ესაია 46:9-10)

ხოლო Message-ის თარგმანი ასეთია:

„გახსოვდეთ თქვენი ისტორია, თქვენი ხანგრძლივი და მდიდარი ისტორია. მე ვარ ღმერთი, ერთადერთი ღმერთი, რომელიც თქვენ გყავდათ, ან ოდესმე გეყოლებათ – შეუდარებელი, შეუცვლელი – რომელიც დასაბამიდანვე გაუწყებდით, თუ როგორი იქნებოდა დასასრული, გიცხადებდით რა მთელი ამ ხნის განმავლობაში იმას, თუ რა უნდა მოხდეს, და გარწმუნებდით, “მე ხანგრძლივი დროით ვარ ამაში, და ზუსტად აღვასრულებ იმას, რაც დავანესე“.

ღმერთი დასაწყისშივე აცხადებს ყველაფრის ბოლოს. იგი აცხადებს ომეგას მაშინ, როდესაც ჯერ მხოლოდ ალფა დაიწერა. ჩვენ გვთავაზობენ გავიხედოთ უკან და დავინახოთ მისი ერთგულება. მან იცის, თუ როგორ დამთავრდება თითოეული დღე, ჯერ კიდევ მაშინ, როდესაც ის მხოლოდ თენდება.

ჩემი შეუღარავალი ღმერთი

„დიდი ხნის მანძილზე, მე გიმხელდით ჩემი მოქმედების გზას: მე წინასწარ გეუბნებოდით იმას, რის გაკეთებასაც ვაპირებდი, შემდეგ ვაკეთებდი ამას და ყველაფერი სრულდებოდა, და ეს არის ის“. (ესაია 48:3 Message)

ეს დასრულებული და საბოლოოა. მას არაფერი დაუტოვებია, რომ არ აღესრულებინოს; მას არაფერი შეუცვლია, არ გადაუფიქრებია და უკან არ დაუხევია. მისი საბოლოო პასუხი იესო იყო.

„ამიტომ, წინასწარ შეგამზადეთ და გითხარით თუ რა მოხდებოდა, ვიდრე ეს მოხდებოდა. ამიტომ, ვერ იტყვით: „ჩემმა კერპმა გააკეთა ეს“. „ჩემმა გამოთლილმა კერპმა ბრძანა ამის აღსრულება“. თქვენი საკუთარი თვალები და ყურები დაგემონმებიან ამაში. განა არ უნდა საუბრობდეთ ამაზე? და ეს მხოლოდ დასაწყისი იყო. მე ბევრად უფრო მეტი მაქვს თქვენთვის სათქმელი, ისეთი რამ, რისი არსებობის შესახებ არც იცოდით“. (ესაია 48:5-7)

ჩვენი ღმერთი დასაწყისში გვეუბნება ყველაფერს, რათა არ ვენდოთ ისეთ ადამიანებს ან მოვლენებს, რომელთა ნდობაც იმედს გაგვიცრუებს ან წარუმატებლობას მოგვიტანს. განა უფრო მეტად იმაზე არ უნდა ვსაუბრობდეთ, თუ რა გააკეთა მან, ნაცვლად იმისა, რომ ვსაუბრობდეთ იმაზე, თუ ჩვენ რა გავაკეთეთ? განა უფრო მეტად არ უნდა ვიყოთ გათვითცნობიერებულნი იმაში, რასაც შემოქმედი გვაუწყებს წინასწარ, ვიდრე მისი ქმნილების წინასწარმეტყველებებში?

ღმერთი ამბობს:

„ეს არ არის ერთი და იგივე ძველი რაღაცის ვარიაცია. ეს ახალია, ახალთახალი, რაღაც ისეთი, რაზეც არასოდეს იფიქრებდით, ან იოცნებებდით. როდესაც მოისმენთ მას, ვერ იტყვით, „მე მთელი ამ დროის მანძილზე ვიცოდი ეს“. (ესაია 48:7 Message)

აი, ისიც...

ჩვენი ღმერთი დასაწყისში აცხადებს დასასრულს.

ქრისტეში, ღმერთმა მანამდე შეგვიყვარა, ვიდრე ჩვენ შევიყვარებდით მას, ხელი ჩაგვავლო, ვიდრე ნავიქცეოდით, მოგვიტევა, ვიდრე ამას ვთხოვდით, სამართლიანობით შეგვმოსა, ვიდრე გავაცნობიერებდით, რომ შიშვლები ვიყავით და გავგასუფთავა, ვიდრე ჩვენი სიბინძურის შესახებ შევიტყობდით.

კონსერვაციის ბარეში

ღმერთმა თავისი შვილები და მეგობრები უწოდა მათ, ვინც იყო მისი მტერი და გაუცხოებული იყო მისგან. მან ჩვენი ცხოვრების ამბავი ჯერ კიდევ მანამდე დაწერა, ვიდრე პირველად ამოვისუნთქავდით.

მინდა, მოგიწოდოთ, რომ დაინახოთ ეს შეუდარებელი ღმერთი ისეთი, როგორც ის სინამდვილეში არის და დაინყოთ მისი იმიტირება, როგორც მამის მიერ ძლიერ შეყვარებულმა, შესანიშნავმა შვილებმა.

ღმერთი არის „მე ვარ, რომელიც ვარ“

შემდეგი, მინდა, განვიხილოთ *„მე ვარ, რომელიც ვარ“*. გამოსვლის 3:13-14-ში დანერვილია:

„უთხრა მოსემ ღმერთს: „აჰა, მივდივარ ისრაელის შვილებთან და ვეტყვი მათ: თქვენი მამა-პაპის ღმერთმა მომავლინა-მეთქი თქვენთან. და თუ მკითხეს: რა არისო მისი სახელი? რა ვუპასუხო?“ უთხრა ღმერთმა მოსეს: „მე ვარ, რომელიც ვარ“. და თქვა: „ასე უთხარი ისრაელის შვილებს: „მე ვარ“-მა მომავლინა-თქო თქვენთან“.

დარწმუნებული ვარ, მოსე ფიქრობდა, რა სახელია ეს? წარმოიდგინეთ, ვილაც გაიცანით და როდესაც სახელი ჰკითხეთ, მან გიპასუხათ: „ჩემი სახელია, მე ვარ“. და როდესაც სთხოვეთ უფრო უკეთ განემარტა, მან თქვა: „მე ვარ, რომელიც ვარ“. თქვენ, ალბათ, დაიბნეოდით და მართალიც იქნებოდით. წარმოიდგინეთ, როგორ წარიმართებოდა საუბარი: „როგორ ხარ, მე ვარ?“ ისეთი შთაბეჭდილება შეიქმნებოდა, რომ თქვენ მას ელაპარაკებით მაშინ, როდესაც საკუთარ თავს მიმართავთ. დაბნეულობა ჩვენი მხრიდან, ეხმიანება კონცეფციას, რომ ჩვენი ღმერთი ერთია, და მხოლოდ ერთადერთია, რომელიც ყველაფერს მოიცავს. მე, რა თქმა უნდა, არ ვარ „მე ვარ, რომელიც ვარ“. ჩვენ უფრო ზუსტად, შემდეგნაირად ვართ აღწერილი „მე ვარ, რამეთუ ის არის“.

ღმერთი არის ის, ვინც არის. ღმერთი არსებობს იმიტომ, რომ ის არსებობს. მე არ ვარსებობ იმიტომ, რომ ვარსებობ და არც იმიტომ, რომ ჩემი მშობლები დაახლოვდნენ. საბოლოო ჯამში, მე ვარსებობ იმის შედეგად, რომ ყოვლისშემძლე არსებობს. იგია ყოველი ცოცხალი სულის შემოქმედი.

ჩემი შეუღარაბელი ღმერთი

ვინაიდან, ის არის „*მე ვარ, რომელიც ვარ*“, მე შემძლია ვთქვა: „*მე ვარ ქრისტეში* ის, ვინც არის მე ვარ“. ვფიქრობ, რომ ჩვენ სავსებით ვერ ვაცნობიერებთ, თუ რამხელა ძალას შეიცავს ეს ხუთი სიტყვა, რამეთუ, ასე რომ იყოს, ჩვენ სხვანაირად ვიციზოვრებდით. ქვეყნიერება შეეცდება გვითხრას, თუ ვინ არის ღმერთი, მაგრამ სრულად იგი თავის ძეში გამოვლინდა. ზეციერ მამას სურს თავისი ძის მეშვეობით გამოგიცხადოთ საკუთარი თავი, და ამ პროცესში, თქვენი თავიც გაგიცხადოთ. ერთხელ, იესო ცდილობდა თავისი მონაფეებისთვის აეხსნა ეს დინამიკა მათეს 16:13-18-ში.

„ფილიპეს კესარიის მხარეს რომ მივიდა იესო, მან ჰკითხა თავის მონაფეებს: „რას ამბობს ხალხი, ვინ არისო ძე კაცისა?“ უპასუხეს: „ზოგი ამბობს იოანე ნათლისმცემელიაო, ზოგი – ელიააო, ზოგიც – იერემია ან ერთი წინასწარმეტყველთაგანიაო“. ჰკითხა მათ: „თქვენ რას ამბობთ, ვინა ვარ?“ სიმონ-პეტრემ მიუგო: „შენა ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა“. იესომ პასუხად უთხრა: „ნეტარ ხარ შენ, სიმონ იონას ძევ, რადგან შენ წიგნებიდან კი არ მიიღე ეს პასუხი, ან მასწავლებლებისგან. არამედ მამაჩემმა, რომელიც ზეცაშია, გაგიცხადა, თუ ვინ ვარ მე სინამდვილეში. და ახლა მე გეტყვი შენ, თუ ვინ ხარ შენ სინამდვილეში. შენ ხარ პეტრე, კლდე“. (Message)

გესმით ეს? როდესაც გვაქვს გამოცხადება, თუ ვინ არის იესო *სინამდვილეში*, ეს გვაყენებს ისეთ მდგომარეობაში, რომ მოვისმინოთ, თუ ვინ ვართ ჩვენ *სინამდვილეში*. სიმონი, სინამდვილეში პეტრე იყო. იგი ყოველთვის თავის გრძნობებს აყოლილი მეთევზე არ იქნებოდა. იგი გახდებოდა სულით მავალი ლიდერი და კლდე. ვგრძნობ იესოს მღელვარებას, როდესაც ის აგრძელებს საუბარს მათეს 16:18-19-ში.

„შენ ხარ კლდე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას, რომელსაც იმდენად დიდი ძალა ექნება, რომ ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. და ეს ჯერ კიდევ ყველაფერი არ არის. შენ გექნება სრული და თავისუფალი მისადგომი ღვთის სამეფოსადმი, მოგცემ ცათა სამეფოს გასაღებს, რომლითაც გააღებ ნებისმიერ კარს: ალარ იქნება ბარიერები ზეცასა და მიწას შორის, მიწასა და ზეცას შორის. დიახ, დედამიწაზე იქნება დიახ, და – ზეცაშიც. არა, დედამიწაზე, იქნება არა ზეცაშიც“. (Message).

კონსერვაციის გარეშე

როდესაც იცი, თუ ვინ ხარ... იცი, თუ რა არის ხელმისაწვდომი შენთვის. ეკლესიის იდენტურობა და მისი წვდომა ზეცის მიერ უზრუნველყოფისადმი, მჭიდრო კავშირშია იმასთან, თუ რამდენად გამოცხადებულია მისთვის ქრისტე. როდესაც ვიცნობთ სიტყვას, ანუ ქრისტეს, ჩვენ სიტყვის თანახმად ვლოცულობთ და ზეცა გვეხმიანება: „ღიახ!“ და „ამინ!“.

რას უწოდებთ იესოს?

უზენაესი თქვენეული კონცეფცია გავლენას იქონიებს თქვენზე. შემოქმედის თქვენეული აღქმა, საბოლოო ჯამში, თქვენს ცხოვრებაზე და თქვენს არჩევანზე აისახება. ჩვენს ცხოვრებაში, ღვთის გამოვლინების ერთ-ერთ გზას, წარმოადგენს ის, თუ რას ვუწოდებთ იესოს. თუ ჩვენ მას კეთილ მოძღვარს ვუწოდებთ, იგი დაგმოდღვრავს ჩვენ. თუ ბრძენ მრჩეველს ვუწოდებთ მას, იგი სიბრძნეს მოგვანიჭებს. ისლამი, იესოს წინასწარმეტყველსაც უწოდებს და მკურნალსაც. ცალ-ცალკე, ეს ტიტულები, მხოლოდ ჭორებს და ნამცეცებს წარმოადგენს. მაგრამ, როდესაც იესოს უწოდებთ *ქრისტეს*, ცოცხალი ღვთის ძეს, ამ დროს იესოს, უფლის გამოცხადებას ღებულობ შენში. 1იოანეს წიგნი გვამცნობს:

„ვინც აღიარებს, რომ იესო არის ძე ღვთისა, ღმერთი მასში რჩება, ის – ღმერთში. ჩვენ შევიცანით და ვინამეთ სიყვარული, რომელიც ჩვენდამი აქვს ღმერთს. ღმერთი სიყვარულია, სიყვარულში დარჩენილი ღმერთში რჩება, ხოლო ღმერთი – მასში. ამგვარად, ისეთ სრულყოფას აღწევს სიყვარული ჩვენში, რომ გაბედულება გვაქვს განკითხვის დღეს, რადგან როგორიც ისაა, ჩვენც ისეთივე ვართ ამ ქვეყნიერებაზე“. (1 იოანე 4:15-17)

**ღვთის
თქვენეული
კონცეფცია
გავლენას
იქონიებს თქვენზე**

ამ კავშირის შიგნით, იქმნება მუდმივი კავშირი, და ამით ივსება ნაპრალი, მისმიერ ხსნასა და ჩვენს რეალობას შორის. როდესაც შემოქმედის სიტყვას ხმამაღლა ვამბობთ, ის მანძილი, რომელიც ჭეშმარიტებას გვაშორებს, მცირდება. ჩვენ განსაზღვრული გვაქვს მოვახდინოთ უზენაესის იდენტიფიცირება იმაზე დაყრდნობით, თუ ვინ არის იგი, და არა იმაზე, თუ ვინ ვართ

ჩემი შეუღარბული ღმერთი

ჩვენ. ეს ნიშნავს იმას, რომ მე ვარ ის, ვინც, ღმერთი ამბობს, რომ ვარ. „ქრისტეში“ ღვთის ყველა აღთქმის გაცნობიერება და გამოცხადება, მჭიდროდ არის დაკავშირებული იმასთან, თუ რას ვუნოდებ მე იესოს. არის უფალი მკურნალი, მშვიდობის მთავარი, ჩემი რწმენის ავტორი და აღმსრულებელი? ქრისტეს ვუნოდებ ღმერთს, თუ უბრალოდ კეთილ მოძღვარს?

რაკი ღმერთი სიყვარულია, მე მას ვუყვარვარ და მეც შემიძლია სიყვარული.

რაკი ის არის სიცოცხლე, მე ცოცხალი ვარ;

რაკი მას ძალუძს ყოველივე, მეც მაქვს ამის უნარი;

რაკი ის ჩემი ძმია, მე ღვთის ასული ვარ;

რაკი ის ყოვლისშემძლეა, მე ძლევამოსილი ვარ;

რაკი ის მკურნალია, მე განკურნებული ვარ;

რაკი ის სიბრძნეა, მე ბრძენი ვარ;

რაკი ის არის, მე ვარსებობ;

იმის გამო, თუ ვინ არის იგი, მე ვარ ის, რასაც ის ამბობს, რომ ვარ.

მე მან მშვენიერი (მშვენიერ არსებად) გამომსახა.

გირჩევთ, რომ დაპატიჟოთ ღვთის ცოცხალი სიტყვა, იესო, თქვენს ცხოვრებაში! ამ პროცესის ახლავე დასაწყებად, ლოცვას გათავაზობთ:

ძვირფასო ზეციერო მამავ,

ვიცი, რომ მე ვარ ის, რასაც შენ ამბობ ჩემზე. მომიტევე, შენი გამოსახულება რომ შემცირდა ჩემს გონებაში და რომ საკუთარი ხელით შექმნილ კერპებს ვეთაყვანებოდი. უარს ვამბობ თაყვანი ვცე ადამიანების მიერ შექმნილ, უსარგებლო კერპებს. სულიწმიდავ, მიჩვენე ჩემი ცხოვრების ნებისმიერი სფერო, რომელშიც ამ კერპებს გავლენა აქვთ ჩემზე. შენ ხარ სიყვარული, და ამიტომ არა მხოლოდ მე ვარ შენ მიერ შეყვარებული, არამედ მეც შემიძლია შენს მსგავსად სხვების შეყვარება. შენ ხარ ჩემი სიცოცხლის წყარო და მიზეზი იმისა, რომ მე ვსუნთქავ.

შენ შეგიძლია, დაასრულო ის, რისი კეთებაც დაიწყე ჩემს ცხოვრებაში, და შენ მაძლევ უნარს აღვასრულო ყველაფერი, რაც შენ დამისახე. ქრისტეში, მე შენი ქალიშვილი ვარ და ვინაიდან ჩემი ზეციერი მამა ყოვლისშემძლეა, შენი სულით, მე გამაჩნია მთელი ძალა, რომელსაც ვსაჭიროებ. შენ ხარ ჩემი შეუცვლელი მკურნალი; მე აღარასოდეს მივმართავ ქვეყნიერებას იმ ჭრილობების განსაკურნავად, რომლებიც

კონსურენციის ბარეში

მან მომაცენა. ვინაიდან, შენა ხარ მთელი სიბრძნის წყარო, მე დავეყრდნობი შენს რჩევას.

მომიტყვე ის, რომ მე მივეცი უფლება შენს გამოსახულებას, განსაზღვრული ყოფილიყო სხვა ადამიანების გამოცდილებებით. მინდა შეგიცნო სრულად. მჯერა, რომ შენ უფრო დიდი ხარ, ვიდრე მე ოდესმე წარმომედგინა, და უფლებას გაძლევ ნამიდღვე შეუდარებელი საოცრებებით სავსე ცხოვრებაში. იმის გამო, თუ ვინ ხარ შენ, მე ვარ ის, ვინც შენ ამბობ, რომ ვარ. მიუხედავად იმისა, თუ რას ვგრძნობ ამ მომენტში, შენ მე მშვენიერი გამომსახე.

იესოს სახელით, ამინ.

სადისკუსიო კითხვები

1. წარსულში ადარებდით თუ არა თავს სხვას და ფიქრობდით თუ არა უზენაეს ღმერთზე იმ საზომით, რაც უკვე იცოდით ან გამოცდილი გქონდათ? მაგალითად, გეგონათ იგი მამათქვენის მსგავსი (კარგი თუ ცუდი)? როგორს ხედავთ მას ახლა?
2. არის ახლა თქვენს ცხოვრებაში გარკვეული სფეროები, სადაც სხვების ნამცეცებზე ცხოვრობთ? ხოლო რაც შეეხება ქორებს?
3. როგორ ფიქრობთ, რას გულისხმობდა წმიდა ავგუსტინე, როდესაც ამბობდა „ღმერთს საუკეთესოდ იცნობ მაშინ, როდესაც არ იცნობ მას“?
4. რომელ სფეროებში გჭირდებათ ღვთის, როგორც „მე ვარ“-ის უფრო მეტად შეცნობა?
5. „კერპი, არის ნებისმიერი რამ, რასაც საკუთარ ძალას აძლევ ან მისგან ღებულობ ძალას“ ამის კონტექსტში, რომელია თქვენს ცხოვრებაში ისეთი სფეროები, რომელშიც ქვეცნობიერად, კერპები გაიჩინეთ?
6. ღვთის თანდასწრებისას, როდესაც თქვენ უწოდებთ მას იმას, ვინც ის არის, რას გინოდებთ იგი თქვენ?

დაპირება კონკურენციის ბარეში

„თუ ჩვენ ავწონ-დავწონით სახარებაში აღთქმულ და-ჯილდოების კადნიერ დაპირებებს, ისეთი შთაბეჭდილება შეგვექმნება, რომ ჩვენი უფალი, ჩვენს სურვილებს ძალიან ძლიერ სურვილებად კი არ მიიჩნევს, არამედ ძალიან სუსტად. ჩვენ ვართ ნახევარი გულის მქონე ქმნილებები, რომლებიც ვგიჟდებით სასმელზე, სექსსა და ამბიციებზე მაშინ როდესაც ღმერთი უსასრულო სიხარულს გვთავაზობს, უვიცი ბავშვის მსგავსად, რომელსაც სურს ტალახისგან ნამცხვრები აცხოს სადღაც ჯურღმულეში, რამეთუ, მას ვერ წარმოუდგენია, თუ რას ნიშნავს შემოთავაზება ზღვის სანანაპიროზე გაატაროს არდადეგები. ჩვენ ძალიან ცოტა გვჭირდება კმაყოფილებისთვის“.

კ.ს. ლუისი

კარგით... ვაუ. თქვენს ცხოვრებაზე არის შეუდარებელი აღთქმა, და იგი აგრეთვე თქვენს საგანძურსაც წარმოადგენს. ეს საგანძური ყველაფერს აღემატება და დროს მოიცავს. იგი არახელშესახები პოტენციალის სახით მოდის თქვენთან. ზოგიერთ პიროვნებაში ამ ნიჭს სძინავს... ცოცხალია, მაგრამ სძინავს.

უფრო იოლი იქნებოდა და უფრო ამაღელვებელიც, თქვენთვის რომ მეტყვა, რომ ვილაცამ მილიარდი დოლარი გადმორიცხა თქვენს საბანკო ანგარიშზე. მაგრამ, იმ შემთხვევაშიც კი, თუ ის, რაც თქვენ დაგრჩებოდათ იმაზე უფრო მეტი იქნებოდა, რაც მთელი ცხოვრების მანძილზე გეყოფოდათ...

კონსტრუქციის ბარეჟი

სინამდვილეში, ეს თანხა არასოდეს იქნებოდა თქვენი. რამეთუ, ქვეყნიური საგანძურის კანონი მოითხოვს, რომ იგი თავისი წარმოშობის სფეროში უნდა დარჩეს. როდესაც გარდაიცვლებით, იგი უკან დაგრჩებათ, ანუ მას თან ვერ წაიღებთ. მაგრამ, ის საგანძური, რომელსაც თქვენ ფლობთ, იცვლება, რამეთუ უფრო მდიდრდება და თან გაგყვებათ მუდმივობაში.

ამ აღთქმას, რომელზეც მე ვსაუბრობ, ანალოგი არ გააჩნია, არა მხოლოდ სიმდიდრის მხრივ, არამედ მიღწევადობის მხრივაც. ამ აღთქმის ნაყოფი თქვენს შვილებსაც გაჰყვება მას შემდეგაც, რაც გარდაიცვლებით და აგრეთვე ზეცაშიც დაგხვდებათ. ამ აღთქმას ვერავენ ვერასოდეს მოგპარავთ, თუმცა, იგი შესაძლოა, გაყიდულ იქნას ისეთ ტრივიალურ რამეზე, როგორცაა ერთი ჯამი ოსპის შეჭამანდი, მსგავსად იმისა, როგორც ესავი მოიქცა (დაბადება 25). იგი უკეთ იქნება დაცული, ოცნებებსა და იმედში თუ იქნება გახვეული. თუკი დაამუშავებთ თქვენი გულის ნიადაგს, ეს საგანძური გაიფურჩქნება და გაიზრდება. მილიონობით ადამიანს აქვს ამ აღთქმის თესლი თავიანთ გულებში, თუმცა მიუხედავად იმისა, თუ რამდენი ადამიანი გაინანილებს მას, ეს საგანძური არასდროს მცირდება.

მე ვსაუბრობ მეფეთა მეფისა და უფალთა უფლის კურთხევაზე. ეს არის საგანძური, რომელიც ძალიან დიდია იმისთვის, რომ გაიზომოს ქალაქის დოლარებით ან ოქროთი და ვერცხლით. მხოლოდ ერთი ხელი ტანსაცმელი რომ დაგრჩეთ, ის, რომელიც ტანზე გაცვიათ, და სხვა არაფერი, ეს საგანძური მაინც თქვენი იქნება. ეს სიმდიდრე არ არის დაკავშირებული არაფერთან, რაც ადამიანის მიერ არის შექმნილი; იგი მუდმივია და მისი მიღება შესაძლებელია ჩურჩულით წარმოთქმული ლოცვით. თქვენ, ჩემო მეგობარო, მეფის ოჯახის წევრი ბრძანდებით, ისევე როგორც ნებისმიერი მომხიბლავი პრინცესა.

სამეფო მიწვევა

წარმოიდგინეთ, რომ კარზე კაკუნია. კართან მიდიხართ, რათა გააღოთ იგი და აღმოაჩინოთ, რომ კართან მეფის დახვეწილი აგენტია დგას. მინდა, რომ კონკიას სტილზე იფიქროთ, მაგრამ მეფის ჰერალდის ნაცვლად, თქვენს კარებთან ანგელოზი დგას. ეს ანგელოზი იმდენად დიდი და გაბრწყინებულია, რომ თქვენ მას ძლივს ხედავთ, მაგრამ, იცით, რომ ირგვლივ მოწმეთა

კრებულია, რომელიც თქვენი რეაქციის დაჭერას ცდილობს. ღვთაებრივი მაცნე სახელით მოგიხმობთ და ხმამაღლა გამცნებთ, რომ თქვენ ხართ მემკვიდრე – ზეციური სამეფოს პრინცესა. ისმის აპლოდისმენტები. თქვენ გაოცებული ეკითხებით: „მე ვარ?“. იგი თავს გიქნევთ დასტურის ნიშნად და მოსაწვევს გინვდით. აკანკალებული ხელებით ხსნით კონვერტს. შეცდომა არ ყოფილა, თქვენი სახელი მშვენიერი და დიდი, ოქროსფერი ასოებით წერია. თქვენ ღრმად ამოისუნთქავთ და ცრემლნარევ თვალებს ალაპყრობთ მაღლა, მხოლოდ იმიტომ, რომ გაანალიზოთ, რომ თქვენ მარტო დგახართ კარის ზღურბლთან. ანგელოზი და მისი გარემოცვა წასულან. სახლის შიგნიდან ხმა ისმის.

– „ვინ არის?“

– „მე ვარ“ – პასუხობთ ჩურჩულით.

განცვიფრებული ხართ. გრძნობთ, რომ ყველაფერი შეიცვალა, მაგრამ, როდესაც გარემოებებს შეხედავთ, აღმოაჩენთ, რომ თითქოს არაფერი შეცვლილა. ამ მონახულების მიზანი არ ყოფილა გარემოებების ან ადგილმდებარეობის შეცვლა. ეს მოწვევა შინაგანი, შეუდარებელი ტრანსფორმაციისთვის არის.

თქვენ სწრაფად მოავლებთ თვალს საკუთარ თავს. იგივე ტანსაცმელი გაცვიათ, რაც გეცვათ კარის გაღებისას, მაგრამ ეს ტანსაცმელი დამსუბუქდა, თითქოს მას აღარ აქვს უნარი მოგიჭიროთ, იარლიყი დაგადოთ და მოახდინოს თქვენი იდენტიფიცირება. როდესაც მობრუნდებით, რომ სახლში შეხვიდეთ, თქვენი გონება განათებულია და აცნობიერებთ, რომ თუმცა ეს სახლი ის სახლია, სადაც თქვენ ცხოვრობთ, იგი აღარ წარმოადგენს თქვენს ჭეშმარიტ სახლს. შორეული ქალაქი, რომლის დამფუძნებელიც თქვენი ღმერთი და მეფეა, გელოდებათ თქვენ. საძინებლისკენ მიემართებით და სასტუმრო ოთახზე გადიხართ, სადაც თქვენი საყვარელი ოჯახის წევრების ოდნავ დაბნეულ სახეებს ამჩნევთ. თქვენს ოთახში მშვიდად განმარტოვდებით, ხსნით კონვერტს და ფრთხილად იღებთ მოოქროვილ მოსაწვევს.

„შენ, ჩემო საყვარელო ქალიშვილო, ახლა ხელახლა იშვი, როგორც სარა, უზენაესი ღვთის პრინცესა.“

იესოს პირადად შეცნობის ზრდის პროცესში, მისი მაღლი და მშვიდობა მუდმივად გაიზრდება შენს ცხოვრებაში.

სამეფო თანამდებობა ნიშნავს იმას, რომ წვდომა გექნება ყველაფერთან, რაც კი ოდესმე დაგჭირდება ცხოვრებაში, იცხოვრებ რა ღვთისმოსაობით და გაიზრდები შენი ცხოვრების სარბიელს. დარწმუნებული იყავი, რომ თუ ჩაუღრმავდები წმიდა წერილს, შენი ახალგაზრდობა და გონება განახლდება

კონსურენციის ბარეში

და შეიცნობ, თუ რაოდენ დიდია ღვთის მიერ შენთვის მოცემულ დიდებულ და ძვირფას ალთქმათა სიმდიდრე. თითოეული მათგანი სასწაულებრივად გადმოგეცა! საყვარელო, თუ ჯერ კიდევ ეჭვი გეპარება, ეს ხომ საუკეთესო მოსაწვევია მათ შორის, რაც კი ოდესმე მიგიღია! ერთადერთი, რაც გევალება არის ის, რომ ზურგი შეაქციო ქვეყნიერებას, რომელმაც თავად უკვე შეგაქცია ზურგი.

2 პეტრეს 1:2-4-ში ვკითხულობთ:

„მაღლი და მშვიდობა გაგიმრავლდეთ ღვთისა და ჩვენი უფლის იესოს შემეცნებით, ისე, როგორც მისმა ღვთაებრივმა ძალამ მოგვანიჭა ყოველივე, რაც ცხოვრებისა და ღვთისმოსაობისთვის გვეჭირდება, მისი შემეცნებით, ვინც თავისი დიდებისა და სათნოებისკენ მოგვიწოდდა, რომელთა მიერაც მოგვეცა უაღრესად დიდი და ძვირფასი ალთქმანი, რათა მათი მეშვეობით გავზდეთ ღვთიური ბუნების ზიარნი, განვერიდებით რა გულისთქმით გამონვეულ ხრწნილებას ამ ქვეყანაზე“.

ქრისტეს რომ არ დაეკაკუნებინა ჩემი გულის კარზე, ხელში არაფერი არ შემრჩებოდა. სასწაული დამჭირდებოდა იმისთვის, რომ რაიმე მიმელო მემკვიდრეობით! ჩემი ოჯახი არ იყო იმ მდგომარეობაში, რომ მემკვიდრეობა დაეტოვებინა ჩემთვის და ჩემი ძმისთვის. მაგრამ, რის მიღებას უფრო ვისურვებდი, ნარჩენების თუ მემკვიდრეობის? მე დიდი ხნის წინ შევიტყვე, რომ ღვთის დაპირება მემკვიდრეობაზე მეტხანს ძლებს.

და, რა სახით შეგვიძლია ამ დიდებული ალთქმების მიღება? ჩვენ მათ ვღებულობთ რწმენით. გალატელთა 3:14-ში ნათქვამია:

მაგრამ, რის მიღებას უფრო ვისურვებდი, ნარჩენების თუ მემკვიდრეობის?

„იმისთვის, რომ აბრაჰამის კურთხევა ქრისტე იესოს მიერ იყოს წარმართებზე, რათა რწმენის მეშვეობით მივიღოთ სულის ალთქმა“.

განიცანიო აბრამი და სარაი

ამ ალთქმების შესახებ უფრო მეტი ინფორმაციის მისაღებად, მოდი დამკვირვებლების რანგში გადავხედოთ ნმიდა წერილის ნაცნობ ადგილებს. ღმერთმა ეს ისტორიები ნმიდა წერილში იმ მიზნით დაწერა, რათა ჩვენ სხვათა მაგალითზე გვესწავლა. კითხვისას, ვაკვირდები, თუ როგორ ისხამს ხორცს თითოეული ისტორიის წინადადებების ჩონჩხი. მე წარმოვიდგენ ამბავს და ვუსმენ სულიწმიდას, ამგვარად, ვხედავ და მესმის ის, რასაც ვერ ვხედავ მაშინ, როდესაც უბრალოდ ვკითხულობ ნმიდა წერილს. ვსვამ კითხვებს: რა გრძნობა დამეუფლებოდა მათ სიტუაციაში მყოფს? რა იქნებოდა ჩემთვის ყველაზე დიდი გამოწვევა და შიში?

ეს პრაქტიკა მხოლოდ ერთ-ერთია იმ მრავალ საშუალებათაგან, რომელთაც ნმიდა წერილებთან დასაახლოებლად ვიყენებ. იგი არ არის ექსტრაბიბლიური; ეს არის სიტყვაზე მედიტირება, რათა ნმიდა წერილი გაცოცხლდეს. პატრიარქები და მატრიარქები, ჩვენი ძმები და დები არიან ამ პრაქტიკაში. მე აი, ასე ვასრულებ სელა-ს... ასე ვჩერდები და ვფიქრობ.

პირველ რიგში, მინდა რომ აბრამი გაიცნოთ. იგი ჩვენი მამაა რწმენით. წარმოიდგინეთ ერთგული, არასრულყოფილი, ხანდაზმული, ღვთისმოშიში ადამიანი. შემდეგ, სარაი. იგი ჩვენი ალთქმის დედაა. ის საოცრად ლამაზია და მისი ქმრის მსგავსად ერთგული, არასრულყოფილი, ხანდაზმული და ღვთისმოსავია.

ღვთის მონოდებაზე, ამ ორმა ადამიანმა საკმარისი სიმამაცე გამოიჩინა, რომ მიეტოვებინათ ყველაფერი, რაც მათთვის ნაცნობი იყო. ღმერთი ამ უნაყოფო წყვილს კურთხევასა და გამრავლებას დაჰპირდა. ისინი ერთად გაემგზავრნენ მოგზაურობაში. ისინი ეძებდნენ იმას, რაც არასოდეს უნახავთ, შემოქმედის მიერ აშენებულ ქალაქს. ჩვენი მათთან შეერთების დროს, ისინი უკვე ათწლეულების მანძილზე მოგზაურობენ. აბრამი, ასი წლის ზღურბლს უახლოვდება, ხოლო სარაი – ოთხმოცდაათის.

უდაბნოში ხეტიალისას, მათ უკვე მრავალი აღმასვლა და დაღმასვლა განიცადეს ცხოვრებაში. მოკლედ შემოგთავაზებთ მათ ისტორიას: მათ გაუძლეს დავას, რომელმაც ღვთის მიერ მათი კურთხევის შედეგად იჩინა თავი; რამაც ლოტთან, მათ ძმისშვილთან, გაყოფა გამოიწვია; სარაი ფარაონის ჰარამხანაში აღმოჩნდა და შემდეგ განთავისუფლებულ იქნა. შემდეგ, მათ მინი ომი მოიგეს, გადაარჩინეს ტყვედ წაყვანილი ძმისწული და რწმენით მისცეს მეთაფი მეფე მელქისედეკს, უზენაესი ღვთის მღვდელს. მათ სერიოზული იმედგაცრუება განიცადეს

კონსურენციის ბარეჟი

და არასწორი გადაწყვეტილება მიიღეს, როდესაც სარაიმ თავისი მხევალი მისცა აბრამს, რათა მისგან შესძენოდა ვაჟი, რომელსაც ისმაველი უწოდეს. ამ იმედგაცრუების შედეგად, სარაი ოჯახურ ძალადობაში გახდა დამნაშავე. არა მგონია, რომ ეს სამკუთხედი (ქმარი, ცოლი, მსახური) სასიამოვნო ყოფილიყო.

მსურს ხაზი გავუსვა რამდენიმე ფაქტს, რათა აბრამისა და სარაის ამბის მოკლე მიმოხილვისას არ გამომჩიეს ისინი.

1. *ისინი უკან არ იხედებოდნენ.* აბრამმა და სარაიმ მიატოვეს ური, ისე რომ უკან აღარც მიუხედავთ. უკან დასახევი გზა აღარ იყო. ღმერთმა მოუწოდა მათ და ისინიც დაემორჩილნენ. დაბადების 12:1-2 ამბობს:
„უთხრა უფალმა აბრამს: „ნადი შენი ქვეყნიდან, შენი სამშობლოდან, მამაშენის სახლიდან იმ ქვეყანაში, რომელსაც გაჩვენებ! დიდ ერად გაქცევე, გაკურთხებ, განვადიდებ შენს სახელს და კურთხეული იქნები“.
ღმერთი ახალ რაღაცას აკეთებდა ახალი მეთოდით. იგი წინ მიუძღვოდა მათ რწმენასა და იმედში. ისინი შეცდომებს უშვებდნენ, მაგრამ უკან არასდროს იხედებოდნენ;
2. *მათ დავას აარიდეს თავი.* აბრამმა და სარაიმ მიატოვეს ური, მაგრამ თან წამოიყვანეს ლოტი (რაც საუკეთესო იდეა ნამდვილად არ იყო). აბრამის კურთხევამ ლოტის აღმასვლაც გამოიწვია. როდესაც მიწა უკვე ველარ იტევდა ორივეს, მათი მწყემსები ერთმანეთში ჩხუბობდნენ. ნაცვლად იმისა, რომ ჩხუბისთვის ზრდის საშუალება მიეცა, აბრამმა ლოტს მიწის არჩევის უფლება მისცა. მათთვის უკეთესი იყო გაყოფა, ვიდრე ერთად დარჩენა და ამ ყველაფერთან ერთად, არეულობა. შენიშვნა: თუ თქვენ ცხოვრების გზაზე ისეთ ადამიანებთან ერთად მოგზაურობთ, რომლებთან ერთადაც არ უნდა მოგზაურობდეთ, დადგება დრო, როდესაც უფალი ორივეს გაგამრავლებთ, რათა დაშორდეთ ერთმანეთს. ჩხუბი ჩაახშობს ღვთის კურთხევას და თქვენი ცხოვრების ეფექტურობას;
3. *მათი შესანიშნავი რწმენის აქტს გამოხატავდა.* როდესაც აბრამმა მელქისედეკს მეთაუდი მისცა, მან იგი წინ წაუძღვარა უზენაესის აღთქმებს. ნაცვლად იმისა, რომ სოდომის ნადავლი აელო თავისთვის, მან რწმენით მისცა მეთაუდი, რამაც მისი იმედი არსებითი გახადა.

დაპირიებას აონაპურენციის ბარაშა

ეს სამი რამ გაირკვა მაშინ, როდესაც ღმერთი გამოცხადდა აბრამს და შემდეგი ალთქმა დაუდო დაბადების 17:4-5-ში:

„აჰა, ჩემი ალთქმა შენთან – მრავალი ერის მამა იქნები!
და აღარ გერქმევა სახელად აბრამი – ამალლებული მამა,
არამედ აბრაჰამი – მრავალთა მამა, ვინაიდან მრავალი
ერის მამად გაქცევ!“

სამუდამო ალთქმა

როდესაც აღმოაჩინეთ, რომ მემკვიდრე ხართ, ღმერთი ცვლის თქვენს ტიტულს. როდესაც ღმერთმა აბრამს სახელი აბრაამით შეუცვალა, მისი ცხოვრება გაფართოვდა. ამიერიდან, ის უკვე აღარ იქნებოდა უთვისტომო კაცი... მას მრავალი ერის მამა ეწოდა. დაბადების მე-17 თავში, ღმერთი დეტალურად აღწერს, თუ რამხელა სიდიადისა და სიმდიდრის მატარებელი იქნება ეს ალთქმა. აბრაამის ცხოვრება გარშემორტყმული იქნებოდა ისეთი სიტყვებით, როგორცაა „თაობის ფუძემდებელი და მარადიული მამა“. იგივე მიწას, რომელზეც აბრაამი დადიოდა, როგორც მდგმური და ხიზანი, ერთ დღესაც მისი შთამომავლობა დაიმკვიდრებს და ის სამუდამოდ მათი გახდება. ღმერთი დაპირდა მას, რომ აბრაამის შთამომავლობასთანაც ისევე იქნებოდა, როგორც აბრაამთან იყო. ვფიქრობ, რომ აბრაამმა ტირილი დაიწყო ღვთის თანდასწრების დროს, დაინახა რა თუ რა დიდებული მომავალი მოელოდა მის შთამომავლობას.

ჩემს წარმოსახვებში შემოქმედის წინაშე მიწაზე გართხმულ აბრაამს ვხედავ. შემდეგ, იგი მუხლებზე დგება და ცრემლიან სახეს ვარსკვლავებს მიაპყრობს. მას განვდილი აქვს ხელები, თითქოს სურს მისწვდეს კაშკაშა სინათლეს, რომელიც წერტილებით მოსჩანს უდაბნოს ბნელ, უღრუბლო ცაზე. იგი მაღლიერებით აღსავსეა. ალთქმის ყოველი სიტყვა მის ძვლის ტვინამდე აღწევს. რალაც მომენტში, ასაკის საფარი ქრება და აბრაამი კვლავ ახალგაზრდაა, მისი სხეულის ყველა უჯრედი ცოცხლდება სასწაულებრივად.

ეს ახალი სახელი აბრაამი, მის გულს სიხარულითა და იმედით ავსებს. იგი ხედავს ისმავლს და ფიქრობს: *ეს ყველაფერი შენი იქნება, შვილო ჩემო; შენი ცხოვრება გაფართოვდება გამრავლების შედეგად და კურთხეული და დიდი მომავალი გექნება!*

უფალი ეუბნება აბრაამს, რომ ეს შეთანხმება ნიშანს მოითხოვს. ეს არ იქნება ისეთი ლამაზი და ყველასთვის დასანახი

კონსურენციის ბარეში

ნიშანი, როგორც ცისარტყელა იყო ნოეს შემთხვევაში; ნაცვლად ამისა, ეს მტკივნეული და პირადი ნიშანი იქნება. აბრაამის სახლის ყოველმა მამაკაცმა უნდა წინადაიცივითოს. ხორცის მოცილება ადასტურებს, რომ აბრაამი და მისი შთამომავლობა აღთქმაში არიან უზენაეს ღმერთთან. შემდეგ, შემოქმედთან საუბარი უფრო სერიოზულ მიმართულებას ღებულობს:

„უთხრა ღმერთმა აბრაჰამს: „ალარ უნოდო შენს ცოლს სარაი, ამიერიდან სარა იყოს მისი სახელი. ვაკურთხებ მას და ძესაც მოგცემ მისგან; აჰა, მასაც ვაკურთხებ და გახდება იგი ერების დედა; ხალხთა მეფენი წარმოიშობიან მისგან“. (დაბადება 17:15-16)

თითქმის ვხედავ აბრაამის დაბნეულობას. შეცბუნებული მზერა ანაოჭებს მის შუბლს... სარა? აღთქმა ჩემთან არის დადებული და მე უკვე მყავს ძე... ისმავლი. მე იგი აგარისგან მყავს. მოვლენების ასეთმა განვითარებამ აიძულა აბრაამი კვლავ მიწაზე გართხმულიყო სახით.

„პირქვე დაემხო აბრაჰამი, გაეცინა და თქვა გულში: „ნუთუ ასი წლის კაცს შეეძინება შვილი? ნუთუ ოთხმოცდაათი წლის სარა დაბადებს?“. (დაბადება 17:17)

ჩვენ ბევრი გვსმენია დედა სარაზე, რომელიც იცინოდა, როდესაც გაიგო, რომ შვილი ეყოლებოდა, მაგრამ აბრაამს პირველს გაეცინა ღვთის დანაპირებზე. თუმცა, იგი სიცილით არ შემოფარგლულა. იგი უფრო შორს წავიდა და ალტერნატიული გზა შესთავაზა ღმერთს:

„და უთხრა აბრაჰამმა ღმერთს: „ნეტავ ისმავლმა იცოცხლოს შენს წინაშე!“. (დაბადება 17:18)

ჩემთვის ისე ჟღერს, თითქოს აბრაამი ისმავლის ჩართვას ცდილობდა ყოვლისმპყრობელის გეგმაში. რა საჭიროა სარას გამო შეწუხება? მიუხედავად იმისა, ახალი სახელი ექნება თუ არა, მას ხომ დაბერებული საშვილოსნო აქვს და მოხუცი ქმარი ჰყავს. მაგრამ ღმერთმა მის არც ერთ წინააღმდეგობას არ გაუწია ანგარიში:

„უთხრა ღმერთმა აბრაჰამს: „არა, შენი ცოლი, სარა შობს შენთვის ძეს, სახელად ისაკს დაარქმევ და მასთან დავდებ

დაპირიებას კონსერვაციის ბარეში

სამარადისო ალთქმას მისი შთამომავლობისათვის“.
(დაბადება 17:19)

„არა, შენი ცოლი, სარა...“ სავსებით გასაგებია. თითქოს, შემოქმედმა მისი აზრები წაიკითხა. წარმოიდგინეთ! ღმერთმა უსმინა აბრაჰამს და აკურთხა ისმაელი, მაგრამ არა როგორც მისი ალთქმის მემკვიდრე.

როდესაც ორი ადამიანი ერთი ხდება ქორწინებაში, ღვთის ალთქმა მათ ორივეს ეხებათ. რა თქმა უნდა, აბრაჰამს უყვარდა ისმაელი და ბუნებრივი იყო, რომ მას ყველაფერი ისმაელისთვის უნდოდა, რასაც ღმერთი შეპირდა მას. მაგრამ ისმაელი მონა ქალის ძე იყო, რომელიც ბრძოლისა და ხორცის სფეროსთან იყო დაკავშირებული. უკონკურენციო დაპირება, უპრეცედენტო ნიშნებითა და სასწაულებით უნდა აღსრულებულიყო. ბავშვი უნდა ჰყოლოდა ძალიან მოხუც, უნაყოფო ქალს:

„მაგრამ ჩემს ალთქმას ისაკს დაუფუდებ, რომელსაც სარა გიშობს გაისად ამ დროს“.
(დაბადება 17:21)

რამდენად ხშირად ვიქცევით ჩვენც იგივენაირად?

ღმერთი გვეუბნება, რომ ახალი და სასწაულებრივი რალაციის გაკეთებას აპირებს, ჩვენ კი ურწმუნოების გამო ვმერყეობთ. უზენაესი ამბობს, რომ ჩვენი ცხოვრების გაფართოებას აპირებს, ჩვენ კი ვეუბნებით მას, რომ არ არის საჭირო ასე შეწუხება... უბრალოდ აკურთხე ის, რაც მაქვს. ის, რაც გვაქვს და რასაც ვაკეთებთ, არ არის საკმარისად დიდი. ყოვლადღლიერს სურს ჩაერთოს. იგი თაობების პერსპექტივიდან გამომდინარე ფიქრობს. ალთქმა ისაკის მხრიდან იქნება, რომელიც უნდა მოვიდეს. მისი მხრიდან, რომელზეც აბრაამი იცინოდა... და არა იმის მხრიდან, რომლის მამაც იგი ხორციით იყო.

ძალიან მამხნევეებს აბრაჰამის ადამიანურობა. ეს გაკვეთილს წარმოადგენს თითოეული ჩვენთაგანისთვის. ღმერთი, თავისი წყალობით, მზად არის აკურთოს ისიც კი, რაც ჩვენი ძალებით ავაშენეთ, მაგრამ მისი სამუდამო ალთქმა ადამიანური უზრუნველყოფის სფეროს მიღმაა დადგენილი.

ახალი სახელი = ახალი გედი

ებრაული ტრადიციის თანახმად სახელი ადამიანის ბედსა და პოტენციალს შეიცავს. ამიტომ სახელის შეცვლას ადამიანის ხასიათის შეცვლის პოტენციალი გააჩნია, რომელიც თავის

კონსტანტინის ბარეჟი

მხრივ, მის ბედსაც ცვლის. მაგალითად, ჩვენ განგებ შევურჩიეთ ჩვენს შვილებს სახელები იმ იმედით, რომ ისინი თავიანთი სახელების შესაბამის პიროვნებებად ჩამოყალიბდებოდნენ. ეს მე, ჩემი მამა ზეციერისგან ვისწავლე, რამეთუ, ყოველთვის, როდესაც მათ სახელებს ვამბობ, ამით მათი სახელების მნიშვნელობას ვაცხადებ მათ ცხოვრებაზე.

ღმერთი ხშირად უცვლიდა სახელებს პიროვნებებს, როდესაც მათი სახელები აღარ გამოხატავდა მათ ხასიათს. ქრისტიანების მდევნელ სავლეს, მან პავლე დაარქვა, ხოლო მეთევზე სიმონს იესომ პეტრე უწოდა, რაც კლდეს ნიშნავს. ისააკის ძეს, იაკობსაც შეუცვალა ღმერთმა სახელი და ისრაელი დაარქვა, რაც „ღვთის უფლისწულს“ ნიშნავს. ჩვენი ღმერთი სახელების შეცვლის ბიზნესით არის დაკავებული. ხანდახან ვფიქრობ, რომ ეს მოწმეთა დაცვის პროგრამაა, რომელშიც ჩვენ ყველანი იესოს სახელის იდენტიურობის ქვეშ ვფუნქციონირებთ.

როდესაც უფალი აღთქმაში შევიდა აბრაჰამთან, მან მისთვის სახელის შეცვლის მეშვეობით, აბრაჰამის უნარიანობა გაზარდა. მე შესანიშნავი მეგობარი მყავს, ბრაიან ბილეკი, რომელიც მესიანელი რაბინია და მან ამიხსნა, თუ რა მნიშვნელობას ატარებს სახელების შეცვლა. აბრაჰამის სახელის აბრაჰამად გადარქმევისას ღმერთმა მისი სახელი შუაზე გაჰყო, თავისი საკუთარი სახელიდან ამოიღო ასო და აბრაჰამის სახელს ჩაუმატა. სახელი აბრაჰამი ნიშნავს „ამაღლებული მამა“. ხოლო განვრცობილი სახელი აბრაჰამი ნიშნავს „მრავალი ადამიანის მამას“.

ახალი სახელი აცხადებდა იმას, თუ ვინ გახდებოდა აბრაჰამი. ეს იყო სახელი, რომელიც სრულად ვერ იქნებოდა გააზრებული აბრაჰამის ცხოვრებაში. რაკი აბრაჰამის ცხოვრება შემოქმედს განადიდებდა, მისი მემკვიდრეობა უზომოდ გამრავლდებოდა. არასოდეს დაივიწყოთ, რომ *თქვენი იდენტიურობა მჭიდროდ არის დაკავშირებული თქვენს ბედთან*. რაბი ბრაინმა აგრეთვე აღნიშნა, რომ ღვთის აღთქმა მანამ არ აღსრულდა, ვიდრე ყოვლადძლიერმა აბრაჰამის ცოლის სახელიც არ განავრცო. სარაი ნიშნავს „იაჰვე არის უფლისწული“, რომელიც მან სარად, შეცვალა, რაც „ღვთის პრინცესას“ ნიშნავს. ღმერთმა თავისი სახელიდან „იაჰვე“ ამოიღო ასო და მის სახელს ჩაუმატა.

მისი სახელის შეცვლა მიუთითებდა იმაზე, რომ სარა უზუნაესთან იყო კავშირში. ეს მჭიდროდ აკავშირებდა მას ღმერთთან და ამავდროულად მიუთითებდა იმაზე, რომ ყველა მისი ქალიშვილი აღთქმით სარას მსგავსად, სამეფო პოზიციის მატარებელი იქნებოდა. ახალმა სახელმა, სარას ნაცვლად ღმერთი ამოქმედა მის საქმეში.

დაპირიებას კონსერვაციის ბარეში

როდესაც სარაის სახელი მამრობითი დეკლარაციიდან („იაჰვე არის უფლისწული“) მდებრობითი როლით შეიცვალა („ღვთის პრინცესა“), მისი მნიშვნელობა შერბილდა და უფრო მგრძნობიარე გახდა. აბრაჰამის ახალი სახელი გაფართოვდა, რათა უამრავი ხალხი მოეცვა და ამ ალტემის თესლს, რალა თქმა უნდა, ალტემის ნიადაგიც დასჭირდებოდა. სარას ცხოვრება ნიადაგად იქცა აბრაჰამისთვის, მისი საშვილოსნო გაცოცხლდა ალტემით.

სარას სახელის გადარქმევამ გააფხვიერა მისი დასვენებული ნიადაგი და მოამზადა იგი იმ გამრავლებისთვის, რომელიც ორივეს დაეკისრა, აბრაჰამსაც და სარასაც. ღმერთმა უთხრა აბრაჰამს, რომ იგი გახდებოდა *მრავალი ერის მამა* და სარა *გახდება ერების დედა; ხალხთა მეფენი წარმოიშობიან მისგან*. ღმერთმა დაკონკრეტებული ხედვები მისცა ორივეს.

როდესაც ადამიანები პატივისცემით ეპყრობიან ერთმანეთს და თავიანთ ღმერთს, ყოვლისშემძლე შეუძლებელს აკეთებს მათთვის. უნაყოფო საშვილოსნოები ცოცხლდებიან და ძლიერდებიან საშობად, უსიყვარულო ქორწინებები იკურნება, ვაჟები და ქალიშვილები დემონებისგან თავისუფლდებიან და ბავშვები ცოცხლდებიან. იმედი კვლავ განახლებულია, რწმენის ცეცხლი კვლავ ანთებულია, სიყვარული ზეიმობს და მტერმა უკან დაიხია, რამეთუ დადუმებულ იქნა ტყუილის მოლაპარაკე ბაგეები.

აცნობიერებთ თუ არა, მაგრამ, ხელახლა შობის დროს, თქვენი სახელი შეიცვალა. თქვენი სახელიც განვრცობილ იქნა. იესომ, აბრაჰამის თესლმა ალტემით, არა მხოლოდ შეცვალა ჩვენი სახელები საკუთარი სახელიდან აღებული ასოს მეშვეობით მისი გაფართოებით, არამედ თავისი სახელის გამოყენებით, უსაზღვრო მისადგომი მოგვცა მამასთან. როგორც იოანეს 16:26-27-შია ნათქვამი:

„იმ დღეს, ჩემი სახელით შესთხოვთ; და არ გეუბნებით, რომ მე ვთხოვ მამას თქვენთვის. ვინაიდან თვითონ მამას უყვარხართ, რაკი მე შემეყვარეთ და ირწმუნეთ, რომ ღვთისგან გამოვედი“.

იესო გააშიშვლეს და მან ჩვენი სირცხვილი იტვირთა, როდესაც ჩვენი ადგილი დაიკავა ჯვარზე. მან თავისი სრულიად უმნიშვნელო სიცოცხლე გაიღო ჩვენი ბინიერი და გარყვნილი პიროვნების დასახსნელად და თავისი სრულყოფილი მსხვერპლით გვიხსნა ჩვენ, ალტემის თითოეული ვაჟი და ასული.

ალბათ, ხუმრობ!

ჩვენი ისტორია გრძელდება დაბადების მე-18 თავში, სადაც ღმერთი კვლავ მოინახულებს აბრაჰამს. აბრაჰამი თავისი კარვის შესასვლელში ზის ჩრდილში, სადაც აქვს შანსი ცოტათი მაინც გაგრილდეს. ის აღაპყრობს თვალებს და დაინახავს, რომ სამი კაცი დგას მის წინ, მამრეს მუხებთან. მრავალი სწავლული ფიქრობს, რომ ისინი ანგელოზები იყვნენ. აბრაჰამი მიიბრუნს მათთან, თაყვანს სცემს და დარჩენას აიძულებს:

„უთხრა: „უფალო! თუ რამ მადლი ვპოვე შენს თვალში, გვერდს ნუ აუვლი შენს მსახურს. ცოტა წყალს მოვატანინებ და ფეხს დაგბანენ; მერე ხის ჩრდილში მოისვენეთ. გამოგიტანთ მცირეოდენ პურს და დაინაყრეთ გული, შემდეგ კი ნადით; რაკი გზად ჩაუარეთ თქვენს მსახურს“. და უთხრეს მას: „ისე გააკეთე, როგორც თქვი“. (დაბადება 18:3-5)

მომწონს ის, თუ როგორ აკავენს ამ მგზავრებს და პატივს სცემს მათ. იგი ჯერ სარასთან მიიბრუნს და ეტყვის, რომ მან კვერები გამოაცხოს საუკეთესო ფქვილისგან. შემდეგ მიდის ნახირისკენ, საუკეთესო ხბოს არჩევს და მსახურ ბიჭს დაავალებს მის მომზადებას. როდესაც ყველაფერი მზად არის, იგი ერბოს და რძეს იღებს და მათთან ერთად მიართმევს მათ ხბოს. ნადიმი, რომლითაც აბრაჰამი სტუმრებს უმასპინძლებდა, ბევრად უფრო დახვეწილია, ვიდრე უბრალო პურის ნაჭერი! აბრაჰამი სტუმრებთან ზის, როდესაც ისმის კითხვა:

„სად არის სარა, შენი ცოლი?“ უპასუხა: „აქ არის, კარავში“. და თქვა ერთმა მათგანმა: „გაისად ამ დროს აუცილებლად დავბრუნდები შენთან და აჰა, ძე ეყოლება სარას, შენს ცოლს“. და ისმენდა სარა ამას კარვის შესასვლელთან, რადგან მის უკან იდგა“. (დაბადება 18:9-10)

როდესაც წმიდა წერილის ამ მონაკვეთს ვკითხულობ, თითქოს მოულოდნელად მეც სარას კარავში ვჩნდები. მის უკან ვდგავარ და მისი მხრების უკნიდან ვიყურები. აბრაჰამი სტუმრებთან ერთად ზის გარეთ, სუფთა ჰაერზე ხის ჩრდილში. უდაბნოს ცხელ ნიავს მოაქვს მათი ხმა კარავში.

სარა ჩაბნელებული კარვიდან ისმენს მათ საუბარს, იგი საკმაოდ ახლოს არის, რომ მოისმინოს მათი საუბარი, თუმცა,

დაპირიებას კონსერვაციის ბარეში

თავად არ ერთვება მასში. იგი ფრთხილობს, რომ არ იხმაუროს, მაგრამ წმიდა წერილი ამჟღავნებს მის აზრებს:

„მოხუცები იყვნენ აბრაჰამი და სარა, ხანში შესულნი; და შეწყვეტილი ჰქონდა სარას დედათა წესი. გაეცინა სარას გულში და თქვა: „როგორ უნდა განვიცადო მოხუცმა სიამე? და ჩემი ბატონიც ხომ მოხუცია!“. (დაბადება 18:11-12)

ეს აბრაჰამის რეაქციის მსგავსია, რაც მაფიქრებინებს... განა სარამ პირველად მოისმინა ეს? როგორც ჩანს, ეს მისთვის მოულოდნელია. ზოგჯერ, დანაპირების აღსრულება სწორედ მაშინ ხდება, როდესაც იგი თითქოსდა არასდროს ყოფილა ასეთი შეუძლებელი.

დაბადების 17:21-ში, ჩვენ ვკითხულობთ: „გაისად ამ დროს...“ და როდესაც დაპირება სარას წინაშე მეორდება, იგი ასე ჟღერს: „დაახლოებით ამ დროს, გაისად...“. როგორც ჩანს, გრაფიკი შეიცვალა. შეუძლებელია იმის ზუსტად გაგება, თუ რამდენი დრო გავიდა აბრაჰამის ღმერთთან საუბარსა და ამ ანგელოზების გამოჩენას შორის, მაგრამ დიდი დრო არ უნდა ყოფილიყო გასული. შესაძლოა, ერთ თვეზე ნაკლები ყოფილიყო გასული. ზეციერი მამა დარწმუნებულია, რომ სარამ იცის ამ საუბრის შესახებ.

„და უთხრა უფალმა აბრაჰამს: „რად გაიცინა სარამ ამ სიტყვებით: „ნუთუ მართლა ვშობ ამ მოხუცობისას?“ განა უფლისთვის შეუძლებელია რაიმე? დათქმულ დროს, გაისად დავბრუნდები შენთან; და ეყოლება სარას ძე!“ შეეშინდა სარას და უარყო, არ გამიცინიაო. და უთხრა: „არა, გაიცინე!“ (დაბადება 18:13-15)

სარამ არა მხოლოდ გაიცინა... მან იცრუა კიდევ! მას შეეშინდა, რამეთუ ეს ისეთი სიცილი იყო, როდესაც იტყვიან ხოლმე: „შენ ალბათ ხუმრობ... ეს დაცინვაზე მეტი იყო“.

სად არის სარა, შენი ცოლი?

წმიდა წერილის მუხლებმა, დამაფიქრა, თუ რამდენი რამის თქმა მსურდა, მაგრამ უთქმელი დამრჩა. რამდენიმე რამე მოვინიშნე, რასაც მინდა რომ შევეხო. ზოგიერთი მათგანი გამომრჩა და ახლა მინდა განვიხილო.

კონსერვაციის ბარეში

პირველი, მინდა განვიხილო შემდეგი კითხვა: „სად არის სარა?“ რატომ იმალება იგი თავის კარავში? რატომ არ არის იგი თავისი ქმრის გვერდით და მონაწილეობას არ ღებულობს ამ საუბარში?

ვიცი, რომ თქვენთვის ცნობილია ამ ამბის დასასრული, მაგრამ მნიშვნელოვანია გვახსოვდეს, რომ სარას ეს არ გაუკეთებია. თავისი ასაკიდან გამომდინარე, იგი შესაძლოა ფიქრობდა, რომ მისი ამბავი დასრულდა და ცხოვრებამაც ჩაიარა. შესაძლოა, იგი გრძნობდა, რომ მისი ქმრის სხვა ქალთან კავშირის და იმის გამო, რომ იგი ცუდად ექცეოდა აგარს, დისკვალიფიცირებული იყო.

იგი ვერ აცნობიერებდა, თუ რა ტკივილს განიცდიდა და რომ ის შეცდომები, რომელთაც იგი განმეორებითი იმედგაცრუებებისა და რთული გარემოებების დროს უშვებდა, ღრმა კვალს ტოვებდნენ მის მგრძობიარე სულზე. სარა ისააკისა და ისრაელი ერის დედა უნდა გამხდარიყო, ამიტომ მისი მომზადება იყო საჭირო.

ცამეტი წლის მანძილზე, იგი ხედავდა, თუ როგორ იზრდებოდა ისმაელი. მას იმედი ჰქონდა, რომ აგარის შვილს საკუთარი შვილივით გაზრდიდა, მაგრამ ისმაელი თავს სარას შვილად არ გრძნობდა. აბრაჰამი კმაყოფილი ჩანდა, მაგრამ სარა გულგატეხილი იყო. ისე ჩანდა, თითქოსდა ყველაფერი მის წინააღმდეგ მუშაობდა. მაგრამ ყველაზე უფრო ტრაგიკული კი იყო ის, რომ ეს ყველაფერი იქიდან გამომდინარეობდა, რომ სარამ და აბრაჰამმა დაივიწყეს, თუ ვინ იყო სარა.

შემდეგი რამ, რამაც გამოაცა, იყო შემდეგი კითხვა: „სად არის სარა, შენი ცოლი?“

როდესაც სტუმარი მოდის ჩვენს სახლში და მე მკითხულობს, ჯონს არ ეკითხება, სად არის ლიზა, შენი ცოლი?“ დაზუსტება არ არის აუცილებელი. დაზუსტება მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნებოდა მიზანშეწონილი, ჩვენს სახლში ორი ქალი რომ ცხოვრობდეს, სახელად ლიზა. მაგალითად, ჩემი ერთ-ერთი ვაჟი რომ დაქორწინდეს გოგონაზე სახელად ლიზა, დაზუსტება არ იქნებოდა უადგილო: „მე ლიზასთან მოვედი, შენს მეუღლესთან და არა შენს რძალთან“.

ის, ვინც გვიცნობს ჩვენ, უბრალოდ იკითხავს: „სად არის ლიზა?“ მაგრამ, ვილაც რომ არ გვიცნობდეს და დიასახლისთან უნდოდეს საუბარი, ამ შემთხვევაში ჰკითხავს ჯონს: „სად არის თქვენი მეუღლე?“

მე მაინტრიგებს ის ფაქტი, რომ ეს მგზავრები *ორივეს* იცნობდნენ, აბრაჰამსაც და სარასაც, თუმცა სარა სახელითაც იკითხეს და მისი სტატუსითაც აბრაჰამთან მიმართებაში.

შეეძლოთ ამ ანგელოზ ვიზიტორებს ეთქვათ: „აბრაჰამ, ჩვენ აქ ვართ, რათა შეგახსენოთ, რომ სარა შენი ცოლია. ვიცი, რომ თქვენი ერთობლივი ცხოვრება ამ ეტაპზე განსხვავებულია, და რომ აგარისგან ბავშვი გყავს, მაგრამ სარა ჯერ ისევ შენი ცოლია“. შესაძლოა, ამით აიხსნება ის, თუ რატომ დაკმაყოფილდა სარა იმ საუბრის მხოლოდ მოსმენით, რომლის მონაწილეც უნდა ყოფილიყო. სტუმარი ალბათ იშვიათი იყო მათ მომთაბარე ცხოვრებაში. აბრაჰამი ფეხზე წამოხტა, როდესაც ეს სამი კაცი დაინახა ხესთან მდგომი, მისი კარვის შესასვლელის მოშორებით. ვკითხულობთ რა ამ ამბავს ბიბლიაში, ისე ჩანს, თითქოს საჭმელი რამდენიმე წუთში მომზადდა, მაგრამ ასეთი ნადიმის მომზადებას საათები დასჭირდებოდა.

განა დაგკმაყოფილდებოდით თითოეული ჩვენგანი ღვთის დაპირებების მხოლოდ მოსმენით, განა არ ჩავერთვებოდით საუბარში. შესაძლოა, სტუმარმა მიმოიხედა ირგვლივ და თქვა: „მე ვხედავ რწმენის მამას; დედა სადღაა?“

ანგელოზები ან უფალი რომ მოვიდეს ჩვენს სახლში და ჯონმა ისინი სადილზე დაპატიჟოს, მას ჩემი სასტუმრო ოთახიდან გამოგდება მოუწევს. სიმართლე რომ ითქვას, ეს პრობლემა არასდროს წამოიჭრებოდა ჩემს ოჯახში. ჯონის სტუმრები ჩემი სტუმრები არიან, ხოლო ჩემი სტუმრები – მისი. დაუშვათ, რაღაც მიზეზის გამო ოთახში რომ არ ვყოფილიყავი და გამეგო, რომ ისინი მე მკითხულობდნენ, დაუყოვნებლივ ოთახში გავჩნდებოდი.

არ მაქვს მიზეზი ვივარაუდო, რომ სარას სთხოვეს წასულიყო ან აბრაჰამს საერთოდ არ დაეშვა მისი იქ ყოფნა. მაინტერესებს, სარამ თავად ხომ არ აირჩია თავის გარიდება. ეს პრობლემა ჩნდება მაშინ, როდესაც ადამიანები იმდენად მიჩვეულნი არიან იმედგაცრუებას, რომ ავიწყდებათ, თუ ვინ არიან. იმედი მტკივნეულია. ამიტომ, ისინი იმალებიან, შემდეგ იცინიან, ხოლო შემდეგ კი ცრუობენ.

მიუხედავად იმ მიზეზებისა, თუ რატომ იყო სარა შიგნით, ღმერთმა იგი კვლავ მოვლენების ცენტრში მოათავსა. მჯერა, რომ ეს იმით დაიწყო, რომ ღმერთმა შეახსენა აბრაჰამსაც და სარასაც, რომ სარა კვლავაც მისი ცოლი იყო. ამის გაცხადება აგარის, მისი მეტოქის გვერდზე განწევაში დაეხმარა სარას და ამ პროცესმა ყველას შეახსენა, თუ ვინ იყო იგი. სარა იყო პრინცესა.

რატომ ჰკითხავს აბრაჰამს?

შემდეგი საკითხი, რომელმაც დამაინტერესა ამ ამბავში, იყო ის ფაქტი, რომ სარას გაეცინა, მაგრამ მის ნაცვლად აბრაჰამს ჰკითხეს ამის შესახებ:

„და უთხრა უფალმა აბრაჰამს: „რად გაიცინა სარამ ამ სიტყვებით: ‘ნუთუ მართლა ვშობ ამ მოხუცობისას?’“.
(დაბადება 18:13)

რატომ მოჰკითხეს აბრაჰამს ის, რაც სარამ გააკეთა? როდესაც ამას ვხედავ, ნამდვილად ვრწმუნდები, რომ აბრაჰამს არ ჰქონდა ნათქვამი სარასთვის იმ საუბრის შესახებ ღმერთსა და აბრაჰამს შორის, რომელიც დაბადების მე-17 თავშია აღწერილი. შესაძლოა, აბრაჰამი ჯერ კიდევ ფიქრობდა იმაზე, რაც უფალმა უთხრა მას, ან, იქნებ არც უნდოდა, რომ ეთქვა სარასთვის. ზოგჯერ ხდება ხოლმე, რომ მე და ჯონსაც გვაწინყდება ერთმანეთისთვის ინფორმაციის გადაცემა. ან, შესაძლოა ისაუბრეს კიდევ ამის შესახებ, მაგრამ სათანადოდ ვერ შეაფასეს ღვთის ეს დაპირება. მაგრამ, ერთი რამ ცხადია, ძის აღთქმა, რომელიც სარას მეშვეობით ეყოლებოდა აბრაჰამს არ იყო გაცხადებული სარას ცხოვრებაში. მაცნეები ეკითხებიან აბრაჰამს:

„განა უფლისთვის შეუძლებელია რაიმე? დათქმულ დროს, გაისად დავბრუნდები შენთან; და ეყოლება სარას ძე!“. (მუხლი 14)

ერთ წელიწადში სარას ძე შეეძინება. სასაცილოდ მეჩვენება ის ფაქტი, რომ სარამ მოიტყუა და უარყო, რომ გაიცინა, მაშინ როდესაც მისთვის არც კი უკითხავთ, რატომ გაგეცინაო; აბრაჰამს ჰკითხეს ეს. კიდევ, უალრესად მანუგეშებელია ჩემთვის ის, რომ ჩვენმა ზეციერმა მამამ, სამუდამო აღთქმის ღმერთმა მოისმინა სარას ჩუმი სიცილი, რამეთუ ეს მარწმუნებს იმაში, რომ მას აგრეთვე მტირალი გულის სიჩუმეც ესმის.

დიდი განსხვავებაა იცინი რალაც აზრის გამო, თუ სიხარულის შედეგად იცინი. სარას ცხოვრება სიცილს მოკლებული იყო. ისააკის დაბადება შეცვლიდა ამ ყველაფერს. აბრაჰამმა და სარამ ერთად დაიწყეს თავიანთი მოგზაურობა, და ისინი დააჩქარებდნენ აღთქმის აღსრულებას, თუკი კვლავ ისწავლიდნენ ერთად სიცილს. დაპირებების აღსრულება გულისხმობს, რომ ქმრები და ცოლები, ძმები და დები, კაცები და ქალები ერთმანეთში არკვევდნენ ურთიერთობებს.

რამეთუ, ძალიან დიდი ხანია რაც ქალები იმალებიან, მაგრამ შემოქმედის სურვილია იცოდეთ, რომ მას უნდა საუბარში იყო ჩართული. ღმერთს სარას დიდი სურვილი და სულის სიღრმე სჭირდებოდა თავისი ალტეშის ერის დასაფუძნებლად. გალატელთა 4:22-23-ში ნათქვამია:

**ღმერთს სარას
დიდი სურვილი
და სულის
სიღრმე
სჭირდებოდა
თავისი
ალტეშის ერის
დასაფუძნებლად.**

„ვინაიდან დანერვილია, რომ ორი ძე ჰყავდა აბრაჰამს, ერთი მხევლისგან, მეორე კი – თავისუფლისგან. მაგრამ მხევლისგან გამოსული ხორციელად იყო შობილი, ხოლო თავისუფლისგან გამოსული – ალტეშის მიხედვით“.

306 იცავს სარას?

ვიდრე სარა ისააკს აიყვანდა ხელში, კიდევ იყო ერთი საუბარი, რომელში მონაწილეობის მიღებაზეც სარამ თავი შეიკავა. ეს სრულ საიდუმლოს წარმოადგენს ჩემთვის, მაგრამ ამჯერად, როდესაც სარა გაჩუმდა და იცრუა, ღმერთი ჩაერია:

„თქვა აბრაჰამმა სარაზე, თავის ცოლზე, რომ და იყო მისი. აბიმელექმა, გერარის მეფემ, კაცი გაგზავნა და თავისთან მიიყვანინა სარა. მაგრამ ღმერთი მოევლინა სიზმარში აბიმელექს და უთხრა: „აჰა, მოკვდები იმ ქალის გამო, რომელიც მოიყვანე, რადგან ქმრიანია იგი!“.
(დაბადება 20:2-3)

მიხარია, რომ ღმერთმა დაიცვა სარა, რადგან მეჩვენება, რომ აბრაჰამიც და სარაც კმაყოფილნი იყვნენ გაჩუმებით. რას ფიქრობდნენ ისინი? ღმერთი ახალ საქმეს აკეთებდა, მაგრამ ისინი ერთმანეთს კვლავ ძველებურად ეპყრობოდნენ. ძმისა და დის ეს დინამიკა ყოველთვის არასწორი იყო, მაგრამ ახლა ყველაზე უფრო მეტად. ღმერთმა მათ სახელები შეუცვალა და სარას სადაცაა ისააკი უნდა ჩასახოდა.

აშკარაა, რომ სარა შეუდარებელი სილამაზის ქალი იყო... მაგრამ ის ოთხმოცდაათი წლის იყო! როგორც ჩანს, იგი კარგად ბერდებოდა, ან იქნებ ღმერთმა რადიკალურად განაახლა მისი ახალგაზრდობა ისააკის გამო. ნებისმიერ შემთხვევაში, იცოდა

კონსერვაციის გარეშე

რა აბრაჰამმა, რომ სარას ერთ ნელინადში უნდა ჩასახოდა და ჰყოლოდა მათი ერთობლივი შვილი, უნდა დაეცვა თავისი ცოლი მეფე აბიმელექისგან. სხვაგვარად, როგორ დარწმუნდებოდა აბრაჰამი, რომ სარას შვილი ნამდვილად მისგან იყო? ძალიან ხშირად ვფიქრობთ, რომ სიჩუმე მორჩილებას ნიშნავს, მაგრამ ასე არ არის... იგი სიცრუის თქმას ნიშნავს. მორჩილება – ეს არის ცოდნა იმისა, თუ როდის და რა ილაპარაკო. ეს ნამდვილად ასეთი დრო იყო.

ასაკის გამო, შესაძლოა აბრაჰამი და სარა მართლაც დამსასავით ცხოვრობდნენ, მაგრამ ეს დღეები დასრულდა. თუ ასეთი იყო მათი ურთიერთობა სახელების შეცვლამდე, ანგელოზების მიერ მათი მონახულების შემდეგ ვითარება უნდა შეცვლილიყო. სარას და აბრაჰამის განახლებულ სახელებს მათი ინტიმური ცხოვრების განახლება უნდა გამოეწვია. ორივე მათგანი აცნობიერებდა, რომ ერთ ნელზე ნაკლებ დროში სარა მათი შვილით დაორსულდებოდა. სარა დაეთანხმა ნახევრად სიმართლეს, მაგრამ ალბათ ფიქრობთ, ნეტავ რას ფიქრობდნენ ისინი?

„მოიხმო აბიმელექმა აბრაჰამი და უთხრა: „ეს რა გვიყავი? რა შეგცოდე, რომ მოანიე ჩემზე და მთელ ჩემს სამეფოზე დიდი ცოდვა? საქმე, რომელიც არ ჩადენილა, ჩაიდინე ჩემთან!“. (დაბადება 20:9)

მას შემდეგ, რაც აბრაჰამმა აუხსნა თავისი ტყუილის საეჭვო მიზეზი, მეფე აბიმელექმა მაინც აკურთხა იგი და მის ქვეყანაში დამკვიდრება შესთავაზა. აბრაჰამმა ილოცა აბიმელექისთვის და ღმერთმა კვლავ გაუხსნა საშო ყველა ქალს მის ოჯახში. ირონიულია ის, რომ აბრაჰამმა იმისთვის ილოცა, რისი აღსრულებაც ჯერ საკუთარ ცხოვრებაში არ ენახა. ღმერთმა დაიცვა სარა მაშინაც კი, როდესაც მისმა მეუღლემ საკუთარი უსაფრთხოება მასზე მალლა დააყენა. ღმერთი სიზმარში ელაპარაკა მეფეს, რათა დაეცვა სარა, რამეთუ იგი ძვირფას საგანძურს წარმოადგენდა მისთვის. ჩვენ შეგვიძლია მივანდოთ ღმერთს ჩვენი უსაფრთხოება და გვეჯეროდეს, რომ იგი აღასრულებს თავის დანაპირებს ჩვენს ცხოვრებაში მაშინაც კი, როდესაც ჩვენი ახლობლები – ჩვენი ქმრებიც კი ვერ ამართლებენ ჩვენს იმედებს.

თავისუფალი ქალი მონა ქალის წინააღმდეგ

1პეტრე 3:6-ში ვკითხულობთ: „თქვენ მისი ჭეშმარიტი შვილები ხართ, როცა კეთილ საქმეს აკეთებთ და არაფრის

შიში არ გაკრთობთ [არ აძლევთ ადგილს ისტერიულ შიშს, და უსიამოვნებები არ გალიზიანებთ]“. სარას ქალიშვილი არასოდეს გაუჩენია, მაგრამ წმიდა წერილის ეს მონაკვეთი ამტკიცებს, რომ ჩვენ შეგვიძლია ვიყოთ მისი ქვეშაირიტი ასულები. ჩვენ აღთქმის ქალიშვილები ვართ, თავისუფლის შვილები, როდესაც არ ვაძლევთ უფლებას შიშს აკონტროლოს ჩვენი ქმედებები და შფოთს, წაგვართვას გამბედაობა.

სარა იყო თავისუფალი ქალი, რომელიც პატივს მიაგებდა ღმერთს და ქმარს. მეორეს მხრივ, აგარი იყო მონა ქალი, რომელსაც სძულდა თავისი ქალბატონი, სარა. აგარის შვილმა, ისმაელმა დედის მაგალითს მიბაძა და ისააკს დასცინოდა. სარა მიხვდა, რომ საჭირო იყო მონის თავისუფლისგან განცალკევება. ჩვენც ასევე უნდა მოვიქცეთ. გალატელთა 4:30-ში ვკითხულობთ: „განდევნე მხევალი და მისი ძე, ვინაიდან მხევლის ძე ვერ გახდება მემკვიდრე თავისუფლის ძესთან ერთად!“

მხევალი ქალის ძეს უარი ეთქვა მემკვიდრეობის განაწილებაზე. მან დაკარგა საკუთარი მამა და ყველაფერი, რაც ოჯახად მიაჩნდა. თავისუფალ ქალსაც და მხევალსაც, ორივეს ერთი ქმარი ჰყავდათ. ორივეს ჰყავდა ძე. თუმცა მათი ურთიერთობა აბრაჰამთან ძალიან განსხვავებული იყო. აგარი წარმოადგენდა ხორცს და მის მონობას. სარა კი თავისუფლებისა და აღთქმის მხარეს წარმოადგენდა. გალატელთა 4:22-26 ამას შემდეგნაირად აღწერს:

„გახსოვთ, ორი ძე ჰყავდა აბრაჰამს: ერთი მხევლისგან, მეორე კი - თავისუფლისგან. მაგრამ მხევლისგან გამოსული ხორციელად იყო შობილი, ხოლო თავისუფლისგან გამოსული – აღთქმის მიხედვით. ეს სწორედ იმის ილუსტრირებას ახდენს, რასაც ჩვენ ახლა განვიხილავთ. ორი დაბადება წარმოადგენს ღმერთთან ურთიერთობის ორ გზას. ერთი არის სინაის მთიდან, არაბეთში. იგი შეესაბამება იმას, რაც დღეს ხდება იერუსალიმში – მონურ ცხოვრებას, რომელიც მონურ შთამომავლობას წარმოშობს. ეს აგარის გზაა. იგი საპირისპიროა უხილავი იერუსალიმისა, თავისუფალი იერუსალიმისა, და ეს არის დედაჩვენი – ეს არის სარას გზა“. (Message)

მომწონს ეს ფრაზა „ეს არის სარას გზა“. უხრწნელი სილამაზე, ის იყო ბუნებრივი მომასწავებელი ნიშანი იმ უბერებელი, უჭკნობი სილამაზისა, რომელსაც ქრისტეში ვპოულობთ. თქვენ აღთქმის შედეგად დაიბადეთ.

კონსერვაციის ბარეჟი

აბრაჰამი, რწმენის მამა და მისი პრინცესა სარა, ქრისტესა და მისი პატარძლის, ეკლესიის მაგალითს წარმოადგენენ. ჩვენ მონოდებულნი ვართ დამოკიდებული ვიყოთ ქრისტეზე და პირველობა მას მივაკუთვნოთ. ის არის ჩვენი თავი და ყველა, ვისაც სწამს მისი, ექვემდებარება მის უფლობას, ლიდერობასა და ავტორიტეტს. მაგრამ, ჩვენ არ გვაქვს მიზეზი შიშში ვიყოთ. ის არის ჩვენი შემოქმედი – ქმარი. მან თავისი სიყვარულით შეგვქმნა.

შეწყვიტეთ ღაგაღვა!

თუ ღმერთმა რაღაცის დიდი სურვილი ჩადო თქვენში, ძალასაც მოგცემთ, რომ მოთმინება გამოიჩინოთ და გამოიღოთ ნაყოფი. ძალა მოდის მამინ, როდესაც ღმერთი მოვა და რაღაცას დაგპირდებათ. შესაძლოა, ამ წიგნის გვერდები სარას სტუმრების როლს თამაშობენ. შესაძლოა, ეს სიტყვები იმისთვის დაინერა, რომ შეგახსენოთ, თუ ვინ ხართ.

ჭეშმარიტება მდგომარეობს იმაში, რომ არ არსებობს ღვთის პირდაპირ თქვენთან საუბრის შემცვლელი. თქვენ უნდა სწრაფად ჩაერთოთ ღმერთთან საუბრებში, რომლებიც თქვენს ბედს შეეხება. აღარ არის ქალების დამალვის დრო. დროა, რომ ჩვენი სახელის ხსენებაზე, შევძახოთ: „აქ ვარ! აქ ვარ, და მინდა მოვისმინო!“

თუ გინდა უკონკურენციო ცხოვრებით იცხოვრო, უნდა შეწყვიტო დამალვა და საუბარში უნდა ჩაერთო.

ბევრი რამ შეიძლება მოხდეს ერთ წელიწადში. ეს წელი სარას ცხოვრებაში სხვა წლებისგან მკვეთრად განსხვავდებოდა. რაც გასაკვირი არაა, როდესაც ეს არის შემოქმედის ვიზიტის წელი.

აცნობიერებთ, რომ ეს წელი იგივენაირი შეიძლება იყოს თქვენთვისაც? ეს წელი შეიძლება სადღაც ჩრდილში დაიწყოს, სიცილისა და ტყუილის თანხლებით, მაგრამ დანაპირების აღსრულებით დასრულდეს თქვენთვის.

შესაძლოა ფიქრობდეთ: „მოიცადე ერთი წუთით, მე არ ვიტყუები!“

იტყუებით, თუკი ქვემოთ ჩამოთვლილთაგან რომელიმე ფრაზას მაინც ამბობთ:

„მეტისმეტად გვიანია“.

„მეტისმეტად ახალგაზრდა ვარ“.

„მეტისმეტად ხანშიშესული ვარ“.

„არ ვარ კვალიფიცირებული“.

დაპირიებას აონაპონენციის ბარეში

„ძალიან ბევრი შეცდომა დავუშვი“.
„მშვენივრად ვგრძნობ თავს“.
„მე არ მჭირდება ოცნება“.

ნუ ცრუობთ და ნუ ამბობთ, რომ არ გჭირდებათ უფრო მეტი. ნუ უარყოფთ თქვენს ოცნებებს. როდესაც ასე იქცევით, ამას ჯერ სიცილი მოჰყვება, ხოლო შემდეგ, როგორც კი თქვენი გულის კარი იკეტება, ცრუობთ კიდევ. ღია დატოვებთ გულის კარი და მოიცავით ის სასწაულებრივი საკვირველება, რომელშიც იქნებით მიწვეული. ნაცვლად იმისა, რომ დასცინოთ ამ მიწვევას, რომელიც მდგომარეობს იმაში, რომ შეგვიძლია, ვიცხოვროთ ცხოვრებით რომელიც ერთდროულად სასწაულებრივიც იქნება და ღვთაებრივიც, მოდი იმაზე გავიცინოთ, რომ გვიკვირს ეს ყველაფერი! ჩვენ კონკიას ვგაყვართ, ხოლო ეს ქვეყნიერება შეგვიძლია ჩვენს ბოროტ ნახევარ დებს შევადაროთ. რამდენ ხანს უნდა ვიტყოთ გუშინდელი ნაცრით სავსე ბუხართან, როდესაც უფლისწული უკვე კარზეა მომდგარი? თქვენ ყველაფერი გაქვთ იმისთვის, რომ ისეთი ცხოვრებით იცხოვროთ, როგორც ცხოვრების ჩაფიქრებაც მხოლოდ ღმერთს შეეძლო თქვენთვის.

ასე რომ, რას ემალებით?

რომელ ოცნებას დასცინით ამჟამად? რომელ იმედს? თქვენთვის ნაცნობია ის ნერვიული სიცილი, რომელიც ყელში გიჭერთ იმის მცდელობაში, რომ ჩაახშოს ის, რაც ახლა მეტისმეტად მტკივნეულია იმისთვის, რომ სერიოზულად იქნას მიღებული? მისმინეთ, თქვენ არ ხართ არც კვალიფიცირებული და არც დისკვალიფიცირებული. თქვენ ქრისტეს გამო ხართ ამ აღთქმაში.

ან, იქნებ თქვენს ცხოვრებაში აღარ არის ტკივილი. ტკივილი ნაწიდა და გაქვავებული დაგტოვათ. ეს ის ადგილია, რომელსაც ღმერთი როდესაც ეხება, თქვენ ტირილს იწყებთ? მეტისმეტად ბევრი ადამიანია ცარიელი, ამიტომ ისინი იცინიან, ცდილობენ რა, დასცინონ იმედს.

ეს იმიტომ ხომ არ ხდება, რომ რაღაც დონეზე თქვენ მამა აბრაჰამის მსგავსად გჯერათ, რომ არის რაღაცეები, რისი გაკეთებაც ყოვლისშემძლისთვის მეტისმეტად რთულია? განა, მეტისმეტად რთულია მისთვის, რომ აზრი მიანიჭოს თქვენს ცხოვრებას?

განა მეტისმეტად რთულია მისთვის, სიყვარული ჩადოს თქვენს სამყაროში? რა არის ისეთი, რაც გგონიათ, რომ მეტისმეტად რთულია შემოქმედისთვის რომ თქვენთვის მოიმოქმედოს?

გალატელთა 4:4-7-ში ვკითხულობთ:

კონსერვაციის გარეშე

„და როცა მოვიდა სისრულე დროისა, რომელიც დადგენილი იყო მამა ღმერთის მიერ, მოავლინა ღმერთმა თავისი ძე, რომელიც დედაკაცისგან იშვა ჩვენს შორის და რომელიც რჯულის პირობების ქვეშ იშვა, რათა შეძლებოდა მათი გამოსყიდვა, ვინც კანონის მიერ იქნა გატაცებული. ამგვარად, ჩვენ გამოსყიდულნი ვიქნებით, რათა განგვეცადა ჩვენი კანონიერი მემკვიდრეობა. ახლა თქვენ დარწმუნებით შეგიძლიათ თქვათ, რომ მის პირად შვილებად ხართ მიღებული, რამეთუ ღმერთმა გამოგზავნა თავისი ძის სული ჩვენს ცხოვრებაში, რომელიც შესძახის: „მამიკო, მამაო!“ განა ღმერთთან ინტიმური საუბრის ეს პრივილეგია არ გიჩვენებთ, რომ თქვენ მონები კი არ ხართ, არამედ შვილები ხართ? ხოლო თუ მისი შვილები ხართ, მემკვიდრენიც ხართ, რომელთაც სრული მისადგომი აქვთ მემკვიდრეობასთან“. (Message)

თქვენ გატაცებული მემკვიდრე იყავით, რომელიც გამოსწილ იქნა. ერთ-ერთი ყველაზე დიდებული და გაბედული რამ, რაც შეგიძლიათ გააკეთოთ, არის ის, რომ იცხოვროთ იმ ყველაფრის სისრულეში, რაც იესომ თავისი სიკვდილით მოიპოვა თქვენთვის. მისი სიტყვის კითხვის მეშვეობით, თქვენ გაიგებთ, თუ რა გეკუთვნით, რამეთუ მისი სიტყვა პირადი წერილი უფროა, ვიდრე ისტორიული ანგარიში. შემდეგ კი თქვენ თქვენს ხმას გამოიყენებთ იმისთვის, რომ მისი სიტყვა თქვენს გულში განამტკიცოთ. მიუხედავად იმისა, ჩანს თუ არა ეს ასე, ან გრძნობთ თუ არა ამას, თქვენ ხართ ყველაფერი ის და გაქვთ ყველაფერი, რასაც უზენაესის სიტყვა ამბობს თქვენს შესახებ. დღესაც კი, ახლა, ღმერთი გაძლევთ ახალ სახელს, ასრულებს რა თავის აღთქმებს თქვენს მიმართ და ადასტურებს, რომ ღვთის შვილი ხართ. თქვენი ცხოვრების ღვთისმიერი დანიშნულება და მისი სიტყვები თქვენს შესახებ, თქვენი ამჟამინდელი სიტუაციით არ შემოიფარგლება. მისი დაპირება თქვენდამი უკონკურენციოა. ნუ დაემალებით მას!

მოიცავით იგი!

სადისკუსიო კითხვები:

1. იცოდით, რომ ღმერთმა მიგვიწვია, რათა მისი ძის ღვთიური ბუნების მონაწილენი გავხდეთ ახლა ქრისტეში აღმოჩენილი აღთქმების მეშვეობით?
2. არის ისეთი სფერო ან ურთიერთობა თქვენს ცხოვრებაში, რომელიც გამუდმებული ბრძოლის წყაროა და რომელსაც უნდა გამოეყოთ ან გამოასწოროთ მანამ, სანამ ღმერთი თავისი დანაპირების აღსრულებას დაიწყებდეს თქვენს ცხოვრებაში?
3. ემალებით რამეს? თუ ასეა, რას ემალებით?
4. უსმენთ თუ არა იმ საუბრებს, რომელთა მონაწილეც ღმერთს სურს რომ იყოთ? რატომ?
5. როდის არ ნიშნავს სიჩუმე მორჩილებას?
6. არის ისეთი რამ, რასაც ღმერთი შეგპირდათ, მაგრამ თქვენ დასცინით მას და ცრუობთ მის შესახებ?
7. რა ნაბიჯების გადადგმა შეგიძლიათ, რათა შეცვალოთ ეს დინამიკა, რომ გარედან მაყურებლიდან, აქტიურ, მხურვალე მონაწილედ იქცეთ.

არც კი გაბედო შედარება!

„სხვასთან შედარება სიხარულს გვპარავს“.

თეოდორ რუზველტი

სმ თავს, ალბათ, გაფრთხილებაც მოჰყვება თან!
ის, რასაც ახლა წაიკითხავთ, ჩემთვის მტკივნეულია. შემდეგი ამბავი სამწუხაროდ ნამდვილად გადამხდა და უხერხული, მაგრამ სასაცილო ამბავია ჩემს შესახებ. იმედი მაქვს, რომ არც ერთ თქვენგანს არ ჰქონია გონების ისეთი დროებითი დაბინდვა, რის გადმოცემასაც ახლა სიტყვებით ვაპირებ, მაგრამ, თუ ოდესმე განგიცდიათ ასეთი რამ... თქვენ მარტო არ ხართ. დავიწყით!

ჩემი დღე საკმაოდ უწყინრად დაიწყო. მე ჩავფრატუნდი ჩვენს სამზარეულოში ხალათში მჭიდროდ გახვეული, რომელიც ჩემს ფლანელის პიჟამოზე მქონდა გადაცმული, რათა კოლორადოს კიდეც ერთი იანვრის ცივი დილა მომეგერიებინა. ჯონი უკვე ერთი საათის მანძილზე მშვიდად კითხულობდა თავის კაბინეტში. სამზარეულოში დავიწყე ფუსფუსი ჩემს ესპრესოს აპარატთან, სადაც ჯერ კიდეც ნამძინარევი, ბუნდოვნად ვხედავდი, თუ როგორ ემზადებოდა ჩემი ორი ბიჭი სახლიდან გასასვლელად. ოსტინი სამსახურში მიდიოდა, ხოლო ალექი სკოლაში. როდესაც სახლში შემოსასვლელი კარი დაიხურა, დივანზე მოვეწყე კომფორტულად და ჩემი ესპრესოს მეორე პორციის მოწრუპვას შევუდექი, რომელიც შეზავებული იყო ათქვეფილი ნალებით, ზემოდან მოყრილი ჰქონდა ნამდვილი

კონსერვაციის ბარეჟი

შოკოლადის ნათალი, დარიჩინი, არარაფინირებული შაქარი და წინაქის მნიკვი (შემიძლია უბრალოდ ვთქვა, რომ ნეტავ ყველა ჩემი მეგობრისთვის ასეთი ყავის მირთმევა შემეძლოს?). ზამთრის მზე ჯერ ეხლა ამოინვერა ჩვენს უკანა ეზოში. დივანზე მოვიკუნტე და ვუყურებდი, თუ როგორ გაფანტა ვარდისფერმა ჩრდილებმა ღრმა ლურჯი ჩრდილები. არსად არ მივფრინავდი და არც დილის თათბირი არ მქონდა, ასე რომ შხაპის მიღებაც არ იყო აუცილებელი. შემეძლო მოვდუნებულიყავი და ნელ ტემპში გამეტარებინა დღე, სწორედ ისე, როგორც მომწონდა. ღრმად ამოვისუნთქე და მოვსვი ყავა დაღარული ფინჯნიდან, და თან ვტკბებოდი იმ სითბოთი, რომელმაც მთელს სხეულში დამიარა, ისე რომ ვიგრძენი, თუ როგორ მოანვა სისხლი ჩემს ტვინს. იდეალური სინყნარე სუფევდა.

სწორედ ამიტომ, ბიბლია უნდა ამელო და წამეკითხა ის მონაკვეთი, რომელსაც იმ დროისთვის განვიხილავდი, ან უბრალოდ მეფიქრა ღვთის სიკეთეზე, რომელიც ჩემს მიმართ ვლინდება.

ამის ნაცვლად ტელეფონი ავიღე. რასაც ახლა ვნანობ, დამიჯერეთ... მაგრამ, ჩემი ერთ-ერთი სისუსტე, ჩემს ძლიერ მხარესაც წარმოადგენს. სოციალურ მედიას ჩემს მეგობრებთან დაკავშირების შესაძლებლობად განვიხილავ. მათი პოსტების დათვალიერება უტოლდებოდა მათთან ფინჯან ყავაზე დროის გატარებას. სხვა ადამიანებთან ურთიერთობის სურვილი კარგია, თუკი ეს სწორ დროს და ადგილას ხდება. ეს კი არც ერთი იყო და არც მეორე. მე იმ პიროვნებებს მივკუთვნებ, ვინც საზოგადოებაში გამოჩენამდე ჯერ ყავას უნდა შეუერთდეს, ხოლო შემდეგ სულწინმიდას.

სია

Twitter-ში რომ შევედი სიახლეების სანახავად, ჩემი მეგობრების ბმულებს წავანყდი. ადამიანები, რომლებსაც ვიცნობ, მიყვარს და რომელთა მხრიდანაც დაცულად ვგრძნობ თავს, მადლობას უხდინენ ვილაცხას, ვინც ისინი სიაში შეიყვანა. მაგრამ, ეს არ იყო უბრალოდ რაღაცა სია. ეს იყო სია. სია, რომელშიც მოხვედრის ძალიან დიდი სურვილი მქონდა.

კარგით, ამ ეტაპზე მნიშვნელოვანია, რომ კონტექსტი გაგაცნოთ.

ეს არის სია, რომელიც ყოველწლიურად იქმნება და ახლდება. ბოლო რამდენიმე ათწლეულების მანძილზე, სხვადასხვა ორგანიზაციებსა და ფიზიკურ პირებს, „სიის“ შედგენა ევალებათ.

ამჯერად, სიის შედგენა წილად ხვდა ერთ ქალბატონს... რომლის შესახებაც მსმენია, თუმცა პირადად არ ვიცნობდი. მაგრამ, ის ფაქტი, რომ ჩვენ ერთმანეთს არ ვიცნობდით, სულაც არ გულისხმობდა იმას, რომ მე არ მსურდა მის სიაში მოხვედრა.

მე გვარებს გადავხედე. ვინაიდან სია ანბანის მიხედვით იყო შედგენილი და ჩემი გვარი „ბ“-ასოთი იწყება, დიდი დრო არ დამჭირვებია რომ მივმხვდარიყავი, რომ ჩემი გვარი არ იყო სიაში... არც ამჯერად.

ამ სიაში არასოდეს მოვხვედრივარ. მაგრამ, როგორც ჩანს, ამჯერად ყველა დანარჩენი, ვისაც მე ვიცნობდი, იყო ამ სიაში. ადამიანები, რომელთაც მე ვუნევედი მენტორობას, მოხვდნენ ამ სიაში, ჩემი მთარგმნელიც კი, რომელიც ჩემს წიგნებს ესპანურ ენაზე თარგმნის.

ალბათ გაინტერესებთ... რა სიაა ეს და რატომ არის ჩემთვის ესოდენ მნიშვნელოვანი?

ეს გახლდათ ამერიკის მასშტაბით ტოპ ასეულში მოხვედრილ ქალ მსახურთა სია.

ჩემს გულს ბაგა-ბუგი გაჰქონდა. სასაცილო კითხვები და შედარებები მიტრიალებდა თავში. რატომ მე არ ვიყავი ამ სიაში?

ეს იმიტომ ხომ არ მოხდა, რომ საკმარისად არ ვწერ ბლოგებს?

ჩემს გონებაში ბრძოლა დაიწყო...

რატომ მოხდა ისე, რომ ერთ მილიონზე მეტი წიგნი მაქვს გაყიდული, ოც წელზე მეტია ვმოგზაურობ და ქალთა მსახურებას ვენევი, მაგრამ მიუხედავად ამისა, მაინც ვერ მოვხვდი ამ სიაში?

კარგი მეგობარი ვარ. ის არაფერს ნიშნავს, რომ უკვე ოცდაათ წელზე მეტია დაქორწინებული ვარ, ოთხი შვილი გავზარდე და მაქვს ოჯახი, რომელსაც ერთად ყოფნა უყვარს.

შემდეგ პოსტსკრიპტუმი ნავიკითხე, რომელიც სიას ახლდა. სავარაუდოდ, ქალმა, რომელმაც შეადგინა აღნიშნული სია, აღიარა, რომ შესაძლოა, ადგილი ჰქონოდა უყურადღებობას და მას გამორჩენოდა იმ ქალთა გვარები, რომელთა დამატებაც საჭირო იყო ამ სიაში... მაგრამ ვერ მოხვდნენ. ამის გამოსწორების მიზნით მან ჩასამატებელი ადგილი დატოვა.

არასწორი იქნება ჩემი გვარი რომ ჩავამატო?

ამას სერიოზულად ვამბობ? რა თქმა უნდა, არასწორი იქნება!

იქნებ ჩემს ასისტენს ვთხოვო, რომ მან ჩავამატოს ჩემი სახელი. მივხვდი რა, რომ სიგიჟის ზღვარს კრიტიკულად

კონსერვაციის ბარეჟი

ვუახლოვდებოდი, ჩემი ქმრის საძებნელად წავედი.

მის კაბინეტში ქარიშხალივით შევვარდი და დამწუხრებულმა მივახალე: „ჯონ, სიაში არ ვარ... არც ამჯერად!“

ჩემმა საყვარელმა ქმარმა, რომელიც ბიბლიას კითხულობდა, სათვალეების ქვემოდან ამომხედა. დაბნეული ჩანდა. მან არაფერი იცოდა სიის შესახებ. ხელების გაშლით დაფუნყე ახსნა, თუ რა სია იყო ეს. მას არც ერთი ნერვი არ შეტოკებია. მე ჩამოვუთვალე მას, თუ ვინ იყო იმ სიაში და აგრეთვე არ დავმაღლე, თუ რამდენად იმედგაცრუებული ვიყავი სიაში არ მოხვედრის გამო. იგი არც კი განძრეულა სკამიდან. მან ბიბლიის მარჯერი დადო და წარბი ასწია. როდესაც დეკლამაცია დავასრულე, მან მშვიდად შემომთავაზა რამდენიმე მუხლისთვის გადამეხედა.

ეს არ იყო ის გამოხმაურება, რომელსაც ველოდი! მინდოდა, რომ მას ეთქვა: „ლიზა, ძალიან ვწუხვარ! გეთანხმები, რომ მათ ძალიან დიდი შეცდომა დაუშვეს. მომიტანე ჩემი ტელეფონი! მე ჩაგამატებ სიაში“. მაგრამ იგი ასე არ მოქცეულა.

მე შევეწინააღმდეგე: „არ ვაპირებ მაგ მუხლების წაკითხვას, უკვე მათი ციტირებაც შემიძლია! ეს არ არის ის, რაც მე ახლა შენგან მჭირდება! ვერ ხედავ? უკვე ორმოცდაათ წელს გადაცილებული ვარ და იმ სიაში ვერსდროს მოვხვდები!“

ჯონმა მკითხა: „ვინ შექმნა ეგ სია?“ მე ვუთხარი მას იმ ქალის სახელი... მას არ ეცნო იგი.

– იცნობ იმ ქალს?

უარის ნიშნად თავი გავიქნიე. მან თავი დამიკრა მშვიდად, ბიბლიაში ჩაიხედა ისევ და ის მუხლები გამიმეორა, ერთი მუხლის დამატებით, რომელთა წაკითხვაც მანამდე მირჩია.

ვერავითარი თანაგრძნობა ვერ მივიღე ჩემი ქმრის მხრიდან. გაბრაზებული გამოვარდი მისი კაბინეტიდან, ყვირილით: „არ მჭირდება ბიბლიის მაგ მუხლების წაკითხვა იმისთვის, რათა დავრწმუნდე რომ არასწორად ვიქცევი! ვიცო რომ ვტყუივარ, მაგრამ იმის მიუხედავად, რომ ვტყუივარ, მაგრამ რალაც მაინც ისე არ არის, როგორც უნდა იყოს!“

აქ ქალის მხარდაჭერა მჭირდებოდა. ყინვას არ შევეუშინდი და პიჟამოებში ჩაცმული გარეთ გავედი ტერასაზე, რათა ჩემს მეუღლეს არ გაეგო ჩემი საუბარი. იმდენი წინდახედულება მაინც მეყო, რომ სიმართლის პირში მთქმელი პიროვნებისთვის დამერეკა და არა პირმოთნესთვის. ვიდრე ამბავს მოვუყვებოდი, ჯერ წინასიტყვაობა ჩავურთე: „ვიცი, რომ ვცდები, მაგრამ...“, შემდეგ კი სიის მთელი საგა მოვუთხრე.

– მე ვარ სიაში? – მკითხა მან.

– რა თქმა უნდა, ხარ! ყველა სიაშია ჩემ გარდა!

– ვის ადარდებს ეგ სია? – თქვა მან.

– როგორც ხედავ, მე მადარდებს, რა თქმა უნდა, შენტვის სულერთია, შენ ხომ ხარ სიაში, – შევეპასუხე მე. შემდეგ ვაღიარე მის წინაშე: „არ მინდა, რომ მადარდებდეს ეს, მაგრამ მადარდებს. ვიცი, რომ ეს არასწორია, მაგრამ ვილაცისთვის გული უნდა გადამეშალა. ჯონმა უკვე შემომთავაზა მუხლების ნაკითხვა წმიდა წერილიდან...“

სიჩუმე.

ოდესმე გქონიათ ისეთი მომენტები, როდესაც გრძნობდით, რომ თითქოს საკუთარი სხეულიდან ხართ გამოსული და გვერდიდან უყურებთ გიჟი ქალი როგორ მოქმედებს თქვენში?

სწორედ ასეთ მომენტს განვიცდიდი. რაც უფრო მეტს ვლაპარაკობდი, მით უფრო სასაცილოდ ჟღერდა ჩემი საუბარი. სწრაფად უნდა დამესრულებინა ეს სატელეფონი საუბარი, რომელსაც ძალიან ვნაწილობდი. მე ვუთხარი მას: „მე შენ, როგორც სულიერ მოძღვარს, ისე მოგმართე. მინდა, რომ სხვა მხრიდან შევხედო ამას!“

იგი გულითადად დამეთანხმა, (რომ ვცდებოდი) და საუბარი დავასრულეთ.

ვიცოდი, რა იყო სწორი. ჩემმა მეუღლემ იცოდა, რა იყო სწორი. ჩემმა მეგობარმა იცოდა რა იყო სწორი. მაგრამ, მაინც ისეთი გრძნობა მქონდა, რომ რალაც იყო არასწორი.

ახლა, გაგიჟებული ვიყავი სიის კონცეფციით და უკმაყოფილო – ამა წლის სიის ავტორით. ვინ აკეთებს ასეთ რალაცას? ყველაფრის შემდეგ, როდესაც კვლავ გადავხედე სიას, მივხვდი, რომ კიდევ იყვნენ სხვა ადამიანები, რომლებიც შეყვანილი უნდა ყოფილიყვნენ ამ სიაში, მაგრამ ამ ქალბატონის ყურადღების მიღმა დარჩნენ... იქნებ მე შევადგინო სია! თითოეულ მათგანს ჩავრთავდი სიაში. ბოლოს და ბოლოს, მე უფრო მეტი მიმდევარი მყავდა Twitter-ზე და უფრო მეტი მეგობარი Facebook-ზე, ვიდრე ავტორს. რა ანიჭებდა მის სიას ღირებულებას? შემდეგ, დაახლოებით ათი წამის მანძილზე ვფიქრობდი მოქმედების ასეთ კურსზე. არ არსებობდა, რომ მე ეს გამეკეთებინა!

სიის შედგენის ჩემეული მცდელობა, უკეთეს შემთხვევაში, ლიმიტირებული იქნებოდა და იმისდა მიუხედავად, თუ რა სიფრთხილით შევადგენდი მას, ვილაც წამდვილად გამომრჩებოდა. მქონდა კი სურვილი, იგივე კონფლიქტი გამომენვია მათში, რომელშიც მე ვიმყოფებოდი ამჟამად? (გარდა იმისა, რომ ეჭვი მეპარებოდა, რომ ვინმე, ვინც შეცდომით გამომრჩებოდა, ისევე აბსურდულად მოქცეულიყო, როგორც მე ვიქცეოდი, ბოლო ნახევარი საათის განმავლობაში).

კონსერვაციის გარეშე

მობილური ტელეფონი დავდე, თვალები დავხუჭე, ღრმად ჩავისუნთქე და სამუალება მივეცი ამ ყველაფერს ჩემგან ნასულიყო. როდესაც ამოვისუნთქე, გავიგონე სულიწმიდის ნაზი ხმა: „ლიზა, ასეთივე შენუხებული იქნებოდი ამ სიის გამო, მასში რომ ყოფილიყავი? დესტრუქციულსა და უსაფუძვლოს უწოდებდი ამ სიას, შენი სახელი რომ ყოფილიყო მასში მოხსენიებული?“

ჭეშმარიტების მომენტი. არა. ნაცვლად გაბრაზებისა, მე გამოვიყენებდი ჩემს პლატფორმას სოციალურ ქსელებში იმისთვის, რომ მადლობა მეთქვა ამ ქალისთვის, რომელსაც არ ვიცნობდი, და ალბათ გავაზიარებდი, რათა სხვებისთვის მიმეთითებინა ამ სიის შესახებ.

განადგურებული ვიყავი.

დიახ. ერთი კაცის ცოლი ვარ, ოთხი შვილის დედა და ბებიაც ვარ, მაგრამ, როდესაც ვწყდები ჩემს ნამდვილ იდენტურობას, კვლავ შემიძლია საკუთარი თავის სხვებთან შედარების სისასტიკის მსხვერპლი გავხდე.

ამ შემთხვევაში, სია ჩემთვის საჩუქარი გახდა, რამეთუ მან ჩემი ადგილსამყოფელი დაადგინა.

როდესაც სხვა ადამიანებისგან ველით მოწონებას, ყოველთვის ისე ვიგრძნობთ თავს, თითქოს გარეთ ვიმყოფებით და გარედან ვიხედებით შიგნით. გულწრფელად რომ ვთქვათ, არ არსებობს ადამიანი, რომელსაც შეუძლია სრულიად შეავსოს თვითგანმტკიცების სიცარიელე თქვენს ცხოვრებაში (მომიტყვეთ, თქვენი ქმარი სრულყოფილიც რომ იყოს, ეს მაინც არ მოხდება). არ არსებობს არანაირი ცხოვრებისეული მიღწევა, სია, ან ჯილდო, რომელსაც შეუძლია იმ სიტყვების დარწმუნებით დაწერა, რომელთა ამოტვიფრაც მხოლოდ ღმერთს ძალუძს შენს გულზე:

„საყვარელო, ლამაზო, ფასეულო, სრულიად შეცნობილო... ჩემო!“

სიხარულის მკარავი

როგორც არ უნდა ჩანდეს გარედან, მხოლოდ ღმერთს ესმის ქალის გულის კანკალი, და მხოლოდ უფალმა იცის, როგორ დაამშვიდოს პიჟამოში გამოწყობილი გაშმაგებული ქალები, რომელთაც ავინყდებათ, დაიმშვიდონ გულები, ვიდრე შედარების ცდუნება მოვა მათი სიმშვიდის მოსაპარად. შემიძლია, დაგარწმუნოთ, რომ ყველაფერი, რასაც თქვენ მეტოქეობის გამო აკეთებთ, ძალას გამოგაცლით. როგორც თეოდორ რუზველტმა აღნიშნა ესოდენ ზუსტად: „სხვასთან შედარება სიხარულს გვპარავს“.

იმ დილით, სწორედ ასეთი ქურდობის მსხვერპლი გავხდი. მეგონა, ამ საქციელზე მაღლა ვიდექი. სინამდვილეში, ასეთი აღშფოთების ფეთქება მრავალი წლის მანძილზე არ მქონია! მაგრამ იმ დილით სულიერის უგულვებელყოფა და მენოპაუზის ნაზავი აალებადი აღმოჩნდა. როგორც ჩანს, ჩემი ცხოვრების ზოგიერთი წყარო დაბინძურებული აღმოჩნდა და ჩემი გულის ბალს ძალიან სჭირდებოდა ვილაცის ყურადღება. როგორც ჩანს, ვაზის ზოგიერთი რტო წამოვზარდე, მაშინ როდესაც ისინი გასხვლას საჭიროებდნენ.

საკუთარი თავის სხვასთან შედარებას მიზიდულობის ძალა გააჩნია. თუკი ნებას მისცემთ, იგი ყოველთვის ეცდება აგაცდინოთ თქვენს ჭეშმარიტ იდენტურობას. შედარება ეცდება გაგბეროთ სიამაყით, ან გაუბედაობის ტირანის მუშევრებით დაგცეთ ძირს. ნებისმიერ შემთხვევაში, დიდი დრო არ დასჭირდება იმას, რომ ეს დაბნეულობა გარეგნულ მხარეზეც აისახოს.

**ყველაფერი,
რასაც თქვენ
მეტოქეობის
გამო აკეთებთ,
ძალას
გამოგაცლით.**

მძულს, როდესაც ვილაცას განგებ გამოტოვებენ ხოლმე. მაგრამ ზოგჯერ გარეგნულად გამოხატული გრძნობა, ერთადერთი რამ არის, რაც გვაიძულებს, ჩვენს თავში ჩავიხედოთ. სიის შემდგენელს რაც შეეხება. ის ახალგაზრდა, გონებადამხვილი და ჭკვიანია. ვეთანხმები, თუ არ ვეთანხმები მის მიდგომას, ძალიან მაძლობელი ვარ იმის, რომ სიამ ჩემი შინაგანი მდგომარეობა დამანახა.

მე შეტყობინება მივწერე ჩემს მომთმენ მეგობარს, რომელიც ალბათ ფიქრობდა, რომ ფსიქიკა შემერყა. შემდეგ ჩემი ქმრის კაბინეტში შევედი, რათა მოვხვეოდი ჩემს წმიდა ქმარს. შემდეგ ჩემს საძინებელში შევედი, კარი ჩავკეტე და მუხლებზე დავეცი. შემდეგი ჩემი ლოცვის ნაწილს წარმოადგენს:

*„ზეციურო მამავ,
გმადლობ, რომ ამხილე ჩემი უარყოფითი მხარე.
მომიტევე. დამანახე ამ სარეველა ბალახის ფესვი. იესოს
სახელით, ამინ“.*

ჩემი დღე გაგრძელდა და საშუალება მომეცა უკან გამეხედა, დამენახა ჩემი სიგიჟის საათი და მეცნა საკუთარ აბსურდულობაზე. იმავე დღეს, მოგვიანებით, ჩემს ასისტენტს შევხვდი. ფოსტას რომ ვათვალიერებდით, უჩვეულო რამ

კონსპირაციის ბარეზი

აღმოვაჩინეთ. როგორც აღმოჩნდა, მე, სხვა ქალებთან ერთად, ქალთა გამამხნეველები ღონისძიების საპატიო მონაწილედ შემარჩიეს. ჩვენს საპატიოდ, მათ თითოეული ჩვენგანის თორმეტდიუმიანი პლასტიკური თოჯინა შექმნეს. ჩემი თოჯინა ჯონს გაუგზავნეს იმის იმედით, რომ იგი მის ოფისში დაიმკვიდრებდა ადგილს. როდესაც თოჯინას ვათვალიერებდი, ხმამაღლა გამეცინა, რამეთუ, როგორც წესი, სცენაზე თეთრი ჯინსით არ გამოვდიოდი. თოჯინა გვერდზე გადავდე. უეცრად, ნაცნობი ხმა ჩამესმა ჩურჩულით: „შენ თოჯინად გაქციეს. ეს ბედნიერებას განიჭებს?“

თავი გავაქნიე და ჩემს პლასტიკურ გამოსახულებას შევხედე, რომელსაც თეთრი ჯინსი ეცვა და ხელში მიკროფონი ეჭირა. თოჯინა, ისეთივე ხელოვნური იყო, როგორც სია. კვლავ გამეცინა. თოჯინის გადაგდება ვცაადე, მაგრამ ჩემმა მეუღლემ მისი კონფისკაცია მოახდინა, შემახსენა რა, რომ იგი მას გაუგზავნეს და არა მე. ეჭვი მაქვს, რომ იგი მას იმ მიზნით ინახავს, რომ მომავალში აბსურდული დღეებისგან დამიცვას.

სამი მუხლი

ხოლო, რაც შეეხება იმ მუხლებს წმიდა წერილიდან, რომელთა წაკითხვაც ჯონმა მირჩია და რომლებიც ნაცნობი იყო ჩემთვის, პირველია 2 კორინთელთა 10:12:

„ვინაიდან ვერ ვბედავთ მივეტოლოთ, ანდა შევედაროთ იმათ, ვისაც თავი მოაქვს: ისინი საკუთარი თავების მიხედვით ზომავენ და თავიანთ თავსვე ედრებიან უგუნურად!“

**არ გაბედოთ
საკუთარი თავი
სხვას
გაუტოლოთ, ან
შეადაროთ !**

ჩემგან ისწავლეთ! არ გაბედოთ საკუთარი თავი სხვას გაუტოლოთ, ან შეადაროთ. რატომ? ეს სიამაყის ქმედებას წარმოადგენს, იმ შემთხვევაშიც კი, თუ თქვენ მიერ გაკეთებული შედარება თქვენთვის არახელსაყრელია. ჩვენთვის ყველასთვის ცნობილია, რომ სიამაყე სრული განადგურების საწინდარს წარმოადგენს. და ეს იმ ადგილამდე მიგიყვანთ, რომელიც ერთდროულად სახიფათოც არის და საშიშიც.

რახდება მაშინ, როდესაც ადამიანების კლასიფიცირებას ვახდენთ

ბრძენი ადამიანი არ ახდენს ადამიანთა კლასიფიცირებას. ადამიანების კლასიფიცირება არ არის ის, რითაც შეიძლება ვიამაყოთ. რალაცის კლასიფიცირებისთვის საჭიროა, იგი თავის ადგილზე მოათავსო ან გარკვეულ კატეგორიას მიაკუთვნო. *კლასიფიცირების სინონიმებია: დახარისხება, გადარჩევა, მარკირება, კატალოგში შეტანა, მიკუთვნება.*

ცხოვრებაში არ არსებობს სუფთა კატეგორიები. ცხოვრება, ყველაზე უკეთეს მდგომარეობაში, რთულია. სიმართლე იმაში მდგომარეობს, რომ ყველას ცხოვრება იმაზე უფრო ბევრად რთულია, ვიდრე ჩვენ ვხედავთ.

ამ დროსა და საუკუნეში, ცუდი არ იქნება, თუ ხშირად ვკითხავთ საკუთარ თავს, რის მშენებლობაში მინდა ყველაზე მეტად მონაწილეობის მიღება? მაქვს სურვილი, რომ სხვას მიმაკუთვნონ, დამახარისხონ და არქივში შემინახონ?

რახდება, როდესაც ჩვენს შეღარებას ვახდენთ

მამაცი ადამიანები ვერ ბედავენ, საკუთარი თავი სხვას შეადარონ მაშინაც კი, თუ ეს შედარება მათ ყველაზე მაღლა დააყენებს. ისინი აცნობიერებენ, რომ კიდევ ბევრი ნაბიჯი დარჩათ გასავლელი. მათ დაინახეს მარადისობა და მიხვდნენ, რომ მას ვერაფერი მინიერი ვერ შეედრება. ეს უფრო დიდებული რალაცის ხედვა სტიმულს აძლევს მათ. შედარება, თავშესაფარს წარმოადგენს მხდალთათვის, რომლებიც ვერ ბედავენ დაიჯერონ, რომ უფრო მეტიც არსებობს.

რა ჰქვია ამ მთას, რომელზეც ჩვენ ვცდილობთ რომ ავიდეთ? პოპულარულობა? მარადიული თვალსაზრისიდან გამომდინარე, ეს მხოლოდ და მხოლოდ ნაცრის გროვაა. ან, თუ გვინდა უფრო ბიბლიური ვიყოთ და პავლეს ციტირებას მოვახდენთ ფილიპელთა 3:8-ს, ეს ძალის განავალს შეედრება. განავალი, ეს არ არის ის, რაც ხელში უნდა ავილოთ, ეს არის ის, რასაც უნდა გადააბიჯო და გაეცალო. პრობლემა მდგომარეობს იმაში, რომ ძალიან ბევრი ჩვენგანი ფეხსაცმელზე ძალის განავალ აკრული დავდივართ და ცუდ სუნს ვტოვებთ ჩვენს შემდეგ. ჩვენ მივეჩვიეთ ამ სუნს, მაგრამ ეს არ ნიშნავს იმას, რომ მას კარგი სუნი აქვს. ფილიპელთა 3:7-9-ში ვკითხულობთ:

„იმ სიგელებს, რომელთაც ეს ადამიანები აქეთ-

კონსერვაციის ბარეზი

იქით აფრიალებენ, როგორც რალაც განსაკუთრებულს, მე ვხევ და ნაგავში მოვისვრი ყველაფერ დანარჩენთან ერთად, რაც ადრე ფასეულად მიმაჩნდა. და რატომ? ქრისტეს გულისთვის. დიახ, ყველაფერი, რაც ადრე ძალიან მნიშვნელოვნად მიმაჩნდა, ახლა ნავიდა ჩემი ცხოვრებიდან. ქრისტეს, ჩემს უფლად შეცნობის უმაღლეს პრივილეგიასთან შედარებით ყველაფერი, რაც ადრე მოგებად მიმაჩნდა, ახლა უმნიშვნელო გახდა ჩემთვის – ძალის განავლად იქცა. ეგ ყველაფერი მე ნაგავში მოვისროლე, რათა ქრისტე მომეცვა და მე მოცული ვყოფილიყავი მის მიერ“. (Message)

შესაძლებლობა, შევიცნოთ ქრისტე უფლად, ჩვენს უმაღლეს პრივილეგიას წარმოადგენს. როდესაც ჩემი მობილური ტელეფონი ავიღე, ნაცვლად იმისა, რომ უფრო მეტად შემეცნო უფალი, მე უფრო ნაკლები ღირებულების მქონე რამ ავირჩიე. გაცილებით უკეთესია იცნობდე ღმერთს, ვიდრე ადამიანებისთვის იყო ცნობილი.

რა ხდება, როდესაც პაქეტი

რაც შეეხება ჩვენი თავის შექებას? რა არის ცუდი იმაში, თუ დრო და დრო აღვნიშნავთ იმას, თუ რა „გაგვიკეთებია“? დიახ, არის დრო, როდესაც უნდა ვიდღესასწაულოთ და აპლოდისმენტები მიუძღვნათ ზრდას. მაგრამ პრობლემა იჩენს თავს, როდესაც ჩვენ პირად მიღწევად მივიჩნევთ იმას, რაც უსასყიდლოდ მოგვეცა. ნაყოფის კულტივირება ხდება, ხოლო საჩუქრებს კი უბრალოდ ვღებულობთ, მაგრამ ამ შემთხვევაშიც კი, ჩვენ ღვთის საჩუქრების მხოლოდ განმგებლებს წარმოვადგენთ.

ზოგიერთი ადამიანი საოცრად ლამაზია. სხვები დიდი სიმდიდრისა და პრივილეგიის მქონე ოჯახებში დაიბადნენ. ძალიან მცირე ნაწილია ისეთი, რომელიც ორივე კატეგორიას ემთხვევა. არიან ისეთებიც, რომლებიც სრულიად სანინააღმდეგო პირობებში იშვნენ. ისინი სრულ სიღარიბეში ცხოვრობენ და ისეთ ოჯახებში იზრდებიან, რომელთაც არანაირი კავშირები არ გააჩნიათ. არიან ისეთებიც, რომელნიც გარეგნული სილამაზით არ გამოირჩევიან. ჩვენი უმრავლესობა, ამ კატეგორიების სადღაც შუაში მოხვდება. მიუხედავად ამისა, საბოლოო ჯამში, არც ერთ ამ დინამიკას არ აქვს ძალაუფლება, დაწეროს თქვენი ისტორია ან თქვენს ფასეულობაზე მოახდინოს გავლენა. ღმერთი ჩვენს გარეგნობას არ უყურებს... იგი ჩვენს

არც კი გაბუღო შედარება!

გულებს უყურებს. ერთი თაობის სიმდიდრემ, შესაძლოა ფრთები გამოისხას და მიატოვოს შემდეგი თაობა.

როდესაც ამას ვუყურებ, ვფიქრობ, რომ ეს არ არის სამართლიანი, მაგრამ ერთი რამ ზუსტად ვიცი: ღმერთი სამართლიანია. მან იცის, თუ როგორ აწონოს თავისი ხელის გულით თითოეული სულის გამოწვევანი და უპირატესობანი. მხოლოდ მას აქვს სამართლიანი სასწორი. ეს ერთ-ერთ მიზეზს წარმოადგენს იმისა, თუ რატომ არ უნდა ვადარებდეთ საკუთარ თავს სხვებს. რამეთუ, ყველაფერს, რაც აქ, დროებით სფეროში ხდება, მედალის მეორე მხარე გააჩნია მუდმივობის სფეროში.

აქ ჩვენ რისკის ქვეშ ვიმყოფებით, იმის მოდელირება მოვახდინოთ, რაც განადიდებს ადამიანს და არა ღმერთს, და როდესაც ადგილი აქვს ამ დინამიკას, ჩვენ უსარგებლო კონკურენციას მივმართავთ. მოდი, 2 კორინთელთა 10:12-ის მეორე ნაწილი წავიკითხოთ:

„ისინი საკუთარი თავების მიხედვით ზომავენ და თავიანთ თავსვე ედრებიან უგუნურად!“

იცით, მე გამიკეთებია ეს. გამახარებდა იმის ცოდნა, რომ ჩვენ ყველას გაგვიკეთებია ეს. ჩვენ გაგვიზომავს და შევდრებივართ სხვას. არიან ისეთები, რომლებიც სიამაყით ადარებენ საკუთარ თავს სხვებს, და არიან ისეთებიც, რომლებიც უგუნურად უშვებენ ამ შედარებას და ამით ამცირებენ იმას, რისი გაკეთებაც ღმერთს მათ ცხოვრებაში სურს.

სიამაყე სპექტრის ერთ ბოლოს არღვევს, ხოლო გაუბედაობა მეორე მხარეს ასუსტებს. ორივე უკიდურესობა საშიშია. მხოლოდ ერთი ქვეშარტი საზომი არსებობს, ქრისტე, რომელიც განუზომელია, ჩვენი ცხებული მეფეთა მეფე. მხოლოდ ის არის წმიდა, უმნიკვლო და ძლევამოსილი. ჩვენ ჭიანჭველების მსგავსნი ვართ, რომელთაც მიაჩნიათ, რომ ჭიანჭველაჭამიას ეშინია ჩვენთან მოახლოება, მაშინ როდესაც ის ლომის წინაშე კანკალებს, რომლის ჩრდილშიც ჩვენ ვისვენებთ. მნიშვნელობა არ აქვს, რამდენად შრომისმოყვარე ვართ, რამდენად ვართ ქების ღირსნი, ეს ყველაფერი ახლოსაც ვერ მოვა იმასთან, ვინც გარდაგვქმნა ჩვენ.

მინდა კიდევ ერთი მონაკვეთი შემოგთავაზოთ წმიდა წერილიდან, რომლის ნაკითხვაც ჯონმა მირჩია – იოანე 5:44.

„როგორ ფიქრობთ ღმერთთან მისვლას, როდესაც მთელ თქვენს დროს, ერთმანეთთან ბრძოლას ანდომებთ საუკეთესო პოზიციის გამო, დაკავებული ხართ ერთმანეთის შეფასებით და ღვთის იგნორირებას ახდენთ?“ (Message)

კონსერვაციის ბარეჟი

რატომ უნდა ვკარგავდეთ დროს ჩვენი მეტოქეების შეფასებაში, როდესაც შეუდარებელი უფლის თანდასწრებაში ვიქნებით მიპატიჟებულნი? ყოველთვის, როდესაც უფლებას ვაძლევ, რომ სხვა ადამიანებმა განსაზღვრონ ჩემი ცხოვრება, ვამჩნევ, რომ მეკარგება კავშირი ზეციერ მამასთან. ამის შედეგად, ჩემი თვალსაზრისი, დამახინჯებული ხდება იმით, რასაც ადამიანები ამბობენ ჩემს შესახებ, და მავინყდება ღვთის გამოცხადება იმის შესახებ, თუ ვინ უნდა გავხდე. არის ისეთი მომენტები, როდესაც ვფიქრობ, თუ რა შედეგები მოიტანა ჩემმა უგუნურმა ქმედებებმა და შეზღუდულმა გაგებამ.

იმედი მაქვს, რომ თქვენ იცინებთ ჩემს სასაცილო დილაზე და თავად არ გაიმეორებთ ჩემს შეცდომას და არ ეცდებით საკუთარი თავის სხვასთან შედარებას. ეს ძალიან დამღლევი იქნებოდა, ყოველდღიურ დინამიკას რომ წარმოადგენდეს და არა ცალკეულ შემთხვევას. მიზეზი იმისა, თუ რატომ არ წარმოადგენს შედარება მუდმივ დინამიკას ჩემს ცხოვრებაში, არის ის, რომ გვერდში მყავს ჩემი ქმრის მსგავსი ადამიანები, ერთგული მეგობრები, რომლებიც სისუსტეს გამოდევნიან ჩემგან.

ერთმანეთის კბანა და ჭამა

სოციალური მედია, წარმოადგენს მრავალი ადამიანისა და ხმების მოწვევას თქვენს ცხოვრებაში. ერთის მხრივ, ეს შეიძლება კარგი იყოს, მაგრამ იგი მრავალ არამეგობრულ ადამიანს აქცევს ჩვენს მეზობლებად. თუ თქვენ არ შეგიძლიათ მათი შეყვარება, უკეთესი იქნება, თუ საზღვრებს დაანესებთ. თუ რომელიმე მათგანი სიძულვილით გეპყრობათ, ნუ მიაგებთ მათ სანაცვლოს; მაღლა ასწიეთ თამასა. მაღლის ქვეშ ცხოვრება არ გვაძლევს უფლებას უხეშად მოვეპყრათ ერთმანეთს. იგი აგრეთვე არ გულისხმობს იმას, რომ თქვენ საკუთარი თავი თქვენს მეზობელს შეადაროთ და დარწმუნდეთ, რომ თქვენ ყოველთვის უფრო ნინ დგახართ.

პავლე წერდა: „ვინაიდან მთელ რჯულს ეს ერთი მცნება მოიცავს: „გიყვარდეს მოყვასი შენი, ვითარცა თავი შენი!“ მაგრამ თუ კბენთ და ჭამთ ერთმანეთს, ფრთხილად იყავით, ერთმანეთი არ მოსპოთ!“ (გალატელთა 5:14-15). აქ ნაჩვენები სურათი, ლამაზი არ არის. ორი ადამიანი კბილებით გლვჯვენ ერთმანეთის ხორცს, როგორც გარეული, აზრის არმქონე მხეცები, ვიდრე ერთმანეთს არ შთანთქავენ. ეს მოდელი არ უნდა იყოს ჩვენთვის დამახასიათებელი, მათთვის, ვინც ქრისტეს აღიარებს. და მაინც, სწორედ ასე გამოიყურება ზოგიერთი

ჩვენი ბლოგი ან ელექტრონული ვერბალური სპარინგი. შესაძლოა, ეს ხოცვა-ჟლეტა არ ჩანს თქვენს მობილურსა და ვებგვერდზე, მაგრამ თქვენს სულში ნამდვილად იქნება. ადრე არ იყო შესაძლებელი ადამიანების ასეთი იოლი წვდომა. ახლა თვალის დახამხამებაში შეგიძლიათ ვილაცის კბენა და შეჭმა. სამწუხაროდ მე ვიცი ეს, რამეთუ თავადაც გამიკეთებია.

რასაც მე ვუღრენ და ვკბენ, როგორც წესი, ის სფეროებია, რომელზეც ჯერ კიდევ შრომაა საჭირო. თუ ვინმე მტკივნეულ ადგილს ეხება, ჩემი მარცხი, იარის დასაცავადაა. ვისწავლე, რომ გვერდზე გადავდო ჩემი ტელეფონი და წავიდე მისგან შორს, თითქოს იგი დატენილი იარაღი იყოს.

ზოგჯერ ადამიანებს უბრალოდ რთული დღეები აქვთ. მკაცრად ნუ განიკითხავთ მათ!

დიდი განსახვავება არსებობს სხვების შთაგონებასა და მათში შურის აღძვრას შორის. ისევე როგორც დიდი განსხვავებაა სხვების დაპატიჟებასა და მათ განგებ გამოტოვებას შორის. თუ თქვენ ვილაცის მიმდევარი ხართ სოციალურ ქსელში, და მას საამკაროზე გამოაქვს თქვენი სუსტი მხარეები ნაცვლად იმისა, რომ იგი დაძრახოთ, შეჩერდით და ჰკითხეთ საკუთარ თავს: „რატომ?“

მეტოქეობა გაგძარცვავს, ვიდრე არ ისწავლი, თუ როგორ შეძლებს ღმერთი სასიკეთოდ გამოიყენოს ის, რაც მტერმა საბოროტოდ განიზრახა. ნმიდა წერილის შემდეგი მონაკვეთი ავლენს, თუ როგორ გამოიყურება მეტოქეობით სავსე გარემო:

„აშკარაა, თუ როგორი ცხოვრება ყალიბდება მაშინ, როდესაც ცდილობ ყველაფერი შენებურად აკეთო: ერთფეროვნება, უსიყვარულობა, იაფფასიანი სექსი; მენტალური და ემოციონალური ნაგვის დაგროვება; ბედნიერებისთვის გიჟური და უსიხარულო ბრძოლა, ვითომ ღმერთები; რელიგიის მაგიური შოუები, პარანოიდალური მარტოობა; უხეში კონკურენცია; ყველაფრის შთანთქმა, მაგრამ მაინც ყოველთვის დაუკმაყოფილებლობა; სასტიკი ხასიათი, უუნარობა გიყვარდეს, ან უყვარდე; დაყოფილი ოჯახები და დანგრეული ცხოვრება; სულმოკლედ და ცალკებად გაკეთებული საქმეები; მანკიერი ჩვევა, ყველა ადამიანი საკუთარ მეტოქედ მიიჩნის; უკონტროლო დამოკიდებულებანი, საზოგადოების მახინჯი პაროდები; შემძლო კიდევ გამეგრძელებინა და გამეგრძელებინა. ეს არ ხდება პირველად, როდესაც მე თქვენ გაფრთხილებთ, თქვენ იცით ეს. თუ საკუთარ თავისუფლებას ასე გამოიყენებთ, ვერ დაიმკვიდრებთ ღვთის სასუფეველს.“
(გალატელთა 5:19-21)

კონსერვაციის ბარეჟი

ამ სიტყვების კითხვისას, ტირილი მინდება. ამ უკანასკნელ დროს, ძალიან ბევრი რამ ხდება იმ საქმეთაგან, რასაც პავლე აქ ჩამოგვითვლის. და მე არ ვიშვერ თითს ქვეყნიერებისკენ; გალატელთა მიმართ წერილი ეკლესიისადმი მიმართული წერილია. რას ნიშნავს ადამიანის დეპერსონალიზაცია? ეს ადამიანისთვის ინდივიდუალურობის წართმევას ნიშნავს. იგი მათ ინდივიდუალურობას და უნიკალურ პიროვნულობას ართმევს. ნაცისტები ებრაელების დეპერსონალიზაციას ახდენდნენ, ამის შედეგად, გერმანელი ხალხი უუნარო გახდა დაენახა, რომ ადამიანი ღვთის ხატად არის შექმნილი... ისინი ხედავდნენ კოლექტიურ პრობლემას, რომელიც მათ არიულ ხატებას არ ასახავდა. სამწუხაროდ, ეს ტაქტიკა ისევ გამოყენებადია ჩვენს დროშიც, როგორც ჯგუფებთან მიმართებაში, ისევე ცალკეული პიროვნებების მიმართაც.

ადამიანები ტენდენციურები არიან მეტისმეტად სწრაფად განსაჯონ სხვა და სახელი შეარქვან მას. ადამიანები გულების მქონე პიროვნებები არიან და აცნობიერებთ თქვენ, თუ არა, ელექტრონულ სიტყვებს ძალუძთ მათი გულების დაჭრა. როგორც ეზოპემ აღნიშნა: „იოლია იყო მამაცი უსაფრთხო მანძილიდან“. ჩვენი სოციალური მედიის უმრავლესობის ფორმატი ამ „უსაფრთხო მანძილს“ ქმნის. ეს დინამიკა ემსახურება მხდალი და კრიტიკოსი ადამიანებისთვის გაბედულების მიცემას, რომ მათ შეაშინონ და ცილი დასწამონ ადამიანებს, რომელთა დეპერსონალიზაციაც მათ მოახდინეს. ისინი ვერასდროს გაბედავდნენ სახეში ეთქვათ ამ პიროვნებისთვის ის, რასაც სოციალური მედიის მეშვეობით ამბობენ. რატომ? იმიტომ, რომ რთული წარმოიდგინო ადამიანი რობოტად, როდესაც მის თვალებზე ცრემლებს ხედავ. მე მსმენია, თუ როგორ უნოდებდნენ ქრისტიანები ერთმანეთს ათასგვარ შეურაცხყოფელ სიტყვას, ერეტიკოსით დაწყებული, მეძავით დამთავრებული... მაშინ როდესაც სატანა იცინოდა. რაც უფრო მეტს გავაკეთებთ ასეთ საქმეებს, მით უფრო ცოტა საქმე ექნება მას გასაკეთებელი.

როგორ ვუთხრათ საყვადური და შევუსწოროთ

ზოგიერთი თქვენგანი ალბათ ახლაც შემეკამათება: „კი, მაგრამ განა საჯაროდ არ უნდა მივუთითოთ მათ, ვინც არასწორად იქცევა?“ იცით, კარგი ამბავი იმაში მდგომარეობს, რომ ღმერთს აპლიკაცია გააჩნია ამასთან დაკავშირებით:

„ამკარა მხილება სჯობს დაფარულ სიყვარულს. მეგობრისგან ჭრილობა ერთგულების ნიშანია, მოძულე კი კოცნით აგავსებს“. (იგავნი 27:5-6)

რას გულისხმობს წმიდა წერილის ეს მონაკვეთი, როდესაც ამკარა მხილებისკენ გვიბიძგებს? აქ, საკვანძო სიტყვაა „ამკარა“. ჩვენ ყველამ ისეთი ფორმით უნდა ვუთხრათ სხვას შენიშვნა, რა ფორმითაც ჩვენ გვინდა, რომ სხვამ გვითხრას. იდეალური ვარიანტი ასეთია, რომ მე მსურს ისეთმა ადამიანმა მითხრას შენიშვნა, რომელიც საუკეთესო თვისებებს ავლენს ჩემში.

წმიდა წერილის ეს მონაკვეთი, ხაზს უსვამს მეგობრებს შორის მხილებას, მაგრამ შეიძლება, რომ ეს იყოს ლიდერი, მასწავლებელი, ან თანამშრომელიც კი. რამეთუ ნებისმიერ მხილებას მიღების საუკეთესო შანსი აქვს მაშინ, როდესაც ის მომდინარეობს პიროვნებისგან, რომელიც გიცნობს შენ, ან დიდად ზრუნავს შენზე. იდეალურია, თუ ეს ჩარევა ერთი-ერთზე მოხდება. თუ პირადად შეხვედრა ვერ ხერხდება, შემდეგი საუკეთესო ვარიანტია დარეკვა.

(არ გირჩევდით მხილების სახით, ტექსტური შეტყობინების გაგზავნას. ამ დროს ძალიან ბევრი რამ შეიძლება დაიკარგოს. ტექსტური შეტყობინებისას, არ არის ჩართული სხეულის ენა და ხმის ტონი. ჯონმა და მე მრავალი სასაცილო გაუგებრობა განვიცადეთ, როდესაც ტექსტურ შეტყობინებებს ვუგზავნიდით ერთმანეთს)

ჩვენ ყველას განგვიცდია დახურული საყვედური; ეს ხდება მაშინ, როდესაც ადამიანები შენს ზურგს უკან გაკრიტიკებენ. როდესაც ადამიანები ამას თქვენი ჩართულობის გარეშე აკეთებენ, თქვენ ეჭვქვეშ უნდა დააყენოთ მათი საყვედურის სინრფელე. შესაძლოა, ისინი მართალნიც იყვნენ იმაში, რასაც ამბობენ, ეს არ დაეხმარება თქვენს ზრდას, სანამ ამ პროცესში არ ჩაერთვებით.

ფაქტობრივად, ასეთი სახის მითითება, როგორც წესი, ზიანს აყენებს ზრდის პროცესს, რამეთუ როდესაც ადამიანები თქვენს ზურგს უკან საუბრობენ თქვენს შესახებ, ისინი ისეთ პოზიციაში გაყენებენ, რომ თქვენ თავი დაიცვათ. პირდაპირი „ღია შენიშვნა“, რომელსაც ნამდვილი მეგობარი იძლევა, შანსს აძლევს ორივე პიროვნებას პასუხი გასცენ ერთმანეთს და გაიზარდონ ამ გამოსწორების პროცესში.

ვილაცის გამოსწორების მცდელობა სოციალური მედიის საშუალებით არ წარმოადგენს ამკარა მხილებას სწორედ იმის გამო, რომ იგი ღიაა საზოგადოებისთვის. მე მყავს ლამაზი,

კონსერვაციის ბარეჟი

ძლიერი მეგობრები, რომლებიც მიყვარს და ვაფასებ. ესენი ისინი არიან, რომლებთანაც საკმაოდ ახლოს ვარ, რომ ვიცოდე, თუ რა ცხოვრებით ცხოვრობენ ისინი. მე მინახავს, თუ როგორ ესხმიან თავს საჯაროდ ამ ღვთისმოსავ ადამიანებს ისინი, რომელთაც არც კი შეინუხეს თავი, რომ პირადად მოსულიყვნენ მათთან და ეთქვათ ის, რაც ანუხებდათ, მაგრამ ამის ნაცვლად, ჩემი მეგობრების გულის დასაჭრელად, საჯაროდ ამახინჯებდნენ სიმართლეს. ბიბლია ძალიან კარგად საუბრობს ამ თემის ირგვლივ:

„განხეთქილების შემომტანს პირველი და მეორე შეგონების შემდეგ გაერიდე! იცოდე, რომ ასეთმა კაცმა გზიდან გადაუხვია და სცოდავს; და თავისივე თავის მიერ არის მსჯავრდებული!“ (ტიტე 3:10-11)

ნუ წაიკითხავთ მათ ბლოგებს, ნუ შეუერთდებით მათ მოსაზრებებს, ნუ გახდებით მათი მეგობარი Twitter-ზე, ნუ დაუმოგობრდებით Facebook-ზე!... ეს არ არის კარგი თქვენი ჯანმთელობისთვის. ეძებთ შთაგონება და არა განხეთქილება. ტიტე 3:10-11 Message-ის თარგმანში ნათქვამია:

„გააფრთხილე მოჩუბარი პიროვნება ერთხელ ან ორჯერ, მაგრამ შემდეგ თავი დაანებე! აშკარაა, რომ ასეთი პიროვნება მემამბოხეა ღვთის წინაშე. რჩება რა განხეთქილებაში, იგი საკუთარ თავს გამორიცხავს“.

ჩემს ცხოვრებაში თანდათან მეგობრებმა იკლეს, მაგრამ რომლებიც დამრჩა, ნამდვილი მეგობრები არიან. ჩემი მეგობრები მაჩვენებენ, თუ როგორი მინდა რომ გავხდე, ხოლო ჩემი მტრები მიჩვენებენ, თუ როგორი არ მსურს რომ გავხდე. მეტოქეობით სავსე გარემომ, შესაძლოა პირველ რიგში, ჩვენი ბუნების ყველაზე ცუდი თვისებები გამოიტანოს საამქაროზე. როდესაც ბრძოლაში ვართ, ღმერთს შეუძლია, ჩაერიოს და ეს ბრძოლა ხასიათის ჩამოყალიბების მიზნით გამოიყენოს ჩვენში.

იგავების წიგნის 27-ე თავის შემდეგი მუხლი, ამის საუკეთესო გზას გვიჩვენებს:

„მაძლარი გოლეულსაც დაინუნებს, მშიერს კი ყოველივე მწარეც ეტკბილება“. (მუხლი 7)

მე მწყურია, ღვთისმოსაობის უფრო მეტი ნაყოფი ვიხილო ჩემს ცხოვრებაში. მწყურია, უფრო მეტად გავიზარდო. რაც

არც კი ბაბუალო შედარება!

უფრო ახლოს მივდივარ ღმერთთან, უფრო მეტად ვხედავ იმას, რაც ხელს უშლის მისი სიცოცხლის ზრდას ჩემში. ერთ-ერთი ტკბილი რამ, რაც ცხოვრებაში მიგვმია, ესენი არიან ჩემი მეგობრები, რომლებიც იმდენად ზრუნავდნენ ჩემზე, რომ გული დამიჭრეს ჭეშმარიტების თქმით. მტერმა შეიძლება მლიქვნელობით, ან შეიძლება ტყუილით დაგვიჭრას გული. მოდი, ნუ დავკმაყოფილდებით ადამიანური სიებითა და შედარებებით! როდესაც შევამჩნევთ არაადეკვატურობის მწვავე ტკივილებს, რაც მეტოქეობას მოაქვს, ან სიამაყის თვითკმაყოფილებასა და იზოლაციას, მოდი, მუხლებზე დავემხოთ! თუ ჩვენს მამასთან მივალთ, იგი ძალიან ბედნიერი იქნება, მოგვაშოროს ის, რაც მასთან მიახლოებას გვიშლის.

სადისკუსიო კითხვები

1. ოდესმე თქვენთვის იარლიყი მოუწებებიათ ან თქვენი კლასიფიცირება თუ მოუხდენიათ? (მაგალითები შეიძლება იყოს სქესი, რასა, ან ასაკობრივი ზღვარი). რა სახით მოახდინეს ამ იარლიყებმა თქვენი ლიმიტირება? რა გზით შეგიძლიათ გამოხვიდეთ ამ კლასიფიცირების საზღვრებიდან?
2. თქვენი ცხოვრების რომელ სფეროებში გპარავთ სიხარულს საკუთარი თავის სხვებთან შედარება?
3. როდესაც ჩვენ ვახდენთ ადამიანების კლასიფიცირებას, შედარებას და შეფასებას, რისი ღრმა ნიშანია ეს? (მითითება: იგავნი 29:25)
4. სოციალური მედია შთაგაგონებთ, თუ წაგაქეზებთ? რა ნაბიჯების გადადგმა შეგიძლიათ, რათა დარწმუნდეთ, რომ ეს კონსტრუქციული გავლენაა?
5. ახსენით განსხვავება დახურული და ღია საყვედურის მიდგომასა და მოტივებს შორის.

5

როდესაც მეტოქედ აღგიჟვამენ

„წინააღმდეგობათა გარკვეული რაოდენობა დიდ დახმარებას უწევს ადამიანს. ფრანი ქარის სანინააღმდეგოდ აღიმართება და არა ქართან ერთად“.

ლუის მამფორდი

სხლახან ჩემს ძვირფას მეგობარს ვესაუბრებოდი ტელეფონით. მისი ქმარი ნიჭიერი მუსიკოსია, რომელიც მუსიკალურ პროდიუსერად მუშაობს, ხოლო თავად ჩემი მეგობარი ძლიერი მსახური და ყოველმხრივ საოცარი ადამიანია. მე ყოველთვის ვიცნობდი მათ, როგორც სუფთა, თავმდაბალ და თანამგრძნობ ადამიანებს, თუმცა ამ ბოლო დროს მათ მრავალი რამის გადატანა მოუხდათ. მათ სჭორავდნენ, უარყოფდნენ და სათანადოდ არ აფასებდნენ.

ჩემმა მეგობარმა ამიხსნა: „მათ ცილი დაგვწამეს ჩვენ...“ და მან რამდენიმე ძირითადი მოთამაშის გვარები ჩამომითვალა. მე ვუსმენდი. ყველაფერი გასაგები იყო. შემდეგ აზრი დაგვკარგე, თუ რას მეუბნებოდა, რამეთუ უკვე აღარ ვიცოდი, თუ რა გამოიარეს ან ახლა რას გადიოდნენ. მე ის დავინახე, თუ სად მიიყვანდა მათ მათი მომავალი. იმდენად აღმაფრთოვანა იმან, რაც დავინახე, რომ წამოვაცრანტალე: „კარგია! თქვენ მადლობა უნდა გადაუხადოთ ღმერთს მათ გამო. მათმა ცუდმა მოპყრობამ გაქციათ ისეთ ადამიანებად, როგორებიც დღეს ხართ“.

მინდა გამიგოთ, იმას კი არ ვზეიმობდი, რომ მათ ცუდად მოექცნენ; ამ ყველაფერზე ამ წყვილის რეაქციის მიხედვით მივხვდი, რომ მათ ნათელი მომავალი ელოდათ.

კონსერვაციის გარეშე

რა თქმა უნდა, ჩემთვის ადვილი იყო ამის თქმა, რადგან მე შორიდან მაყურებელი ვიყავი. შემდეგ საკუთარი თავიც ჩავრთე ამ ზეიმში და განვაცხადე: „ვისწავლე, უსაზღვროდ მადლობელი ვიყო ჩემი მეტოქეების წინააღმდეგობის გამო ჩემს ცხოვრებაში“.

ეს საუბარი სწორედ ის საუბარი იყო, რომელიც იმ დღისით მჭირდებოდა. მან გამამხნევა მე იმ დღეს, რომელიც ჩემთვისაც რთული იყო. იმედი მაქვს, რომ არც ერთ თქვენგანს არ განსჯიან მკაცრად და ერეტიკოსს არ უწოდებენ. თუკი ეს მაინც მოხდა თქვენს ცხოვრებაში, მაშინ თქვენთვის ცნობილია, რომ ეს მტკივნეულია.

მაგრამ, ნაცვლად იმისა, რომ თავი დავანებო ყველაფერს და იმედგაცრუებაში გადავვარდე, ვისწავლე უკან გახედვა და ღვთის არა ერთხელ გამოვლენილი ერთგულების დანახვა. იგი ხელით მატარებდა ყოველთვის, როდესაც მეგონა, რომ შემდეგ დღეს ვეღარ გავუმკლავდებოდი. უფლის ერთგულების შესახებ ჩემი მტრების მხრიდან უფრო მეტი ვისწავლე, ვიდრე მეგობრებისგან. ამაზე უფრო მეტსაც გეტყვით; ჩემს შესახებ ჩემი მტრებისგან უფრო მეტი ვისწავლე, ვიდრე მეგობრებისგან.

მეგობრები თავშესაფარს შემოგთავაზებენ. რაც კარგია, მაგრამ ასეთი დინამიკა ხელს ყოველთვის არ უწყობს ზრდას. მეგობრების სურვილია დაცულს გხედავდნენ ცხოვრების ქარიშხლებისგან მაშინ, როდესაც მტერი ყველანაირად ეცდება კოკისპირული წვიმის დროს თქვენი ბლოკირება მოახდინოს. მაგრამ იქნებ ახლა ისეთ ჟამს გადიხართ, როდესაც ღმერთს სურს დაგანახოთ, რომ ის არის თქვენი უკანასკნელი თავშესაფარი? რომელი უფრო კარგი ინსტრუქტორია: მეტოქე თუ მეგობარი?

მეტოქეები ცხოვრებისეულ ფაქტს წარმოადგენენ. მე ვიცი ეს. უკაცრავად! ეს არც მე არ მომწონს, მაგრამ ასეა. თუმცა მეტოქეების არსებობას თავისი მიზანი აქვს. მეტოქის გარეშე ცხოვრება არ ნიშნავს მეტოქეების არარსებობას თქვენს ცხოვრებაში. ეს უფრო იმის გაგებას წარმოადგენს, რომ ჭეშმარიტად ყველაფერი სასიკეთოდ ეწევა მათ, ვინც უზენაესის მიზნით არის მოწოდებული. ჩვენ შეგვიძლია იმისთვის გამოვიყენოთ მეტოქეობის დინამიკა, რომ ხელი შევეწყუთ უფრო მეტ ზრდასა და გაგებას.

თუ სწორად შევხედავთ, მეტოქეები შეიძლება იქცნენ იმ კატალიზატორებად, რომელთაც ჩვენი სისუსტეები საამკარაოზე გამოაქვთ და გამონვევის წინაშე გვაყენებენ, რომ განვაკითხროთ ჩვენი ძალები. ისინი გვაიძულებენ ჩვენს ფარგლებს გარეთ გამოვიდეთ და ზეცისკენ ავიხედოთ, როდესაც მარტოდ ვგრძნობთ თავს.

როდესაც მეტოქედ აღიქვამენ

შესაძლოა, თქვენ ფიქრობთ: მოიცადეთ, თქვენ ხომ ახლახანს მითხარით, რომ მე ვარ ღვთის ასული მეტოქის გარეშე, შეუდარებელი აღთქმის მემკვიდრე, შექმნილი უფლის სადიდებლად, რომელსაც მეტოქე არ ჰყავს.

კი, ეს ყველაფერი ჭეშმარიტებას წარმოადგენს. თქვენ უკონკურენტო ქალიშვილი ხართ შემოქმედის თვალში. სწორედ ასე უნდა ხედავდეთ საკუთარ თავს თქვენს შემოქმედთან *დამოკიდებულებაში*, და ეს განაპირობებს თქვენს თვალსაზრისს, თუ როგორ მოეპყრათ სხვა ადამიანებს. მაგრამ მეტად გულუბრყვილონი ვიქნებოდით, რომ თავი მოგვეჩვენებინა, თითქოს მეტოქეობა არ არსებობს და რომ აღთქმები ბრძოლის გარეშე დავიმკვიდრეთ. განცხადება „თქვენ ხართ ქვეყნიერების ნათელი“ (მათე 5:14) არ უარყოფს სიბნელის არსებობას. თქმა იმისა, რომ თქვენ ხართ ღვთის ასული კონკურენტის გარეშე არ გულისხმობს იმას, რომ თქვენ მეტოქე არ შეგხვდებათ ცხოვრების გზაზე, ისევე, როგორც თქმა იმისა, რომ თქვენ ხართ ნათელი არ გულისხმობს იმას, რომ სიბნელეს არასდროს შეეჯახებით.

სიტყვა „მეტოქე“ სამი სხვადასხვა გზით გამოხატავს საკუთარ თავს: როგორც არსებითი სახელი, ზედსართავი სახელი და ზმნა.

გრამატიკა გვასწავლის, რომ მეტოქე შეიძლება იყოს პიროვნება, ადგილი ან საგანი;

მეტოქეები რეალურები არიან, დიდი ალბათობა არსებობს, რომ ახლაც კი, ვილაც მეტოქედ აღგვიქვამს, თქვენ კი არ იცით ამის შესახებ. ზოგიერთი ადამიანი არც ეჯიბრება სხვას, თუკი ისინი არ ეჯიბრებიან ერთმანეთს სპორტში, თეატრალურ დადგმებში, კონკურსებში, მეცნიერულ გამოფენებსა და არჩევნებში. თქვენ არ მიდიხართ სამსახურში იმის მოლოდინით, რომ იქ მეტოქეს გადაეყრებით, და რაღა თქმა უნდა, თქვენ არანაირად არ მოელოთ მათ შეხვედრას ეკლესიაში! თუმცა მეტოქეები ცხოვრების თითოეულ სფეროში იჩენენ ხოლმე თავს, და თქვენ ვერ გააკონტროლებთ იმას, თუ სხვები როგორ აღგიქვამენ თქვენ. კარგი ამბავი იმაში მდგომარეობს, რომ თქვენ შეგიძლიათ აირჩიოთ, თუ როგორ აღიქვამთ სხვებს.

1. თქვენ ვერ გააკონტროლებთ და არც ხართ პასუხისმგებელი იმაზე, რასაც სხვები ამბობენ, ფიქრობენ, აკეთებენ, ან გრძნობენ;
2. თქვენ შეგიძლიათ აკონტროლოთ და პასუხისმგებელნი ხართ იმაზე, რასაც ამბობთ, ფიქრობთ, აკეთებთ ან გრძნობთ.

კონსტანტინის ბარეჟი

ჩვენ ყველამ ვიცით, თუ რისი გაკეთება შეუძლიათ მეტოქეებს ჩვენთვის, მაგრამ ამ სექციაში, მინდა განვავრცო ის, თუ სინამდვილეში რისი გაკეთება შეუძლიათ ჩვენთვის ჩვენს მეტოქეებს.

მატოქეები ღვთის კალას გამოავლენა

დაბადებისას დამალულ, მეფის ოჯახის მიერ გადარჩენილ, ფარაონის სახლში აღზრდილ, მოსეს ინტრიგებით აღსაყვას ცხოვრება ჰქონდა დასაწყისიდანვე. ღმერთმა ეს ფაქტორები მოსეს ცხოვრების გადასარჩენად გამოიყენა. მაგრამ, ჩვენს მსგავსად, მოსემაც ისწავლა, რომ ჩვენი დანიშნულება კონფრონტაციის პერიოდებში ვლინდება, და არა კომფორტის პერიოდებში.

მოსეს რთული გზით მოუწია ამის სწავლა, როდესაც იგი ცდილობდა საკუთარ ხელში აეღო საქმე, მხოლოდ იმიტომ, რომ განდევნილი ყოფილიყო თავისი ხალხისგან და ყველაფრისგან, რაც მისთვის ნაცნობი იყო. წარმომადგენია, რომ მისი ყოფნა უდაბნოში, დიდი ხნის მომთაბარეობა ტაიმ-აუტს ჰგავდა. შემდეგ უეცრად ღმერთმა გამოაჩინა მოსე, როდესაც იგი ლტოლვილივით ცხოვრობდა უდაბნოში. ეს გაკვეთილია ჩვენთვის. მხოლოდ იმიტომ, რომ თქვენ რაღაცას ვერ გაუმკლავდით წარსულში, ეს იმას არ ნიშნავს, რომ თქვენს მომავალშიც იგივე განმეორდება.

მოსემ იცოდა, თუ რატომ იხსნა ღმერთმა მისი სიცოცხლე, იცოდა, თუ რისთვის მოუწოდა ყოვლადძლიერმა მას,

**ჩვენი
დანიშნულება
კონფრონტაციის
პერიოდებში
ვლინდება, და
არა კომფორტის
პერიოდებში.**

მაგრამ მას გამომხსნელის ხასიათი არ ჰქონდა. ღმერთს მოსეს შინაგანი კაცის სრულყოფა სჭირდებოდა, რაც მისი სასახლეში ცხოვრებისას შეუძლებელი იქნებოდა. ღმერთი საიდუმლოდ გვაზიარებს იმისთვის, რასაც ერთ დღეს ცხადად შევეჯახებით. დადგა დღე, როდესაც განსხვავებული მოსე გამოეცხადა თავის და-ძმას, აარონს და მირიამს და მთელ ისრაელს. დროის სისრულე რომ დადგა, ღმერთმა სცხო მას, როგორც მხსნელსა და ელჩს, რათა

იგი ფარაონს შეხვედროდა.

ღმერთი ეს-ეს იყო, აპირებდა მოსეს მსოფლიო მნიშვნელობის ადგილზე დაყენებას, აიძულა რა, მისი მონიშნალობის,

როდესაც მეტოქედ აღიქვამენ

ფარაონის წინაშე დამდგარიყო. მაშინაც კი, როდესაც ღმერთი ფარაონთან აგზავნის მოსეს, იგი გასაგებად უხსნის, რომ ფარაონი არ მოუსმენს მას:

„შენ ეტყვი ყოველივეს, რასაც მე გიბრძანებ; ხოლო აჰარონი, შენი ძმა, ილაპარაკებს ფარაონთან, რათა გაუშვას ისრაელის ძენი თავისი ქვეყნიდან. გავასასტიკებ ფარაონის გულს და გავამრავლებ ჩემს ნიშნებსა და სასწაულებს ეგვიპტის ქვეყანაში. არ მოგისმენთ ფარაონი, მაშინ ხელს გავიწვდი ეგვიპტეზე და გამოვიყვან ჩემს ლაშქარს, ჩემს ხალხს, ისრაელის ძეებს, ეგვიპტის ქვეყნიდან დიდი სასჯელებით. და შეიტყობენ ეგვიპტელები, რომ მე ვარ უფალი, როდესაც გავიწვდი ხელს ეგვიპტეზე და გამოვიყვან მათგან ისრაელის შვილებს“. (გამოსვლა 7:2-5)

ღმერთს მიზანი ჰქონდა ამ თითქოსდა მარცხისთვის განწირული მისიისთვის. მიზეზი იმისა, თუ რატომ იკავებდა ფარაონი მალაღ ადგილს, მდგომარეობდა იმაში, რომ ღმერთი განდიდებულიყო დედამიწაზე მცხოვრები ხალხის თვალში.

„ახლავე გავიწვდიდი ხელს და უსათუოდ მოგსრავდით შავი ჭირით შენ და შენს ხალხს და მოისპობოდით დედამიწიდან. მაგრამ, იმისათვის გტოვებ, რომ გაჩვენო ჩემი ძალა, რათა ეუნყოს მთელ დედამიწას ჩემი სახელი“. (გამოსვლა 9:15-16)

მეტოქეები ღვთის ძალას წარმოაჩენენ. ეგვიპტესთან კონფლიქტი ემსახურებოდა იმ მიზანს, რომ უფალს აემალლებინა და გამოერჩია დაჩაგრული ხალხის ჯგუფი, რომელიც ფორმის არ მქონე და უსახელო ღმერთს სცემდა თაყვანს ამ კერპების თაყვანისმცემელთა ქვეყანაში. რა კონფლიქტს შეიძლება იყენებდეს უზენაესი დღეს, რათა წარმოაჩინოს თავისი ხელი თქვენს ცხოვრებაში და გაგათავისუფლოთ თქვენ და სხვები ჩაგვრისაგან? ყურადღებით დააკვირდით, რაც თქვენი დანიშნულების წინააღმდეგ იბრძვის და აღმოაჩენთ, რომ თქვენი კონკურენტები საჩუქარს წარმოადგენენ თქვენთვის.

ვინ გახადა დავით მეფე ცნობილი? წინასწარმეტყველმა, მამამისმა თუ მეგობარმა? არა, ეს მისი მეტოქე იყო: გოლიათი.

ამ დაპირისპირების გარეშე ფილისტიმელ მეტოქესთან, დავითი ალბათ ვერ გახდებოდა ცნობილი. ბოლოს და ბოლოს, ის ყველაზე უმცროსი იყო რვა ძმას შორის. მიუხედავად იმისა,

კონსპირაციის ბარეჟი

რომ წინასწარმეტყველმა სამუელმა მეფედ სცხო დავითი, კვლავ რჩებოდნენ მეტოქეები, რომელთა წინააღმდეგობის გადალახვაც მოუწევდა, ვიდრე მეფე გახდებოდა. ცხებულება განზე გაყენებს, ხოლო გოლიათთან კონფრონტაცია კი აგამაღლებს.

როდესაც გოლიათი ბრძოლის ველზე წარდგა, როგორც ჩანს, ის ამით საულის ბრძოლაში ჩართვას ცდილობდა. საული ისრაელის ჩემპიონი გახლდათ, თუმცა იგი გოლიათის სიმაღლის არ იყო. ბიბლიიდან ვგებულობთ, რომ საული სხვა ისრაელიანებზე ერთი თავით მაღალი იყო. სწავლულები ვარაუდობენ, რომ იგი 182,88 – 198,12 სანტიმეტრი სიმაღლის იყო. გოლიათის სიმაღლე კი 2,74 სანტიმეტრს შეადგენდა.

ნებისმიერ შემთხვევაში, მეომარი გოლიათი მეფე საულზე მაღალი იყო. და მეფე საული კი, თავის მხრივ, მწყემს დავითზე მაღალი. მაგრამ დავითმა ისეთი რამ გააკეთა, რამაც მისი სიმაღლის უქონლობის კომპენსირება მოახდინა. დავითს ჰქონდა ხასიათის სიმტკიცე. თუ რომელიმე ადამიანი ხასიათის სიმტკიცით გამოირჩევა, ეს ნიშნავს იმას, რომ მას აქვს გამბედაობა, სიმამაცე, სიმტკიცე და გადანყვებილების მიღების უნარი. ბოლო კვლევებმა აჩვენა, რომ ეს ელემენტი, რომელსაც „ხასიათის სიმტკიცე“ ჰქვია, ყველაზე საუკეთესო განსაზღვრებას წარმოადგენს, რომლითაც კადეტები West Point-ის სამხედრო აკადემიას ამთავრებენ, ვიდრე SAT-ის (ამერიკის კოლეჯებში მისაღები სტანდარტიზებული ტესტი) ქულები ან აკადემიური რეიტინგი. კვლევა მოიცავდა თვითმეფასებას, რომლის მიხედვითაც ხასიათის სიმტკიცე 1-დან 5 ქულამდე ფასდებოდა.

სრულიად დარწმუნებული ვარ, რომ დავითს იგი 5+ით ჰქონდა. ლომს ან დათვს ვერ შეებრძოლები, თუ ხასიათის სიმტკიცე არ გააჩნია. მას მეტისმეტად დიდი სიმტკიცე ჰქონდა იმისთვის, რომ ეჭვი არ შეპარვოდა, რომ გოლიათს დაამარცხებდა. საული დავითზე მაღალი იყო, მაგრამ დარწმუნებული ვარ, რომ ხასიათის სიმტკიცით მას დავითი სჯობდა. ხასიათის სიმტკიცის გარეშე არავინ ხდება ლეგენდა. არაფერია ეპიკური იმაში, როდესაც თანაბარ ბრძოლას იგებ. საჭიროა, რომ მებრძოლებს შორის იყოს შეუსაბამობა, რათა მოულოდნელად წაადგე თავს მონინააღმდეგეს. ყველას, ვინც აკვირდებოდა ბრძოლას, უნდა ეთქვა: „ამას არ მოველოდი, მაგრამ გასაოცარი იყო“. დავითს კოლოსალური მონინააღმდეგე სჭირდებოდა იმისთვის, რომ ცნობილი გამხდარიყო. ცნობილი, მაგრამ მერყევი მებრძოლი საულის დიდებამ და ფილისტიმელთა ჩემპიონის შიშმა, დავითი იმ პოზიციაში ჩააყენა, რომ იგი უკონკურენტო მეომარი გამხდარიყო.

ნიგნის „დავითი და გოლიათი“ ავტორი მალკოლმ გლადუელი კარგად აღნიშნავს:

„იმის დიდი ნაწილი, რასაც ჩვენ ფასეულად მივიჩნევთ ჩვენს სამყაროში, ამ ცალმხრივი კონფლიქტებიდან ნამოიჭრება, რამეთუ დაუძლეველ უთანხმოებასთან დაპირისპირების აქტი, დიდებასა და სილამაზეს წარმოშობს...“

დამარცხებულად ყოფნამ, შეიძლება ადამიანი იმდენად შეცვალოს, რომ ჩვენ ვერ შევაფასოთ: მან შეიძლება კარი გაუხსნას მას და შესაძლებლობა მისცეს, და განავითაროს იგი და გაანათლოს, რაც შესაძლებელს გახდის მისთვის იმას, რაც სხვა დროს დაუჯერებელი ჩანდა“.

როდესაც პირისპირ წარმოუდგენელი მოწინააღმდეგის წინაშე იმყოფებით, ორი არჩევანი გაქვთ: დათმობთ და დანებდეთ მას, ან მთელი სიმაღლით წამოიმართოთ და მოუხმობთ ხასიათის სიმტკიცეს თქვენში.

დავითმა უკუაგდო მეფე საულის ჯავშანი და თავისი ღვთის სახელს მოუხმო:

„მიუგო დავითმა ფილისტიმელს: „შენ მახვილით, შუბითა და ფარით გამოდიხარ ჩემთან, მე კი ცაბაოთ უფლის, ისრაელის მხედრობის ღვთის სახელით მოვდივარ შენთან, რომელიც შენ შეურაცხყავი. დღეს ჩამაგდებინებს შენს თავს ხელში უფალი, განგმირავ და თავს მოგაცილი, დღესვე ცის ფრინველებსა და მიწის მხეცებს მივუყრი ფილისტიმელთა ლაშქრის მძორებს და შეიტყობს მთელი ქვეყნიერება, რომ ღმერთია ისრაელში!“ (1სამუელი 17:45-46)

გოლიათზე გამარჯვებამ არა მხოლოდ დავითის ბედი განაპირობა, არამედ ფილისტიმელზე მოპოვებულმა ამ გამარჯვებამ მთელს ქვეყნიერებას შეატყობინა, რომ უზუნაესის ხელი იყო ისრაელზე. ვიცი, რომ დავითის მსგავსად თქვენც გწყურიათ, რომ ღმერთი ყველასთვის ცნობილი გახადოთ. ჩვენს სამყაროში ჯერ კიდევ არიან გოლიათები. ისინი გამოწვევების წინაშე გვაყენებენ და ეჭვქვეშ აყენებენ უფლის არსებობას. ეს გოლიათები სკოლის ხულიგნების, სამსახურისა და სახალხო აზრის უკან იმალებიან. დროა, რომ შევწყვიტოთ ქვების უკან დამალვა და წინ წავიდეთ და ვიქადაგოთ ღვთის სიტყვა.

თქვენში იგივე სულია, რომელმაც ქრისტე აღადგინა მკვდრეთით. თქვენი მეტოქეების სურვილია, რომ მათი

კონსერვაციის ბარეჟი

პირობებით იბრძოლოთ და ეს თქვენი ძალებით გააკეთოთ. მაგრამ, თქვენ ასე არ უნდა მოიქცეთ. თქვენ ამაზე მალე უნდა დადგეთ. როგორც ღვთის შვილები, რომელთაც კონკურენტი არ ჰყავთ, ჩვენ ბოროტის წილ კეთილს მივაგებთ. საბოლოო ჯამში, ეს ჩვენს სადიდებლად არ არის; მთელი დიდება ღმერთს ეკუთვნის.

გოლიათმა დავითი ცნობილ პიროვნებად აქცია. სოციალურ მედიას შეუძლია პიროვნება ცნობილი გახადოს. მაგრამ სახელგანთქმულობას არ შეუძლია, მეფედ გაქციოს. თუ ბოროტად იქნება გამოყენებული დიდება ეგოისტური დიქტატორების ჩამოყალიბებას უფრო ემსახურება, ვიდრე მსახურებისას. ღმერთს აღარ სურდა კიდევ ერთი არამდგრადი ლიდერი, რომელიც საულის მსგავსად იმეფებდა. მას სჭირდებოდა ვილაც, ვინც მის სახელს განადიდებდა და მთელ მის ძალას წარმოაჩენდა. ჩვენ დავალებული გვაქვს ვიყოთ მეფეები და მღვდლები ჩვენი უფლისთვის. ჩვენ ჩვენი ღვთის ერთგულები უნდა ვიყოთ და არ ვეძებდეთ პოპულარულობას ადამიანების თვალში.

როდესაც პოპულარული ხარ, შენ თაყვანისმცემლები გყავს... და არა მონაფეები და მიმდევრები. თაყვანისმცემლები არ გამოირჩევიან სტაბილურობით. მათ ერთ წუთს უყვარხართ, ხოლო მორე წუთს სძულხართ. მეფე დავითს არ სჭირდებოდა თაყვანისმცემლები. მას სჭირდებოდა ისეთი კაცები და ქალები, რომლებიც საკუთარ სიცოცხლეს არ დაიშურებდნენ მისთვის. ღვთისმოსავ მეფეებს ბრძენი მრჩევლები, ერთგული ჯარი და ერთგული მსახურები სჭირდებათ. ასეთი მიმდევრების შესაძენად დავითს გარკვეული განწმედა დასჭირდებოდა. ღმერთს სხვა მეტოქე ჰყავდა არჩეული დავითისთვის, რათა იგი მეფობისთვის მოემზადებინა.

მეოტოქაევი თქვენს დანიშნულებას წარმოაჩენს

თქვენს მონინალმდეგეს გააჩნია ძალა გამოგიყვანოთ შეუმჩნეველი ადგილიდან და გამოსაჩენ ადგილზე მოგათავსოთ. კარგი ამბავი იმაში მდგომარეობს, რომ თქვენ ირჩევთ იმას, თუ რას წარმოაჩენენ ისინი თქვენს ცხოვრებაში. იქნება თუ არა თქვენი მონინალმდეგე თქვენზე უკეთესი... თუ წარმოაჩენს იმას, რაც საუკეთესოა თქვენში? სწორედ ამ მიზეზის გამო, თქვენს მონინალმდეგეს ასევე თქვენი ბედის წარმოჩენაც შეუძლია.

დავითი იცნობდა ღმერთს ძისა და მწყემსის თვალთახედვიდან გამომდინარე. ცხვრებით გარემოცული, იგი ადიდებდა ღმერთს შუა აღმოსავლეთის ვარსკვლავების კაშკაშა სინათლით განათებული ცის ქვეშ. როდესაც იგი ცხვარს მწყემსავდა უდაბნოში, მამის მიერ მობარებულ ფარას ლომებისგან და დათვებისგან იცავდა. ახლა დავითს მოუწევდა იმის გაგება, თუ როგორია, როდესაც თავს გესხმიან და მიგატრევენ ველური ცხოველის მსგავსად.

იქნება თუ არა თქვენი მონინალმდეგე თქვენზე უკეთესი... თუ წარმოაჩინს იმას, რაც საუკეთესოა თქვენში?

მეფე საული თითქოს შესანიშნავად იყო დაპროგრამებული იმაზე, რომ ხასიათის სიმტკიცის მქონე დავითი, ხალხის თანდასწრებიდან ღვთის თანდასწრებაში გადაეყვანა; სწორედ აქ მიიღებდა დავითი თავის ცხებულებას და სადაც გამოვლინდებოდა მისი, როგორც მეფის დანიშნულება.

ურთიერთობა საულსა და დავითს შორის ისე არ დანყებულა, როგორც დასრულდა. თავიდან, საულს უყვარდა დავითი და აღიარებდა, რომ ღვთის ხელი იყო მის ცხოვრებაზე. როდესაც საული დაუცველად გრძნობდა თავს და იტანჯებოდა, იგი დავითს უხმობდა თავისთან და სამეფოს საქმეებსაც ანდობდა მას. აი, რას ვკითხულობთ სამუელის 18:5-ში:

„რასაც საული ავალებდა დავითს, იგი აკეთებდა ყველაფერს და კარგად აკეთებდა. იმდენად კარგად აკეთებდა, რომ საულმა იგი თავისი საბრძოლო ოპერაციების სათავეში დააყენა. ყველა, უბრალო ხალხიც და საულის მსახურებიც ინონებდნენ და აღფრთოვანებულნი იყვნენ დავითის ლიდერობით“.
(Message)

საული უკეთეს გენერალს ვერც ინატრებდა. და, როდესაც ბოროტი სული აწვალებდა საულს, დავითი არფაზე უკრავდა და მღეროდა მისი სულის დასამშვიდებლად. ყველაფერი კარგად მიდიოდა, ვიდრე საულმა სხვა სიმღერა არ მოისმინა. თქვენთვის ალბათ ცნობილია ეს ისტორია:

„და როცა ისინი და დავითი ფილისტიმელის დამარცხების შემდეგ ბრუნდებოდნენ, საულ მეფესთან შესახვედრად ისრაელის ყველა ქალაქიდან გამოვიდნენ გახარებული

კონსერვაციის ბარეში

ქალები, სიმღერით, ცეკვით, დაფდაფებითა და სიმებთან საკრავებით. უკრავდნენ ქალები, მღეროდნენ და გაიძახოდნენ: „შემუსრა საულმა ათასები, ხოლო დავითმა ათი ათასები“.

„დიდად განაწყენდა საული, მან ეს პირად შეურაცხყოფად მიიღო. მან თქვა: „დავითს ათი ათასს აძლევენ, მე კი ათასს. სამეფოლა აკლია!“ ამ დღის შემდეგ შურის თვალით უყურებდა საული დავითს“. (1სამუელი 18:6-9)
Message

იმ შემთხვევაშიც კი, ამ ადამიანთაგან არც ერთი რომ არ ყოფილიყო სინამდვილეში მოკლული, საული შედარებამ გაანაწყენა. თითოქოს ქალების სიმღერამ თვალები აუხილა საულს, ხოლო შემდეგ კი მან თავისი ბაგე გახსნა და თავისი მეფობის სხვისთვის გადაცემა იწინასწარმეტყველა. ქალები ხუმრობით მღეროდნენ ამ სიმღერას, მაგრამ ეს საერთოდ არ იყო სასაცილო საულისთვის. მას გულში მოხვდა ეს სიტყვები. წლები იყო გასული მას შემდეგ, რაც წინასწარმეტყველმა უთხრა საულს, რომ დაუმორჩილებლობის გამო მას მეფობა ჩამოერთმეოდა. სამუელმა უთხრა საულს, რომ უფალი სამეფოს გამოგლეჯდა მას და მასზე უკეთესს მისცემდა (1 სამუელი 15:28). ამ სიმღერასთან ერთად საულის სიცოცხლის ქსოვილმა დახევა იწყო. წამის მესაღეში იგი წინათგრძნობამ შეიპყრო და მიხვდა, რომ დავითი მისი შემცველი გახდებოდა. საული არ ფიქრობდა თავისი მეფობის მშვიდობიანად დათმობას.

როდესაც დაუცველობის გრძნობას განიცდიდა, თქვენთვის არახელსაყრელმა შედარებამ, შესაძლოა, თვალის დახამხამებაში მეგობარი მეტოქედ გიქციათ. საული აღარ ხედავდა დავითში აქტივს, იგი დავითს საფრთხედ განიხილავდა და ერთ ღამეში ყველაფერი შეიცვალა.

„მეორე დღეს ღვთისგან დაშვებულმა ბოროტმა საულმა შეიპყრო საული და მისანივით იქცეოდა თავის სახლში. ჩვეულებისამებრ ქნარზე უკრავდა დავითი“. (1სამუელი 18:10)

ეს წინააღმდეგობაში მოდის ჩვენს თეოლოგიასთან და შეხსენებასავით არის თითოეული ჩვენგანისთვის... ღმერთს ნებისმიერი რამის გამოყენება შეუძლია თავისი მიზნის აღსრულებისთვის. ამ შემთხვევაში, ეს ტანჯვის აგენტის გამოგზავნას გულისხმობდა, რომელსაც შურიანი მეფე ზღვარს უნდა გადაეყვანა.

როდესაც მეტოქედ აღიქვამენ

ამ დღეს, დავითი ჩვეულებისამებრ აკეთებდა იმას, რასაც ყოველთვის აკეთებდა, არფაზე უკრავდა, მაგრამ ახლა საულს განსხვავებული რაღაც ეჭირა ხელში, რამეთუ მის გულში რაღაც შეიცვალა.

„საულს კი შუბი ეპყრა ხელთ. ისროლა საულმა შუბი, იფიქრა: „კედელს მივაჭედავო დავითს!“ მაგრამ ორჯერ გაერიდა დავითი“. (მუხლები 10-11)

წარმოიდგინეთ ეს კონტრასტი. საული იარაღით გაექანა დავითისკენ, მაშინ როდესაც დავითი მშვიდად უკრავდა თაყვანისცემის ინსტრუმენტზე. შეიძლება ამაზე უფრო დიდი კონტრასტის წარმოდგენა? ვინ დარბის საკუთარ სახლში შუბით? საული გამოქვაბულში მცხოვრებ ადამიანს დაემსგავსა.

იმის გამო, რომ ხმლების თემაზე დაწერე წიგნი, რამდენიმე ხმალი მიდევს სახლის სხვადასხვა ადგილას, მაგრამ ძალიან იშვიათად ვიღებ მათ ხელში. ისეთ დღეებშიც კი ვერ ვბედავ მათ აღებას, როდესაც ჰორმონების გამო თვითკონტროლს ვკარგავ. რამეთუ, როდესაც ზენოლის ქვეშ იმყოფები, ცდუნების ქვეშ ხარ, რომ ძირს დააგდო ის, რაც ხელში გიჭირავს (ამას გამოცდილება მაღაპარაკებს). დავითი იძულებული გახდა, თავი აერიდებინა საულისთვის, რათა გარიდებოდა იმ ადამიანს, რომელიც გუშინ მის გვერდი-გვერდ იბრძოდა. დავითის უკეთესმა საულის უარესი გამოააშკარავა და გულის გამანვრილებელი ცუდი წინათგრძნობა შიშის სულში გადაიზარდა.

„ეშინოდა საულს დავითისა. რადგან აშკარა იყო, უფალი იყო დავითთან, საულს კი განეშორა. განიშორა საულმა დავითი და დანიშნა იგი ათასისთავად. დავითი ხშირად იყო ბრძოლის ველზე. ყველაფერში ხელი ემართებოდა დავითს. დიახ, უფალი იყო მასთან. დაინახა საულმა, რომ დიდ წარმატებებს აღწევდა დავითი და შეეშინდა მისი“. (1სამუელი 18:12-15 Message)

დავითის საბრძოლო წარმატება მეფე საულის გამარჯვებად უნდა ჩათვლილიყო. მაგრამ, ნაცვლად იმისა, რომ ეს გმირობები დავითის მიერ სამეფოს განმტკიცებად ჩაეთვალა საულის ლიდერობის ქვეშ, საული თითოეულ ბრძოლას თავისი ავტორიტეტის ძირის გამოთხრად მიიჩნევდა. საულს აღარ მიაჩნდა დავითი საკუთარ შვილად და აღარც მასთან ყოფნა აწყენარებდა. მას სურდა, რომ დავითი თვალში აღარ

კონსერვაციის ბარეჟი

მონვედროდა. მაგრამ იგი ამითაც აღარ კმაყოფილდებოდა. ამ შემთხვევაში არ მუშაობდა გამოთქმა: თვალი შორს და გულიც შორსო. მეფე საულმა დავითი იმ იმედით გაუშვა ბრძოლის ველზე, რომ ეგონა მოკვდებოდა. მაგრამ ამან კვლავაც დავითის წარმატებას შეუწყო ხელი. დავითი სულ მალლა და მალლა მიდიოდა მაშინ, როდესაც საული მის დალუპვას ცდილობდა:

„და როცა მიხვდა საული, რომ უფალი იყო დავითთან და უყვარდა იგი მიქალს, მის ასულსა და მთელს ისრაელს, *კიდევ უფრო შეეშინდა დავითისა და მტრობდა გამუდმებით*“. (1სამუელი 18:28-29)

ძალიან მოკლე დროში, საულის მიერ დავითის აღქმა, ეჭვიდან შიშში, ხოლო შიშიდან სიძულვილში გადაიზარდა. ნავიდა ის დავითი, რომელიც საყვარელ ძედ, ომის გმირად და მოკავშირედ მიიჩნეოდა. დავითი ახლა კანონგარეშე პიროვნებად ითვლებოდა. დასრულდა საულის კარზე მის მიმართ კეთილგანწყობილების ხანმოკლე სეზონი. ამ ცვლილებით შეშფოთებული, რომელიც არანაირად არ იყო მისი მხრიდან პროვოცირებული, დავითი გაიქცა, რათა სიცოცხლე გადაერჩინა.

მეფის სასახლიდან წასვლის შემდეგ დავითის ცხოვრებაში სრულიად ახალი სეზონი დაიწყო. სტატუსისა და ჯილდოს ნაცვლად ახლა მას გამუდმებული უარყოფა, მკაცრი მოპყრობა და უკიდურესი საფრთხე ელოდა უდაბნოში. ზოგიერთი სწავლულის აზრით, ეს პერიოდი დაახლოებით რვა წელი გაგრძელდა. სწორედ გადასახლებაში, უნაყოფო კლდეებში ხეტილის დროს შეისწავლა დავითმა ის გაკვეთილები, რომლებმაც მოამზადეს იგი იმისთვის, რომ ღვთის გულის სანდომი მეფე გამხდარიყო.

დავითზე მშვიერი მგელი ნადირობდა, რომლის გამოც ის იძულებული იყო ერთი გამოქვაბულიდან მეორეში გადასულიყო. იგი გლოვობდა, როდესაც შეიტყო, რომ საულმა მღვდლები და მათი ოჯახები დაახოცინა, მხოლოდ იმიტომ, რომ ისინი მას დაეხმარნენ ისე, რომ არც იცოდნენ ვინ იყო. მრავალი წლის ტანჯვის შემდეგ საულის მეტოქეობამ დაანახა დავითს, რომ სადაც არ უნდა ყოფილიყო იგი, სასახლესა თუ გამოქვაბულში, ყველაფერი ეს მასში ღვთისმოსაობის განვითარებას ემსახურებოდა. დავითი თავის მეორე გოლიათის წინაშე იდგა.

ნება მომეცით, აგისხნათ!

არა მგონია, რომ გავაზვიადებ, თუკი ვიტყვი, რომ დავითს მამასთან ჰქონდა პრობლემა. ყოველთვის, როდესაც დავითი

მეფე საულს ესაუბრებოდა უდაბნოში, იგი ტიროდა და საულს „მამას“ უწოდებდა. პირველი სამუელი 24:11 გვიჩვენებს მის ტანჯვას:

„შეხედე, მამაჩემო; დააკვირდი შენი მოსასხამის კიდეს, ხელში რომ მიჭირავს! მოსასხამის კიდის მოჭრისას რომ არ მოგკალი, ამით მიხვდი, რომ არ ვარ ბოროტი და მეამბოხე; არც ბოროტება განმიზრახავს, არაფერი შემიცოდავს შენს წინაშე; შენ კი მოსაკლავად მღევნი“.

არავითარი მიზეზი არ არსებობს იმისა, რომ ვიფიქროთ, თითქოს დავითსა და მამამისს შორის ღვარძლი არსებობდა, მაგრამ რაკი მერვე შვილი იყო, შესაძლოა დავითი მას მხედველობიდან გამორჩენოდა. თითქოსდა, დავითი თავისი შვიდი ძმის ჩრდილში დაიკარგა. როგორც ყველა ვაჟს, დავითსაც თავისი მამისგან მოწონებისა და აღიარების მიღება სჭირდებოდა, მაგრამ მამამისმა არ გაგზავნა დავითის დასაძახებლად, როდესაც სამუელ წინასწარმეტყველი მოვიდა იესეს ძეებისთვის ზეთის საცხებლად.

„შვიდი ძე ჩამოატარა იესემ სამუელის წინ. უთხრა სამუელმა იესეს: „ამათგან არც ერთი არ აურჩევია უფალს“. ჰკითხა სამუელმა იესეს: „მხოლოდ ესენი არიან შენი ძენი?“ უპასუხა: „კიდევ დარჩა უმცროსი, ცხვარს მწყემსავს ახლა“. უთხრა სამუელმა იესეს: „გაგზავნე ვინმე და მოაყვანინე, რადგან არ დავსხდებით, ვიდრე აქ არ მოვა იგი“. (1 სამუელი 16:10-11)

რატომ უნდა ეკითხა სამუელს იესესთვის, ჰყავდა თუ არა მას კიდევ სხვა ძე? ალბათ ფიქრობთ, რომ იესეს სამუელის მოსვლისთანავე უნდა გაეგზავნა დავითის დასაძახებლად. ალბათ, იესე არ მოიაზრებდა დავითს რჩეულთა შორის. სამუელ წინასწარმეტყველი რომ მოსულიყო ჩვენს სახლში, ყველაფერს ვილონებდი, რათა მთელი ჩემი ოჯახი მწყობრში ყოფილიყო. მე მათ Skype-ის, Facebook-ის მეშვეობით შევატყობინებდი, ან დაუფურეკავდი, რათა, იმ შემთხვევაში, თუ რომელიმე მათგანი მოსვლას ვერ მოახერხებდა, სცოდნოდათ მაინც ამის შესახებ.

დავითს შვიდი მეტოქე ჰყავდა მამის ყურადღების მოპოვების საქმეში, ეს მისი ძმები იყვნენ. ის ურთიერთობა, რომელიც წმიდა წერილშია მოყვანილი დავითსა და მის ძმებს შორის, არ გვიჩვენებს სითბოსა და მხარდაჭერის სურათს. ფაქტობრივად, მისმა უფროსმა ძმამ იგი სიამაყეში დაადანაშაულა, დაამცირა

კონსერვაციის გარეშე

მისი როლი მამის სახლში და მის გულს თვითდაჯერებული და ბოროტი უნოდა (1 სამუელი 17:28).

აღბათ, სწორედ ამიტომ, რომ როდესაც დავითის ფსალმუნებს ვკითხულობ, სიტყვები არ მესმის... მე მისი გულის ხმა მესმის. მე ვხედავ ამ სტროფებში ჩაქსოვილ ტანჯვას, რომელიც მარტოობასა და დაძაბუნებულობაში გატარებული წლების შედეგი იყო. დავითმა არა ერთხელ დაუმტკიცა საულს თავისი უდანაშაულობა, მაგრამ ბრძოლა მაინც მძვინვარებდა.

რალაც მომენტში, დავითი მიხვდა, რომ მისი უდანაშაულობა ვერასდროს ვერ იქნებოდა დამტკიცებული ადამიანთა სასამართლოზე. საული არასდროს აპატიებდა დავითს. ამას მხოლოდ ღმერთი გააკეთებდა. საულისგან გაქცევასა და დამალვაში, დავითმა ღმერთთან მიიბრუნა და ღმერთში დამალვა ისწავლა. მრავალ ადამიანს სურს ცხებულების მიღება, მაგრამ ავინყდებათ, რომ ცხებულება მოდის იმ მიზანთან ერთად, რომლის გამოიმუშავებაც მათი მტრების თანდასწრებისას ხდება.

მოგვიანებით, როდესაც დავითი აბესალომს გაურბოდა, მან იყვირა:

„უფალო, როგორ მომრავლდნენ ჩემი მტრები!
მრავალი აღდგა ჩემს წინააღმდეგ.
ბევრი ამბობს ჩემზე, ღვთისმიერი
შემწეობა არ არისო მისთვის.
მაგრამ შენ ხარ ჩემი ფარი, უფალო,
ჩემი დიდება და ჩემი თავის
ამამალლებელი! ჩემი ხმით მოვუხმობდი
უფალს და მიპასუხა თავისი წმიდა მთიდან.
ვნებობდი, ვიძინებდი და ვიღვიძებდი, რადგან
უფალი იყო ჩემი შემწე. ვერ შემაშინებს ხალხის
სიმრავლე, გარს რომ მერტყმის
ყოველი მხრიდან. აღსდექ, უფალო, მიხსენი,
ჩემო ღმერთო, რადგან შენ ულენავ ყბებს
ყველა ჩემს მტერს და
კბილებს უმუსრავ ბოროტეულთ. უფლისგან
არის ხსნა და შენი კურთხევა შენს ერზე“.

(ფსალმუნი 3:1-6)

როგორ მომრავლდნენ მისი მტრები? კარგი კითხვაა. უბრალოდ რატომ არ შეაჩერა ისინი ღმერთმა? ან რატომ არ ჩაფლა ისინი უდაბნოს ქვიშის შტორმში?

როდესაც მეტოქედ აღიქვამენ

დავითს არ უთხოვია, რომ წინასწარმეტყველ სამუელს იგი მეფედ ეცხო. მტკიცე ხასიათის მქონე დავითი, არ შეიძლებოდა მამაცი არ ყოფილიყო თავისი უფლისთვის. რაკი დავითი მამამისის ერთგული ძე იყო იმაში, რაც მას ჩაბარებული ჰქონდა, ასეთივე ერთგული მეომარი იყო იგი თავისი მეფისაც. იონათანი მასზე ერთგულ მეგობარს ვერც კი ინატრებდა. რაც შეეხება მის მოქმედებებს, დავითი უმნიშვნელო იყო. თუმცა, მთელი მისი ცხოვრების განმავლობაში, მისი პრობლემები ზრდას განაგრძობდა. რატომ?

ჩვენ გვინდა, რომ ამ ყველაფერს მიზეზი ჰქონდეს, რამეთუ თუკი იგი არსებობს, მაშინ შეგვიძლია, მოვუძებნოთ ახსნა მთელ ამ არეულობას. მაგრამ, ჩანს ისე, თითქოს ამ ყველაფერს აზრი არ აქვს. ეს სიტყვები ცოცხალი იყო და დავითის მიერ იქნა წინასწარმეტყველები – და მისი ბრძოლა სხვა პიროვნების ბრძოლის იდენტიფიცირებას ახდენდა: ამ სიტყვებმა მომავალს მიაღწიეს და გაამჟღავნეს ის, რაც იესოს უნდა შემთხვეოდა. რატომ გვიკვირს, როდესაც მოწინააღმდეგენი წამოიმართებიან ჩვენს ცხოვრებაში? 1პეტრეს 4:12-13 შეგვახსენებს:

„საყვარელნო, ნუ გაგაოცებთ თქვენზე მოვლენილი ცეცხლოვანი განსაცდელი, თითქოს უცხო რამ მოგსვლოდეთ! არამედ გიხაროდეთ როგორც ქრისტეს ტანჯვათა მოზიარეებს, რათა მისი დიდების გამოცხადებაშიც იხაროთ და იმხიარულოთ“.

გარეგანი ზენოლა შინაგან ტრანსფორმაციას ახდენს. მეტოქეები გამოააშკარავენ იმ დანიშნულებასა და ბედს, რომელიც ღმერთმა მოამზადა ჩვენთვის. ჩვენ ვმცირდებით, რათა ღვთის დიდება გაიზარდოს ჩვენს ცხოვრებაში. საჩუქარი მოწინააღმდეგის სახით, სწავლების, დახვეწისა და წვრთნის ნაწილს წარმოადგენს. ეს ადამიანის ბუნებაა, რომელიც სირთულეებისთვის თავის არიდებას ცდილობს. მაგრამ, როდესაც ვიტანჯებით, არა მხოლოდ იესოს ტკივილის მოზიარენი, არამედ მისი დიდების მონაწილენიც ვხდებით, როდესაც იგი ჩვენს ბედს გვიმჟღავნებს.

მეტოქანი გაიჭლება და იცვალა თქვენი გული

როდესაც თქვენი ქვის გული იმსხვრევა, მას ხორცის გული ცვლის. როდესაც უაზრო მეტოქეობაში აღმოაჩნეთ საკუთარ თავს, თქვენი გული კუთხეში მომწყვდეულად გრძნობს თავს.

კონსერვაციის ბარეჟი

თქვენ უამრავი კითხვა გებადებათ, რომლებიც გაიძულებენ გადახედოთ თქვენს თავს და თქვენს მოტივებს. თქვენ ფიქრობთ, რა მჭირს? ღმერთო, სად ხარ? როგორ მოხდა ეს? რატომ ხდება ასე?

ხშირად, ერთადერთი პასუხი, რომელსაც ამ კითხვებზე ვლებულობთ, არის სიჩუმე. ამის გამო ეჭვებში ვვარდებით, გვისმენს თუ არა ღმერთი სინამდვილეში. პირადად მე, იმ დასკვნამდე მივედი, რომ ღმერთი ჩუმიად არის მაშინ, როდესაც შესვენების დროა. სცენა უნდა შეიცვალოს და პერსონაჟები საკუთარ ადგილებს ეძებენ გადასაღებ მოედნებზე. გამხნევდით. თქვენი წარუმატებლობის პერიოდი მალე გაივლის. ნაცვლად იმისა, რომ იმსჯელოთ საკუთარ თავზე იმის მიხედვით, თუ სად იმყოფებით, გაიხსენეთ, რომ მან უკვე გამოგიყვანათ სირთულეებიდან!

როდესაც სინყნარეში ვუსმენთ მის ხმას, მზად ვართ გადასვლისთვის. მოვუსმენთ იმას, რასაც ღმერთი ამბობს, თუ იმას, რასაც ჩვენი მონინაალმდევე ბრალმდებლები ამბობენ? იგივე ღმერთი, რომელმაც დაიწყო ეს კეთილი საქმე ჩვენში, ერთგული იქნება, რომ დაასრულოს იგი. მივცემთ წინააღმდეგობებს ჩვენი გულების გაუხეშების უფლებას, თუ ღმერთს მივცემთ საშუალება განკურნოს იგი? მოვახდენთ ჩვენი ყურადღების ფოკუსირებას მტრის სიტყვებზე, თუ ჩვენი შემოქმედის სიტყვებზე?

**მივცემთ
თავდასხმებს
ჩვენი გულების
გაუხეშების
უფლებას, თუ
ღმერთს
მივცემთ
უფლებას
განკურნოს იგი?**

ძვირფასო მეგობარო, მოუსმინე ჩემს სიტყვებს; მოაქციე შენი ყურები ჩემი ხმის მოსასმენად!
„ჩემი სიტყვა ყოველთვის თვალწინ გქონდეს. კონცენტრირება მოახდინე მასზე! დაიზიჰპირე იგი! ისინი, რომელნიც აღმოაჩენენ ამ სიტყვებს, ცოცხლობენ, ნამდვილად ცოცხლობენ; მათი სხეული და სული ჯანმრთელობისგან ყვავის. ყველაფერზე მეტად დაიცავი შენი გული, რადგან აქედან იწყება სიცოცხლე“ (იგავები 4:20-23 Message)

ნუ უყურებ იმას, რასაც ისინი აკეთებენ! ნუ უსმენ იმას, რასაც ისინი ამბობენ! ნუ შეადარებ შენს ამჟამინდელ მდგომარეობას მათ მდგომარეობას! დაიცავი შენი გული და

ყოველი დაპირება, რომელიც სულის სიღრმეში ჩაგჩურჩულეს! ნუ იქნები უძრავი, განავითარე შენი უნარი ჰარმონიაში მოხვიდე ღვთის ხმასთან! იგი არ გაგამხნევებდა ამის გასაკეთებლად, შენთან საუბრის დიდი სურვილი რომ არ ჰქონდეს. მისი ხმა სწრაფად განამტკიცებს შენს გულს.

ამ ცხოვრებაში ძალიან ბევრი რამ არის უძრავ მდგომარეობაში. ცოცხალი, შეუდარებელი ცხოვრება ღმერთში, რომელზეც თქვენ ოცნებობთ, შემთხვევით არ მიიღწევა. იგი კონცენტრაციას მოითხოვს ამ სამყაროში, რომელიც სავსეა ხელისშემშლელი ფაქტორებით. თუ მთელი გულისყურით არ მოეკიდებით ამ საქმეს, მრავალი ხელისშემშლელი ფაქტორი გამოჩნდება თქვენს გზაზე, რომელიც თქვენი ყურადღების მიპყრობას ეცდება.

ქრისტეს უწყება ჩვენს მთავარ მიზანს წარმოადგენს. ჩვენი შემოქმედის სიტყვებს გააჩნია ძალა, სისრულეში მოიყვანოს ის, რაც მას ჩვენს ცხოვრებასთან დაკავშირებით აქვს დაგეგმილი. თავად სიცოცხლის წყაროს ეს განზრახ თანხვედრა აბალანსებს სხეულსა და სულს და ჩვენს ცხოვრებას ჯანმრთელობას, მიზანსა და ძალას ანიჭებს. როდესაც მის სიტყვაზე ვართ კონცენტრირებულნი, ნაცვლად ჩვენი მეტოქეებისა, ჩვენ შევდივართ სიცოცხლეში, რომლის აღქმაც მათ არ ძალუძთ.

ჩვენ არა მხოლოდ უფლის სიტყვაზე უნდა მოვახდინოთ კონცენტრირება, რომელიც თესლის მსგავსია, არამედ ასევე ბალიც უნდა დავიცვათ, რომელიც ჩვენი გულია.

დიდი განსხვავებაა გულის დაცვასა და დატყვევებულ გულს შორის. ერთი ფხიზლობს უდიდესი ფასეულობის მქონე საგანზე; მეორე შეიძლება შედარებულ იქნას გულთან, რომელიც დაბლოკილია.

მრავალი ადამიანი ირჩევს, გაიქვავოს გული იმ იმედით, რომ ეს დაიცავს მათ გულებს მანამდე, ვიდრე ისინი არ იგრძნობენ, რომ მათი განკურნება შესაძლებელია. მოზარდობის პერიოდში ხშირად ვირჩევდი ამ ტაქტიკას. თავდაპირველად უდიდეს შვებას ვგრძნობდი. როდესაც ადამიანები ტკივილს მაყენებდნენ, მე ვიშორებდი მათ. იმდენად ხშირად ვაჯახუნებდი ჩემი გულის კარს, რომ საკუთარ თავს უსაფრთხოდ ჩაკეტილად ვგრძნობდი. გულის გამუდმებით გაქვავების შედეგად, იგი საკუთარ პატიმრად ვაქციე. საკუთარი თავი ტკივილგაუმტარად მიმაჩნდა, ვიდრე მეტისმეტად გვიან არ მივხვდი, რომ ამის შედეგად, სიხარულგაუმტარიც გავხდი.

საკუთარი გულის დაცვა, მის დაცვას გულისხმობს და არა დატყვევებას. თუ გული დაბლოკილი გაქვთ, ლოცვას დაუთმეთ დრო. სთხოვეთ ღმერთს, რომ მან გაათავისუფლოს თქვენი

კონსპირაციის ბარეჟი

გული მისი ქვის ციხიდან და შეცვალოს იგი ისეთი გულით, რომელიც სიხარულსაც გრძნობს და ტკივილსაც.

ვიცი, რომ ეს მტკივნეულია, მაგრამ ნუ შეიკავებთ ცრემლებს! ნება მიეცით მათ დაარწყულონ თქვენი გული და სინაზე შეუნარჩუნონ მას. ნუ ჩაძირავთ თქვენს ტკივილს ნარკოტიკებსა და ალკოჰოლში, რაც ამახინჯებს გრძნობებს და დაცემას იწვევს! ნუ დაიბნელებთ გონებას შურისძიების აზრებით, რაც თქვენს სულს ამძიმებს! შეწყვიტეთ ამის გადაფასება! დაჯექით და იტირეთ იმდენად ხშირად, რამდენადაც ეს დაგჭირდებათ! განმარტოვდით, ნება მიეცით ტკივილს, სრული ძალით მოგაყენოთ დარტყმა! როდესაც სიმშვიდე დაეშვება, ზეცისკენ აღმართეთ სახე და აღიმაღლეთ ხმა ღვთის წინაშე. მიბაძეთ დავითის მაგალითს და ყოველ დღე მიანდეთ თქვენი სული, თქვენი საქმეები და თქვენი მონიხააღმდეგენი ღმერთს. ფსალმუნი 51:8-12 მოიცავს ამ ყველაფერს:

„ლხინისა და სიხარულის ხმა გამაგონე,
გაახარე ჩემი ძვლები, შენ
რომ შემეუსრე.
სახე აარიდე ჩემს შეცდომებს
და ყველა ჩემი ბრალი წაშალე!
სუფთა გული შექმენი ჩემში,
ღმერთო და წრფელი სული განმიახლე!
ნუ უკუმაგდებ შენგან და შენს
წმიდა სულს ნუ წამართმევ!
შენი ხსნის სიხარული დამიბრუნე
და შენი დიდებული სულით
გამამაგრე!“

გაქვავებული, დატყვევებული გული ყრუ ხდება და შებოჭილი ძვლები კი – ურეაქციო. ისინი, ვინც სხვებს ასამართლებენ, გამუდმებით საკუთარი ცოდვების ტვირთქვეშ ცხოვრობენ. მხოლოდ ღმერთს შეუძლია იმის განწმედა, რაც აბინძურებს ჩვენს გულებს და იმის გასწორება, რაც არასწორი იყო, რათა კვლავ წამოვდგეთ ფეხზე მის თანდასწრებაში.

გაქვავებული გულები არ დგანან უფლის თანდასწრებაში. ისინი საკუთარ თავს იზოლირებაში აქცევენ ან დამცინავთა საზოგადოებას ირჩევენ, რომელნიც დასცინიან მათ, ვინც განკურნების გზა არჩია.

კიდევ ერთხელ გაფრთხილებთ, მრავალი ამ მიდგომას მხოლოდ იმიტომ ირჩევს, რომ მეტისმეტად დაგვიანებით აღმოაჩინოს, რომ მისი გული დაცული კი არ იყო, არამედ

როდესაც მიტოვებ ალიჰამენ

დატყვევებულია. თანაგრძნობა ტოვებს ასეთ გულს და მის ადგილს სისასტიკე და აპათია იკავებს. ძალიან დიდი განსხვავებაა იმას შორის, რომ იცავდე საკუთარ გულს და ბლოკავდე მას.

როდესაც ჩვენი გულები ცარიელი და უნაყოფოა, ეს სწორედ ის დროა, რომ საგალობლით ავავსოთ ჩვენი ბაგეები. საული მეტისმეტად იტანჯებოდა, რომ თავად ეგალობა, ასე რომ დავითი გალობდა მისთვის, რათა დაეცხრო მისი ტანჯვა. საგალობლები, რომლებიც ჩვენს ირგვლივ ჟღერს, დისტანციაზე აკავებს ჩვენგან რალაც ცუდს, მაგრამ, რალაც მნიშვნელოვანი ხდება მაშინ, როდესაც საგალობელი აღიმართება ჩვენს გულში. როდესაც ჩვენ ვგალობთ, და არა მხოლოდ ვუსმენთ საგალობელს, ჩვენს გულებს ბლოკი ეხსნება და კავშირი მყარდება ჩვენს შემოქმედთან.

მეფე საულს ახასიათებდა, როგორც დაუფიქრებელი საუბარი, აგრეთვე დაუფიქრებელი მოქმედებაც. მისი გულის ტურბულენტობა მის მოქმედებებში ვლინდებოდა. ისევე როგორც, დავითმა ისწავლა თავისი გულის დანყნარება, ჩვენც ასევე უნდა ვისწავლოთ ეს:

„მე გონივრულად ვმსჯელობდი, გულს ვინყნარებდი. ჩემი სული ისეთივე კმაყოფილია, როგორც ჩვილი ბავშვია კმაყოფილი, როდესაც დედის მკლავებშია“. (ფსალმუნი 131:2 Message)

შეიძლება, რომ უხერხული რამ გაგიზიაროთ? ნაცვლად იმისა, ჩვილი ბავშვივით დავიმშვიდო სული, ტენდენციური ვარ ჩვილი ბავშვივით მოვიქცე. რამდენიმე ათწლეულის წინ, თაყვანისცემის მსახურებების დროს, ჩვენი ეკლესია მე-3 ფსალმუნის სიტყვებს გალობდა. ჩემი რეაქცია შემდეგი იყო: ჩვილი ბავშვივით ვტიროდი. ყველამ იცოდა, რომ სახლში მე ვცეკვავდი ამ საგალობელზე. მე ჩემს გლოვას ვადარებდი იმას, რასაც დავითი ამ ფსალმუნის დაწერისას გრძნობდა. ერთადერთი პრობლემა მდგომარეობდა იმაში, რომ მე უფრო მცირე დარღვევების გამო ვტიროდი. დიახ. ისინი ძალიან მნიშვნელოვანი ჩანდა იმ დროს. ისეთი გრძნობა მქონდა, თითქოს მათ ისე ღრმად განმგმირეს, რომ გაგლიჯეს ჩემი სული.

ამ გადასახედიდან, ყველაფერს უკვე სხვანაირად ვუყურებ. დარღვევები წვრილმანი და უმნიშვნელო იყო. ცოტა აქ, ცოტა იქ, ცუდი სიტყვები, შესაძლოა, ბრძოლა ჩემს მეუღლესთან. ძალიან ბევრი ადამიანი შემხვედრია, ვინც ყველაფერს

კონსურენციის ბარეში

გაიღებდა, ოღონდ კი მხოლოდ ასეთი სახის დარღვევები ჰქონოდათ. საზღვარგარეთ, მე შევხვედრივარ მამაც ქალებს, რომლებიც საკუთარი რწმენის გამო, ყოველ დღე სიკვდილის შიშში ცხოვრობენ. ყველგან, საითაც არ უნდა მივბრუნდე, ვხვდები ძლიერ, მარტოხელა დედებს, რომლებიც დაუღალავად შრომობენ, რათა თავიანთი შვილების ცხოვრება უზრუნველჰყონ. რომ აღარაფერი ვთქვათ მათზე, ვინც სცემეს, გააუპატიურეს, ვინც ოჯახის წევრების მიერ იქნა გაყიდული და ტრეფიკინგის მსხვერპლი გახდა.

მე არ ვამცირებ თქვენს ტკივილს. ვიცი, რომ ის რეალურია. მაგრამ, როდესაც ჭეშმარიტ გამოცხადებას ვლებულობთ, თუ როგორ აქცევს ჩვენი ღმერთი ყველაზე უარეს სიტუაციასაც კი თავის სასარგებლოდ, დადგება დღე, როდესაც იოსების მსგავსად ჩვენც შეგვეძლება თქმა:

„ბოროტება კი განიზრახეთ ჩემს წინააღმდეგ, მაგრამ ღმერთმა სიკეთედ მოაქცია იგი, რათა ექმნა ის, რაც დღეს ხდება: ეხსნა მრავალი ხალხის სიცოცხლე“.
(დაბადება 5:20)

თუ თქვენ შეცვლით თქვენს დამოკიდებულებას თქვენს მეტოქეებთან დაკავშირებით, ღმერთი გამოისყიდის თქვენს ტკივილს. დრამატურგმა ედმონდ ბერკმა შემდეგნაირად აღიქვა ეს დინამიკა: „ის, ვინც გვებრძვის ჩვენ, აძლიერებს ჩვენს ნერვებს და აძლიერებს ჩვენს უნარებს. ჩვენი შეუირიგებელი მოწინააღმდეგე ჩვენი დამხმარეა“.

აღმოვაჩინე, რომ სხვებისთვის კარის ჩაკეტვით საკუთარ მომავალს ვუკეტავთ კარს. ყოველთვის, როდესაც სხვების იზოლირებას ვცდილობთ, საკუთარი თავის ამოშლის რისკის ქვეშ ვიმყოფებით. გახსნილი გულები გახსნიან კარებს და გაშლილი მკლავებით შეეგებებიან სხვებს. ღმერთმა იესო იმ იმედით გამოგზავნა, რომ არავინ დარჩებოდა გარეთ. ბევრი იშრომეთ საკუთარ გულებზე, კარგად დაიცავით ისინი, ნაცვლად იმისა, რომ იცავდეთ იმას, რაც თქვენი აზრით თქვენს პოზიციას წარმოადგენს.

მრავალ ადამიანს სურს იყოს ლიდერი, მაგრამ გავლენის საზომის არსებობა ორღესული მახვილია, რომელიც ორივე მხრიდან ჭრის. ყოველთვის იქნებიან ადამიანები, რომელთაც უყვარხართ, მაგრამ არ გიცნობენ. აგრეთვე, იქნებიან ისეთებიც, ვისაც სძულხართ, მაგრამ არ გიცნობენ. ისინი მაყურებლები არიან. ისინი არ არიან თქვენი მოწინააღმდეგეები, მაგრამ ისინი გაცვლას აკვირდებიან. მოსე ფარაონთან გაიზარდა. დავითი

შვილივით ჰყავდა საულს (გოლიათი უბრალოდ ერთ-ერთი იყო ცხოვრების გოლიათთაგან). ბევრ შემთხვევაში, მონინაალმდევე არის ვილაც, ვინც ადრე კარგად გიცნობდათ. დავითი ასე აღწერს მონინაალმდევეს:

„ვინაიდან მტერი კი არ მლანძღავს, თორემ ავიტანდი; ჩემი მოძულე კი არ განდიდებულა ჩემზე – მას დავემალეობდი; არამედ შენ, ჩემი სწორი, მეგობარი და ახლობელი ჩემი, ერთად რომ ვსაუბრობდით ტკბილად და ღვთის სახლში დავდიოდით ხალხთან ერთად“. (ფსალმუნი 55:12-14)

დღეს შეგვიძლია მას „მეგობარ-მტერი“ ვუწოდოთ, რომელსაც ლექსიკონი ასე აღწერს: „მეგობრად გადაცმული მტერი“. უფრო მარტივად რომ ვთქვათ, მონინაალმდევე. ეს ნიჭია, ვარჩევდეთ, თუ ვინ არის ჩვენი ნამდვილი მეგობარი, თუმცა, ამავედროულად, სწორედ ჩვენი მონინაალმდევენი გვაქცევენ ჩვენ ჭეშმარიტ მორწმუნეებად, საბოლოო ჯამში. ჩვენ შეგვიძლია გავაპროტესტოთ ჩვენი საქმე, ან შეგვიძლია ღვთის წინაშე დავდეთ. შეგვიძლია მადლობა გადავუხადოთ ღმერთს იმისთვის, რომ იგი ჩვენს მონინაალმდევეს იყენებს იმისათვის, რომ დაგვხვენოს ან უფრო მაღალ პოზიციაზე დაგვაყენოს, ან შეგვიძლია, ვინწუნუნოთ. შეგვიძლია ბედს დავტიროთ, ან შეგვიძლია ვილოცოთ და ვიმღეროთ. არჩევანი ჩვენზეა, და ვერც ერთი მონინაალმდევე ვერ წაგვართმევს ამას.

სადისკუსიო კითხვები:

1. ჩამოთვალეთ, თუ რამდენჯერ ქცეულა თქვენი მეტოქე თქვენს მასწავლებლად;
2. რაში უმხელიხართ თქვენს მეტოქეს?
3. ცხოვრების რომელ სფეროებში იჩენთ ხასიათის სიმტკიცეს?
4. რომელია ისეთი სფეროები, რომელშიც მაინცდამაინც ვერ იჩენთ ხასიათის სიმტკიცეს და ისინი გაძლიერებას საჭიროებენ?
5. დაასახელეთ თაყვანისმცემლებსა და მიმდევრებს შორის არსებული სამი განსხვავება.
6. გირბენიათ თქვენს სახლში შუბით ხელში?
7. როგორ შეგიძლიათ დაიცვათ თქვენი გული ისე, რომ არ დაატყვევოთ იგი?

სქესი მეტოქის გარეშე

„ვერ შევეწინააღმდეგეები რასიზმს, რომელშიც ადამიანები დისკრიმინაციის მსხვერპლი ხდებიან, რაღაცის გამო, რისი შეცვლაც მათ არ შეუძლიათ – მათი კანის ფერის – და შემდეგ სიმშვიდით მივიღო დიდი უსამართლობა სხვების დაჯარიმებისა კვლავ იმის გამო, რისი შეცვლაც მათ არ ძალუძთ – მათი სქესის“.

არქიეპისკოპოსი დესმონდ ტუტუ

მე მაქვს პირადი ლოცვები, რომელი ლოცვებითაც მაშინ ვლოცულობ, როდესაც მარტო ვარ. ყველაზე უფრო ხშირად, ეს ხდება სასტუმროში ან ჩემს ავტომობილში. მე ხშირად ვლოცულობ უჩვეულო ლოცვებით ჩემი ავტომანქანის საჭესთან. არაფერია იმაზე უკეთესი, როდესაც თაყვანისცემის მუსიკა ხმამაღლაა ჩართული, მე კი ამ დროს მანქანას ვატარებ. რამდენიმე წლის წინ ჩემი ცხოვრება სწრაფი ციკლით მიედინებოდა. ზოგჯერ, ხდებოდა ისე, რომ არ ვიცოდი, სახლში ვბრუნდებოდი, თუ მივემგზავრებოდი. ჩემი წიგნი „*ძუ ლომის გამოღვიძება*“ შემოდგომით, ჩემი იორდანიაში ყოფნის დროს გამოიცა. წლის ბოლო იყო და მადლიერების დღე ახლოვდებოდა. იმ დროს, ჩემი პირადი ლოცვა დაახლოებით ასე ჟღერდა:

„ზეციერო მამავ, დარწმუნებული ვარ შენ იცი, რომ ჩემი წიგნი გამოიცა სახელწოდებით „*ძუ ლომის გამოღვიძება*“. იგი უკვე ხუთ ენაზე გამოიცა, მაგრამ ძალიან მინდა ვიცოდე, შენი ნება იყო თუ არა ეს. ვიცი, რომ ამას პოსტფაქტუმ გეკითხები, მაგრამ აგრეთვე ვიცი ისიც, რომ შენ არ ხარ დროზე

კონსერვაციის გარეშე

დამოკიდებული, ამიტომ გთხოვ დამიდასტურო, რომ ეს შენგან იყო წინასწარგანსაზღვრული. იესოს სახელით, ამინ!“. დიახ, ეს გარკვეულწილად უხერხულია, მაგრამ სიმართლეა. ვიცოდი, რომ ეს გულიდან უნდა ამომეგდო და მის ხელში გადამეცა.

მოთხოვნის დადასტურებას დიდი დრო არ დასჭირვებია. იმ ღამით, დაახლოებით რვა საათზე, მოულოდნელად, ჩემი უმცროსი ვაჟის სკოლის პროექტზე მომინია მუშაობა. მე დავანანევრე მისი უმცროსი ძმის სასკოლო პროექტი, რათა ხელახლა გამოგვეყენებინა, რამეთუ მან მითხრა, რომ ამ პროექტის დასრულებისთვის გარკვეული ტიპის პლაკატი სჭირდებოდა. ქარბუქის მიუხედავად ასეთი პოსტერის საყიდლად წავედი, მაგრამ მანამდე მის უფროს ძმებს გარკვეული თანხა გადაუხადე, რათა ძმას პროექტის დასრულებაში დახმარებოდნენ. სახლში რომ დავბრუნდი, ქაოსი დამხვდა – ჟურნალების ნარჩენები, მარკერები და გამოჭრილი ასოები, ეს ყველაფერი მოფენილი იყო ჩვენს სასაბლილო მაგიდაზე. ერთი ძმა ტექსტს კრეფდა კომპიუტერზე არდენის კარნახით, მეორე ძმა კი სურათების ამოჭრით იყო დაკავებული, რომლებიც პლაკატზე უნდა მიგვენებებინა. პლაკატი რომ დავდე, რომელიც ყველა ნაწილს გააერთიანებდა, ტელეფონმა დარეკა. ეს ჯონი იყო.

ის აღფრთოვანებული ჩანდა. მე კი ძალიან გადაღლილი ვიყავი.

მან ამიხსნა, რომ ახლა ვილაც გაიცნო, ვისაც აუცილებლად უნდა გავსაუბრებოდი. ჩემს მეუღლეს ასეთი ჩვევა ახასიათებს, ის ჩემთვის სრულიად უცხო ადამიანებს აწვდის ტელეფონის ყურმილს, რათა მათთან გამასაუბროს. არ ვარ დარწმუნებული, თუ როგორ ხდება ეს, მაგრამ ეს ხდება... თან ძალიან ხშირად. ესენი არიან ადამიანები, რომელთაც ალბათ მაინცდამაინც არ აინტერესებთ ჩემთან გასაუბრება, მაგრამ, ჯონს რატომღაც ჰგონია ხოლმე, რომ მე მათ უნდა გავესაუბრო.

თავდაპირველად, ვებრძოდი ასეთ შესავლებს, მაგრამ ახლა ვგრძნობ, რომ მათიგან თავის დაღწევა შეუძლებელია. ბრძენი ადამიანისთვის ეს გასაგებია: თუ თქვენს მეუღლეს ათი წლის განმავლობაში აქვს გამალიზიანებული ჩვევა, ეს ჩვევა საყვარელ ჩვევად უნდა ჩათვალოთ. ამგვარად, ჩემს მეუღლეს აქვს საყვარელი ჩვევა, უცხო ადამიანებთან დამაკავშიროს ტელეფონით. მაგრამ იმ ღამით მე შევეწინააღმდეგე მას.

„ჯონ, მე არ მაქვს უცხო ადამიანებთან საუბრის დრო. მე არდენის სკოლის პროექტზე მუშაობის პროცესში ვიმყოფები“.

„არა უშავს, ახლა არ მოგიწევს მასთან საუბარი. ის სამხედრო ოფიცერია – ახლა დაკავებულია, ამიტომ შენი ტელეფონის

ნომერი მივეცი. აუცილებლად უპასუხე, როდესაც დაგირეკავს ამ საღამოს, მოგვიანებით. უნდა წავიდე, მიყვარხარ!” და ვიდრე გაგავრძელებდი შეკამათებას, მან ყურმილი დაკიდა.

პროექტზე მუშაობა უფრო ინტენსიური ხდებოდა. ერთი საათის შემდეგ, ტელეფონმა დარეკა. გადავწყვიტე ძალიან გადაღლილი ხმით მეპასუხა.

„გამარჯობათ“, – ამოვილულულულე.

პიროვნებამ, რომელიც მირეკავდა, მერყევად მკითხა.

„ეს ლიზა ბევირია?“

„დიახ...“

„ლიზა, დღეს, შეკრებაზე, თქვენმა მეუღლემ თქვენი ახალი წიგნი გაგვაცნო „ძუ ლომის გამოღვიძება“. მან გვითხრა ჩვენ, რომ ლომები საუკეთესო მკვლელები არიან, მაგრამ ძუ ლომები საუკეთესო მონადირეები არიან“.

მე ვიფიქრე, რა თქმა უნდა, იგი ამას იტყოდა. ეს ყველაფერია, რაც მან იცის, რადგან მე ვუთხარი... მას ჯერ არ წაუკითხავს წიგნი, დარწმუნებული ვარ! კაცმა განაგრძო: „ჯონი მართალია. ეს მართლაც ასეა, ძუ ლომები მართლაც საუკეთესო მონადირეები არიან“.

ვერ ვხვდებოდი, თუ საით მიჰყავდა მას საუბარი. რატომ მირეკავდა ეს კაცი? იმის სათქმელად, რაც უკვე ვიცოდი? ეს ხომ მე დავწერე?

„ლიზა, იცით, რომ ჩვენ ვაგებთ ომს ავღანეთში?“

რაღაც წავილულულულე დასტურის ნიშნად. კოლორადო სპრინგში ცხოვრება, გულისხმობდა მრავალ სამხედრო მოსამსახურესთან ერთად ფრენას, რომლებიც აქტიური სამსახურიდან ბრუნდებოდნენ.

გინდათ გაიგოთ ერთი-ერთი მიზეზი იმისა, თუ რატომ ვერ ვიგებთ ომს?“

„რა თქმა უნდა“, – ვუთხარი მე.

„ჩვენ ვერ ვესაუბრებით მათ ქალებს“ – განაგრძო მან განმარტება, – „თუ არ შეგიძლია ქალებთან საუბარი, არ შეგიძლია მათი კულტურის შეცვლა, და თუ არ შეგიძლია კულტურის შეცვლა, ომს ვერ მოიგებ“.

ახლა მან უკვე მიიქცია ჩემი ყურადღება.

„ნება მომეცით აგისხნათ, თუ რას ვაკეთებ აქ, ამ ბაზაზე. მე სპეციალურ თანამშრომლებთან ვმუშაობ. იქ არსებული საფრთხის გამო, ჩვენ სპეციალური დანიშნულების მამაკაცთა გუნდებს ვაგზავნიდით, მაგრამ ახლა, ჩვენ ქალთა გუნდებსაც ვამზადებთ. ისინი ეტყვიან ავღანელ ქალებს, რომ მათ აქვთ ხმის ამოღების უფლება და რომ ფასეულნი არიან. ისინი აუხსნიან მათ, თუ რა კარგ სამსახურს გაუწევს დემოკრატია

მათ ვაჟებსა და ქალიშვილებს. ეს გუნდი იზრუნებს ამ ქალების მცირე სამედიცინო საჭიროებების დაკმაყოფილებაზე და მშობიარობაში დაეხმარება მათ. იცით რა სახელწოდება აქვს ამ ქალთა სპეც ოპერაციის ჯგუფს?“

მე ვუთხარი მას, რომ არ ვიცოდი.

მან თქვა: „მათ *ძუ ლომთა გუნდი* ეწოდებათ, და უკვე დაგეგმილია მათი გადაგზავნა. შეგიძლიათ, თითოეულ მათგანს თქვენი წიგნი რომ გადასცეთ?“

რა თქმა უნდა, ჩვენ გავუგზავნეთ მათ წიგნები!

ეს ქალები იმსახურებენ მხარდაჭერას, რამეთუ ხმას აწვდენენ ქალებს და ბადებენ მათში იმედს, რომ მათ შეუძლიათ ჰქონდეთ რაღაც იმაზე მეტი თავიანთი შვილებისთვის, ვიდრე ომი და შიმშილია. ამ *ძუ ლომებს* უნდა სცოდნოდათ, რომ ისინი არა მხოლოდ სამხედრო ბრძანებებს ასრულებენ, არამედ რაღაც უფრო მარადიულის ნაწილს წარმოადგენენ, მანდატის ნაწილს, რომ მიუტანონ განკურნება და სიცოცხლე თავიანთ დებს, რომლებიც იზოლირებულნი და ხშირად მოძულეებულნი არიან მხოლოდ და მხოლოდ თავიანთი სქესის გამო. ჯარისკაც მამაკაცებს აკრძალული ჰქონდათ ავღანელ ქალებთან საუბარი, მაგრამ ჯარისკაც ქალებს პირიქით, ევალეზობდათ.

როდესაც საუბარი დავასრულეთ, კიდევ ერთხელ დავრწმუნდი, რომ მრავალი ბრძოლა არსებობს, რომელთა მოგებაც შეუძლებელია ქალების მონაწილეობის გარეშე.

თუ შეერთებული შტატების შეიარაღებული ძალები აცნობიერებენ, რომ ქალების გარეშე ქვეყანას შეუძლია იბრძოლოს, მაგრამ ვერ გაიმარჯვებს, განა არ მოვიდა იმის დრო, რომ ეკლესიამაც მიანიჭოს უფლება თავის ასულებს, რომ მამაკაცების გვერდით დადგნენ ბრძოლის ველზე, რათა უბრალოდ კი არ იბრძოლონ, არამედ მოიგონ კიდევ?

სქესობრივი კონკურენცია ორივე მიმართულებით არის ცნობილი, მაგრამ უფრო ხშირად, ქალები ხდებიან დისკრიმინაციის მსხვერპლნი. სამი ათწლეულის მანძილზე, ჩემს გულში ვატარებდი ქალებს, რომელნიც სქესის მეტოქეობის შედეგად იქნენ დაჭრილნი. ვერ დავწერ წიგნს ისე, რომ რაღაც დონეზე არ შევეხო ამ საკითხს.

მიუხედავად იმისა, რომ დიდ წარმატებებს მივალნიეთ მრავალ ფრონტზე, ყოველ კვირა მესმის ამბები ქალების შესახებ, რომლებიც იტანჯებიან

**მრავალი ბრძოლა
არსებობს,
რომელთა
მოგებაც
შეუძლებელია
ქალების
მონაწილეობის
გარეშე.**

ქორწინებაში, ოჯახში, სამუშაო ადგილზე და თავყვანისცემის ადგილას. რეგულარულად ვკითხულობ ქალებისადმი მიმართულ ზიზლით აღსავსე კომენტარებს სოციალური მედიის მეშვეობით. რომ აღარაფერი ვთქვათ, სექს ტრეფიკინგის, გენდერციდისა და პორნოგრაფიის პრობლემებზე.

სამწუხაროდ, გენდერული ცრურწმენა კვლავ ხელს უშლის სახარების გავრცელებას; როგორც ჩანს, ჩვენ მას მამაკაცების სრული თავისუფლებისთვის ვიყენებთ, მაშინ როდესაც, ქალებს ძალიან მცირე პორციებით ვუზომავთ მას.

მუჰარა რელიგიური ლიდერებისგან

მსურს, რომ გენდერული ცრურწმენის ეს თემა დავინყო ძველ დროში გადანაცვლებით, როდესაც ეკლესია ახალშობილი და ცოცხალი იყო და იზრდებოდა ქრისტეს აღდგომის შემდეგ, და ღვთის სულის გადმოღვრა ხდებოდა როგორც ღვთის ძეგებზე, ასევე მის ასულებზეც. სახარება იქადაგებოდა როგორც სიტყვით, აგრეთვე საქმიანად, ხმამაღლა ცხადდებოდა რა იესოს აღდგომის შესახებ. პანიკაში მყოფმა ტაძრის ლიდერებმა, პეტრე და იოანე დააპატიმრეს, როდესაც მათ განკურნეს კაცი, რომელიც ორმოცი წლის განმავლობაში კოჭლი იყო.

„დაუძახეს მათ და უბრძანეს, ამიერიდან აღარ ელაპარაკათ და აღარ ესწავლებინათ იესოს სახელით“.
(საქმე მოციქულთა 4:18)

აქ რელიგიურ ლიდერებზეა საუბარი, მათ გააფრთხილეს მკაცრად პეტრე და იოანე. ამ სასწაულმა, რომელიც იესოს სახელით მოხდა, კაცის განკურნებამ, ფართოდ გაუხსნა კარი ქრისტეს, მკვდრეთით აღმდგარი უფლის ქადაგებას. რელიგიურმა ლიდერებმა, საკუთარი თავი მომწყვედეულებივით იგრძნეს, რამეთუ შეუძლებელი იყო იმის უარყოფა, რომ ეს კაცი ნამდვილად განკურნა. მათ ერთმანეთში იმსჯელეს:

„მთელი იერუსალიმისთვის არის ცნობილი სასწაული, და ის რომ ისინი დგანან მის უკან. არ ძალგვიძს უარყოფა. მაგრამ უფრო მეტად რომ არ გახმაურდეს ეს, მოდი, მუქარით გავაჩუმოთ ისინი, რათა აღარ გაბედონ ვინმესთან ლაპარაკი იესოს სახელით“.
(საქმე მოციქულთა 4:16-17 Message)

კონსურენციის ბარეში

ჩვენ ყველამ ვიცით, რომ ამ ორი მოწაფის შეშინებამ, არ გაამართლა. ყოველ შემთხვევაში, მათ ტაქტიკას სრულიად სანინალმდეგო ეფექტი ჰქონდა და უფრო გააძლიერა მოწაფეების გაბედულება.

„მაგრამ მიუგეს პეტრემ და იოანემ და უთხრეს მათ: „თვითონ განსაჯეთ, განა მართებული იქნება ღვთის წინაშე, თქვენ უფრო მოგისმინოთ, ვიდრე ღმერთს? ვინაიდან არ შეგვიძლია, არ ვილაპარაკოთ ის, რაც გვიხილავს და მოგვისმენია“. (საქმე მოციქულთა 4:18-20 Message)

რაკი პეტრე და იოანე მტკიცედ იდგნენ თავისაზე, რელიგიურ ლიდერებს შეეძლოთ, გაეგრძელებინათ ერთმანეთში კამათი, რამდენიც სურდათ, მაგრამ ისინი ვერ შეაჩერებდნენ მათ. მათ გააცნობიერეს, რომ ამ ლიდერების შეჩერების მცდელობა ამაო იყო. ამ მოწაფეებს სხვა არჩევანი არ ჰქონდათ, გარდა იმისა, რომ გაეგრძელებინათ იმის კეთება, რაც მათ იცოდნენ, რომ ჭეშმარიტება იყო. ამ მამაკაცებმა გააცნობიერეს, რომ არის მომენტები, როდესაც გაჩუმება დაუმორჩილებლობის ტოლფასია.

ეს მუქარა, დღესაც კი ესმის ჩვენს ყურებს. თუმცა, დღეს ამ მუქარის მიმღებები შეიცვალნენ. ეს უკვე აღარ არის ცალკეული დირექტივა, რომელსაც რელიგიურები აძლევენ გაუნათლებელ მეთევზეებს გალილიიდან. იგი კულტურულ ძვრად გადაიქცა მთელ მსოფლიოში. იგი განსხვავებულად ჟღერს დღეს, თუმცა მისი მიზანი იგივეა. ჩვენი სეკულარული სამყარო უფლებას მოგცემთ ილაპარაკოთ ღმერთზე და იყოთ ისეთი სულიერები, როგორებიც გასურთ რომ იყოთ, მაგრამ, ეს მხოლოდ მანამდე, სანამ თქვენ სახელ იესოს არ ახსენებთ.

და, თუმცა ჩვენ არ უნდა გვიკვირდეს, როდესაც საერო არენები ბლოკავენ იესოს სახელით სწავლებასა და ქადაგებას, როდესაც ეკლესია ხელს უშლის თავის წევრებს და აიძულებს მათ გაჩუმდნენ... კარგით, ეს უკვე სულ სხვა თემაა.

ორი ათას წელზე მეტია, რაც რელიგიური ლიდერები ზღუდავენ და ზოგჯერ კი უკრძალავენ ეკლესიის ათასობით დას ქადაგებასა და სწავლებას ეკლესიის ფარგლებში მათი ხელმძღვანელობის ქვეშ. კიდევ ერთხელ ნაიკითხეთ საქმე მოციქულთა 4:18:

„დაუძახეს მათ და უბრძანეს, ამიერიდან აღარ ელაპარაკათ და აღარ ესწავლებინათ იესოს სახელით“.

როდესაც ამ მუხლზე ვფიქრობდი, გავიგონე სულიწმიდის ჩურჩული, ძალიან ბევრი ჩემი ასული, რომელთაც მე მოვუწოდებ და ჩემი სულის ნიჭი მივეცი მსახურებისთვის, ეკლესიამ უკან დახია და უარყო მათი მონოდება.

თქვენ ალბათ გსმენით, თუ როგორ უთქვამთ რელიგიურ ლიდერებს: „ქალმა შეიძლება რომ სხვა ქალებს ასწავლოს, მაგრამ არა მამაკაცებს“ ან „ქალებს შეუძლიათ დამონებება, მაგრამ არავითარი ქადაგება“ და „ქალი შეიძლება იყოს ლიდერი, მაგრამ არა ეკლესიაში“. ეს დაფარული მუქარა თითქოს უფრო გონივრული ჩანს, თუმცა შედეგი ერთი აქვს: სახარებას ხელი ეშლება. ქალებს, რომლებიც გაბედულნი არიან რწმენაში, ძალიან სწრაფად მიანებებენ ხოლმე აგრესიულის იარაღს. თუმცა, ჩვენს წინაშე წამოჭრილი კითხვა, იგივეა, რომელიც პეტრემ და იოანემ დასვეს. განა სწორი იქნება ღვთის თვალში ადამიანებს უფრო მოვუსმინოთ, ვიდრე ღმერთს? და რისი გაკეთება დაავალა ღმერთმა თავის ძეებსა და ასულებს? პასუხს ვპოულობთ იესოს სიტყვებში, რომლებიც მან თავის ამალლებამდე თქვა:

„წადით მთელ ქვეყნიერებაზე და ყველა ქმნილებას უქადაგეთ სახარება. ვინც ირწმუნებს და მოინათლება, გადარჩება; ხოლო, ვინც არ ირწმუნებს, მსჯავრდადებული იქნება. მორწმუნებს კი თან ახლდებათ ასეთი ნიშნები: ჩემი სახელით ეშმაკებს განდევნიან და ახალი ენებით ილაპარაკებენ. გველებს აიყვანენ, და თუნდაც რაიმე სასიკვდილო შესვან, არ ავნებთ; ავადმყოფებს ხელებს დაასხამენ და განიკურნებიან“. ასე, მათთან საუბრის შემდეგ, უფალი იესო ამალდა ზეცად და დაჯდა ღმერთის მარჯვნივ“. (მარკოზი 16:15-19)

ეს დირექტივა მიეცა ყველა მის მორწმუნეს. დიადი დავალება ნებართვას წარმოადგენს, მას არ სჭირდება შენობა ან ორგანიზაცია და ეს მანდატი ორივე სქესს მოიცავს. ქრისტეში, ჩვენ ყველანი მონოდებული ვართ და თავისუფლება გვაქვს ვაუწყოთ ღვთის კეთილი უწყება. შევიცანით რა უფლის თავისუფლება და ჭეშმარიტება, აღარასოდეს უნდა დავუშვათ, რომ ადამიანების მხრიდან მომავალმა საფრთხემ გაგვაჩუმოს.

დაამორჩილეთ შენს მეფეს!

ღმერთი ჩვენი უმაღლესი და წმიდა მეფეა. ჩვენმა მეფემ დავალებაც მოგვცა და ძალაც მისი შესრულებისთვის. მან

კონსერვაციის ბარეჟი

გთხოვთ, რომ მის ხალხს ელაპარაკოთ მის ნაცვლად. ამ ჭეშმარიტების გათვალისწინებით, როგორ მიეცით უფლება მეფის მტრებს, რომ შეგაჩერონ? თითოეული ჩვენგანი უნდა იყოს მათეს 4:10-ის ცოცხალი დეკლარაცია.

„იესომ კი უპასუხა: „განვედ, სატანავ, რადგან დაწერილია: უფალს, შენს ღმერთს ეცი თაყვანი და მხოლოდ მას ემსახურე!“

თუ მეფის ქვეშევრდომებისადმი მორჩილება მეფისადმი დაუმორჩილებლობას გულისხმობს, მაშინ მეფესთან თქვენ რეალური პრობლემა გაქვთ. ამის მაგალითს ჩვენ ესთერის წიგნში ვპოულობთ. სპარსეთის მეფეს არავინ გაუგზავნია ესთერის მოსახმობად და მისი სამეფო კარის სტატუსი უკრძალავდა მას მეფის წინაშე მოხმობის გარეშე წარდგომას. მაგრამ ესთერი მიხვდა, რომ მეფის პარამეტრებისადმი მორჩილება ღვთის დაუმორჩილებლობას ნიშნავდა. ესთერს უზენაესის უფრო ეშინოდა, ვიდრე ადამიანების უკმაყოფილების, ამიტომ იგი წავიდა. ესთერი მეფეს სტრატეგიულად მიუდგა, მაგრამ მან ჩუმად ყოფნა ვერ გაბედა, მაშინ როდესაც ამდენი ხალხის სიცოცხლეს საფრთხე ემუქრებოდა. მე მაინტერესებს, რამდენად განსხვავდება ამისგან ჩვენი დღევანდელი სამყარო. ღვთის მრავალი ქალიშვილი ახლა სტრატეგიულ ადგილებსა და გარემოებებშია დამალული. ზოგიერთი ამ წუთშიც მარხულობს და ლოცულობს თავის დებთან ერთად, აკვირდება და ელოდება შესაბამის მომენტს, რათა ჩაერიოს და იშუამდგომლოს.

ამის თქმით, მე არ ვგულისხმობ იმას, რომ თქვენს ქმარს ან ეკლესიის ლიდერებს უნდა აუფხანყდეთ. ვიმედოვნებ განვამტკიცო თქვენში იმის ცნობიერება, რომ არსებობს ძალიან რეალური მტერი, რომელიც არ დაკმაყოფილდება თქვენი მხოლოდ გაჩუმებით. იგი თქვენი და თქვენი შვილების სიცოცხლის მტერია.

ჭეშმარიტების მომენტი. თქვენმა მეუღლემ სახარების ქადაგება რომ აგიკრძალოთ, დაემორჩილებით მას?

მე არ ვგულისხმობ კათედრასთან ქადაგებას უფროსი პასტორის რანგში, ან საჯაროდ სიტყვით გამოსვლას. მე გეკითხებით, გულწრფელად თავისუფალი ხართ თუ არა და მზად ხართ იყოთ მონმე? მზად ხართ, რომ პასუხი გასცეთ, ილოცოთ, ან დაიმონაფოთ თქვენზე ახალგაზრდა ქალბატონი?

ამას წინათ, მე და ჯონი ამ თემის ირგვლივ ვსაუბრობდით. მან მკითხა, რატომ ხდება, რომ ამდენი ქალი ცდილობს თავი აარიდოს იესოს ელჩობას? მე ვუთხარი მას, რომ ეს

იმის გამო ხდება, რომ მათ უარყოფითი რეაქციის ემინიათ. სწორედ იმ კვირას იყო, რომ თვითმფრინავში ერთი კაცის გვერდით ვიჯექი, რომელმაც გამიზიარა, რომ ზურგს უკან დამამცირებელი ტერმინით მომიხსენიეს. მე ვუპასუხე მას: „არა მხოლოდ ზურგს უკან, არამედ სახეშიც!“

ახლა არ არის გულის წასვლის ან დასუსტების დრო. ახლა ტოტალური ომი მიმდინარეობს ღვთის ხატების მქონე, როგორც მამრობითი, აგრეთვე მდედრობითი სქესის ადამიანების წინააღმდეგ. უკანასკნელი რამ, რაზეც უნდა ვიყოთ წასწრებულნი, ეს არის ერთმანეთის წინააღმდეგ ბრძოლა! ამას რომ ვამბობ, ვფიქრობ რომ ზოგიერთმა ქალმა უნდა გაუძლოს ამ საუბრის მოსმენას. შესაძლოა, მათ ასწავლეს, რომ მორჩილება სიჩუმით გამოიხატება და მათ არ იციან, რომ ღმერთმა მათ სახელები შეუცვალა. რის გაკეთებას გიბიძგებთ ღმერთი? არის თქვენს გვერდით ახალგაზრდა დედა, რომელსაც თქვენგან დამონაფება სჭირდება? ან იქნებ, ბიბლიის შესწავლის ჯგუფს ან ლოცვის ჯგუფს უნდა უმასპინძლოთ თქვენს სახლში? როდესაც ღმერთს ვემორჩილებით, ამით ჩვენს ქმრებსაც პატივს მივაგებთ.

სხვა ქალებს თავიანთი ძლიერი მხარეების ემინიათ, რამეთუ არავის უსწავლებია მათთვის, თუ როგორ მართონ ისინი. ჩვენ ყველას გვინახავს ქალი, რომელიც არასწორად იქცევა, ან თავად ვყოფილვართ ასეთ მდგომარეობაში (ვიცი, რომ ვერ გავეუმკლავდი რალაც-რალაცეებს). ეს იმიტომ კი არ მოხდა, რომ მსურდა რთული ვყოფილიყავი, არამედ იმის გამო მოხდა, რომ არ ვიცოდი როგორ გამომეხატა საკუთარი თავი. სწავლის გზა ციცაბოა, რამეთუ აქამდე მსოფლიოში ცოტა აქტიური ქალი იყო.

პასუხი არ მდგომარეობს ქალთა ხმის აღმოფხვრაში; იგი მათთვის განათლების მიცემაშია. თუ მე არ მომცეს ზრდის საშუალება, ვერ გავიზრდები. თუ არ გავიზარდე, სხვისთვის ვერ გავათავისუფლებ ადგილს.

ვაპირებთ უფლება მივცეთ საკუთარ თავებს, რომ ბრაზიანი ქალების იარლიყი მოგვანებონ? თუ სიბრძნეს შევიძენთ, რათა ღვთის ქალიშვილებს მათი მამის სიტყვა ჰქონდეთ ბაგეზე? განა შეიძლება მათი დადუმება, ვისაც პასუხის ნაწილი აქვს? ღმერთმა ნუ ქნას! ჩვენ აქტიურად უნდა გავწვრთნათ ჩვენი ქალიშვილები ღვთისმოსაობასა და მორჩილებაში. და მათ, ვინც კითხვას სვამს, თუ როგორ შეესაბამება ეს 1პეტრეს 3-ს, სადაც ხაზგასმულია, რომ ქალები უნდა იყვნენ თვინიერნი და სულით მშვიდნი – მე აბსოლუტურად ვეთანხმები! და მე მაქვს თვინიერობის მაგალითები იესოსა და მოსეს ცხოვრებაში.

კონსერვაციის ბარეჟი

„ყველაზე თავმდაბალი კაცი იყო მოსე დედამიწის ზურგზე“. (რიცხვნი 12:3)

და,

„იტვირთეთ ჩემი უღელი და ისწავლეთ ჩემგან, რადგან მშვიდი და გულით თავმდაბალი [თვინიერი] ვარ, და ჰპოვებთ თქვენი სულის სიმშვიდეს!“ (მათე 11:29)

იესომაც და მოსემაც თავმდაბლობა მისაბამ მაგალითად დაგვიტოვეს.

ზოგიერთი პრობლემა სქესთან დაკავშირებით, უბრალოდ სასაცილოა. მე არ ვეკითხები ჯონს, შემიძლია თუ არა, მყავდეს მეგობრები და ჯონიც ჩემგან არ იღებს ნებართვას, ითამაშოს გოლფი. მე არ ვეკითხები ჯონს, შემიძლია თუ არა, იესოს შესახებ ვახარო სხვა ადამიანებს სავაჭრო ცენტრში, ან ახალგაზრდებს ვუქადაგო ჩვენს საოჯახო ეკლესიაში. ჩვენ ერთმანეთთან გავდივართ კონსულტაციებს იმ საკითხებთან დაკავშირებით, რომლებიც ჩვენ და ჩვენს ოჯახს შეეხება, მაგრამ არა იმის ირგვლივ, თუ როგორ წარვმართავთ ჩვენს დღეს. თითოეულ წვრილმანზე ერთმანეთს რომ ვაწუხებდეთ, ეს ძალიან დამღლევი იქნებოდა – და ის მენდობა მე, ხოლო მე ვენდობი მას! მე ცოლი ვარ და არა ბავშვი.

ჩვენ ისეთ დროში ვცხოვრობთ, რომელშიც უამრავი ადამიანი შიშის ტყვეობაში ცხოვრობს. მათ ის იმედი და დიდება სჭირდებათ, რომელსაც თქვენ თქვენი გულით დაატარებთ.

საბოლოო ჯამში, ჩვენ ვართ დამნაშავენი ქრისტეს დიადი დავალების დაუმორჩილებლობაში. დიახ, სხვებს შეუძლიათ, გვაიძულონ ფეხი წაგვიცდეს და შევცოდოთ (მათე 18:6; მარკოზი 9:42; ლუკა 17:2), მაგრამ ჩვენი მეფისადმი მორჩილება საბოლოოდ მაინც ჩვენი გადასაწყვეტია. ჩვენი ძმების, პეტრესა და იოანეს მსგავსად ჩვენც, დები, ქრისტეს სასწაულის სისრულეში უნდა დავდიოდეთ, და ეს იმას გულისხმობს, რომ მათ მსგავსად, არც ჩვენ არ შეგვიძლია გაჩუმება იმასთან დაკავშირებით, რაც ვნახეთ და მოვისმინეთ.

სიტყვიერი შამოტაჟები

ჩვენს დროში, ქალები, რომელთაც ეს კურსი აირჩიეს, შეიძლება პეტრესა და იოანეს მსგავსად, არ სცემონ და ციხეში არ ჩასვან, მაგრამ ისინი მზად უნდა იყვნენ უარყოფისთვის

და წინააღმდეგობისთვის. ეს ნიშნავს იმას, რომ თქვენ რისკის ქვეშ იქნებით არასწორად იქნეთ გაგებულნი და ძალიან ხშირად გახდებით სიტყვიერი შემოტევიებისა და იზოლაციის მსხვერპლი.

ჯონს და მე განსხვავებული შეხედულება გვაქვს ამ დინამიკაზე. მან დამარწმუნა, რომ ეკლესიათა უმრავლესობაში, რომელთაც იგი სტუმრობს, ქალი მქადაგებლები მიღებული არიან კათედრასთან. მან სამი მსახური ქალი ჩამომითვალა, რომელნიც ძალიან ცნობილი არიან და რომელნიც ძალიან უყვარს ხალხს როგორც ჩვენს ქვეყანაში, აგრეთვე მის ფარგლებს გარეთაც. ისინი ხელმძღვანელობენ, ასწავლიან და ქადაგებენ. მე დავეთანხმე ჯონს, რომ თეორიულად ეს ასე იყო, მაგრამ არა პრაქტიკაში. როდესაც მე ვთხოვე ჯონს ჩამოეთვალა ეკლესიები, რომლებიც რეგულარულად ეპატიჟებიან ქალ მქადაგებლებს თავიანთ კათედრასთან, და თუ ეს წელიწადში ერთხელ ხდება, დედის დღეზე, ეს არ ითვლება, მან ათი ეკლესიაც კი ვერ დამისახელა.

ჩვენი დისკუსია გაგრძელდა, ჯონი მარწმუნებდა, რომ მე, როგორც ქალი, ვერაფერს ვიტყვი ისეთს, რაც შეცვლის იმ თეოლოგთა აზრს, რომლებიც ეწინააღმდეგებიან ეკლესიაში ქალის ლიდერობასა და სწავლებას. მან მიჩრია ქალებს ვასწავლო და ვუთხრა, რომ მათ შეუძლიათ იყვნენ მქადაგებლები. მაგრამ, რა არგუმენტიც არ უნდა შემეთავაზებინა ლიდერებისთვის, ამას იქნებოდა.

მე დავეთანხმე მას; ლიდერები არ მყავს ყურადღების ცენტრში. მე შიშითა და თრთოლვით ვწერ ჩემს დებს, დედებსა და ქალიშვილებს, რომელთაც ჯერ კიდევ დარწმუნება სჭირდებათ. ჯონს განვუმარტე, რომ არ შემიძლია ვასწავლო ქალებს ქადაგება მაშინ, როდესაც ისინი ჯერ კიდევ არ არიან დარწმუნებული იმაში, არის თუ არა მართებული მათთვის ეკლესიაში სწავლება და სიტყვიერად გამოსვლა. რჯულმა განგმირა მათი გულები. ღვთის წრფელ ასულებს არ სურთ ღვთის მამის ნების დარღვევა ან შებღალვა. ისინი არ ისწავლიან იმას, რის უფლებასაც მათ ლიდერები არ მისცემენ. თუკი ვილაც, ვინც ავტორიტეტული ფიგურაა და ღვთის წარმომადგენლად ითვლება, მთელი თქვენი სიცოცხლის მანძილზე ჩაგრიჩინებთ, რომ უფრო დაბალ საფეხურზე მდგომი ხართ, თქვენ დაიჯერებთ ამას. ამ სიცრუის დაჯერება უფრო ადვილია იმ შემთხვევაში, თუ არც თუ ისე ნათელი წარსული გქონდათ.

მე ვიცი ეს, რამეთუ თავად ვიყავი ასეთი.

როდესაც დარწმუნებული არ ხარ, ყოველთვის გააკრიტიკებ საკუთარ თავს და საკუთარ წვლილს ამა თუ იმ საქმეში. მე

კონსურენციის ბარეჟი

მსურს ამოვიღო საცობი თქვენი ყურებიდან, მოგაშოროთ სიბრმავე თვალებიდან და მოგაცილოთ ლეგალიზმის ეკალი თქვენი ნაზი გულებიდან. ამის შედეგად, თქვენ განიკურნებით და უნარი გექნებათ მოუსმინოთ საკუთარ თავს. სულიწმიდას შეუძლია მოგიწოდოთ, იყოთ ელჩი სამართლის, მედიცინის, ბიზნესის, სახელმწიფოებრივ ან სახლში მჯდომი დედის სფეროში. ეს პრაქტიკა წმიდად აქცევს სეკულარულს. მაგრამ, არასწორია უთხრა ვინმეს, რომ სულიწმიდა არ მოუწოდებს მას, თუკი იგი მოწოდებულია: ასწავლოს, იქადაგოს ან იმსახუროს ნებისმიერი უნარით და ლიდერი იყოს ეკლესიაში.

როდესაც ადამიანს ლიდერობის უნარი გააჩნია, აქ მცირე როლს თამაშობს სქესი. ის ფაქტი, რომ მარგარეტ ტეჩერი ქალი იყო, არ გახლდათ იმის განმსაზღვრელი, რომ იგი გაერთიანებული სამეფოს ერთ-ერთი უდიდესი ლიდერი იყო. სინამდვილეში, სქესი არ წარმოადგენს პრობლემას; ჩვენი გამოწვევაა სიამაყის პოზა და სხვების გასამართლებისა და მათზე წინასწარშექმნილი აზრის ქონის ტენდენცია. ეს ყველაფერი დააბრმავებს ნებისმიერ ლიდერს, რომელიც მათ გარეშე, კარგი ლიდერია. თავმდაბლობა, გამოცდილება, ერთგულება, განათლება, და სათნოება, მხოლოდ რამდენიმეა იმ თვისებათაგან, რომლებიც ლიდერს ახასიათებს, მაგრამ, როგორც ასეთი, სქესი, არ წარმოადგენს ლიდერად ყოფნის გარანტიას. ქრისტეს გარეშე, ჩვენ არც ერთი არ ვართ სარგებლის მომტანი. 2კორინთელთა 3:4-6-ში, ჩვენ ვკითხულობთ:

„აი, ასეთი გულდაჯერება გვაქვს ქრისტეს მეშვეობით ღვთის მიმართ; არა იმიტომ, რომ საკუთარ თავებს ვთვლით რამის შემძლებად, არამედ იმიტომ, რომ ღვთის მიერ არის ჩვენი შემძლეობა; მან მოგვცა შეძლება, ვყოფილიყავით მსახურნი ახალი აღთქმისა, არა ასოებისა, არამედ სულისა; ვინაიდან ასო კლავს, სული კი აცოცხლებს“.

და მაინც, აი როგორ განმარტა ერთმა გავლენიანმა ლიდერმა 1 ტიმოთეს 2: „პავლე უბრალოდ ამბობს, რომ როდესაც საქმე შეეხება ეკლესიის ხელმძღვანელობას, ქალები ნაკლებად შეესაბამებიან ამ თანამდებობას, რამეთუ უფრო მიმნდობები არიან და უფრო ადვილად ტყუვდებიან, ვიდრე მამაკაცები“.

ჩვენ ახლავე დავუბრუნდებით ტიმოთეს მიმართ წერილს. მაგრამ, მანამდე მსურს ვიცოდე: რა გრძნობა დაგეუფლათ ამ ციტატის წაკითხვისას? სირცხვილის, დანაშაულის, ფეხქვეშ

გათელვის? განთავისუფლებისა და პატიების?

ეს ნამდვილად არ გვაგრძნობინებს თავს არც ერთ ჩვენგანს უფლებამოსილებით აღჭურვილად და ჩართულად. ეს ლიდერი აგრძელებდა: „მაშინ როდესაც მრავალი განრისხებული ქალი არ ეთანხმება მის [პავლეს] შეფასებას მრავალი წლის განმავლობაში, აქედან გამომდინარე, ქალები, რომლებიც არ ენდობიან მის ინსტრუქციას, მაგრამ მისდევენ მის სწავლებას, ძალიან ჰგვანან თავიან დედას, ევას, რომელსაც კარგი განზრახვა ამოძრავებდა, მაგრამ ცუდად ინფორმირებული იყო“.

უნდა ვიყოთ თუ არა ერთდროულად განრისხებულიც და განსხვავებული აზრის მქონეც? მე ჩემს მეუღლეს ზოგჯერ არ ვეთანხმები, მაგრამ, როგორც წესი, განრისხებული არ ვარ ამ დროს. მე და ჩემს თანამშრომლებს ზოგჯერ განსხვავებული აზრი გვაქვს ამა თუ იმ საკითხთან დაკავშირებით, მაგრამ განრისხების გარეშე, იგივე ხდება ჩემსა და ჩემს მეგობრებს შორისაც.

იგულისხმება, რომ თუ ჩვენ არ ვეთანხმებით 1 ტიმოთეს 2-ს, გამოდის, რომ განრისხებული და ცუდად ინფორმირებული ქალები ვართ. არც კი დაიშვება, რომ ჩვენ შეიძლება ვიყოთ ღვთისმოსავი, მოაზროვნე, ცნობისმოყვარე ქალები, რომლებიც გენდერულ სფეროში ორიენტირებას ცდილობენ, მაგრამ ამავე დროს ღმერთს ემორჩილებიან. არც კი განიხილება შესაძლებლობა იმისა, რომ პავლე გულისხმობდა რაღაცას, რაც მათ კულტურაში არსებობდა, ხოლო ჩვენს კულტურაში არ არსებობს.

ეს განმარტება, აგრეთვე იდენტურობის არასწორ წყაროს წარმოადგენს. ევა არ არის დედაჩვენი. რაკი ზეციდან ვიშვით, ჩვენ აღარ ვართ ჩვენი ცოდვით დაცემული მშობლების, ადამისა და ევას შვილები. ჩვენ ღვთის შვილები გავხდით.

ამ ავტორის სიტყვებში, მე ვხედავ ქალების დადუმებისა და შერცხვენის სურვილს. მის ხმაში მესმის სექსისტური დაშინება და ქალთმოძულეობა. რასაც ვერ ვხედავ, ეს არის სულიწმიდა. როდესაც იესო ასწავლიდა და არიგებდა ადამიანებს, იგი ამას სიყვარულით აკეთებდა. მან საკუთარი ეკლესია საპატარძლოს შეაძარა. ამ ავტორის სიტყვები გველის ქალისადმი მტრობას უფრო ჰგავს.

1 ტიმოთეს მიმართ წერილი პავლეს მიერ დაინერა და იმ პრობლემების გადაჭრას ეხება, რომელთაც ტიმოთე ბერძულ კულტურაში ეკლესიის ხელმძღვანელობისას წააწყდა. განა ის, რაც მათ ეხებოდა, ჩვენც გვეხება დღეს, სადაც აღარაფერია იგივე არც ჩვენი თაყვანისცემის მსახურებაში და არც

კონსერვაციის გარეშე

კულტურაში. შესაძლოა, ჯერ კიდევ არ ხართ დარწმუნებული. ალბათ, იმის გამო, რომ გსურთ ღმერთს პატივი მიაგოთ და არასდროს არ დააყენოთ კითხვის ნიშნის ქვეშ ლიდერობა, თქვენ ეს აღნიშვნა საკუთარ წილად მიიღეთ ცხოვრებაში.

მოდით, ცოტა უფრო ღრმად გამოვიკვლიოთ ეს საკითხი. უფლებას მისცემდით ვინმეს, რომ ასეთი სიტყვებით ელაპარაკა თქვენს ქალიშვილზე? გვერდზე გადგებოდით და ჩუმად დაეთანხმებოდით ვინმეს რომ მისთვის გამოუსადეგარი, მიმნდობი, ადვილად მოსატყუებელი და ცუდად ინფორმირებული ეწოდებინა? იქნებოდა ეს მართებული, სულით მართული მეთოდი რომელიმე პიროვნების გამოსასწორებლად, ქალი იქნებოდა ეს თუ კაცი? ოდესმე წარმოგედგინათ, რომ მამა ღმერთი თქვენი ცხოვრების ნებისმიერ სფეროს უყურებს და გამუდმებით ამ უარყოფითი სიტყვებით მოგმართავთ?

მესმის, რომ შესაძლოა თქვენ თავად ამბობდით საკუთარ თავზე ამ სიტყვებს. თუ თქვენ უკვე გარკვეული დროის მანძილზე ხართ ქრისტიანი, შესაძლოა იყო დრო, როდესაც მასწავლებელმა ან ლიდერმა თქვენს ეკლესიაში სწორედ იგივე იდეები გააჟღერა ქალებთან დაკავშირებით. სულ ახლახან, ქალმა, რომელიც უკვე მრავალი წლის მსახური იყო, ჩვენს ეკლესიაში დარეკა და კითხვა დასვა, შეესაბამებოდა თუ არა ის, რასაც იგი აკეთებდა, წმიდა წერილს, რამეთუ იგი დევნილი იყო ამის გამო.

ერთ რამეს შემიძლია დაგპირდე, ჩემო ქალიშვილო, ჩემო დავ, ჩემო მეგობარო: ჩვენს ნეფესა და უფალს, იესოს, არასოდეს უთქვამს ეს დამამცირებელი სიტყვები შენს შესახებ. მას არასოდეს უთქვამს ჩემთვის, რომ რაკი ვიქადაგე, ამით მისი სახელი შევურაცხვეყავი. ეს არ ნიშნავს იმას, რომ მე არ შემიძლია ქადაგების გაუმჯობესება ყოველი მსახურების შემდეგ, მე საკუთარი თავის შეფასებას ვახდენ. დამიჯერეთ, მე მგრძნობიარე ვარ სულიწმიდის შენიშვნების მიმართ ჩემი ცხოვრების თითოეულ სფეროში. მაგრამ, როდესაც საქმე ეხება იმის კეთებას, რისთვისაც მან მომიწოდა და იმას, თუ როგორს მხედავს იგი, ამ დროს გამამხნეველებელი სიტყვების გამუდმებული ჩურჩული ისმის. მოუსმინე, თუ რას ამბობს იგი შენსა და ჩემს შესახებ: იგი გინოდებთ საყვარელს, ვარგისს და უნარიანს. მან ახალი გული მოგცათ და სიცოცხლის სული, რომელიც სიბრძნესა და ჭეშმარიტებას განიჭებთ. მან სულიწმიდით აგავსოთ და ღვთის სიტყვა მოგაბარათ, რათა ნაცვლად იმისა, რომ მოტყუებული ქალიშვილი იყოთ, თქვენი გონების თვალები გამჭრიახობით განათდეს (ფსალმუნი 45:11; ეზეკიელი 36:26; 2 კორინთელთა 3:6; ეფესელთა 1:8).

მისი საპატარძლო როგორც მამრობითი, ასევე მდედრობითი სქესისგან შედგება. მან თითოეული ჩვენგანი თავისი სიტყვის წყლით გაგვბანა სიბილწისაგან და ამ პროცესში ორივე სქესი თავისი სისხლით გამოგვისყიდა. მაგრამ, მაინც, როდესაც 1ტიმოთეს 2 თავის ის გარკვეული განმარტება ნავუკითხე ქალებს, რომლებიც რეგულარულად იკრიბებოდნენ ჩემს სახლში ბიბლიის შესასწავლად, მათ სახეებზე მორჩილება ნავიკითხე, შოკთან და შეძრწუნებასთან ერთად. იყვნენ ისეთებიც, ვინც ფიქრობდა, რომ ჭეშმარიტების ელემენტი არსებობდა მის ნათქვამში; შესაძლოა, ისინი მართლაც ადვილად მიმნდობები და გამოუსადეგარნი იყვნენ წარსულში. სხვები კი ფიქრობდნენ, რომ ამის ინტერპრეტირება სხვადასხვაგვარად იყო შესაძლებელი.

როდესაც თქვენი ქალიშვილების შესახებ გკითხეთ, რაღაც შეიძრა თქვენში? ვიმედოვნებ, რომ თქვენში მრისხანებამ და დედობრივმა გრძნობამ წამოჰყო თავი. ხოლო, რაც შეგვხებათ თქვენ? რომელს უფრო ეთანხმებით, იმ საზღვრებს, რომლებიც სხვებმა დაგიყენეს, თუ თავისუფლებას, რომელიც ქრისტემ მოიპოვა თქვენთვის? თუკი ეს თქვენი ქალიშვილების შემთხვევაში არ მოგნონთ, არც თქვენს შემთხვევაში უნდა იყოს მისაღები. ეფესელთა მიმართ წერილის 2:10-ში ნათქვამია: „ვინაიდან მისი ქმნილებანი ვართ, ქრისტე იესოში შექმნილნი, კეთილი საქმეებისთვის, რომლებიც წინასწარ გაგვიმზადა ღმერთმა, რათა ამ საქმეებში ვიაროთ“.

იმედი მაქვს და ვლოცულობ ამაზე, რომ არასოდეს შეეგუოთ ნათქვამს, რომ თქვენ შეუფერებელნი, მიმნდობნი და ადვილად მოსატყუებელი ხართ. თუ ცუდად ინფორმირებულნი ვართ, შეგვიძლია ეს შევცვალოთ იმით, რომ განათლება მივიღოთ და კარგად ინფორმირებულები გავხდეთ. მე გადავწყვიტე, რომ ეს გამონვევად მივიღო საკუთარი თავისთვის, და რესურსების მოძიებით დავკავდე ჩემზე უფრო ჭკვიანი ხალხისგან. პირველ რიგში, მოდი, პავლეს მითითებებს გადავხედოთ ერთმანეთის სინათლეზე. 1კორინთელთა 14:34-35-ში ვკითხულობთ:

„ცოლებმა არ უნდა შეუშალონ ხელი ღვთისმსახურებას და არ უნდა ამოიღონ ხმა მაშინ, როდესაც მოსმენის დრო იქნება, არ უნდა დასვან კითხვები, რომელთა დასმაც უფრო მართებული იქნება ქმრებისთვის სახლში. ღმერთის რჯულის წიგნი ხელმძღვანელობს ჩვენს ქცევის წესებსა და ჩვეულებებს. ცოლებს არ აქვთ უფლება გამოიყენონ თავყანისცემის დრო უსაფუძვლო საუბრისთვის“. (Message)

კონსურანციის ბარეჟი

და შემდეგ, 1 ტიმოთეს 2:11-15:

„მე არ ვაძლევ უფლებას ქალებს იბატონონ მამაკაცებზე და მიუთითონ მათ, თუ როგორ მოიქცნენ. მათ უნდა ისწავლონ იყვნენ ჩუმი და მორჩილად ყველა სხვასთან ერთად. ჯერ ადამი შეიქმნა, შემდეგ კი ევა: პირველი ქალი იქნა მოტყუებული – ჩვენი პიონერი ცოდვაში! შემდეგ კი ადამი მიჰყვა მას ფეხდაფეხ. მეორეს მხრივ, შვილების გაჩენამ მას გადარჩენა მოუტანა და მთლიანად შეცვალა ევა. მაგრამ, ეს ხსნა მოდის მხოლოდ მათზე, ვინც აგრძელებს სიარულს რწმენაში, სიყვარულსა და სინმიდემი და ამ ყველაფრით სისრულეს აღწევს. თქვენ შეგიძლიათ ამის იმედი გქონდეთ“. (Message)

ბერძნების მთელი კრებული ერთად იკრიბებოდა ქრისტიანობის შესახებ მოსასმენად (ქალებიც და მამაკაცებიც). ქალებს აღარ უნდა აეღოთ საკუთარ თავზე ის პოზიცია, რომელიც წარმართებს შორის ჰქონდათ: ორაკულის პოზიცია, რომელსაც დიანას ტაძრის თაყვანისცემა აძლევდა მათ. როდესაც ვკითხულობთ პავლეს მითითებებს ტიმოთეს მიმართ ეკლესიის წესრიგის შესახებ, ვხედავთ, რომ იგი არ ახდენდა რჯულის ციტირებას. იგი არ ციტირებდა იესოს. იგი ტიმოთეს სთავაზობდა რჩევებს, თუ როგორ შეეკრიბა მორწმუნეები წესისამებრ ბერძნულ კულტურაში. იმ დროს, მათ კულტურაში, ქალები ავტორიტეტებად ითვლებოდნენ სულიერ საკითხებში.

ზოგიერთ თარგმანში, რომელიც არამეულიდან არის ნათარგმნი, პავლეს სიტყვები 1 ტიმოთეს 2:11-12-ში ასე უღერს:

„ახალმოქცეული ქალები მზად უნდა იყვნენ ისწავლონ თავიანთი ლიდერებისადმი ყოველგვარი მორჩილებით და არ ილაპარაკონ უადგილოდ. არ ვარ იმის მომხრე, რომ ახალმოქცეული ქალები იყვნენ მასწავლებლები ეკლესიაში, ან ძალაუფლება ჰქონდეთ მამაკაცებზე, არამედ მშვიდად იყვნენ. რამეთუ ღმერთმა ჯერ ადამი შექმნა, შემდეგ ევა. ადამმა კი არ შეიყვანა შეცდომაში ევა, არამედ ევამ შეიყვანა იგი შეცდომაში და დაარღვია ღვთის მცნება. თუმცა, ქალი იცოცხლებს აღდგენილ ღირსებაში შვილების მეშვეობით, მიიღებს რა კურთხევას აღზრდის რა მათ რწმენაში, სიყვარულსა და სიბრძნეში“.

იმისთვის, რომ გამეგო, თუ როგორ ითარგმნება ეს დღევანდელ პრაქტიკაში, მე მივმართე თეოლოგსა და

ეკლესიის ლიდერს, რომელიც პრაქტიკულად მუშაობდა ქალთა ქადაგებისა და ლიდერობის დინამიკასთან დიდი წარმატების მქონე ადგილობრივ ეკლესიაში. დოქტორ გილბერტ ბილენიკიანმა, ვიტონის კოლეჯის პროფესორმა და უილოუ კრიკის ეკლესიის უხუცესმა, აწარმოა თვრამეტვიანი კვლევა ეკლესიის ხელმძღვანელ ქალთა პრობლემებთან დაკავშირებულ თემაზე. გთავაზობთ მის მიერ გაკეთებული დასკვნის ნაწილს, რომლებიც პირველად მის წიგნში *Beyond Sex Roles* იქნა მოყვანილი.

„ამგვარად, ჩვენ მივედით იმ დასკვნამდე, რომ დაცემამდე, მამაკაცები და ქალები დაკავშირებულნი იყვნენ ერთმანეთთან როგორც თანამმართველნი, ორივე ღვთის ხატების მატარებელი იყო და მოწოდებულნი იყვნენ ერთმანეთს დახმარებოდნენ ღვთის მიერ შექმნილ სამყაროზე ზრუნვაში. მამაკაცებიც და ქალებიც პასუხისმგებელნი არიან აღასრულონ თავიანთი მსახურება ღვთის სადიდებლად იმ ნიჭით, რომელიც ღმერთმა მისცა მათ და რწმენის იმ საზომით, რომელიც მიეცათ. ტრაგიკულია, მაგრამ, დაცემის შედეგად, ამ ერთობლივმა კოლაბორაციამ ღრმა ჭრილობა მიიღო. ჩვენ გვჯერა, რომ ღვთისმიერი გამოსყიდვის მწყალობელი გეგმა მდგომარეობს იმაში, რომ ყველაფერი, რაც ცოდვის შედეგად იქნა დაცემული – მათ შორის მამაკაცებსა და ქალებს შორის ურთიერთობა – შესაძლებელია, აღდგენილ იქნას სილამაზის იმ დონეზე, რომელიც ქმნილების პირველ დღეებში არსებობდა. მრავალი ღვთისმოსავი, ინტელიგენტი ქრისტიანი არ ეთანხმება ჩვენს დასკვნებს. მოვა დღე, როდესაც ყველანი გავიგებთ, თუ რამდენი გრადუსით გადავუხვიეთ ღვთის სიბრძნეს ამ საკითხში და კიდევ მრავალ სხვა საკითხშიც. მანამდე კი, მე ამ პოზიციას ჩავეჭიდები, თავმდაბლურად, მაგრამ მტკიცედ. მინდა გავრისკო და გავამხნევო ქალები გააკეთონ ის, რისიც მჯერა, რომ წმიდა წერილი ითხოვს მათგან: საკუთარი თავი სრულად ხელმისაწვდომი გახადონ სულიერი ნიჭების მთელი სპექტრისთვის.

თუ ქალი გრძნობს, რომ იგი მოწოდებულია იქადაგოს, ასწავლოს და უხელმძღვანელოს, და იგი ცხოვრობს ცხოვრებით, რომელიც წმიდა წერილის თანახმად ცხოვრობს, ამ შემთხვევაში, მიეცით მას განათლება და საშუალება, გაიაროს ტრენინგი, რათა შეძლოს ქადაგება, სწავლება და ლიდერობა იმ უნარით, რომელსაც ღმერთი უბოძებს მას.

კონსურენციის ბარეში

დოქტორ ბილემიკინთან ერთად, მეც ამ პოზიციას ვიზიარებ, თავმდაბლობით, მაგრამ მტკიცედ.

რაბინის თვალსაზრისი ევასთან დაკავშირებით:

„არც თუ ისე დიდი ხნის წინ წილად მხვდა პრივილეგია დანვრილებით გავსაუბრებოდი ბრწყინვალე მესიანელ რაბინს, ბრაიან ბილემის. მე გავუზიარე მას ჩემი გულის ნუხილი, რომ ღვთის ძალიან ბევრ ასულს წარმოდგენაც კი არ აქვს საკუთარ თავზე, თუ ვინ არის იგი. სულ უფრო და უფრო ცხადი ხდება, რომ ღვთის ქალიშვილების იდენტიურობა და მათი ღირსება ქვეყნიერების სულისაგან სასტიკ შეტევას განიცდის, და ძალიან ბევრმა ეკლესიამ არ იცის, თუ როგორ გააღვივოს ის ნიჭები, რომლებიც ღმერთმა ქალებს არგუნა.

**მამაკაცი და
დედაკაცი,
განსხვავებულები
უნდა
ყოფილიყვნენ,
მაგრამ არა
სხვადასხვა
მიზნის მქონენი.**

მსურდა ამ ებრაელი სწავლულისგან გამეგო, თუ რა აზრის იყო ღმერთი თავის ქალიშვილებზე. მე ვთხოვე მას დაეწყო ევადან, სარათი გაეგრძელებინა და ქრისტეს საპატარძლომდე, ეკლესიამდე მისულიყო. რაბინმა მრავალი რამ

მითხრა, და აქ რამდენიმე თვითნაბადი მინდა გაგიზიაროთ, რამეთუ ისინი დიდ დახმარებას გაგიწევენ თქვენი იდენტიურობის განმტკიცებაში.

ღმერთს არ ჰყვარებია ადამი ევაზე უფრო მეტად. დასაბამიდანვე, ევა ყოველთვის ადამის შიგნით იმყოფებოდა. თუმცა, ადამმა დაარქვა მას სახელი და სჭირდებოდა კიდეც იგი, ევა ყოველთვის ღვთის იდეაში იყო. შემოქმედმა მისცა ევას უნიკალური ქალური პერსპექტივა და გამოხატულება. ქალი ყოველთვის მამაკაცში იმყოფებოდა, სწორედ ამიტომ, რომ მამაკაცი მასთან ერთად უფრო მეტ წარმატებას აღწევს, ვიდრე მის გარეშე (დაბადება 2:18). როდესაც ღმერთმა ევა წარუდგინა ადამს, მისი „არ არის კარგი“, შეიცვალა სიტყვებით „ძალიან კარგია“.

წმიდა წერილიდან ვიცით, რომ ადამს ღმერთმა ღრმა ძილი მოჰგვარა, ნეკნი ამოუღო და ევა შექმნა მისგან (დაბადება 2:21). მამაკაცი და დედაკაცი უნიკალურად იქნა ერთმანეთისგან გაყოფილი, მაგრამ თითოეული მათგანი ცალკეულ ნახევარს არ წარმოადგენდა. ისინი ერთ სრულ მთელს წარმოადგენენ.

მამაკაცი და დედაკაცი, განსხვავებულები უნდა ყოფილიყვნენ, მაგრამ არა სხვადასხვა მიზნის მქონენი. მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, რომ დაცემამდე არ არსებობდა როლთა დაყოფა. ამიტომ, შესაძლებელი იყო, რომ ორს ერთი მიზანი ჰქონოდა, ერთი გული და ერთი ყოფილიყვნენ ფიზიკურად.

ერთ ტრაგიკულ დღეს, ევა მოტყუებულ იქნა და ადამი ღმერთს აუშხედრდა. ძალიან ხშირად მესმის მცდელობა ადამის ცოდვა ევას ცოდვაზე ნაკლებ ცოდვად წარმოაჩინონ. მსმენია, რომ მას „უმოქმედობის ცოდვას“ უწოდებენ. რაბინი არ დამეთანხმა, მან თქვა, რომ წერილი გვასწავლის:

„ვინაიდან, როგორც ერთი კაცის ურჩობით ბევრი გახდა ცოდვილი, ასევე ერთის მორჩილებით ბევრი გახდება მართალი“. (რომაელთა 5:19)

ადამის ცოდვა დაუდევრობა არ იყო. საუკეთესო შემთხვევაში, იგი შეიძლება „წინასწარგანზრახულ დაუმორჩილებლობად“ წოდებულყო, მაგრამ ზოგიერთი სწავლული, მას მუხანათურ ამბოხებას დაარქმევდა.

ასეთი კითხვა უნდა დავსვა: ადამმა და ევამ პიროვნულობის ქურდობა ხომ არ მოახდინეს: მათ ხომ, ბოლოს და ბოლოს, ღმერთობა მოინდომეს!

ჩვენს ოჯახში, როდესაც ჩვენი შვილები განგებ ახდენენ მშობლების დარიგებების უკუგდებას და მეგობრების, ან სხვების ხმას უფრო უჯერებენ, ჩვენ უმოქმედობას არ ვუწოდებთ მათ ქმედებებს. ჩვენ მათ არჩევანს დაუმორჩილებლობას ვუწოდებთ. სამხედრო გეგმის შესრულების დროს, თუ გუნდი არ დაემორჩილება ბრძანებას, მას დაუმორჩილებლობას უწოდებენ, და არა უმოქმედობას. ახლა კი, ნაიკითხეთ ადამის მიერ კანონდარღვევის ღვთისეული აღწერა:

„უთხრა ადამს: „რადგან ისმინე შენი ცოლის ხმა და ჭამე ხის ნაყოფი, რომელზეც გითხარი რომ არ გეჭამა, წყეულიმც იყოს მინა შენ გამო! ტანჯვით ჭამდე მის ნაყოფს მთელი შენი სიცოცხლე!“

რალაც მიზეზის გამო შეიქმნა ტენდენცია, რომელიც ადამის როლს ამცირებს (დარწმუნებული არ ვარ, რატომ გრძნობს ვინმე აუცილებლობას დაიცვას ადამის არჩევანი ან მოქმედება, მაშინ როდესაც თითოეული ჩვენგანი გამოსყიდულნი ვართ ქრისტეში). ამის მომხრეები მოუწოდებენ მამაკაცებს, რომ ფეხზე წამოდგნენ და კარგი ლიდერები იყვნენ, და მეც

კონსერვაციის ბარეჟი

ვეთანხმები ამას და ვამბობ „დიახ“ და „ამინ“. ვეთანხმები იმას, რომ ისეთი პიროვნებების ძალიან დიდი საჭიროება არსებობს, რომლებიც მაგალითი გახდებიან მამაკაცებისთვის. ჩემს შემფოთებას ინვესს ის ფაქტი, თუ რა სახით გამოდიან ზოგიერთები ამ პროცესის მხარდასაჭერად. მათ სჯერათ, რომ მამაკაცები უფრო კარგი ლიდერები იქნებიან, თუ ქალთა ხმას დაადუმებენ და ამისთვის დაცემის ამბავს გაიხსენებენ.

ასეთ მსჯელობასა და მიდგომაში ძალიან ბევრ ხარვეზს ვპოულობ. ძალიან მცირე ეჭვი არსებობს იმისა, რომ მრავალი ზიანის თავიდან აცილება იქნებოდა შესაძლებელი, ადამს სიმართლე რომ ეთქვა. ადამს ხმა უნდა ამოელო და გველი გაეჩუმებინა; ბოლოს და ბოლოს, ჩვენ ხომ სისხლისა და ხორცის წინააღმდეგ არ ვიბრძვით. მსგავსად ამისა, მამაკაცებმა ახლაც ხმა უნდა ამოიღონ იმისთვის, რომ ბოროტი გააჩუმონ – და არა ქალი, რომელიც ღმერთმა თავის ხატად შექმნა და კარგი უწოდა.

საუკეთესო გზა ადამიანის მომავალი შეცდომებისგან დასაცავად, არის ღია ინსტრუქციის მიცემა და არა აკრძალვა. ის ფაქტი, რომ ევამ წარსულში სერიოზული შეცდომა დაუშვა, არ უნდა იქნეს გამოყენებული მისი ქალიშვილების დასადუმებლად მომავალში, სწორედ ისევე, როგორც ადამის ცოდვამ არ უნდა შეკრას მისი ვაჟები! ოც საუკუნეზე მეტია, რაც მამაკაცები და ქალები გვერდიგვერდ სწავლობენ ეკლესიაში. დროა გავაცნობიეროთ, თუ ვინ ვართ ქრისტიეში და ერთმანეთის გვერდიგვერდ ვითანამშრომლოთ, როგორც დასაბამიდანვე ვიყავით ღვთისგან განწესებულნი ბაღში ფუნქციონირებისთვის. მამაკაცები, როგორც მამაკაცი ხელმძღვანელები და ქალები, როგორც ქალი ხელმძღვანელები.

ახლა ჩვენ იესოს მაგალითი გვაქვს, რომელმაც სატანასთან ურთიერთობის სწორი ნიმუში გვიჩვენა:

„იესომ კი უპასუხა: „განვედ, სატანავ, რადგან დაწერილია: უფალს, შენს ღმერთს ეცი თავყვანი და მხოლოდ მას ემსახურე“.

ჩვენ უფლის სიტყვებს უნდა ვიმეორებდეთ, ნაცვლად იმისა, რომ მსჯელობის შეჯიბრში ჩავეფლოთ. მოდი, ღმერთს ვემსახუროთ იმდენად გასაოცრად, რომ რწმენით ცხოვრების ცოცხალ მაგალითებს წარმოვადგენდეთ. და ჩვენი უმაღლესი მაგალითი იესოა. ჩვენ მის მსგავსად უნდა ვიაროთ. ჩვენ მას უფრო მეტად უნდა გავყვეთ, ვიდრე სხვა ნებისმიერ მორწმუნეს, მათ შორის პავლესაც. პავლე თავად მოუწოდებდა ტიმოთეს

გაჰყოლოდა მას მხოლოდ იმ გზებით და იმ ნიშნებით, რომელთა მიხედვითაც იგი ქრისტეს ბაძავდა. „მომბაძეთ მე, როგორც მე – ქრისტეს“. (1კორინთელთა 11:1)

სატანის ტყუილება; ღვთის განკურნება

სატანა ქურდავს მამაკაცებსაც და ქალებსაც, როდესაც ჩვენ ვუსმენთ მის დელიკატურ რჩევას და ერთ სქესს უფრო მეტ ძალას ვანიჭებთ, ვაკლებთ რა მას მეორე სქესს. დრო თვალსა და ხელს შუა ქრება. დროა მივყვეთ იესოს მანდატს და განვაგრძოთ იმის ძებნა, რაც დაკარგულ იქნა (ლუკა 19:10). დიდი ხანია დროა, რომ ეკლესია იყოს მაგალითი ამ განადგურებული, დაყოფილი ქვეყნიერებისთვის ცხოვრების ისეთი წესით, რომელიც მრავალრასობრივი, მრავალთაობათაშორისია, და სქესებს ერთი მიზნისთვის აერთიანებს. არ ვაქცევთ რა ყურადღებას სქესის პრობლემებს, ამით ჩვენ ორივე სქესს დაყოფილსა და დაჭრილს ვტოვებთ. როდესაც ჩვენი უფლის იდენტურობას აღვადგენთ, დაიწყება სქესის განკურნებაც.

ზოგჯერ დაბნეულობა იმდენად დიდია, რომ ქალები ეჭვქვეშ აყენებენ საკუთარ გენდერულ იდენტურობას, გრძნობენ რა, რომ მამაკაცებად უნდა დაბადებულიყვნენ. მრავალი სქესის შეცვლითა და ანდროგენით ცდილობს საკუთარი თავის განკურნებას. წაიკითხეთ ღვთის სიტყვები, რომლებიც მან ესაიას მეშვეობით წარმოთქვა:

„თქვენ გააუკუღმართეთ ყველაფერი! განა მექოთნე თიხის თანასწორად ჩაითვლება? ნუთუ ნივთი თავის გამკეთებელზე იტყვის, მას არ გავუკეთებია? ქმნილება თუ იტყვის თავის შემქმნელზე: მას რა გაეგებაო?“ (ესაია 29:16)

კითხვა კვლავ აქტუალური რჩება, ვენდობით ღმერთს? გვჯერა, რომ იგი კეთილი და ბრძენია და შეცდომა არ დაუშვია, როდესაც დედის მუცელში გამოგვსახა ქალიშვილებად? განა მას ჩვენი იმედის გაცრუება სურდა?

დამიჯერეთ, ჩემთვის გასაგებია ეს იარა. გასაგებია ისიც, რომ მრავალი ადამიანისთვის ტკივილი ბევრად უფრო ღრმაა, ვიდრე ჩემთვის იყო... და მაინც, ღმერთს მაინც შეუძლია მისწვდეს ამ ტკივილს და განკურნოს იგი ისე, როგორც ამას ვერასდროს ვერ შეძლებს ადამიანის ხელი. მკაფიოდ მახსოვს, თუ როგორ მწყინდა ის ფაქტი, რომ ქალი ვიყავი. არ ვიცი,

კონსერვაციის ბარეჟი

იყო ეს გამონვეული იმით, რომ დედაჩემთან ცვალებადი ურთიერთობა მქონდა, თუ მტრის წინასწარ დასახული გეგმის გამო იყო, რომელიც მიზნად ისახავდა ძირი გამოეთხარა ღვთის გეგმის აღსრულებისთვის ჩემს ცხოვრებაში. არ ვიცი, ეს დაკავშირებული იყო თუ არა ჩემს ცხოვრებაში არსებულ ინციდენტებთან, ქალებთან ურთიერთობებთან, თუ ეკლესიაში არსებულ დაპირისპირებებთან, ჭეშმარიტება იმაში მდგომარეობდა, რომ არ მომწონდა ქალის ცხოვრებისთვის დამახასიათებელი მოწყვლადობა. მოზარდობის ასაკში მე ქალაბიჭა ვიყავი და მამრობითი სქესის მეგობრები უფრო მეტი მყავდა, ვიდრე მდედრობითი. ბიჭები უფრო მომწონდა. როდესაც უეცრად, სქესობრივი მონიფულობის ასაკში აღმოვჩნდი, უცხოპლანეტელი ვიგრძენი თავი, რომელიც იძულებით მოათავსეს ვარდისფერ და ლამაზ სამყაროში. გოგონები მინიშნებებითა და ჩურჩულით საუბრობდნენ, რაც ჩემთვის გაუგებარი იყო, და ისეთი გრაციითა და სილამაზით მოძრაობდნენ, რაც ამ ტლანქ გოგოს არ გააჩნდა. უფროს კლასებში სწავლის მთელი პერიოდის მანძილზე, ძირითადად ჯინსები და კომბინეზონები მეცვა, რათა დამეფარა ქალური ფორმების არარსებობა და დამემალა ჩემი მტკივნეული თვითცნობიერება.

როდესაც მე და ჯონი დავინიშნეთ, შევეცადე ფრთხილად ამეხსნა მისთვის, რომ მე ქალის ტანი მქონდა, მაგრამ ტვინი კაცის მქონდა (ჯონმა მაშინვე მითხრა, რომ ეს შეუძლებელი იყო!). ამის პოზიტიური მხარე კი ის არის, რომ მე ნამდვილად მჯერა, ღმერთი ოთხი ვაჟისთვის მამზადებდა! ღმერთმა განკურნების მოგზაურობაში წამიყვანა. მან ჩემი ქალურობის ინტიმური ღირებულება ჩამჩურჩულა. მის თანდასწრებაში, მთელი ის სირცხვილი, რომელიც რელიგიამ მოახვია თავს ქალს, მან დიდების სამოსლით შეცვალა. იგი ღრმად ჩანვდა ჩემს სულს და სიმამაცე და ძალა მომცა შიშისა და მსხვერპლის მენტალიტეტის ნაცვლად, რომელნიც დედაჩემმა გაუცნობიერებლად მიამაგრა ჩემს ქალურობას. მე ვისწავლე, მყვარებოდა ჩემი სხეული არა მხოლოდ იმის გამო, თუ როგორ გამოიყურებოდა იგი, არამედ იმის გამოც, თუ რისი გაკეთება შეეძლო მას. ეს იყო პროცესი და მოგზაურობა, რომლის გაზიარებაც შეეძელი, რათა სხვებსაც ეპოვათ განკურნება.

მაგრამ, რა მოხდება, თუკი საკუთარ თავს ქალურობასთან ბრძოლაში აღმოვაჩენ, დღევანდელ დღეს, ამ საუკუნეში, როდესაც სქესის შეცვლას აპლოდისმენტებს უძღვნიან? ჩვენი კულტურა მეტყობა, რომ საკუთარ ხელში ამელო ეს საქმე და კაცი გავმხდარიყავი! მაგრამ, ამის გაკეთებით, მე ხელს

შეეშლიდი ღვთისეული განკურნების პროცესს და წყალში ჩავყრიდი ყველა გაკვეთილს, რაც ამ გზაზე შევისწავლე. როდესაც ვწყვეტ საკუთარი თავის სხვასთან შედარებას, ამ შემთხვევაში, მზად ვართ მივიღოთ საკუთარი თავი მთელი ჩვენი ნაკლოვანებებით.

ამგვარად, რა ნაბიჯები უნდა გადადგათ, რათა განკურნების პროცესი დაიწყოს?

1. *ილოცეთ!* სთხოვეთ სულიწმიდას, მოგცეთ განუყოფელი გული და გამოავლინოს ნებისმიერი არასწორი აზროვნება ან დაუმორჩილებლობის სფეროები! შეიძლება, გენდერული ცრურწმენა და გულისწყრომა შემოიპაროს და გააფუჭოს ჩვენი პერსპექტივა საკუთარ თავთან და ერთმანეთთან მიმართებაში. ილოცეთ, რომ იყოთ შერიგების მსახური და არა გაყოფის!
2. *დაუმორჩილეთ თქვენი ნება ღმერთს.* შესაძლოა, თქვენ უკან იხევდით ან ადამიანთა წესების უკან იმალებოდით, ნაცვლად იმისა, რომ დამორჩილებოდით იმას, რაც იცოდით, რაც წმიდა წერილებში გინახავთ, და რაც ლოცვებში გაგიცხადათ ღმერთმა. შესაძლოა, თქვენ საშუალება მიეცით ადამიანთა წინაშე არსებულ შიშს (ან შიშს, ყოფილიყავით ქალი) უკან დაენიეთ ღვთის ნების აღსრულების საქმეში. ჰკითხეთ ღმერთს, თუ როგორ უნდა გამოიყურებოდეს დიადი დავალება თქვენს ცხოვრებაში ამ სეზონზე, აცნობიერებთ რა, რომ შემდეგ სეზონზე ის შესაძლოა სხვაგვარი იყოს.
3. *იცნობდეთ თქვენს მტერს.* ჩვენ არ ვიბრძვით სისხლისა და ხორცის წინააღმდეგ. და, როდესაც გაორებული აზროვნება გვაქვს, ორმაგი აგენტებივით ვიქცევით. იაკობი გვეუბნება, რომ დავემორჩილეთ რა ღმერთს, წინ უნდა აღვუდგეთ ეშმაკს და ის გაიქცევა.
4. *გამოიკვლიეთ თქვენი ცხოვრება და საუბრები.* რას ამბობთ და აკეთებთ ისეთს, რაც შეიძლება გენდერულ ცრურწმენას კვებავდეს? თუ სულიწმიდამ გამოამუღავნა თქვენი ცხოვრების ის სფეროები, სადაც კომპრომისზე ნახვედით, ამ შემთხვევაში, სავარაუდოა, რომ მან ის ცრურწმენა და გულისწყრომაც გიჩვენათ, რომელიც ამ ყველაფრის შედეგს წარმოადგენს.
5. *დაიკავეთ მტკიცე პოზიცია.* ადამიანებმა, რომლებიც საკუთარ პოზიციებს არ იცავენ, შესაძლოა ყველაფერში წარუმატებლობა განიცადონ. ისინი, ვინც ეწინააღმდეგებიან ქალებისა და მამაკაცების ერთად

კონსპირაციის ბარეჟი

შრომას, გაუცნობიერებლად, წინააღმდეგობაში მოდიან ღვთის თავდაპირველ მანდატთან.

6. იბრძოლეთ ერთობისთვის ქრისტეს სხეულში. მამაკაცები და ქალები ერთმანეთის მეტოქეები არ არიან. ჩვენ ძმები და დები ვართ, მეურვეები და ახლო მოკავშირეები. ჩვენ ერთად უნდა გვექონდეს მოზიარეობა, ერთმანეთის მიმართ ურთიერთპატივისცემასა და და-ძმურ სიყვარულს უნდა ვიჩენდეთ. და ჩვენ ერთმანეთის ნიჭებს უნდა ვაღვივებდეთ. ღმერთი არ მისცემდა ხმას ქალებს, მათი ჩუმად ყოფნა რომ სდომებოდა. ღმერთმა იცოდა, რომ ადამს და ჩვენს სამყაროს დასჭირდებოდა ქალის ხმა და გავლენა.

დაგატავითი და ურთიერთდამოკიდებული

ჩემი სურვილია, რომ ჩემი შვილიშვილები უფლებამოსილი იყვნენ: იაზროვნონ, ისწავლონ და კითხვები დასვან, რათა ნამდვილად შეძლონ სწავლა, და ამ სწავლის მეშვეობით რწმენით იცხოვრონ. ჩვენ ვამბობთ, რომ ქალები შეიძლება ხელახლა იშვან, მაგრამ ჯერ კიდევ არსებობს დოგმები და დოქტრინები, რომლებიც უარყოფენ იმას, რომ ისინი ნამდვილად სრულად იქნენ განთავისუფლებულნი. უფრო ზუსტი იქნებოდა იმის თქმა, რომ ქალთა უმრავლესობა თავისუფლად მოქმედებს უფრო ეკლესიის ფარგლებს შიგნით, ვიდრე ქრისტეს დავალების ფარგლებში.

უგუნური მამაკაცები და ქალები ერთმანეთს, ჯერ კიდევ ედემის ბაღიდან ადანაშაულებენ არასწორი არჩევანის გაკეთებაში. დადანაშაულება და შერცხვენა ჯერ კიდევ არავის დახმარებია წინსვლაში. დადანაშაულება და შერცხვენა წყალს ამღვრევენ და ჩრდილს აყენებს ღვთის ვაჟებისა და ასულების იმიჯს. ეს ჭუჭყი აბინძურებს იმას, რაც ღმერთმა განწმიდა ქრისტეში, რათა ის კვლავ ბინძური და უხამსი გახდეს.

სქესი ღვთიური სილამაზის გამოხატვის მიზნით შეიქმნა. სამწუხაროდ, მცდელობაში ერთმანეთისგან მიგველო ის მოწონება და იდენტიურობა, რომლის მოცემაც მხოლოდ ღმერთს შეუძლია, ჩვენ წავართვით ერთმანეთს ეს ღვთიური ღირსება და ძალა. შემოქმედმა შეგვექმნა იმისთვის, რათა ერთმანეთის განსხვავებულობით დავმტკბარიყავით, და არა იმისთვის, რომ დავვემცირებინა იგი.

და ახლა, ქრისტეში, ჩვენი სიშიშველე სინმიდით არის შემოსილი. ქრისტეში, მამაკაცებს და ქალებს ახსოვთ, რომ

ისინი მოკავშირეები არიან და არა მტრები. პავლეს სიტყვები 1კორინთელთა 11:10-12-ში უფრო კარგად გვაჩვენებს, თუ რა შეგვიძლია და რა უნდა ვიყოთ ჩვენ ერთმანეთისთვის. მოდი, ეს მონაკვეთი დაწვრილებით განვიხილოთ! პერიფრაზირებულ მე-10 მუხლში ვკითხულობთ:

„სხვათა შორის, მეტისმეტად ბევრს ნუ წაიკითხავთ აქ მამაკაცთა და ქალთა შორის არსებული განსხვავებების შესახებ. არც მამაკაცს და არც ქალს არ შეუძლიათ მარტო მოქმედება ან პრიორიტეტის ქონის მოთხოვნის წაყენება“.

ქრისტეში მამაკაცები და ქალები უფრო ურთიერთდამოკიდებულები არიან, ვიდრე დამოუკიდებელნი. ჩვენი წყარო საბოლოო ჯამში, ღმერთია, მაგრამ ეს მუხლები მიმართულია ძველი მეტოქეობის მიმართ, რომელიც ცნობილია, როგორც ბრძოლა სქესთა შორის.

ჩვენი განსხვავებები ერთმანეთის შესავსებად იყო გათვლილი. სადაც ერთმანეთზე დამოკიდებულებასა და ჩართულობას აქვს ადგილი, იქ უპირატესობა და იერარქია გამორიცხებულია. Message-ის თარგმანის პოეტური სიტყვები ამგვარად წარმოაჩენს მეტოქეობას:

„ჯერ მამაკაცი შეიქმნა, როგორც ღვთის მშვენიერი ნათელი ხატება – ეს მართალია. მაგრამ, თავი, რომელიც ქალის სხეულზეა განთავსებული, აშკარად ჩრდილავს მისი „თავის“ თავს, მის ქმარს“. (მუხლი 11)

აქ, პავლე მამაკაციდან, ქალზე გადაერთვება, უფრო ზუსტად კი მამაკაცსა და მის ცოლზე. მომწონს ის ღირებულება, რომელსაც ეს ორივე სქესს ანიჭებს. ჩემი ქმარი ქმნის ჩემთვის პირობას რომ კარგად გამოვიყურებოდე და ამას აკეთებს იმით, რომ უყვარს ღმერთი, ვუყვარვარ მე და უყვარს ჩვენი შვილები, ისევე როგორც მეც მსურს, რომ იგი კარგად გამოვიყურებოდეს იმის მეშვეობით, რომ მიყვარს ღმერთი, ჩვენი ოჯახი და თავად ჩემი ქმარი. შემდეგ, პავლე უფრო სქესის საერთო თემას უბრუნდება, ქორწინების დინამიკის ნაცვლად.

„პირველი ქალი, კაციდან გამოვიდა, მართალია – მაგრამ მას შემდეგ, ყოველი კაცი, ქალიდან გამოდის!“ (მუხლი 12)

კონსტრუქციის ბარეჟი

ქალის დასაბამი კაცის ნეკნიდან იყო, ახლა კი, კაცი, ქალის საშვილოსნოში იმყოფება. ქალი პირველი იშვა კაცისაგან, ადამისაგან, და შემდეგ ჩვენ ყველანი ვიშვით მეორე ადამისგან, იესოსაგან. პავლე აგრძელებს.

„და, რაკი ყველაფერი, მაინც ღმერთისგან მოდის ვირტუალურად, მოდი შევწყვიტოთ ეს „ვინ იყო პირველის“ პროცედურების გავლა“. (მუხლი 12)

მეტოქეობა იმაში, თუ ვინ არის პირველი და ვინ არის საუკეთესო, უნდა შეჩერებულ იქნას გამოცხადების მეშვეობით, თუ ვინ არის ღმერთი. ჩვენ უნდა აღვადგინოთ ჩვენი ღვთაებრივი პერსპექტივა იმისა, რომ მხოლოდ ღმერთია წმიდა. ის არის პირველი და უკანასკნელი, დასაწყისი და დასასრული, ჩვენი აღფა და ომეგა. არავინ გვიხელმძღვანელებს და შეგვიყვარებს ისე, როგორც ჩვენი მამა.

ეს ნიშნავს იმას, რომ მას არ უყვარს ვაჟები ქალიშვილებზე მეტად. და არც ერთნაირად არ უყვარს ორივე სქესი. მას უნიკალურად უყვარს მამაკაცი და უნიკალურად უყვარს დედაკაცი. როდესაც ჩვენ ერთს მეორეზე მაღლა ვაყენებთ, ჩვენ მისი ხატებისგან გვერდზე ვიხრებით, რამეთუ ღმერთმა სქესი თავის გამომხატულების მიზნით აირჩია.

მამაკაცი და ქალევი ადრეულ ეკლესიაში

ჩვენი ისტორიის ჯანსაღი გაგების გარეშე, ჩვენ ხშირად ვამცირებთ ჩვენს ბედს, მაგრამ ეჭვიც არ მეპარება, რომ სულიწმიდა ხევს იმ ფარდას, რომელიც მტერმა ჩვენს გაგებას ჩამოაფარა. როდესაც გადავხედავთ წმიდა წერილებს, ვერსად გავუზრებვართ ფაქტს, რომ ადრეული ეკლესია ანგარიშგასანევ ძალას წარმოადგენდა. როდესაც მათი კულტურა ცდილობდა შეემცირებინა მათი მოძრაობა, ამით იგი მხოლოდ მათ ზრდას და მათ მიერ ახალი ტერიტორიების დაპყრობას უწყობდა ხელს. ისინი შიშისაგან არ იკუნტებოდნენ ქვეყნიერი მეფეების ბრძანებების გამო, რამეთუ მათ უკვე მოიდრიკეს მუხლი უზენაესი ღმერთის წინაშე. ისინი ყოველ დღე ნიშნებითა და სასწაულებით დადიოდნენ. ისინი ცხოვრობდნენ იმის გაცნობიერებით, რომ მათი უმაღლესი ავტორიტეტი უხილავ სფეროში იმყოფებოდა.

ისინი ღვთის სულით იყვნენ დანიშნულნი და გამოყოფილნი გმირული საქმეებისთვის. ნუ გგონიათ, რომ მამაკაცები ერთ

მხარეს იყვნენ, ხოლო ქალები მეორე მხარეს ეკლესიებში; ხშირად ისინი იკრიბებოდნენ სახლებში, ბაზარში, საიდუმლო ადგილებში, კატაკომბებში, და გემებსა და ციხეებშიც კი. ეს მორწმუნეები სხვადასხვა ტომების, ენებისა და ჩვეულებების წარმომადგენლები იყვნენ, მაგრამ ერთი და იგივე სულიწმიდის მიერ იყვნენ გაერთიანებულნი; ორივე სქესის წარმომადგენლები ერთად იყვნენ, ერთ სხეულად, ქრისტეს საპატარძლოდ. როდესაც ერთნი ვართ, მხოლოდ ერთი მხარე არსებობს – ღვთის. ისინი კარდაკარ დადიოდნენ და სახარებას უქადაგებდნენ ადამიანებს. საქმე მოციქულთა 2:42-44-ში, ჩვენ ვხედავთ, თუ როგორ გაიზარდა ეს სხეული ორგანულად:

„და გამუდმებით მოციქულთა მოძღვრებაში, მოზიარებაში, პურის გატყევისა და ლოცვაში მკვიდრობდნენ ისინი. ყოველი სული შიშმა მოიცვა, რამეთუ მრავალი სასწაული და ნიშანი ხდებოდა მოციქულთა მიერ. ყველა მორწმუნე ერთად იყო და ყველაფერი საერთო ჰქონდათ“.

ეს ფრაზა „ყველაფერი საერთო“ არ უნდა იყოს შემოფარგლული მხოლოდ მათი საჭიროებები; იგი მოიცავდა მათ თაყვანისცემას, მონივნებას, მოზიარებას, საკვებს, ლოცვებსა და მათ ქონებას. საერთო ნიშნავს ერთობლივს, ფართოდ გავრცელებულს, ყოველდღიურსა და საზიაროს.

მამაკაცები და ქალები საკმაოდ ახლოს იყვნენ იმისთვის, რომ ერთმანეთის ერთგულნი ყოფილიყვნენ როგორც მოზიარების, აგრეთვე სწავლების საქმეში. სწავლება მოზიარების გარეშე არ ქმნის საზოგადოებას, რომელიც ერთმანეთის საჭიროებებზე ზრუნავს. ყოველ შემთხვევაში, სწავლება, მაგიდასთან დისკუსიის გარეშე, იგი ელიტარულ მენტალიტეტს გამოკვებავს ან ჭეშმარიტებას დაამახინჯებს. ის, რასაც ჩვენ ვსწავლობთ, იცდება იმით, ვცხოვრობთ თუ არა ჭეშმარიტებით და არა იმით, თუ რა ვიციტ ჭეშმარიტების შესახებ. მეტისმეტად ბევრი ადამიანი იმყოფება ტყვეობაში იმ კონფლიქტის შედეგად, რომ არ ცხოვრობენ იმის მიხედვით, რაც თავის თავში იციან. ჩვენი მიზნისთვის და ჭეშმარიტების ცხოვრებაში გატარებისთვის ჩვენ ოჯახიც გვჭირდება და მეგობრებიც.

ამ ადრეულ ეკლესიაში, ქალებს ჰქონდათ ხმის ამოდების უფლება. ეს რომ ასე არ ყოფილიყო, მაშინ ანანიას და საფირას ინციდენტი სხვაგვარად წარმართებოდა. საქმე მოციქულთა 5:1-11-ში, ჩვენ ვკითხულობთ ამბავს ქმარზე, რომელიც თავისი ცოლის იქ არ ყოფნის დროს ატყუებს პეტრეს და მკვდარი ეცემა

კონსპირაციის ბარეჟი

ძირს. სამი საათის შემდეგ, მისი ცოლი მოდის. მან არაფერი იცის თავისი ქმრის სიკვდილის შესახებ, მაგრამ იცის, თუ რა პასუხი უნდა გასცეს პეტრეს. როდესაც პეტრე ჰკითხავს მას, იგი იმეორებს იმ ტყუილს, რომელზეც ის და მისი ქმარი შეთანხმდნენ, და მის მსგავსად ისიც მკვდარი ეცემა ძირს. როდესაც საფირამ ტყუილის თქმა არჩია, ნაცვლად იმისა, რომ სიმართლე ეთქვა, სასჯელად მან სიცოცხლე დაკარგა. მან არასწორად გამოიყენა თავისი ხმა. მას სიმართლე რომ ეთქვა პეტრესთვის, იცოცხლებდა.

როდესაც ადგილი აქვს წყალობისა და მადლის უსაზღვრო გამოცხადებას, არავინ რჩება ყურადღების გარეშე. ქალებსაც და მამაკაცებსაც, თანაბარი ნვლილი შეჰქონდათ. მრავალი მათგანი ცხოვრებაში პირველად განიცდიდა ამ დინამიკას. ღმერთმა სცხო ისინი, რომ აღედგინათ ის, რაც დაცემის შედეგად დაკარგეს. მამაკაცები და ქალები გვერდიგვერდ შრომობდნენ „მათი ქალაქების მინდვრებში და დედამიწის შორეულ კუთხეებში“ მადლითა და ძალით. საქმე მოციქულთა 2:46-47 ამგვარად აღწერს ადრეული ეკლესიის რიტმს:

„ყოველდღე ერთსულოვნად იყვნენ ტაძარში, სახლებში პურს ტეხდნენ და მხიარულებითა და გულუბრალოებით ღებულობდნენ საზრდოს. აქებდნენ ღმერთს და მთელი ხალხის წინაშე იხვეჭდნენ კეთილგანწყობას, ხოლო უფალი ყოველდღე მათებდა ეკლესიას გადარჩენილებს“.

ეს მუხლები აღწერენ ყოველდღიურ რიტმს, რომელიც ადრეულ ეკლესიას ამშვენებდა. ებრაელი მორწმუნეები ერთად დადიოდნენ ტაძრებში, იკრიბებოდნენ მოზიარეობით სავსე სახლებში და მაგიდების გარშემო სხდებოდნენ მადლიერებითა და კეთილშობილებით აღსავსე გულებით. მათი ცხოვრება მათი ღვთის ქებით იყო აღსავსე და ისინი მადლს პოულობდნენ ადამიანთა თვალში.

რატომ ვიფიქრეთ, რომ იესოს საპატარძლო, მისი ეკლესია ოდესმე გამორიცხავდა, შეამცირებდა, დაამცირებდა ან დააკნინებდა ქალებს? რატომ მივიღეთ ის ტყუილი, რომ ჩვენ მათი მსგავსი გმირები არ ვართ?

ძალიან დიდი ხნის მანძილზე, *მამაკაცებისა და ქალების თანამოქმედების* იდეა, დაფარული იყო. ეგოიზმითა და წინასწარ შექმნილი ცუდი აზრით ცხოვრების ნალექმა, ორივე სქესი დაჭრილ მდგომარეობაში დატოვა.

მაგრამ ეს არ არის ჩვენი ამბის დასასრული ან საბოლოო სიტყვა. ზეციურ დიზაინში სქესი არც დაჭრის პრობლემას

სქესი მეტოქის ბარუში

და არც მეტოქეობის ბრძოლის ველს არ წარმოადგენს. ჩვენ ჩვენი განსახვავებულობით ვართ გაერთიანებულნი და უფრო მეტად ძლიერნი ვართ ერთად, ვიდრე ცალ-ცალკე ვყოფილვართ ოდესმე. ღვთის ძეებისა და ასულების, როგორც ერთ პიროვნებად ცხოვრების დიდებულება, ჯერ კიდევ უნდა გამომჟღავნდეს ამ ქვეყანაზე. და ჩვენი ერთობის მეშვეობით, ფარდა ჩამოეხსნება შემოქმედის ხატებას და უზენაესის დიდება, როგორც იქნება, მთელი თავისი თვალისმომჭრელი სიკაშკაშით გამოანათებს.

სადისკუსიო სიტყვები

1. რომელია ის ბრძოლები, რომელთა წარმართვაც მამაკაცებს მარტოებს უწევთ?
2. როგორც ქალს, ოდესმე თუ განგიცდიათ ღვთის მონოდებასა და მამაკაცთა ტრადიციების საზღვრებს შორის არსებული დაძაბულობა?
3. როგორ გამოიყურება თქვენს ცხოვრებაში დიადი დავალება?
4. როგორ გრძნობთ თავს პირადად თქვენ შემდეგი დახასიათებების მოსმენისას: „შეუსაბამო“, „მიამიტი“, და „ადვილად მოსატყუებელი“?
5. როგორ შეგიძლიათ განავრცოთ თქვენი უნარი სახარების ქადაგების საქმეში?
6. რომელია ის სფეროები, რომელშიც ხაფანგში აღმოჩნდით დამნაშავეის პოვნის პროცესში?

შიშისა და სიყვარულის მეტოქეოზა

„სიყვარული სულის სილამაზა“.

ნეტარი ავგუსტინე

სხლახან მე და ჯონმა ერთობლივი კითხვა-პასუხის სესია მოვანწყეთ ქორწინებასთან დაკავშირებით ჩვენს საყვარელ ეკლესიაში. ეს საღამოს შეკრება ისეთ ეკლესიაში მოეწყო, რომელიც ერთ ოჯახად გრძნობს თავს. როდესაც სესია დასრულდა, ერთი დიდი შეკითხვა გაჩნდა. „ქორწინებაში ოცდაათ წელზე მეტი ხნის ყოფნის შემდეგ არის ისეთი რამ, რასაც ამ გადასახედიდან სხვანაირად გააკეთებდით?“ ამ კითხვაზე მე მომიწია პასუხის გაცემა. რაკი ცოტა დრო მქონდა, მინდოდა, რომ ჩემი პასუხი მოკლევადიანი და ჭეშმარიტიც. ღრმად ამოვისუნთქე და ვაღიარე: „ჯონს უფრო მეტი შეცდომის დაშვების ნებას მივცემდი და უფრო უშიშრად შევიყვარებდი მას“.

თითქოს ტალღამ გადაუარა მთელს დარბაზს. სადაც ვიჯექი, იქიდან ვხედავდი, თუ როგორ იწმედდნენ სწრაფად ცრემლებს ქალებიც და მამაკაცებიც; ბევრი ღრმა ოხვრა ისმოდა. შიში სიყვარულის ყველაზე დიდ მეტოქეს წარმოადგენს.

მრავალი რამ, რისიც მეშინოდა ჩვენს ქორწინებაში, ახლოსაც კი არ ყოფილა ასრულებასთან. იმ წუხილმა, რაც ღამით მტანჯავდა, მხოლოდ ჩემს სახეზე დატოვა კვალი. ისინი სხვა არაფერი იყო, თუ არა ფუნჯის მოსმა ჩემი ცხოვრების ტილოზე. ეს არ იყო შედეგი იმისა, რომ მე კარგად ვხატავდი; ეს ღვთის განსაცვიფრებელი ერთგულების შედეგს წარმოადგენდა.

კონსერვაციის ბარეჟი

მე სხვა ადამიანებზე მეტად არ მიყვარს შეცდომების დაშვება. მაგრამ ამ გადასახედიდან, მე უფრო მეტ რისკზე წავიდოდი. აქ, დედამინაზე ყოფნისას, ვერასდროს შევიტყობ, თუ რამდენად გაგვძარცვა მეც და ჩემი მეუღლეც ჩემმა შიშმა. მაგრამ ვიცი ერთი რამ – შიში საშინელი მრჩეველია ქორწინებაში. იგი პარალიზებას ახდენს და ატყვევებს იმას, რისი ამოძრავებაც სიყვარულს სურს. რამეთუ, ვაცნობიერებთ თუ არა ამას, სიყვარული და რისკი მჭიდრო კავშირში არიან ერთმანეთთან.

მე გავიზარდე ისეთ ოჯახში, სადაც შიში სუფევდა და არა სიყვარული. შიშს გამუდმებით ეძლეოდა ხმა ჩემი მშობლების ქორწინებაში. იგი მათ მეგობრობაში შეიპარა სწორედ მაშინ, როდესაც ოჯახს ფინანსები გამოეღია. ოჯახში არასდროს იყო საკმარისი ფული, საკმარისი სიყვარული და საკმარისად სანდო ადამიანი. მამაჩემი მშენებელი იყო, მაგრამ შიშმა იმდენი ქნა, რომ ჩვენ ყოველთვის ისეთ სახლებში ვცხოვრობდით, რომლებიც სახლებს არც ჰგავდა. უთვალავი ღამეების განმავლობაში, მე და ჩემი ძმა ჩვენს სანოლებში ვინექით და დაძინებას ვცდილობდით, მაშინ როდესაც ჩვენი მშობლები ჩხუბობდნენ გვიან ღამით. ხელის ელექტროფარნის შუქზე ჩემს დღიურში ჩანანერებს ვაკეთებდი და სიბნელეში ფიცს ვდებდი. ვფიქრობდი, რომ ეს მგზნებარე ჩანანერები დამიცავდნენ. ჩემს თავს პირობა მივეცი, რომ არასოდეს ვიქნებოდი მონყვლადი. ჩემი მშობლები საბოლოოდ დაშორდნენ — ორჯერ — და ბოლოს, მტრულად დაშორდნენ და არა მეგობრულად.

როდესაც ქრისტიანი გავხდი, ჩემმა გულმა სახლი იპოვა, მაგრამ ეს არ ნიშნავდა იმას, რომ მე ვიცოდი, თუ როგორ უნდა მოვქცეულიყავი მასში. ჩვენი ქორწინების პირველ ათწლეულში ძალიან ბევრ ცრუ უსაფრთხოების ბადესთან მომინია შეჯახება, რომლებიც ბავშვობაში ავაგე. მონყვლადობაზე უარის თქმა ნიშნავდა იმას, რომ არ ვიცოდი, თუ როგორ მიმეტყვებინა და როგორ მიმელო პატიება. ამ ბადეების თოკები შემომეხვივნენ მე და თითქმის მოახრჩვეს ჩვენი ქორწინება. ჩემი მეუღლე არ ჰგავდა მამაჩემს, და მეც დედაჩემი არ ვიყავი, მაგრამ ჩვენს შორის იყო უთანხმოების ისეთი მომენტები, როდესაც იმ შეურაცხმყოფელ სიტყვებს ვიმეორებდი, რომლებიც მაშინ ვისწავლე, როდესაც ჩემს მშობლებს ეგონათ, რომ მეძინა.

ჩემი მშობლების შიშის მემკვიდრეობა ჩემს მომავალში გადმოვიტანე, და საჭირო იყო ამის შეჩერება, სანამ იგი ჩვენს ოჯახშიც მოიკიდებდა ფეხს. ჯონის ნაკლოვანებები ჩემს ნაკლოვანებებს უფრო დიდი მასშტაბით წარმოაჩენდა, ვიდრე წარმომედგინა. ნაცვლად იმის, რომ გამეკეთებინა ის, რაც

შივისა და სიყვარულის მეტოქეობა

ვიცოდი რომ სწორი იყო, იმ სცენარით ვიქცეოდი, რომელიც ბავშვობაში ვისწავლე.

მიუხედავად იმისა, რომ ბევრს ვპატიებდი, ძუნწად ვიჩენდი წყალობას ჯონის მიმართ. ჩვენი ქორწინების აღთქმა სულ უფრო და უფრო ემსგავსებოდა კონტრაქტს და ჩვენი სიყვარული მცირდებოდა ამ პროცესში.

უარს ვამბობდი მყვარებოდა ჯონი უშიშრად, რამეთუ მეშინოდა.

ჩვენი ქორწინების პირველ წლებში აღმოვაჩინე, რომ ჯონმა პორნოგრაფია და მასტურბაცია შემოიტანა ჩვენს ურთიერთობებში. (ჯონი და მე ძალიან გახსნილები ვიყავით ამ საკითხში). დავივიწყე რა, თუ რამდენად მონყალე იყო ჯონი ჩემი წარსულის მიმართ, მე გავუცხოვდი მის მიმართ. როგორღაც, იესოს შეგონება: მივუტევოთ ერთმანეთს, ისევე როგორც ჩვენ გვეპატია, გაქრა ჯონის ცოდვის აღიარებასთან ერთად. მე შიშში ვცხოვრობდი და შეურაცხყოფას ვაყენებდი მას, როდესაც იგი ამ ცოდვისგან განთავისუფლებისთვის იბრძოდა ჩემი მცირე მხარდაჭერით, ზოგჯერ კი ჩემი მხარდაჭერის გარეშე. მე ამ გამონწევას ჩვენად არ ვუყურებდი... ეს მისი გამონწევა იყო. მიზეზი იმისა, რომ მე მას არ ვეხმარებოდი, ნაწილობრივ მდგომარეობდა იმაში, რომ ვგრძნობდი, თუ როგორ ტვირთად მედებოდა ჩემი საკუთარი წარსულის სიმძიმე, და შესაბამისად მჯეროდა, რომ არ ვიმსახურებდი ამაზე უკეთეს ბედს, რომელშიც ახლა ვიმყოფებოდი.

ჩვენ განუწყვეტლივ ვჩხუბობდით. მე ემოციონალურად გვერდზე გავდექი და შორიდან ვუთვალთვალე მის ბრძოლას. რაღაც დონეზე მისი გასამართლება თავს უსაფრთხოდ მაგრძნობინებდა. თუ არ შეიცვლებოდა, არ მომიწევდა მისი პატიება. ამან დაძაბულობა შემოიტანა ჩვენი ცხოვრების სხვა სფეროებშიც. ეჭვი არ მეპარება, რომ ამის შედეგად, ჩვენი ერთობლივი ცხოვრების პირველი რამდენიმე წელი უფრო რთული გახადა, ვიდრე სინამდვილეში უნდა ყოფილიყო.

ერთ ღამეს, მთელი ჩემი რისხვითა და უსუსურობით შევძახე ღმერთს: „მე მას მაშინ მიუუტევებ, როდესაც ის შეიცვლება“.

რაკი განაწყენებული ვიყავი, ჩემსა და ჯონს შორის ნდობა დაირღვა და არ მინდოდა კვლავ იმედგაცრუებული დავრჩენილიყავი. ღმერთმა ჩემს განცხადებას კითხვით უპასუხა: „მინდობი, ლიზა?“

„დიახ“

„კარგია, მინდა, რომ აპატიო ჯონს, რათა ის შეიცვალოს!“

მან სიტყვებიც კი მომცა, რაც ჯონისთვის უნდა მეთქვა: „მჯერა, რომ შენ გინდა შეიცვალო და მე გპატიებ შენ“.

კონსპირაციის ბარეჟი

ეს მკვეთრად განსხვავდებოდა ჩემი ჩვეული სცენარისგან, რომელიც შემდეგნაირად ჟღერდა: „მაშინ დავიჯერებ, რომ მართლაც ნანობ შენს საქციელს, როდესაც შეიცვლები“.

ამგვარი აზროვნება იმდენად შორს იდგა ყველაფრისგან, რაც ჩემთვის იყო ცნობილი, რომ დავიჯერე, ნამდვილად ღმერთი მხელმძღვანელობდა. როდესაც ეს უპირობო წყალობა ჯონს გავეუნოდე, ჩვენთვის ორივესთვის განკურნების პროცესი დაიწყო. მან სირცხვილის სიბნელიდან სინათლეზე გამოსვლა შეძლო, სადაც თავისუფლება ჰპოვა. ეს ცვლილება გადამწყვეტ მომენტად იქცა. მე შევძელი, მივინდობოდი უცვლელ ღმერთს.

უშიშარი სიყვარული

უშიშარი სიყვარული დაფუძნებულია არა ადამიანის ძალისხმევაზე, არამედ ღვთის სიყვარულით აღსავსე ერთგულებაზე. როდესაც მე ვალიარებ ჩემს ცოდვებს და მიდრეკილებებს მამის წინაშე იესოს სახელით, არასდროს არ ვარ შერცხვენილი. მას სჯერა, რომ ჩემი მომავალი უკეთესი იქნება.

ეს არ არის უჩვეულო, რომ როდესაც ადამიანები იმედებს გვიცრუებენ, ჩვენ სიყვარულის გაცემას მათ მიმართ მცირე დოზით ვინყებთ მათი დანაშაულის პროპორციულად, რათა მომავალში რისკი თავიდან ავიცილოთ. თავის წიგნში „ოთხი სიყვარული“, კ.ს. ლუისმა ბრძნულად ახსნა ამგვარი მიდგომის სიმცდარე:

„გიყვარდეს, ნიშნავს იყო მოწყვლადი. შეიყვარეთ რამე და თქვენი გული იქნება გატანჯული და შესაძლოა, გატეხილიც. თუ გსურთ დარწმუნდეთ მის სიმთელეში, არავის არ უნდა მისცეთ იგი, ცხოველსაც კი. ჩაკეტეთ იგი უსაფრთხო ზარდახშაში, ან თქვენი ეგოიზმის კუბოში. მაგრამ, იმ ზარდახშაში, რომელიც უსაფრთხო, ბნელი, უმოძრაო და უჰაეროა, იგი შეიცვლება. იგი არ გატყდება, არამედ გაუტეხავი, შეუღწევადი, გამოუსწორებელი გახდება. გიყვარდეს – ნიშნავს იყო მოწყვლადი“.

სწორედაც რომ ასეა. *გიყვარდეს, ნიშნავს იყო მოწყვლადი.* შესაძლოა, ჩვენ არ მოგვწონდეს ეს დაწყვილება, მაგრამ აღმოვაჩინე, რომ უბრალოდ არ არსებობს ამის თავიდან არიდების შესაძლებლობა (და დამიჯერეთ, მე ვცადე ეს). მაგრამ ნუ ფიქრობთ, რომ *მოწყვლადობა* ნიშნავს იმას, რომ თქვენ ძალადობის მსხვერპლი გახდებით.

შიშისა და სიყვარულის მეტოქეობა

მოდი, უფრო ჩაფურცლავდეთ მონყვლადობის რისკს! მონყვლადობის ერთ-ერთი განსაზღვრებაა „დაუცველი“. მონყვლადი ადვილად შეიძლება იყოს გათანაბრებული შიშველთან. სიშიშველე სარისკოა, რამეთუ არაფერი რჩება დაფარული და დაცული. სიყვარული – უსაფრთხოების იდეალური ადგილია, სადაც შიშველი ხართ და არ გრცხვენიათ.

ჩვენი კულტურა მეტისმეტად სწრაფ ნახტომს აკეთებს სიშიშველედან სექსუალურობამდე. ჩვენ უძლიერეს პოზიციაზე ვართ, როდესაც გახსნილად ვდგავართ ჩვენი უფლის წინაშე. ეს პარადოქსულარად ჩანს, მაგრამ ჯობია შიშველი იყო უზენაესის წინაშე, ვიდრე ამოვად ვეცადოთ ჩვენი კაცობრიობა შევმოსოთ სირცხვილის საფარი ან თვითსამართლიანობის სამოსლით.

იესო ჩვენს გამო გახდა მონყვლადი, როდესაც გაიძრო ღვთის ბუნება და ჩვენი მსგავსი გახდა, რათა ჩვენ მისი მსგავსნი გავმხდარიყავით. იესო გახდა მონყვლადი, რათა შემოქმედის ჩვენდამი სიყვარული ეჩვენებინა ჩვენთვის. სწორედ ეს არის მიზეზი, რის გამოც შეგვიძლია: უშიშრად გვიყვარდეს... ძლიერი რწმენით გვწამდეს ... და დიდი იმედი გვქონდეს.

რწმენა, იმედი და სიყვარული: ეს სამი რჩება. ისინი ჰარმონიულად არის ერთმანეთზე გადაჯაჭვული, რათა მოგვცენ ძალა, რომ გავუძლოთ. ამ სამ ძალას შორის, უდიდესი არის სიყვარული. სიყვარულის გარეშე არ არსებობს რწმენის ჭეშმარიტი მოქმედება და სიყვარულის გარეშე არ არსებობს იმედი.

ღმერთი სიყვარულია. სიყვარული მუდმივია. სიყვარული არასოდეს მარცხდება, არაფერია დაკარგული, რაც მასზეა მინდობილი და არაფერი, რაც სიყვარულისგან იბადება, არ კვდება. მაგრამ არის ისეთი ადგილები, სადაც სიყვარული ვერ იზრდება; სიყვარული ვერ ყვავის თავისი მეტოქის, შიშის გვერდით. სინამდვილეში, შიშს აქვს დასასრული, შიში – ეს არის ჩიხი. შიში, ეს არის უწმიდური სული, რომელიც ტანჯვას იწვევს. შიშს ეჭვის ჩრდილიდან გამოაქვს თავისი რჩევა, მაშინ როდესაც სიყვარულს რწმენის სინათლიდან გამოაქვს სიბრძნე. თუ მეტისმეტად დიდხანს, ან მეტისმეტად კარგად უსმენთ შიშის რჩევას... მარცხს განიცდით.

მრავალი წლის წინ, როდესაც ჩემს პირველ წიგნს ვწერდი, გამოცხადება მივიღე, რომ შიშის საპირისპირო არა რწმენა ან სიმამაცვა... არამედ

**შიშის
საპირისპირო არა
რწმენა ან
სიმამაცვა...
არამედ
სიყვარული.**

კონსპირაციის ბარემი

სიყვარული. უნდა გამხსენებოდა ბავშვობის გაკვეთილები, რომ სწორედ სიყვარულმა აქცია მშიშარა ლომი „ოზის საოცარ ჯადოქარში“ მამაცად. ეს იდეა ნამდვილად განივრცო, როდესაც 1 კორინთელთა 13-ში სიყვარულის ნაცვლად, შიშის ატრიბუტები შევიტანე.

„შიში მოუთმენელი და ბოროტია, როდესაც მას შურს და ყოყორობს; იგი ამპარტავნი და უნესოა. შიში ცდილობს თავისი გაიტანოს, იგი გალიზიანებული და ნაწყენია; ხარობს უმართლობით, და არა ჭეშმარიტებით; შიში არაფერს იტანს, არაფრის სწამს, არაფრის იმედი აქვს და არაფერს ითმენს. შიშს დასასრული აქვს“.¹

შიშის ნაყოფები და მოტივები, ეწინააღმდეგებიან სიყვარულის გზებს. ყველაფერი კარგი, რაც კი ოდესმე გამიკეთებია, ნებისმიერი ცხოვრებისეული გაკვეთილი, რაც კი ოდესმე მისწავლია, განხორციელებულ იქნა მხოლოდ მას შემდეგ, რაც თავი დავაღწიე შიშის საფარს.

არსებობენ მძაფრი შეგრძნებების მოყვარულები, რომელთაც უყვართ შიშის აღტკინება. ისინი მამაცები არიან, მაგრამ მხოლოდ ისინი არიან უშიშრები, ვისაც უყვართ.

ღმერთი სიყვარულია. სიყვარული უშიშარია. ღმერთი უშიშარია. ჩვენ უფალს ვეკუთვით. ჩვენ შეგვიძლია გვიყვარდეს უშიშრად. როდესაც ჩვენ ღვთის უშიშარ სიყვარულს ვღებულობთ, ჩვენ უნარიანები ვხდებით: გვიყვარდეს უშიშრად... ვიცხოვროთ უშიშრად.

შესაძლოა, ეს პროგრესი ცხადი ჩანს, მაგრამ, მაინც მრავალი ადამიანი ისე იქცევა, თითქოს ღმერთი მოულოდნელად წაადგა მათ თავს. ჩვენ გვაშინებს და გვაბრაზებს ის, რასაც ვისმენთ და ვხედავთ, და წარმოვიდგენთ, რომ მისი პასუხი სისასტიკეზე, ბოროტებასა და უბედურებაზე, ჩვენი პასუხის მსგავსი იქნება, მაგრამ ეს ასე არ არის.

სრულყოფილი სიყვარული

სიყვარულის მოტივის გარეშე მამაცი ადამიანები, მხოლოდ საკუთარ ყოყორობას წარმოაჩენენ. მათი ქმედებები უფრო მეტად მოტივირებულია სხვებზე შთაბეჭდილების მოხდენაზე, ვიდრე სიყვარულის გამოვლენაზე. მხოლოდ ჩანდე გაბედული, არ არის საკმარისი, რამეთუ ყველაზე მამაცური რამ, რაც შეიძლება ადამიანმა გააკეთოს, არის ის, რომ საკუთარ თავს

შიშისა და სიყვარულის მეტოქეობა

ავნოს სხვების საკეთილდღეოდ. ეს ნიშნავს იმას, რომ არის დრო, როდესაც ჩვენ საკუთარ სიცოცხლეს ვწირავთ, ნაცვლად იმისა, რომ ბრძოლაში ჩავერთოთ.

„იმაზე დიდი სიყვარული არ არსებობს, როცა ვინმე თავს დადებს თავისი მეგობრისთვის“. (იოანე 15:13)

Message-ის თარგმანი ამბობს:

„ეს სიყვარულის საუკეთესო გზაა. თქვენი ცხოვრება რისკის ქვეშ დააყენეთ თქვენი მეგობრების გამო“.

ეს მოქმედება საჩვენებლად არ არის... იგი მეგობრებისთვის არის. 1კორინთელთა 13:3 შემდეგნაირად აფასებს სიმაჟაცესა და თავგანწირვას სიყვარულის გარეშე:

„მთელი ჩემი ქონება რომ დავარიგო და ჩემი სხეული დასაწვავად გავწირო, ხოლო სიყვარული არ გამაჩნდეს, არაფერი სარგებელი მაქვს“.

სიღარიბეში ცხოვრების აღთქმა ან მონამეობრიობის აქტი სიყვარულის გარეშე, სხვა არაფერია, თუ არა რელიგიური შესანწირი.

იესო დიდი სიყვარულით შეიყვარა მამამ, და მან ჩვენც ისევე შეგვიყვარა, როგორც მამამ შეიყვარა იგი. სიყვარულმა მისცა მას ძალა, აღესრულებინა რწმენა, და ჩვენ მისი იმედის ხედვას წარმოვადგენთ.

მიუხედავად ჩემი წარსულისა, იესოს ვუყვარდი. მას არ შეშინებია იმის, რომ მე შეცდომას დავუშვებდი მომავალში. მან იცოდა, რომ ასეც იქნებოდა. მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენ ყველანი ჩავდივართ შეცდომებს, ეს არ ნიშნავს იმას, რომ თქვენ შეცდომა ხართ. თუ ფიქრობთ, რომ შეცდომა ხართ... ცდებით.

მიუხედავად იმისა, რომ ვცოდავ, მე ცოდვა არა ვარ. მიუხედავად იმისა, თუ რას ვგრძნობ ამასთან დაკავშირებით, იესომ გამამართლა. ყველაზე უშიშარი, სიყვარულით აღსავსე გამოხმაურება მის იმედებზე ჩემი მხრიდან იქნება ის, თუ მის რწმენას მისადმი მორჩილი ცხოვრებით მივაგებ პატივს.

„ვინც ცოდვა არ იცოდა, ის გახდა ცოდვად ჩვენ გამო, რათა ჩვენ გავხდეთ ღვთის სიმართლე მასში“.
(2კორინთელთა 5:21)

კონსერვაციის გარეშე

იესო დაგვპირდა, რომ ის იქნებოდა პასუხი, რომელიც გადაწონის ჩვენს ნებისმიერ პრობლემას. თქვენ შეგიძლიათ, მთელი თქვენი დრო და ენერჯია დაუთმოთ თქვენს ცოდვაზე კონცენტრირებას და დიდი დრო არ იქნება გასული, რომ მის გარდა ველარაფერს დაინახავთ. თქვენ გაოგნებული დარჩებით თქვენი ცოდვილობით და როდესაც ეს უკვე მეტისმეტი იქნება, შემდეგ სხვების ცოდვებს დაუწყებთ ყურებას. არასოდეს გამკვირვებია, როდესაც შემეიტყვია, რომ ლიდერი, რომელიც მკაცრია სხვა ადამიანების მიმართ, საკუთარი თავის მიმართ უფრო მკაცრია. როდესაც საკუთარ თავს ვუყურებ, ნაკლოვანებებს ვხედავ; როდესაც ქრისტეს ვუყურებ, ჩემი ნაკლოვანებები იკარგება მის სინათლეზე. მის მიერ მოცემული შეხედულება ბევრად უფრო მეტად მომწონს.

„უმზირეთ მას და გაბრწყინდით, არასოდეს შერცხვება თქვენი სახეები!“ (ფსალმუნი 34:5)

იესო არ აძლევს უფლებას ჩვენს ცოდვებსა და ჩრდილებს დაბურონ მისი სიყვარული. როდესაც ჩვენ მოწყვლადად ვგრძნობთ თავს, ეს საუკეთესო დროა, რომ თვალეები აღვაპყროთ იმედით, და არა სირცხვილისგან ავარიდოთ ისინი. მისი სრულყოფილი სიყვარული წინააღმდეგობაში მოდის ყველა ჩვენს შიშთან. რატომ უნდა მივცე უფლება ჩემს ნაკლოვან შიშს წინ აღუდგეს მის სრულყოფილ სიყვარულს? რომც არ მესმოდეს სიტყვა „რატომ“, ამ გამოთქმაში ვისწავლე, რომ შემძლია ვენდო „ვის?“, რომელიც მასშია. რამეთუ უფლის სიყვარულს მეტოქე არ გააჩნია. მან შემეყვარა მე; ამიტომ მე ვარჩიე იმედი მასზე დამედო. ნება მომეცით, გარკვეული ცვლილებები შევიტანო 91-ე ფსალმუნში, რათა დავინახოთ ღვთის გზავნილი მისი ასულებისთვის.

„რადგან მტკიცედ დგას ჩემს სიყვარულზე, მეც გადავარჩენ, დავიცავ, რადგან იცის ჩემი სახელი“.
(მუხლი 14)

როდესაც მართლაც დაფიქრდებით ამაზე: როგორ შეუძლია სიყვარულს, რომ რისკის ქვეშ დაგვაყენოს? როდესაც შეუძლებელია, რომ სიყვარულმა მარცხი განიცადოს? სიყვარულს გააჩნია ძალა, განკურნოს ის, რასაც ცხოვრება ჭრილობას აყენებს.

უშიშრად სიყვარულის მრავალი გზა არსებობს.

გაბედულად გიყვარდეს შენი მეუღლე, ეს მხოლოდ ერთი

შიშისა და სიყვარულის მეტოქეობა

სფეროა. შეილები და მშობლები უშიშრად უნდა გვიყვარდეს. ჩვენი მეგობრობა სიყვარულით უნდა იყოს და არა შურიით, მესაკუთრეობითა და შიშით. შეგიძლიათ გიყვარდეთ ის, რასაც აკეთებთ და სადაც მუშაობთ. შეგიძლიათ გიყვარდეთ ის ორგანიზაცია, ან ეკლესია, რომლის წევრიც ბრძანდებით. შეგიძლიათ გიყვარდეთ კითხვა და სიცილი. მიუხედავად იმისა, თუ რა გიყვართ, ადრე თუ გვიან აღმოაჩენთ მასთან დაკავშირებულ გამოწვევებს და იმედგაცრუებასაც კი.

რასაც შემდეგ ნაბიჯამდე მივყავართ: გიყვარდეთ თქვენი მტრები! რატომ შემოგვთავაზა იესომ ასეთი რამ?

რამეთუ სწორედ ასეთი სიყვარული გამოარჩევს ცხვრებს თხებისგან. ჩვენ გამოვირჩევით იმით, რომ გვიყვარს, ვისაც ზიანის მოყენება სურს ჩვენთვის. როდესაც შენ არჩევ გიყვარდეს ისინი, რომლებსაც, რომ შეეძლოთ გაგთოკავდნენ და ჭრილობებს მოგაყენებდნენ... რაღაც იცვლება. შენი გარემოებები რომც არ შეიცვალოს, შენ უკვე აღარ ხარ დატყვევებული; შენ თავისუფალი ხარ.

მასხოვს, ერთი ისტორია ნავიკითხე მონის შესახებ, რომელმაც სამოქალაქო ომის დროს არჩევანი გააკეთა, მედიკოსებთან მიეყვანა თავისი დაჭრილი კონფერატი ბატონი, ნაცვლად იმისა, რომ მიეტოვებინა იგი ბრძოლის ველზე. ეს არ იყო იოლად მისაღები გადაწყვეტილება, მაგრამ მან გამოავლინა, რომ ეს მონა უკვე ჭეშმარიტად თავისუფალი იყო. ამ აქტმა ბევრად უფრო ადრე გაათავისუფლა ეს ადამიანი, ვიდრე მოკავშირეთა არმია ამბოხებულებს დაამარცხებდა.

შესაძლოა, ვიღაცამ თავისუფლება გამოაცხადოს თქვენზე მთელი თქვენი ცხოვრების მანძილზე, მაგრამ თქვენ მონობაში დარჩენა გადაწყვიტოთ, ან შეგიძლიათ თავისუფლებაში სიარული აირჩიოთ მაშინ, როდესაც ადამიანებს უგუნურად მიაჩნიათ, რომ თქვენ მათ ეკუთვნიან. მესმის, რომ ტექნიკური მონობა, შესაძლოა, არასოდეს იქცეს თქვენი ცხოვრების რეალობად, თუმცა, როდესაც ადამიანებს მიაჩნიათ, რომ თქვენ დავალებული ხართ მათგან, ეს დავალიანების გარკვეულ ფორმას წარმოადგენს. არიან ადამიანები, რომელნიც თავისუფლად გამოიყურებიან, თუმცა მონობაში ცხოვრობენ. თქვენ ვერ გააკონტროლებთ იმას, თუ რას ამბობენ ადამიანები თქვენს შესახებ, ან როგორ აღგიქვამენ თქვენ, მაგრამ ძალგიდით, რომ აირჩიოთ, თუ რა პასუხს გასცემთ მათ.

სიყვარული ირჩევს. შიში რეაგირებას ახდენს.

სიყვარული თავისუფლებაა. შიში ტყვეობაა.

სრულყოფილი სიყვარული დევნის შიშს.

მიუხედავად ყველაფრისა, გიყვარდეთ!

კენტ მ. კეთის შემდეგ ციტატას ხშირად მიაწერენ დედა ტერეზას, რამეთუ მას იგი ყოველთვის თვალწინ ჰქონდა, როგორც, მუდმივი შეხსენება. დარწმუნებული ვარ, თქვენ მოგისმენიათ მისი ნაწყვეტები, მაგრამ მე აქ მას სრულად გთავაზობთ.

პარადოქსული მცნებები

ადამიანები ალოგიკურები, უგუნურები და ეგოისტები არიან. *მიუხედავად ამისა, გიყვარდეთ ისინი!*

თუკი სიკეთეს სჩადით, ადამიანები თქვენი ქმედებების მიღმა ყოველთვის ეგოისტურ მოტივებსა და ქვენა გრძნობებს დაინახავენ. *მიუხედავად ამისა, აკეთეთ სიკეთე!*

თუკი წარმატებული იქნებით, ყალბ მეგობრებსა და ჭეშმარიტ მტრებს შეიძენთ. *მიუხედავად ამისა, მიაღწიეთ წარმატებას!*

თქვენ მიერ გაკეთებული კეთილი საქმეები, ხვალ დაავინყდებათ. *მიუხედავად ამისა, აკეთეთ კეთილი საქმეები!*

პატიოსნება და გულწრფელობა ადვილად მონყვალადს გაგზდით. *მიუხედავად ამისა, იყავით პატიოსანი და გულწრფელი!*

ღიადი ადამიანები ღიადი იდეებით შეიძლება დამხოზილ იქნენ პატარა ადამიანების პატარა გონებით. *მიუხედავად ამისა, იფიქრეთ ღიადზე!*

ადამიანები კეთილგანწყობილნი არიან გაჭირვებულების მიმართ, მაგრამ მხარს უჭერენ წარმატებულებს. *მიუხედავად ამისა, იბრძოლეთ რამდენიმე გაჭირვებულისთვის!*

რასაც თქვენ წლები აშენებდით, ერთ დღეში შეიძლება დაინგრეს, *მიუხედავად ამისა, აშენეთ!*

შივისა და სიყვარულის მეტოქეობა

ადამიანებს მართლა სჭირდებათ დახმარება, მაგრამ აუცილებლად დაგესხმიან თავს, თუ დაეხმარებით. მიუხედავად ამისა, დაეხმარეთ მათ!

მიეცით სამყაროს ყველაფერი, რისი მიცემაც შეგიძლიათ და აუცილებლად ჩაგცემენ ზურგში ლახვარს. მიუხედავად ამისა, მიეცით სამყაროს ყველაფერი, რისი მიცემაც შეგიძლიათ!²

ადამიანები იმედს გაგიცრუებენ... მაგრამ მაინც გიყვარდეთ ისინი. კენტ მ. კეითის სიტყვებში, საკუთარ თავს ვხედავ სხვა ადამიანებთან დამოკიდებულებაში. ოდესმე თუ გაგიცრუებიათ იმედი ვინმესთვის? მე – კი. ალბათ, მათ თავი გაუქენვიათ და წასულან ჩემგან ბუტბუტით: „ის ისეთი გამანზილებელია!“. მტრები და მეგობრებიც კი გულს დაგიჭრიან და გიღალატებენ. თქვენ იცით, რა უნდა გააკეთოთ... მაინც გიყვარდეთ ისინი. თუ აპირებთ იცხოვროთ უკონკურენციო ცხოვრებით, ამ შემთხვევაში უნდა იცხოვროთ ცხოვრებით, რომელიც თქვენი ადამიანური აზროვნებისა და შესაძლებლობების მიღმაა.

ვიცი, რომ ეს თავიდან შესაძლოა უაზრობად მოგეჩვენოთ, მაგრამ, როდესაც ნებას მისცემთ ადამიანებს საკუთარ შეცდომებზე ისწავლონ, თქვენ მათ ამით ძალას შეჰმატებთ, რომ უფრო უკეთესნი იყვნენ მომავალში.

სამწუხაროდ, ვფიქრობ, რომ აქ სამართლებრივი პასუხისმგებლობის შეზღუდვის განაცხადი უნდა შემოვიტანო. შეცდომები, რომელთა შესახებაც მე ვსაუბრობ, არ მოიცავენ შემდეგს: ბოროტად მოპყრობას, გაცემას, ან არალეგალურ ქმედებებს. შეცდომები ხვდება გაუგებრობებისა და არასწორად განსჯის კატეგორიაში. ეს არ არის ის ქმედებები, რომლებიც დაკავშირებულია გარყვნილების, სისასტიკისა და დანაშაულებრივი ქმედებების ბინძურ განზრახვებთან. მე ვგულისხმობ დაცემებს, რომელთაც თითოეული ჩვენგანი განიცდის მაშინ, როდესაც სწორი მიმართულება გვაქვს არჩეული.

წმიდანიც და ბოროტიც – ორივე მიდის გზაზე, ორივე მერყეობს და ეცემა. ერთადერთი განსხვავება ისაა, რომ სიყვარული კვლავ წამოდგომას აიძულებს წმიდანებს. ბოროტნი კი, დაცემულნი რჩებიან და ხშირად ცდილობენ სხვებიც ძირს დასცენ, თავის გვერდით, მაგრამ წმიდანნი დგებიან, სხვებსაც აყენებენ და წინ მიიწევენ (იგავნი 24:16). სიყვარული ყოველთვის კვლავ ფეხზე ადგომას ირჩევს.

კონსურენციის გარეშე

„არამედ ქემმარიტების სიყვარულით მთქმელნი ყველაფერში ვიზრდებოდეთ მის მიმართ, ვინც არის თავი, ქრისტე. ვის მიერაც მთელი სხეული, ერთად შერწყმული და შეერთებული ყოველგვარი სახსრით, რომლითაც არის აღჭურვილი, სხეულის თითოეული ასოს სათანადოდ მოქმედებით ახორციელებს სხეულის ზრდას თავისი თავის სიყვარულში აღსაშენებლად“. (ეფესელთა 4:15-16)

ქემმარიტების სიტყვების სიყვარულით თქმა აშენებს სხეულს. სიყვარული ზრდას იწვევს ცხოვრების თითოეულ სფეროში. სიძულვილის სიტყვები იწვევენ ნგრევას და ანელებენ ზრდის პროცესს. და მაინც, სიყვარული სიძულვილსა და შიშზე ძლიერია.

იმედგაცრუებასთან გამკლავება

იმედგაცრუება იბადება მაშინ, როდესაც მოლოდინი არ მართლდება. სიყვარულს უკეთესის სჯერა, რაც დიდად განსხვავდება იმისგან, რომ იგი ითხოვს საუკეთესოს. მოლოდინი შესაძლოა, მალე გადაიზარდოს მოთხოვნაში, ისევე როგორც სიყვარული გაიზრდება და იმედში გადაიზრდება.

მე ვენდობი ჩემს მეუღლეს, მაგრამ ჩემი საბოლოო იმედი ღმერთია. ჩემს ქმარს და მე გვიყვარს ერთმანეთი, მაგრამ ეს არ ნიშნავს იმას, რომ ჩვენ არ გავიცრუებია იმედი ერთმანეთისთვის. ნაცვლად იმისა, რომ იმედგაცრუებაში გვეცხოვრა, ჩვენ მივიღეთ გადანყვეტილება, დაგვეტოვებინა მისი სევდიანი საზღვრები. ჩვენ მადლობას ვუხდით ინციდენტს მისი წვლილისთვის, ვდგებით, ვსწავლობთ ჩვენს შეცდომებზე და ვაგრძელებთ გზას. ჩვენ აღმოვაჩინეთ, რომ ასეთი მიდგომა უკეთესია, ვიდრე ჩვენი იმედგაცრუებების ირგვლივ ტრიალი, რამეთუ, ასეთი სახით ჩვენ სხვების შეცდომებს სხვა კუთხიდან ვხედავთ და მივუთითებთ მათ.

დამიჯერეთ, იყო დრო, როდესაც ჩვენ (შესაძლოა, ეს მხოლოდ მე ვიყავი!) ვფიქრობდით, რომ ეს კარგი იდეა იყო. ვფიქრობდი, რომ თუ შეცდომის თითოეულ ასპექტს განვიხილავდი და მის თითოეულ წახნავს საკმარისი სირცხვილით დაფარავდი, იგი აღარასოდეს განმეორდებოდა(ეს შეუბრალებელი პროცესი ჯონის და ჩემი შეცდომების მიმართ ჩავატარე).

ამ მიდგომამ არ იმუშავა, რამეთუ ჩემი ლოგიკა მცდარი იყო. ნაცვლად ამისა, აი, რა მოხდა. ჩვენ იმდენად ჩაჭიდებულები ვიყავით ამ შაბლონს, რომ მხოლოდ

შივისა და სიყვარულის მეტოქეობა

ერთმანეთის ნაკლოვანებების დანახვა შეგვეძლო, რომელთაც ესოდენ ბეჯითად ვეძებდით ერთმანეთში. ნაცვლად იმისა, რომ საუკეთესო მხარეები გვეძებნა ერთმანეთში, ჩვენ ერთმანეთისგან ცუდს მოველოდით. ჩვენ ერთმანეთში სწორედ ის აღმოვაჩინეთ, რასაც ველოდით.

მე ყველა ჩემი შვილი მიყვარს, მაგრამ ეს არ ნიშნავს იმას, რომ ჩვენს ურთიერთობებში არ ყოფილა იმედგაცრუება. თუმცა ეს იშვიათად ხდებოდა და უფრო ხშირად მე ვუცრუვებდი მათ იმედებს – ეს ჯერ ისევ ჩვენი ურთიერთობების ნაწილს წარმოადგენს. მე აგრეთვე მყავს მეგობრებიც, რომელთაც იმედი გავუცრუე.

იმედგაცრუება არ ნიშნავს იმას, რომ სიყვარული დასრულდა; ეს ნიშნავს იმას, რომ დადგა სულიწმიდასთან შეხვედრისა და მისგან რჩევის მიღების დრო. სიყვარული მოითხოვს ჩართულობას და რეალური ჩართულობა კითხვებსა და მონწყვლადობას.

საბოლოო ჯამში, მე ვერ მექნება მოლოდინი იმისა, რომ ჩემი მეუღლე, შვილები ან მეგობრები გახდნენ ჩემთვის ის, რაც მხოლოდ იესოს შეუძლია, რომ იყოს. თუ მე დავუშვებ ამ შეცდომას და მათ მხსნელის პოზიციაზე დავაყენებ, ისინი აუცილებლად გამიცრუებენ იმედს, რამეთუ მე თავად წარუმატებლობის პოზიციაში ვარ.

საბოლოო ჯამში, შეცდომა მათი ნაკლოვანებებით კი არ არის გამონვეული, არამედ ჩემი მცდარი მოლოდინით.

როდესაც თქვენ უკეთესს ელოდებით და ისინი ნაკლებს აკეთებენ... იმედგაცრუებული რჩებით. როდესაც თქვენ უკეთესის გნამთ, მაგრამ ისინი ნაკლებს აკეთებენ, თქვენ ხვდებით, რომ მათი ისტორია ჯერ არ დასრულებულა.

როდესაც თქვენ გრძნობთ ზენოლას, განსაჯოთ და ჩამოიშოროთ ის ადამიანები, რომელთა ასაშენებლადაც ღმერთმა მოგიწოდათ, ეს თავდაცვის მექანიზმს წარმოადგენს. დიახ, არიან ადამიანები, რომელთაც თქვენ გაურბიხართ, რამეთუ საერთო ენას ვერ პოულობთ. ამ შემთხვევაში, არიან ისეთებიც, ვინც თქვენ გაგირბით. მაგრამ უფრო ხშირად ადამიანები გაურბიან სხვებს იმის გამო, რომ მას შემდეგ, რაც იწვინეს, არ სურთ კვლავ მონწყვლადები გახდნენ.

ღმერთს ყოველთვის უკეთესის სჯერა ჩემთან დაკავშირებით, ვიდრე მე. იგი არ მაგუებს მე ჩემს წარსულს, რამეთუ მას უპყრია ხელთ ჩემი მომავალი. მას გამოვყავარ ჩემი სიმხდალიდან და შიშისაგან, რათა საუკეთესო გამოამჟღავნოს ჩემში. პავლეს მსგავსი მოლოდინი ჰქონდა კორინთოს ეკლესიისაგან:

კონსურენციის გარეშე

„ვალღარებ, რომ ვშიშობ, როცა მოვალ, თქვენ გამანბილეთ მე და მე გაგანბილებთ თქვენ, და ამ იმედგაცრუების შედეგად, ყველაფერი ნაწილებად დაიშლება: შუღლი, შური, მძვინვარება, დავიდარაბა, ცილისწამება, ენატანობა, სიამაყე და არეულობა“. (2 კორინთელთა 12:20 Message)

მოდის, ნუ გვექნება იმედგაცრუების მოლოდინი, რამეთუ, როგორც წესი, მოდის ის, რასაც ვეპატიყვებით. უფრო მეტის მოთხოვნა და მოწონების არ გამოხატვა, ვიდრე ეს არ მოხდება, იზოლირებულსა და გაბრაზებულს გვხდის, ისევე როგორც ოცნების უარყოფა, უიმედოდ გვტოვებს. მოდი, გვჯეროდეს სხვების შესახებ ის, რისიც გვსურს, რომ მათ სჯეროდეთ ჩვენს შესახებ... რომ ჩვენ საუკეთესო ჯერ წინ გველოდება. მოდი, გვჯეროდეს რომ მათი შეცდომები მხოლოდ და მხოლოდ ჩავარდნებს წარმოადგენენ. თქვენს შეცდომებს არ აქვთ უფლება განსაზღვრონ თქვენი მომავალი.

თქვენ შეგიძლიათ, გამოეხმაუროთ იესოს ან შეგიძლიათ ბრაზობდეთ თქვენს წარსულზე. მხოლოდ თქვენს ხელთაა ეს ძალაუფლება.

ჩვენ სხვებს მოწყალების გარეშე გამოვრიცხავთ ჩვენი ცხოვრებიდან მაშინ, როდესაც თავად არ განგვიცდია წყალობა ჩვენს მიმართ.

შიშის გზა

შიში ძვირი დაგიჯდებათ. იგი მთლიანად გაგძარცვავთ. შიში მოიპარავს თქვენს ძალას, თქვენს ოცნებებს, ურთიერთობებს, ფინანსებს, რწმენასა, და იმედს. შიშს სურს გაგიფუჭოთ ან წაგართვათ ყველაფერი ის, რასაც სიყვარული უსასყიდლოდ მოგცემდათ. შიში შემთხვევით არ ჩნდება სცენაზე; მისი შეტევა ისეთივე უწყვეტია, როგორც მისი დროის შერჩევაა უზადო.

შიში არაფრად დაგიდებთ თქვენი დასვენების მომენტებს... იგი თქვენს ძილში შემოიჭრება და თქვენს ოცნებებს დაამახინჯებს.

შიში – ეს არის ძალა, იგი სულიწმიდის ძალის, სიყვარულისა და კეთილგონიერების სულიერ საპირისპირო ძალას წარმოადგენს. შიში მოდის, რათა მოახდინოს თქვენი პარალიზება, სწორედ ისევე, როგორც ღვთის სული მოდის თქვენს გასათავისუფლებლად.

შიში, არა მხოლოდ ზრდის მრავალი პერსპექტივისაგან

შიშისა და სიყვარულის მეტოქეობა

გაგძარცვავთ, არამედ მას სურს თქვენი მომავლის პერსპექტივაც მოგპაროთ. ორივეს – სიყვარულსაც და შიშსაც გეგმა გააჩნია თქვენს ცხოვრებაზე, ერთს – სასიკეთოდ, ხოლო მეორეს – საზიანოდ.

სიყვარულის გზა

სიყვარული, პირიქით, უაღრესად გულუხვია. მას სურს, აღადგინოს: თქვენი ურთიერთობა, თქვენი ოცნებები და თქვენი იმედი. თითოეულ ჩვენგანს მიუწვდება ხელი ღვთის მიერ აღთქმულ ამ სიყვარულზე. მაგრამ შეცდომაა, წარმოვიდგინოთ, რომ სიყვარულის ახალი აღთქმები შიშის ძველ ქსოვილს მიეკერება. უფალს დიდი სურვილი აქვს, რომ ახალი განახლებულს შეუერთოს.

„არც ახალ ღვინოს ასხამენ ძველ ტიკებში, რათა ტიკები არ დასკდეს; ღვინოც დაიღვრება და ტიკებიც გაფუჭდება. ახალ ღვინოს ახალ ტიკებში ასხამენ და ორივე ინახება“.
(მათე 9:17)

თქვენს შიგნით არის რაღაც ახალი, რისი შეკავებაც სურს შიშს. ნუ მისცემთ მას ამის უფლებას. უშიშარი სიყვარული სრულიად ახალ პაკეტს მოითხოვს. ერთხელ გასინჯავთ რა, სიყვარულის ახალ ღვინოს, თქვენ სხვაგვარად დაინახავთ ყველაფერს. ის, რასაც ადრე რუტინულ საქმედ თვლიდით, დღეს მსახურების შესაძლებლობად მოგეჩვენებათ. თქვენ ნამდვილად დაინწყებთ გზების მოძებნას, თუ როგორ გახდეთ უფრო გულუხვი, ნაცვლად იმისა, რომ სიმდიდრის დაგროვებას ცდილობდეთ. სიყვარული შიშის მოცილებას ლამობს.

უშიშარი ქალი

გასულ წელს ჩემმა ახლო მეგობარმა დაბადების დღის ღია ბარათი გამომიგზავნა, რომელიც ისე ძალიან მომეწონა, რომ ჩემს სარკეზე მივამაგრე. მის წინა მხარეს გამოსახულია ახალგაზრდა გოგონა, რომელსაც ქსოვილის ნარჩენებისგან შეკერილი შარვალი აცვია, და წარწერა აქვს „ეს არ არის უბრალოდ ტანსაცმელი, ეს დამოკიდებულებაა“. სხვაგვარად რომ ვთქვათ, მნიშვნელობა არ აქვს, თუ რა გაცვია, მთავარია როგორ გაცვია ის. სიყვარულის ტარება გაბედულად ჯობია.

კონსპირაციის ბარეჟი

სიყვარული არის ის, რაზეც თქვენ შრომა გინევთ.

მე თქვენ ნამდვილ ჭეშმარიტებას გეტყვით: არაფერია უშიშარ ქალზე მიმზიდველი.

**მე თქვენ ნამდვილ
ჭეშმარიტებას**

გეტყვით:

არაფერია

**უშიშარ ქალზე
მიმზიდველი.**

საუბარია არა უდარდელ ქალზე, არამედ უშიშარზე. ღვთის უშიშარი ასულები მის დაპირებებს ატარებენ რწმენით. ადამიანის ბუნება მხოლოდ უყურებს საკუთარ თავს, ხოლო ჩვენ გვევალება, რომ საკუთარი თავი ღვთის სიტყვის სინათლეზე გამოვიკვლიოთ. მაგრამ ჩვენ კეთილგანწყობილი არ ვართ ჩვენი თავების მიმართ, როდესაც ვუყურებთ საკუთარ თავს.

შიში ჩვენი უუნარობის მიხედვით გვაფასებს; სიყვარული უშიშრად ტკბება

ღვთის უნარით.

შიში უკუაგდება, სიყვარული იზიდავს.

რას ნიშნავს, იყო მიმზიდველი?!

დამიჯერეთ, სინამდვილეში ეს უფრო მეტია, ვიდრე ჩანს. მანქანის ნამსხვრევები დიდ ყურადღებას იპყრობს. უფრო უკეთესად რომ გავიგოთ, მოდი ჩავუღრმავდეთ სიტყვას „მიმზიდველობა“, რაც ნიშნავს: „რაც მიახლოების სურვილს ბადებს“. იგი აგრეთვე ნიშნავს „მიზიდვას, ან შენკენ მიზიდვას ანდამატივით“. ის აგრეთვე ნიშნავს „ინტერესისა და გრძნობის აღძვრას“.

თქვენი ცხოვრება არის ანდამატი: ან წყევლის, ან კურთხევების. ამიტომ ჰკითხეთ საკუთარ თავს:

რისი გეშინიათ?

რა გამოწვევების წინაშე დგახართ?

ვის არ პატივით მანამ, სანამ ის არ შეიცვლება?

სად არის თქვენი სიყვარული უხვად გადმოღვრილი და სად მცირე დოზებით?

მოქსოვეთ ჩახლართული ბადე შიშის დეკლარაციებთან?

დადგა რევანშის ალების დრო. ამ პროცესის დაწყება ისეთივე იოლია, როგორც ზეცის დეკლარაციების ექო თქვენი ცხოვრების შეუდარებელი საოცრებების შესახებ. ამიტომ ამის დასაწყებად ტიმოთეს მიმართ ნათქვამი პავლეს სიტყვებისგან მე თქვენთვის ლოცვა შევქმენი.

„ჩემო საყვარელო ასულო, ვლოცულობ, რომ უხვად გადმოიღვაროს შენზე მადლი, წყალობა და მშვიდობა ჩვენი მამა ღმრთისა და ჩვენი უფლის ქრისტე იესოსგან!

შიშისა და სიყვარულის მეტოქეობა

ამ მიზეზით შეგახსენებ, გაალღვიო ღვთის ნიჭი, რომელიც ჩემი ხელდასხმით არის შენში; რადგან არ მოგვცა ჩვენ ღმერთმა სიმხდალის სული, არამედ ძალის, სიყვარულისა და თავშეკავების.

მაშ, ნუ შეგრცხვება ჩვენი უფლის მოწმობისა... არამედ სძლიე ყოველგვარ ბოროტს ღვთის ძალის გამოცხადებით. მან ჩვენ მკვდრეთით აღმდგარი სიცოცხლე მოგვცა და თავისკენ მიგვიზიდა თავისი ნმიდა მოწოდებით ჩვენს ცხოვრებაში. და, ეს არ მომხდარა ჩვენ მიერ ჩადენილი კეთილი საქმეების გამო, არამედ მისი ღვთაებრივი სიამოვნებისა და საოცარი მადლის ნყალობით, რამაც დაამტკიცა ჩვენი კავშირი ცხებულ იესოსთან, ჯერ კიდევ მაშინ, სანამ დრო დაიწყებოდა“. (2ტიმოთე 1:2, 6-9, ადაპტირებული)

მოავარეთ ეს. განამტკიცეთ ეს სიტყვები, როგორც ღვთის ნება თქვენს ცხოვრებაში. ილოცებთ ჩემთან ერთად?

ზეციერო მამა,

მე ვლებულობ შენი მადლის, სიყვარულისა და კეთილდღეობის გამოთავისუფლებას ჩემს ცხოვრებაში. მე ვაღვივებ იმ სულიერ ნიჭს, რომელიც მომეცა. ღმერთო, ვიცი, რომ შენ არ მოგიცია ჩემთვის შიშის სული, ამიტომ მე უარს ვამბობ შიშის რჩევის მოსმენაზე! მამაო, გმადლობ, რომ აღმიდგინე ყველაფერი, რაც ამ ქურდმა მომპარა!

შენ სულიწმიდა მომეცი მე, რომელიც იძლევა ძალას, ავტორიტეტს, სიყვარულსა და საღ აზრს, რომელიც სწორად განსჯის. დღეს, მე ვირჩევ სიყვარულს. მე არ მრცხვენია სახარების, მე უკან არ დავიხევ შიშით და შევიყვარებ უშიშრად.

სადისკუსიო კითხვები

1. რა გზით შეგიძლიათ, რომ უფრო უშიშრად გიყვარდეთ?
2. არის ისეთი პრობლემა თქვენს ქორწინებაში, რომელსაც თქვენ თქვენი მეუღლის პრობლემა დაარქვით და არა „ჩვენი“ პრობლემა?
3. არის ისეთი სფეროები თქვენს ცხოვრებაში, სადაც მოწყვლადობის უკმარისობა, სიყვარულის უქონლობით აიხსნება? რა ნაბიჯების გადადგმა შეგიძლიათ ამის შესაცვლელად?

კონსურენციის ბარეში

4. რომელია ცხოვრების ის სფეროები, სადაც შეცდომის დაშვებას ხსნიდით იმით, რომ თქვენ თვითონაც შეცდომა ხართ?
5. არის ისეთი ადგილი, სადაც წაიქეციტ, მაგრამ გეშინოდათ კვლავ ფეხზე წამოდგომის? გაუზიარეთ ეს თქვენს მეგობარს ან თქვენს საყვარელ ადამიანს.
6. ხაზი გაუსვით უშიშარ ქალსა და უდარდელ ქალს შორის არსებულ განსხვავებას.

8

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

„განსაცდელები გვაჩვენებენ ჩვენს რაობას; ისინი თხრიან ნიადაგს და საშუალებას გვაძლევენ დავინახოთ, თუ რისგან ვართ შექმნილი“.

ჩარლზ სპერჯენი

3 აპირებ ვივარაუდო, რომ თქვენ გსურთ, იყოს ღვთის სიღრმის მქონე ქალბატონი. თუ სიღრმის მიღწევა გსურთ, თხრა მოგიწევთ.

მე ვეთანხმები ჩარლზ სპერჯენს: განსაცდელები ნამდვილად გამოცხადებას ნარმოადგენენ. ყოველ შემთხვევაში, ჩემთვის ასეა. მათ ჩვენი მასწავლებლის ფუნქცია აკისრიათ, მაგრამ დღის ბოლოს, ჩვენი გადასაწყვეტია, თუ როგორი მოსწავლეები ვიქნებით. არის დღეები, როდესაც გაკვეთილს სამიანზე ვაბარებ, ეს სუსტი ნიშანია, თუმცა გამსვლელი. როდესაც ეს ხდება, მე, როგორც წესი, გადაბარებაზე მივდივარ. სიმართლე იმაში მდგომარეობს, რომ თუმცა სრულყოფილი ცხოვრებით არ ვცხოვრობ, მინდა რომ კარგი ცხოვრებით მაინც ვიცხოვრო. მე მაქვს უფლება ავირჩიო, განსაცდელები და გამოცდები ხელს შეუწყობენ ჩემს გარდაქმნას, თუ ისევ ისეთს დამტოვებენ, როგორიც ვიყავი.

ჩვენ ნაკლებად ვაკონტროლებთ იმას, თუ რა ხდება ჩვენს თავს, ან სხვები რას ამბობენ ჩვენს შესახებ, მაგრამ უსუსურნი არ ვართ, როდესაც საქმე ჩვენს ქმედებებს ეხება. ჩვენ გვაქვს არჩევანის გაკეთების უფლება, რაც ჩვენი პასუხის სრული კონტროლის საშუალებას გვაძლევს. და, იმ დროს, როდესაც სპერჯენის ციტირებას ვახდენთ, მოდი, წინ წავიდეთ და უფრო

კონსტანტინის ბარეჟი

ღრმად ჩავიხედოთ იმაში, რაც მან განსაცდელებზე ჩვენს პასუხად შემოგვთავაზა!

„მე ვისწავლე იმ ტალღის კოცნა, რომელმაც კლდეზე მიმაგდო“.

ეს არის არატრადიციული, მოულოდნელი პასუხი იმაზე, რასაც ვერ ვაცნობიერებთ. ახლახან, ჩემს შვილიშვილს, სოფიას ვუყურებდი, რომელიც ტალღებს ეთამაშებოდა. იგი ყოველი ტალღის თავით დახვედრის სასწაულოთ ტკბებოდა. მას არ ანუხებდა ის, თუ რამდენჯერ ნააქციეს იგი ტალღებმა წყალში... ეს ხომ თამაში იყო. იგი სიცილით დგებოდა ფეხზე, ინმენდდა თვალებს და შემდეგი ტალღის მისაღებად ემზადებოდა.

სპერჟენი ოკეანის ნაპირზე მდებარე კლდე კი არ გულისხმობდა, არამედ ქრისტეს, რომელიც არის კლდეს. ყოველი დღე – ეს არის ახალი შესაძლებლობა იმის განსასაზღვრად, თუ როგორ გამოვეხმაურებით ცხოვრებისეულ ტალღებს. თუ თავდაცვით პოზიციას დავიკავებთ, ამ შემთხვევაში, ნებისმიერი პრობლემა, რომელიც ცხადი გახდება, კვლავ პრობლემად დარჩება. თუ ჩვენ თავს დავიმდაბლებთ, ეს განსაცდელი საშუალებას მისცემს სულიწმიდას, გაზარდოს ჩვენი სიღრმე და შესაბამისად, ჩვენი ღვთისმოსაობის უნარიც. ცხოვრებისეული გამოწვევები გვიჩვენებს, *თუ რისგან ვართ შექმნილნი*, და არ ამცირებს იმას, *თუ ვინ ვართ ჩვენ*. ჩვენი იდენტურობა „ქრისტეშია“ გამყარებული, იმაზე დაფუძნებით, რაც მან გააკეთა, და არა იმაზე, რასაც ჩვენ ვაკეთებთ ან რაც გაგვიკეთებია. განსაცდელები გვაყენებენ ისეთ პოზიციაში, რომ უფრო და უფრო დავემსგავსოთ ქრისტეს და შესაბამისად, უდრეკნი გავხდეთ. ქრისტე არის ყველასთვის ცნობილი კლდე, რომელიც ყველაზე მაღლა დგას. ის არის ჩვენი არსი, კლდე, რომელზეც ყოველ ღამე ვისვენებთ და შემდეგ, ყოველ დღით მასთან ერთად ვიღვიძებთ. მხოლოდ იესოა ჩვენი კონსტანტა და ცენტრი.

ნიადაგის მომზადება

მოდი, ზღვიდან მყარ ნიადაგზე გადავინაცვლოთ! მე ვცხოვრობ ულამაზეს, ზოგჯერ მწვანე, მაგრამ უფრო ხშირად გვალვიან ლანდშაფტის მქონე კოლორადოში, ამიტომ, ჩემს ცხოვრებაზე ფიქრისას, ადვილად მახსენდება ნიადაგი. ჩვენი ნიადაგი მყარია, რამეთუ ეს ექსტრემალური პირობებით არის განპირობებული. მიუხედავად იმისა, რომ ჩემს ეზოში არსებული ნიადაგი უხეშია, ჩემი სურვილია, რომ ჩემი გული იყოს ნაზი.

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

როდესაც უაღრესად დამნუხრებული ვარ განანწყებით, მცირე იქნება იგი, თუ დიდი, ვერსად გაეზურბივარ შეგრძნებას, რომ ჩემი ნიადაგი დარღვეულ იქნა. ამოთხრილ მინაში, მე ვხედავ გამანადგურებელ მატლებს, რომლებიც კვლავ მინაში ჩაძვრომას ლამობენ. მე ვხედავ მინის ქვეშ მათი საქმიანობის ნიშნებს. აღვნიშნავ, რომ ვიდრე ეს ჩემთვის ცნობილი გახდებოდა, ისინი ღრღნიდნენ ჩემი ქორწინების ფესვებს და ამცირებდნენ ჩემი მეგობრობის ყვავილების ზრდის პროცესს. როდესაც ეს ხდება (და ეს უფრო ხშირად ხდება, ვიდრე მე ვისურვებდი), ჩემი საუბარი ჩემს ზეციერ მამასთან, დაახლოებით ასე უნდა ჟღერდეს:

„ოჰ, არა, ეს საშინელებაა! როგორ მოხდა ეს? ზეციერო მამავ, ხედავ ამას? გაიგონე, თუ რა ვთქვი ახლა, ან გავიფიქრე?“

იგი მპასუხობს: „ლიზა, ეს გამოცხადება იყო შენთვის, მაგრამ არა ჩემთვის. უკვე დიდი ხანია, რაც ეს მატლები შენს ნიადაგში არიან. კითხვა შემდეგში მდგომარეობს, გასურს კვლავ დაიტოვო ისინი შენს ნიადაგში და რისკის ქვეშ დააყენო შენი მომავალი მოსავალი?“

უფრო ახლო დაკვირვების შემდეგ შეუძლებელია, არ შევამჩნიო თესლი, რომელიც ჯერ არ გაღვივებულა. ეს ის თესლია, რომელსაც დრო სჭირდება. ეს ღვთის ის დაპირებებია, რომლებიც ჯერ არ განხორციელებულა ჩემს ცხოვრებასა და ოჯახში. მე კითხვა მეზადება, გაიზრდებიან თუ არა ისინი ოდესმე. ზეციერი მამა მოთმინებით მიხსნის:

„ეს ეპიდემია სწრაფად ვრცელდება. არჩევანი ყოველთვის თქვენზეა; თქვენ შეგიძლიათ, გაავრცელოთ თავის მართლების ჭუჭყი მათზე და კვლავ თვალი აარიდოთ მათ მოქმედებას. მაგრამ, ისინი დარჩებიან. თუ გასურთ ამ ჭირისგან განთავისუფლება, თქვენ უარი უნდა თქვათ მათზე სიტყვითა და საქმით და უფლება უნდა მომცეთ მოგაშოროთ ისინი“.

დავინახე რა ისინი დღის შუქზე, მე უარს ვამბობ და ვაღიარებ შურის, ეჭვისა და ადამიანთა წინაშე შიშის ჭუჭყიანი მატლების არსებობას ჩემს ცხოვრებაში.

კონსერვაციის ბარეჟი

„კარგია – და რაკი აქ ვართ, ხედავ იმ სარეველა ბალახებს? მოდი, ისინიც ამოვიკრავოთ! თუ ნიადაგი თავისუფალი იქნება, უფრო გაგიადვილდება – და მოდი, ჩემი სიტყვის თესლი დავთესოთ მათ ნაცვლად!“

ერთი წუთით მოიცადეთ!... ახლა ბრძოლა რეალურია. უხილავი მატლები ერთია, მაგრამ სულ სხვაა ყოველგვარი ხილული სიმწვანის მცირე რაოდენობის მოშორებაც კი ალექსის მოლოდინის პროცესში. ვჩერდები, და სულელურად ვფიქრობ, ცოტა ხნით ხომ არ დავტოვო რამდენიმე სარეველა. იქნებ მანამდე დამეტოვებინა, ვიდრე სხვა მცენარე არ გამოჩნდება? მათ გარეშე ხომ ჭუჭყიანი ცარიელი სივრცე ვიქნები. მე წინააღმდეგობას ვუნევ უფალს:

„მაგრამ, უფალო, ამ შემთხვევაში, ჩემი ნიადაგი შიშველი და უნაყოფო გამოჩნდება!“

„ლიზა, ნაყოფიერი გინდა იყო, თუ ნაყოფიერად გამოიყურებოდე?“

და ეს კითხვა, ამ თაობისთვის არის. განა ის, თუ როგორ გამოვიყურებით უფრო მნიშვნელოვანია იმაზე, თუ ვინ ვართ? მზადყოფნამ იმისთვის, რომ მხოლოდ გამოვიყურებოდეთ ნაყოფიერად, შესაძლოა ეჭვქვეშ დააყენოს ზრდის შემდგომი ეტაპები. ის, რაც საიდუმლოდ დაითესა, ერთ დღეს გამოააშკარავდება. მე ამოვიოხრე.

„კარგი, ამოძირკვე ისინი!“

„მზად არის“.

და აი, დავრჩი მე შიშველი ნიადაგით, მაგრამ შეურცხვენელი, რამეთუ მე ვიცი, რომ ახლა აღარაფერი შეუშლის ხელს მისი ალექსების აღსრულებას ჩემში. განსაცდელეები და მწუხარებები, ასუფთავებენ ნიადაგს და ამორებენ იმას, რაც ხელს უშლის მომავალ ზრდას. ეს ყველაფერი, ემსახურება ჩვენს დახვენას და მომავალი პოტენციალისთვის მომზადებას. არსებობს სხვა სიტყვებიც, რომელთა მეშვეობითაც ადვილად შესაძლებელია სიტყვა „განსაცდელეების“ ჩანაცვლება. ნუ მოგერიდებათ ჩანაცვლოთ იგი სიტყვებით: *მოსმენები, სირთულეები, შეფასება, ტკივილი და ტანჯვა, ექსპერიმენტები, გამოცდები, ან უბრალოდ ტესტები.*

ჩვენი ძალა და სისუსტეები ამ გამოცდილებების დისკომფორტშივლინდება. კოლექტიურად დანივიდუალურად

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

ეს განსაცდელები ხელს უწყობენ ჩვენი სულების მშრალი და უნაყოფო ადგილების განადგურებას, რათა ცხოვრების ახალი ეტაპისთვის მოგვამზადონ. ამ საფუძვლის გარეშე, ჩვენი ცხოვრება ვერ შეინოვს ღვთის სიტყვის დიდ ნაწილს. ჩვენი გულები დაემსგავსება უწყლოობის გამო გამხმარ ნიადაგს, რომელიც ვერ ღებულობს წყალს. თუ გამხმარი ნიადაგი არ მომზადდა, წვიმის წყლები გვერდს აუქცევენ მას და ჩვენ გვალვას განვიცდით სიუხვის შუაგულში.

განსაცდელები აგრეთვე გვასწავლიან, თუ ვინ არის ღმერთი. იყო დრო, როდესაც შეგეკამათებოდათ განსაცდელების მიზნობრიობასთან დაკავშირებით. მე გეტყობით, რომ თუ თქვენ სიტყვის თანახმად ცხოვრობდით, არაფერი ცუდი არ შეგემთხვეოდათ. ახალგაზრდა და სულელი ვიყავი და ისეთ დოქტრინას ვიყავი ჩაჭიდებული, რომელიც ვერ გაუძლებდა დროის გამოცდას. მეგონა, რომ ეს სწავლება ღრმა იყო, მაშინ როდესაც იგი მხოლოდ ზედაპირული ცხოვრებისთვის მამზადებდა.

ყველაფერი, რაც სიცოცხლესა და ღვთისმოსაობისთვის გვჭირდება, მართლაც ღვთის სიტყვაშია, მაგრამ სწორედ ცხოვრებისეული განსაცდელები გვაიძულებენ მუხლებზე დადგომას, რათა ამ ჭეშმარიტებამ ჩვენს ცხოვრებაშიც იმუშაოს. ამ პოზიციაზე ყოფნისას უფლის სიტყვა აღარ იკითხება, როგორც წინადადებები ცხოვრების საუკეთესო პრაქტიკისთვის, არამედ როგორც თავად სიცოცხლის სიტყვები.

ამოთხარე ჩემი ცხოვრება

ეს მოკლე და დამაბნეველი სეზონი იყო ჩემს ცხოვრებაში, ძირითადად იმის გამო, რომ მერჩივნა თავი მომეკატუნებინა და დამემარხა რალაც-რალაცები. ახალგაზრდა ვიყავი, ახალი მორწმუნე და ახალდაქორწინებული, და ჩემი ნიადაგის ამობრუნება ჯერ ახლა იწყებოდა. ჯერ მხოლოდ რამდენიმე ნაკანრი იყო გაკეთებული ზედაპირზე. მასსოვს, თუ როგორ შეიცვალა ყველაფერი. მე ღრმად ჩავერთე უფლის თავყვანისცემასა და ლოცვაში. უგუნურივით ვფიქრობდი, რომ რაკი ეკლესიის წინა რიგში ვიჯექი, ახლადგამომცხვარი პასტორის ცოლის რანგში, მხოლოდ რამდენიმე რამ იყო ჩემს ცხოვრებაში, რასაც გამოსწორება სჭირდებოდა. ამაში სრულიად დარწმუნებულმა ღმერთი მოვიპატიჟე, რათა მას ამოეთხარა ჩემი ცხოვრება. ოცდაოთხი საათიც არ იყო ჯერ გასული, რომ ძალიან ვინანე ჩემი სიტყვები.

კონსერვაციის ბარეჟი

*ძვირფასო ზეციერო მამავ,
ამოთხრა ვახსენე? შეიძლება უკან წავიღო ჩემი
სიტყვები? ეს სიცხარეში ვთქვი. მე მინდოდა მეთქვა
შეცვალე ჩემი ცხოვრების პეიზაჟი და მოაწყე იგი.*

მან არ მომცა უკან დახვევის ნება. ამოთხრა სულით ნათქვამი სიტყვა იყო. მრავალი ქრისტიანის მსგავსად მე ვცხოვრობდი ღრმა სევდითა და ზედაპირული ლოცვებით. თაყვანისცემის ამ სახიფათო მომენტამდე, როგორც წესი, ლოცვის შემდეგ სიცარიელეს ვგრძნობდი. სიტყვები, რომელთაც მე ვჩურჩულებდი, არ იყო ჩემი ცხოვრების კატალიზატორი, რამეთუ მე მოვალეობის მოხდის მიზნით ვლოცულობდი და არა ერთგულების შედეგად. ვლოცულობდი ისე, როგორც სხვები ლოცულობდნენ. დიახ, მოსმენილი მქონდა, რომ ლოცვა, ღმერთთან საუბარს წარმოადგენდა, მაგრამ თავს ვერაფერს ვუხერხებდი, რომ არ წარმომედგინა საკუთარი თავი ანგელოზებით სავსე, ღვთის სატახტო ოთახში, რომლებიც ისმენდნენ ჩემს ლოცვას და სისუსტის გამო სასაცილოდ მიაჩნდათ იგი.

ასეთი აზროვნების გამო არ ვიცოდი, თუ რა სიტყვებით მელოცა, რათა დამეცხრო ის სასონარკვეთილების ქარიშხალი, რომელიც ჩემს შიგნით ბობოქრობდა. არც ის ვიცოდი, თუ როგორ გავმკლავებოდი ჩემში რაღაც უფრო დიდის წყურვილს. მას შემდეგ ვისწავლე, რომ უფალი განსაცდელებს ჩემი ლოცვების გასაღრმავებლად გამოიყენებს. ვიდრე ღმერთს უფლებას მივცემდი, გაეთხარა ჩემი ცხოვრება, არ ვიცოდი, თუ როგორ მიმეცა მისთვის საშუალება, უფრო ღრმად ემოქმედა ჩემს შიგნით. ნებისმიერ სირთულეს ან განსაცდელს დაუყოვნებლივ ვდევნიდი ჩემგან იესოს სახელით! ნაცვლად იმისა, რომ ენერგიულად შემეგია განსაცდელისთვის, მე ჩემს ძველ ჩვევებს ვიყავი მიჯაჭვული. თუ ისინი მაინც მიტევდნენ, მე გავრბოდი. თუ გაქცევა არ მშველოდა, ვიმალებოდი იმ იმედით, რომ ყველაფერი თავის თავად მოგვარდებოდა.

ცხოვრებისეულმა სირთულეებმა შეშინებულ და გაბრაზებულ პიროვნებად მაქცია. მე მკაცრად ვეპყრობოდი სხვებს და უფრო მკაცრად საკუთარ თავს. საყვარელო, თუ შენც ასე იქცევი, მისმინე, ეს ცხოვრება მეტისმეტად რთულია იმისთვის, რომ მკაცრად მოეპყრათ საკუთარ თავს. რამდენიმე ათწლეულის მანძილზე აღმოვაჩინე, რომ სპერჯენი მართალი იყო. თვალსაზრისით, რომელიც დრომ შეარბილა, ვხედავ, რომ ღვთის სიტყვა გვეუბნება, თუ ვის ვეკუთვნით და ჩვენი პასუხი განსაცდელებისადმი საბოლოოდ გვიჩვენებს, თუ

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

რისგან შევდგებით. განსაცდელებს აქვთ ძალა გარდაგვსახონ იმ პიროვნებებიდან, ვინც ვართ, პიროვნებებად, როგორებიც გვსურს რომ გავხდეთ. მაგრამ ამ გზაზე სიარულის პროცესში, ჩვენ დავიჯერეთ სიცრუე, რომ ბრძოლაში ჩართვის გარეშეც შეგვიძლია ვიქცეთ გმირებად.

ღრმა ჭაბურღილები

მიყვარს, როდესაც პიროვნებას, რომელიც უნდა გავიცნო, ღრმა ჭაბურღილს ადარებენ. ეს ნიშნავს იმას, რომ მათ შიგნით ბევრად უფრო მეტია, ვიდრე ეს ზედაპირზე ჩანს. ღრმა ჭაბურღილები იდუმალები არიან და მათ მრავალი ამბავი აქვთ, რისი გაზიარებაც შეუძლიათ, მე კი მიყვარს ამბების მოსმენა. ესენი არიან ადამიანები, რომელთაც ისეთ ნივთიერებასთან ჰქონდათ შეხება, რომელმაც სხვა ჭაბურღილები დააბინძურა, მაგრამ ამათი წყალი ხელუხლებელი დარჩა. ღრმა ჭაბურღილები შადრევნებად იქცევიან, რამეთუ მათ სხვებისთვის მოაქვთ სიცოცხლე. ღრმა ჭაბურღილი ნიშნავს იმას, რომ მათ არეკვლის დიდი უნარი აქვთ. როდესაც ღრმა ჭაბურღილს ესაუბრები, დიდი ალბათობაა უფრო მეტი შეიტყო საკუთარი თავის შესახებ, ვიდრე მის შესახებ.

მე ვიცნობ რამდენიმე ქალს, რომლებიც ღრმა ჭები არიან. ეს ის ქალები გახლავთ, რომელთა გაცმობაც ყოველთვის უფრო ახლოს მინდება. როდესაც მათ გვერდით ვარ, გარკვეულწილად მორცხვად ვგრძნობ თავს, რამეთუ კვლავ უამრავი კითხვა მაქვს. როდესაც ღრმა ჭაბურღილის გვერდით ვიმყოფები, ლაპარაკის ნაცვლად, ვარჩევ მას მოვუსმინო. მოსასმენი ყოველთვის უფრო მეტია, ვიდრე სინამდვილეში ამბობენ. ჩემი სურვილია ვიყო ღრმა ჭაბურღილი, თუმცა, კვლავ ბევრი რჩება ისეთი სფერო ჩემს ცხოვრებაში, სადაც გუბეს უფრო ვგავარ.

ზოგჯერ ღრმა ჭაბურღილის გაცნობა, ჩემი მხრიდან საკუთარ გულზე შრომას მოითხოვს. მათ მაინცდამაინც არ აინტერესებთ, თუ რა ნიგნები დავწერე, ან რომელ კონფერენციებზე გამოვედი სიტყვით. მრავალი მათგანი ყოფილა იქ და გაუკეთებია ეს ყველაფერი. ისინი უფრო შორს მიდიან. მათ არ სურთ იმის მოსმენა, თუ როგორ ვიღვრები; მათ იმის ცოდნა სურთ, თუ რითი ვავსებ საკუთარ თავს. ისინი ჩემი ქმრის, შვილების, შვილიშვილებისა და ჩემი გულის შესახებ მეკითხებიან. მათ იციან, თუ როგორ მომიდგნენ ტაქტიკურად. ვიდრე გავაცნობიერებ, თუ რა ჩავიდინე, მე საკუთარი უსაფრთხოების ყველა საზღვარს ვარღვევ და ყველაფერს ვუყვები

კონსპირაციის ბარეჟი

მათ (ეს არის პრაქტიკა, რომელიც ჩემს მეუღლეს არ უყვარს).

მე არ ვუყვები მათ ყველაფერს ტკივილის საფრთხის გამო; მე ამას მათი კეთილი მოპყრობის გამო ვაკეთებ.

შევხვდი რა ამ ღრმა ჭაბურღილებს, მე რამდენიმე რამ აღმოვაჩინე. ღრმა ჭაბურღილად გახდომა ჯანსაღ დამოკიდებულებას მოითხოვს ცხოვრებისადმი. სიღრმის ყიდვა შეუძლებელია, საჭიროა მისი შექმნა. იგი მოდის მაშინ, როდესაც საკმარისად მამაცნი ვართ იმისთვის, რომ წრფელნი ვიყოთ. ამ თვალსაზრისით, სიღრმე კუნთივით არის, რომელიც მუდმივად გამოყენების შედეგად ვითარდება.

სურვილის ჭაბურღილები

ახლახან მე და ჯონს კასტინგის სააგენტო დაგვიკავშირდა. გართობის კონგლომერატი სატელევიზიო შოუს გაღრმავების პროცესში იმყოფებოდა, რათა უფრო მეტი სულიერი პერსპექტივა შეეტანათ მასში და ეჩვენებინათ დღევანდელ მსოფლიოში არსებული ღრმა პრობლემები. ამ საკითხთან დაკავშირებით ჩვენთვის არა ერთხელ მოუმართავთ. რეალიტი შოუს აგენტების მხრიდან რამდენიმე შემოთავაზების შემდეგ ვიცოდი, რომ არ მქონდა სურვილი მონაწილეობა მიმეღო ამ სპექტაკლში. ჩემი გუნდის წევრებს ვუთხარი, რომ არ ვფიქრობდი, რომ ეს მართებული იყო. მაგრამ ამ აგენტმა დაარწმუნა ჩემი გუნდის წევრები, რომ ამჯერად შოუ განსხვავებული იქნებოდა. შოუს პროდიუსერებს სჭირდებოდათ პიროვნება, რომელიც გაახსენებდა მათ აუდიტორიას იმ დღეებს, როდესაც ადამიანები ადგილობრივ ეკლესიებში მიდიოდნენ ცხოვრებისეულ გამოწვევებზე პასუხების მისაღებად. ჩვენ მათ უხალისოდ შევპირდით, რომ განვიხილავდით ამ იდეას.

ჯონი ერთ ქალაქში იმყოფებოდა, ხოლო მე სხვაში, მაგრამ ჩვენ სატელევიზიო კონფერენციას დავთანხმდით. მათ რამდენიმე კითხვა დაგვისვეს, რომლებზეც ჩვენ პირდაპირი და წრფელი პასუხი გავეცით. პირადად მე არ ველოდებოდი, რომ კიდევ დამირეკავდნენ, მაგრამ მათ დამირეკეს. თქვეს, რომ მოეწონათ ჩვენი ენერჯია და ინტერვიუს პროცესის შემდეგ დონეზე გადაყვანა სურდათ. იგი თავის თავში მოიცავდა ერთსაათიან ზარს Skype-ში. მათ კითხვების სია გამოგვიგზავნეს, რომელზეც პასუხის მიღების იმედი ჰქონდათ ინტერვიუს განმავლობაში. პირველი კითხვა დაახლოებით ასე უღერდა:

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

„ჩემს თექვსმეტი წლის გოგონას სექსი აქვს თავისზე უფროს ზრდასრულ და სექსუალურად უფრო გამოცდილ მეგობარ ბიჭთან. ის მისთვის პირველია. როგორც დედამ, უნდა ჩავუტარო თუ არა მას ორსულობის ტესტი, თუ უბრალოდ ვაკონტროლო, ღებულობს თუ არა იგი ჩასახვის სანინაალმდეგო აბებს? როგორ უნდა მოვიქცე?“

ჩემთვის ეს ელემენტარული იყო. გოგონა იყო არასრულწლოვანი, რომელიც თავისი მშობლების სახლში ცხოვრობდა. დარწმუნებული ვიყავი ჩემს პასუხში.

მე ავუხსენი მას, რომ ბიბლია ამბობს გავექცეთ სიძვას და არა ხელი შევუწყობთ მას. მე ოჯახს ვურჩიე დამსხდარიყვნენ და აეხსნათ ამ გოგონასთვის, თუ რატომ ველარ შეხვდებოდნენ იგი და მისი მეგობარი ერთმანეთს...

ვიდრე კონცეფციის ახსნას შევუდგებოდი, კასტინგის აგენტმა შემანყვეტინა და ამიხსნა, რომ ა) მათ არ სურდათ სექსის შეწყვეტა; და ბ) არ სურდათ ბიბლიიდან ციტატების მოსმენა. მათ უბრალოდ სულიერი მრჩეველი სჭირდებოდათ. შემდეგ მან ამიხსნა, რომ სააგენტოს კითხვები დაებადა და რომ ეს შეკითხვა მისგან იყო. ეს მისი და იყო, ვისაც სექსი ჰქონდა და დედამისს სურდა გაეგო, თუ როგორ მოქცეულიყო. ამ მომენტში ჩვენ მივხვდით, რომ ეს ინტერვიუ აღარ უნდა გაგრძელებულიყო.

სააგენტომ იცოდა, რომ ჩვენ ბიბლიის მასწავლებლები ვიყავით, მაგრამ არ სურდათ, რომ ჩვენ გვეთქვა მათთვის, თუ რას ამბობდა ბიბლია. მათ სურდათ შევხებოდით ღრმა და სულიერ საკითხებს, მაგრამ არა ბიბლიას. განა შესაძლებელია ასეთი რამ? განა არსებობს ჭეშმარიტი სიბრძნე ღვთის რჩევის გარეშე? ამაზე დავფიქრდი, ჩვენი დროის გურუს ციტირება რომ მომეხდინა, იქნებოდა თუ არა ეს მათთვის მისაღები? მათ ჩვენგან ზედაპირული პასუხების მოსმენა სურდათ, რომლებიც ღრმა გამოჩნდებოდა — სურვილის ჭა.

მათ კონფლიქტის თავიდან არიდება სურდათ. არ სურდათ, რომ ჩვენ შეურაცხყოფა მიგვეყენებინა ვინმესთვის იმის თქმით, რასაც ისინი აკეთებდნენ, შეიძლებოდა არასწორი ყოფილიყო. მათ სურდათ, რომ ჩვენ გვეკურთხებინა არასწორი და გვეთქვა, რომ მათი ბოროტება კარგი იყო. მათი აზროვნება ასეთი იყო „რაც არის, არის“. მათ არ სურდათ, რომ ჩვენ ქრისტიანულ რწმენაზე ღიად გვესაუბრა; მათ სურდათ, რომ ჩვენ ფარულად ვყოფილიყავით ქრისტიანები. მათთვის ეს შემდეგს ნიშნავდა: „ღმერთი დიდებულია, მაგრამ მოდი, ნუ ვილაპარაკებთ იესოსა და ბიბლიაზე!“

კონსურენციის ბარეში

სხვაგვარად რომ ვთქვათ, დარწმუნებული ვარ, რომ მათ მოეწონებოდათ რომ მეთქვა: „დიახ, იყავით მოსიყვარულე დედა და დაუყოვნებლივ ჩაუტარეთ თქვენს გოგონას ტესტი სქესობრივი გზით გადამდებ დაავადებებზე. მაგრამ, რაკი მაინც მანდ იქნებით, აიყვანეთ იგი შობადობის გრძელვადიან კონტროლზე, რათა დაიცვათ იგი დაორსულებისგან. შემდეგ ჯერზე, როდესაც ნახავთ მის მეგობარ მამაკაცს, უთხარით მას, თუ როგორ აფასებთ თქვენს ქალიშვილს. უთხარით მას, რომ თქვენ პატივს სცემთ იმ ფაქტს, რომ ის თქვენს ქალიშვილზე უფროსია და სექსში უფრო გამოცდილია. ჰკითხეთ მას, ხომ არ გამოიჩინებს თავაზიანობას და მიიღებს პრეზერვატივების შეფუთვას, როგორც საჩუქარს ოჯახისაგან. ამგვარად, თქვენ ყველაფერს გააკეთებთ იმისთვის, რომ დარწმუნდეთ, რომ იგი არ გადასდებს სქესობრივი გზით გადამდებ რომელიმე დაავადებას თქვენს ქალიშვილს.

ხედავთ, რამდენად სასაცილოა ეს? მაგრამ მიეხვდი. იმ პროდუსერებს არ სურდათ ბიბლიური ჭეშმარიტების მოსმენა; მათ უნდოდათ სურვილის ჭაბურღილი. ფაქტობრივად, ისინი გვეუბნებოდნენ შემდეგს: „ჩვენ კაპიკებს გადმოგიგდებთ, თქვენ კი ამის სანაცვლოდ სურვილებს შეუსრულებთ ადამიანებს. აკურთხეთ მათი ცოდვა და კარგად აგრძნობინეთ თავი“.

ვშიშობ, ძალიან ბევრი ქრისტიანი დათანხმდა იმას, რომ კარგად იგრძნოს თავი, ნაცვლად იმისა, რომ მოისმინონ ის სიტყვა, რომელიც ღრმა ჭაბურღილის განვითარებისთვის არის საჭირო. ძალიან ბევრი ქალია, რომელთაც ღრმა წყურვილი აქვთ, მაგრამ ზედაპირული ცხოვრებით ცხოვრობენ. მათ იციან, რომ ის ქვეყნიური რჩევა, რომელსაც ისინი მისდევენ, სხვა არაფერია, თუ არა მათი საკუთარი ხმის ექო, მაგრამ ისინი თავებს იტყუებენ, რომ მხოლოდ ეს არის, რაც არის... ამიტომ ისინი ცარიელი სურვილებით კმაყოფილდებიან. როდესაც ისინი საკუთარ ცხოვრებაზე ფიქრობენ...

- მათ სურთ, არასდროს ეთქვათ ეს;
- მათ სურთ, არ გაეკეთებინათ ეს;
- მათ სურთ, ცოლად არ გაჰყოლოდნენ ამა თუ იმ პიროვნებას;
- მათ სურთ, ცოლად გაჰყოლოდნენ ამა თუ იმ პიროვნებას;
- მათ სურთ, ევლოთ სკოლაში;
- მათ სურთ, უფრო მეტი მეგობარი ჰყოლოდათ;
- მათ სურთ, ჰგავდნენ ამა თუ იმ პიროვნებას;
- მათ სურთ, არ ეყიდათ ეს;
- მათ სურთ, ეყიდათ ის;
- მათ სურთ, მეტი ელოცათ;

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

მათ სურთ, უფრო მეტი ეკითხათ ბიბლია;
მათ სურთ, უფრო დისციპლინირებულნი ყოფილიყვნენ;
მათ სურთ, უფრო მომთმენნი ყოფილიყვნენ.

მხოლოდ სურვილი რომ იყოს საკმარისი, თითოეული ჩვენგანი შესანიშნავი, ლამაზი, ძლიერი და მამაცი იქნებოდა. უოლტ დისნეიმ თქვა: „ოცნება, ეს არის სურვილი, რომელზეც თქვენი გული ფიქრობს ღრმა ძილის დროს“. მჯერა, რომ ეს სიმართლეა, მაგრამ ოცნებაც და სურვილიც, რეალობად იქცევა მაშინ, როდესაც ფხიზლობთ. სურვილი ამოდრავებს ოცნებას და ჩვენ ვამოდრავებთ მოქმედებას. არ არის საკმარისი ვისურვოთ, რომ ყველაფერი კარგად იყოს... თქვენ უნდა აკეთოთ ყველაფერი კარგად. სწორედ აქ ვითარდება სიღრმე.

სიცრუის საფრთხე

„თავს ნურავინ მოიტყუებს. თუ ვინმეს თავისი თავი ბრძენი ჰგონია ამ საუკუნეში, დაე გაუგუნურდეს, რომ ბრძენი გახდეს. ვინაიდან ამ ნუთისოფლის სიბრძნე უგუნურებაა ღვთის წინაშე, როგორც სწერია: მათ ცბიერებაში შეიპყრობს ბრძენთ. და კიდევ: „იცის უფალმა ბრძენთა ზრახვანი, რომ ამაოა ისინი“. (1კორინთელთა 3:18-20)

ვიცი, რომ აქ ნათქვამია: თავს ნურავინ მოიტყუებს, მაგრამ ჩვენ ყველამ ვიცით, რომ ქალს ადვილად შეუძლია თავის მოტყუება. მაგრამ რატომ უნდა შეიყაროს თვალებში ნაცარი ვინმემ, ქალი იქნება ეს თუ კაცი, და მოატყუოს საკუთარი თავი? პასუხი მდგომარეობს იმაში, რომ არავის არ სურს იყოს მოტყუებული. როგორც ჩემი მეუღლე ამბობს ხშირად, *ტყუილის პრობლემა მდგომარეობს იმაში, რომ ის ატყუებს.*

ტყუილი იწვევს იმას, რომ საგნები, ადამიანები, გარემოებები და რჩევები ჩანდნენ ისეთები, როგორებიც სინამდვილეში არ არიან. ტყუილმა შესაძლოა ისე წარმოაჩინოს ღვთისადმი მორჩილება, როგორც კანონიერი მონობა. ტყუილმა შესაძლოა, შენი სულის მტერი შენს მეგობრად წარმოაჩინოს. ტყუილი შესაძლოა, ისე შორს წავიდეს, რომ ბოროტება სიკეთედ წარმოაჩინოს და სიკეთე კი ბოროტებად. სიცრუის ძალა მდგომარეობს იმაში, რომ იგი ამღვრევს წყალს, სანამ ყველაფერი ისეთი ბუნდოვანი არ გახდება, რომ თქვენ გაგიჭირდებათ, რათა გაარჩიოთ, თუ რა ირწმუნოთ. ღმერთმა იცოდა, რომ ჩვენ ამ პოზიციაზე აღმოვჩნდებოდით,

კონსპირაციის ბარეჟი

ამიტომ მოგვცა სტანდარტი, რომელიც არ შეიცვლებოდა არც დროთა განმავლობაში და არც ადამიანური კულტურისა და ხასიათის ზემოქმედებით. ჩვენი სტანდარტია ღვთის სიტყვა და ღვთისმოსაფნი არიან ამ სტანდარტის მატარებელი.

არჩევანი ჩვენზეა: ამქვეყნიურ სიბრძნეს ავირჩევთ, თუ სამუდამო სიბრძნეს? როდესაც ქმნილება საკუთარ თავს შემოქმედზე ჭკვიანად მიიჩნევს, იგი ამით საკუთარ თავს ატყუებს. მხოლოდ ღვთის სიტყვას გააჩნია ძალა, მოგვცეს გარჩევის უნარი მაშინ, როდესაც გარემოებებმა წყალი აამღვრიეს. ნმიდა წერილის რჩევის გარეშე თქვენ შეცდომით მიიჩნევთ უგუნურებას სიბრძნედ.

როდესაც ეს ხდება, თქვენ ცრუ რწმენის საფრთხე გელით. გახსოვდეთ, გველის სიბრძნე ოსტატურად და მოხერხებულად არის შეფუთული! ოსტატურობა არწმუნებს თავის მიმდევრებს აქცენტის ერთი ასპექტზე გადატანით, მაშინ როდესაც, სინამდვილეში, სულ სხვა რაღაცის მიღწევას ცდილობს. გველი ადამთან და ევასთან მოკავშირის სახით მივიდა და თითქოსდა შიდა ინფორმაცია გადასცა მათ. მოიკატუნა რა თავი გულახდილ, მზრუნველ მეგობრად, მან მიანიშნა მათ, რომ თუ ადამი და ევა კეთილისა და ბოროტის შეცნობას ისწავლიან, უფრო დაემსგავსებიან ღმერთს.

**ამქვეყნიურ
სიბრძნეს
ავირჩევთ,
თუ სამუდამო
სიბრძნეს?**

იგი დაპირდა მათ, რომ ისინი უზენაესის ნების მორჩილების გარეშე შეძლებდნენ, მიეღწიათ ამ დონისთვის. ადამსა და ევას არ სურდათ, მოტყუებული ყოფილიყვნენ; მათ უნდოდათ ის, რასაც გველი შეჰპირდა. მათ არჩიეს, დაეჯერებინათ ის, რომ ღმერთმა იცრუა, ნაცვლად იმისა, რომ ელიარებინათ, რომ ის, რაც გველმა თქვა, ჭეშმარიტებას არ შეესაბამებოდა. გველი დაჰპირდა მათ, რომ ისინი ღმერთებივით გახდებოდნენ, სინამდვილეში კი ისინი უღმერთოები

უფრო გახდნენ. ნმიდა წერილი გვაფრთხილებს:

„ღმერთია ჭეშმარიტი და ყოველი ადამიანი – ცრუ“.
(რომაელთა 3:4)

ტყუილიდან გამოსავალს მონანიება წარმოადგენს; ეს მაშინ ხდება, როდესაც ჩვენ უგუნურებად მივიჩნევთ საკუთარ სიბრძნეს და ქედს ვიხრით უკუნისამდე ბრძენის წინაშე. მონანიებას ადგილი აქვს მაშინ, როდესაც ზურგს ვაქცევთ სიცრუეს, რათა ჭეშმარიტებას ჩავეჭიდოთ.

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

სატანის ოსტატური დაპირებები დღესაც ისმის მთელს ქვეყნიერებაზე. მრავალი წლის წინ გველის წინადადებები ბევრად უფრო კეთილი, რბილი და ყოვლისმომცველი ჩანდა, ვიდრე ღვთის მცნება. ამ ყველაფრის შემდეგ თქვენთვის რომელი ჟღერს უფრო უკეთესად? ჭამთ და მოკვდებით, თუ ჭამთ და სიბრძნეს შეიძენთ? გველი ჩვენს ადამიანურ ამპარტავენებასა და უგუნურებას ჩვენს წინააღმდეგვე იყენებს. ვის არ უნდა დაიჯეროს, რომ ჩვენ უფრო ბრძენები ვართ, ვიდრე სინამდვილეში ვართ? ამიტომ იგი მლიქვნელობს. ჭეშმარიტება კი ისაა, რომ ქრისტეს გარეშე, არ არსებობს ჭეშმარიტი სიბრძნე. ყველაფერი, რასაც შეგვიძლია დავეყრდნოთ, ეს არის ჩვენი მიწიერი, დროებითი პერსპექტივის შეზღუდული განჭვრეტა.

„ხოლო სული გარკვევით ამბობს, რომ უკანასკნელ დღეებში ზოგიერთები განდგებიან რწმენისგან, დაუჯერებენ მაცდურ სულებს და ეშმაკთა მოძღვრებებს“. (1ტიმოთე 4:1)

სიცრუის სული ყოველთვის გეტყვით, რომ არსებობს სხვა ნათელიც უფლის სიტყვის გარდა. იგი ასევე გეტყვით, რომ ჩვენ ახლა ახალ ერაში ვიმყოფებით, და რომ ღმერთი აღარ გულისხმობს იმას, რაც მან ოდესღაც თქვა. ეს სულები გველის სიტყვებს იმეორებენ: ნუ მოუსმენთ ღმერთს; თქვენ იყავით საკუთარი თავის ღმერთები! მრავალ ადამიანს მხედველობიდან რჩება ეს, რამეთუ ისინი ფიქრობენ, რომ ტყუილი იზოლირებულია აშკარა ჯადოქრობისგან და სატანის თაყვანისცემისგან. თუმცა, უფრო ხშირად სიცრუის სულები და დემონები – ორივენი ერთ რამეზე მიაწინებენ მაშინ, როდესაც სულ სხვა რამ აქვთ ჩაფიქრებული. თუ თქვენ ქრისტიანი ხართ, ისინი ვერ მიიღებენ თქვენს სულს, ამიტომ ყველანაირ ღონეს იხმარენ, რომ ხელიდან გამოგაცალონ თქვენი ძალაუფლება და დააბინძურონ თქვენი ჭაბურღილი. ძალიან ბევრი რამ, რაც უღვთოობას წარმოადგენს ქვეყნიერებაზე, ძალიან გავრცელდა ჩვენს დროში. ჩვენ მკაცრად ვართ გაფრთხილებულნი:

„ოღონდ უღვთო და დედაბრულ ზღაპრებს მოერიდე და ღვთისმოსაობაში გაიწაფე; ვინაიდან ხორციელი წვრთნა ნაკლებად სასარგებლოა, ღვთისმოსაობა კი ყველაფერში გამოსადეგია, რადგან სიცოცხლეს აღგვითქვამს ანმყოშიც და მომავალშიც“. (1ტიმოთე 4:7-8)

კონსურენციის ბარეჟი

ნუ დაუშვებთ შეცდომას იმის წარმოდგენით, რომ ეს დედაბრული ზღაპრები ბავშვური და უვნებელია, რადგან აღწერილია როგორც უადგილო და სულელური. ეს ასე არ არის. ეს არ არის ზღაპრები ან იგავები, რომლებიც ფანტაზიაშია ჩაქსოვილი, რათა ქვემარტება გვასწავლონ მათი მეშვეობით; ესენი გახლავთ დემონების დოქტრინები, რომლებიც გამოგზავნილნი არიან რათა მოკლან, მოიპარონ და გაგვანადგურონ.

არ არსებობს ქვემარტი სიბრძნე ღვთის რჩევის გარეშე.

იესო არასოდეს არ ჩერდება იქ, თუ *რისი მოსმენა გვსურს ჩვენ*, იგი უფრო შორს მიდის და გვეუბნება იმას, *რისი მოსმენაც გვჭირდება*.

წყლის ამოღება ჩვენი ჭიდან

თითოეული ჩვენგანის შიგნით ნამდვილი ჭაა. ეს არის ჩვენი სული, ადგილი, საიდანაც უნდა ამოვხაპოთ წყალი. იერემია მათ ჭებს უწოდებს:

„რადგან ორი ბოროტება ჩაიდინა ჩემმა ხალხმა: მე, ცოცხალი წყლების წყარო, მიმატოვეს და ამოკვეთეს თავიანთთვის ჭები, დანგრეული ჭები, წყალს რომ ვერ იკავენბენ“. (იერემია 2:13)

ჩვენი სული, ჭაბურღილები, შეიძლება მერყეობდეს მცირეწლიან ჭიდან ძალიან ღრმა ჭამდე; წყლის დონემ შეიძლება აინიოს ან დაიკლოს ჩვენი უნარის მიხედვით. მნიშვნელობა არ აქვს, თუ რამდენად ღრმაა ჭა,... თუ იგი დანგრეულია, ვერ დაიკავენს წყალს. დროთა განმავლობაში, ჭა შეიძლება გაღრმავებულ და გამაგრებულ იქნეს. ჭის მსგავსად, ჩვენი სულიც ჭურჭელს ან კონტეინერს წარმოადგენს. მასში ჩვენ ჩვენს ყველაზე ძლიერ სურვილებსა და შიშებს ვინახავთ.

ზოგჯერ ჩემი სულის ჭის წყალი უძრავად დგას. სხვა დროს მე ვგრძნობ, თუ როგორ მოედინება იგი, თუმცა წყალი ყოველთვის იქ არის, მიუხედავად იმისა, ჭა ცარიელია, ნახევრად სავსეა, თუ გადმოედინება. უძველეს დროში მტერი აბინძურებდა ჭებს, რამეთუ ისინი აცნობიერებდნენ, რომ წყალი სიცოცხლის წყაროს წარმოადგენდა. ცხოვრების უხემ მონაკვეთებსაც შეუძლიათ ამის გაკეთება.

როდესაც ვგრძნობთ, რომ ჩვენი ჭა გადავსებულია, შეგვიძლია, გავხსნათ იგი და ხმის ამოღების საშუალება მივცეთ ჩვენს ღრმა მწუხარებასა და სურვილებს. როდესაც

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

თავს ვგრძნობ მოღუშულად, გაბინძურებულად და შესაძლოა, გაბოროტებულადაც კი, ზოგჯერ მხოლოდ და მხოლოდ საგალობელია საჭირო ჩემი ჭის გადახდისა და სულის დარწყულებისთვის. სიცილი, ოჯახთან და ღვთისმოსავ მეგობრებთან გატარებული დრო აავსებს ჭას. წმიდა წერილის კითხვა, დღიურის წარმოება და ლოცვა ისევე მარწყულებს, როგორც წყლის დაღვევა ცივი ნაკადულიდან ცხელ დღეს.

წარსულის მქონე ქალები

ჩვენ ყველას გვაქვს წარსული. ზოგიერთი ჩვენგანის წარსული სკანდალურად მრავალფეროვანია, ვიდრე სხვების. ზოგიერთ ჩვენგანს კარგი წარსული აქვს, ზოგიერთს კი – საშინელი. სინამდვილეში მთავარი არ არის ის, სასტიკი იყო თქვენი წარსული თქვენს მიმართ, თუ კეთილი; უდიდესი საფრთხე იმალება მცდელობაში, იცხოვრო წარსულით. ჩვენ არ ვიყავით შექმნილნი იმისთვის, რომ დიდების ან სირცხვილის ჩრდილში გვეცხოვრა. ღმერთმა შეგვქმნა იმისთვის, რომ ანმყოს შუქზე ვიცხოვროთ, და თან მომავლის შუქს შევყურებდეთ, რომელიც უფრო და უფრო კაშკაშა ხდება. ეს არის წმიდანთა გზა.

მსმენია, რომ ადამიანურ ბუნებას აქვს ტენდენცია უკან იყუროს და წარსულზე ილაპარაკოს, მაშინ როდესაც ღმერთი წინ იყურება და ჩვენს მომავალს აცხადებს. კარგია ადამიანთა ისტორიების მოსმენა, მაგრამ წინსვლისთვის უფრო მნიშვნელოვანი ის არის, რომ ჩვენ ვიცოდეთ მათი ოცნებები.

რაკი ვმოგზაურობ და სიტყვით გამოვდივარ, წილად მხვდა პრივილეგია ათასობით ქალისთვის მეთქვა იმედის სიტყვები. ნეტავ განახათ, თუ როგორ გაანათა გაგების შუქმა მათი სახეები, როდესაც გაბედულად განვაცხადე:

„თქვენს ცხოვრებაზე განხორციელებული შემოტევებს საქმე აქვთ უფრო იმ პიროვნებასთან, რომელიც თქვენ მომავალში გახდებით და არა იმასთან, რომელიც წარსულში იყავით“.

უეცრად ისინი ხვდებიან, რომ მათი ამბავი ჯერ არ დასრულებულა. ისინი აცნობიერებენ, რომ მათ ცხოვრებაში სტრატეგიული ბრძოლა მიმდინარეობს და რომ მტერი მიზანმიმართულად და მეთოდურად ებრძვის მათ. იმ მომენტში ისინი აცნობიერებენ იმას, რაც მსურს, რომ თქვენც იცოდეთ. ეს არ არის კავშირში თქვენს წარსულთან. არამედ ეს

ყოველთვის თქვენს მომავალს ეხება. დიახ, ჩვენს არჩევანს შედეგები მოსდევს. ეს გასაგებია. მაგრამ, მიუხედავად იმისა, თუ რა ჩაიდინეთ თქვენ, ღმერთი უკვე თქვენს წინ წავიდა და გზა გაიყვანა იქ, სადაც თითქოსდა არანაირი გზა არ ჩანდა.

თქვენ უკან იხედებით და წარმოიდგენთ, რომ თქვენმა მოქმედებამ დაკეტა ის ერთადერთი კარი, რომელიც გქონდათ. იცით? ეს ტყუილია. დიახ, კარი დაკეტილია, მაგრამ თუ შემობრუნდებით, დაინახავთ, რომ სხვა კარი გელოდებათ. შესაძლოა, იგი სხვანაირად გამოიყურებოდეს და უფრო რთულიც იყოს, მაგრამ თუ ღმერთთან ითანამშრომლებთ, იგი ყოველთვის მიგიყვანთ იქ, სადაც საჭიროა თქვენი ყოფნა. ღმერთი ყოველთვის მოგცემთ საჭირო ინსტრუმენტებს ღრმა და გამაგრებული ჭის შესაქმნელად, რათა ამ ჭიდან სვათ წყალი.

პრობლემა მდგომარეობს იმაში, რომ მრავალი ჩვენგანი ზის გაბზარულ და თითქმის უწყლო სურვილის ჭასთან და ტირის. ჩვენ ვამბობთ: „ნეტავ, არ გამეკეთებინა ეს! მე ყველაფერი გავაფუჭე!“

შეუძლებელია! შენ, ჩემო ლამაზო მეგობარო, ასეთი ძლიერი არ ხარ. თუ შენ წარსულის მქონე ქალი ხარ, ეს იმას არ ნიშნავს, რომ მომავალი არ გექნება. იყო წარსულის მქონე ქალი, არ გულისხმობს იმას, რომ ადამიანებს აქვთ უფლება შენი მომავალი აკონტროლონ. შენი მომავალი ღვთის ხელშია, ის აკონტროლებს მას. ნეტარი ავგუსტინე კარგ რჩევას გვაძლევს იმასთან დაკავშირებით, თუ როგორ დავიწყოთ ჩვენი ჭების გაღრმავება:

„მაღლა ასვლა გსურთ? დაბლა ჩასვლით დაიწყეთ. გეგმავთ კოშკის აგებას, რომელიც ღრუბლებს განგმირავს? ჯერ საფუძველი ჩაუყარეთ თავმდაბლობას“.

იესოს სწყურია, შეგვხვდეს ჩვენ ჩვენს ყველაზე დაბალ დონეზე და არა ერთხელ, არამედ მრავალჯერ. ძალიან ხშირად ჩვენ ვგრძნობთ საჭიროებას შევხვდეთ მას გადარჩენის საწყის მომენტში, მხოლოდ იმისთვის, რომ ვიფიქროთ, რომ მან მიგვატოვა, რათა აქედან ჩვენი განვავრძოთ სვლა. არაფერია ამაზე უფრო შორს მყოფი სიმართლესთან. ჩვენ ვხვდებით მას პირველად, როგორც ხსნის უფალს, და შემდეგ კვლავ და კვლავ ვხვდებით თავმდაბლობით, როგორც მას, ვინც აღადგენს ჩვენს სულებს და შეაკეთებს ჩვენი გულების გაბზარულ ჭებს.

დაბალ წყლებში დახრჩობა

როდესაც წერთნებს გავდიოდი, რათა მაშველი გავმხდარიყავი, გავიგე, რომ ყოველ წელს, მრავალი ადამიანი იხრჩობა წყლის თითქოსდა უსაფრთხო სიღრმეზე. სამ ყველაზე მაღალი რისკის ჯგუფში შედიან: ძალიან ახალგაზრდები (ხუთი წელი და ქვემოთ), ახალგაზრდა და წინდაუხედავი მამრობითი სქესის წარმომადგენლები (ოცი წლიდან ოცდახუთ წლამდე), და ხანდაზმულები (სამოც წელზე ზემოთ). საინტერესოა, რომ წყალში დამხრჩვალ მსხვერპლთა დაახლოებით ნახევარი უსაფრთხო ღონის მქონე (6 ფუტი სიმაღლის) წყალში იხრჩობა. მათ პანიკა იპყრობს და ვერ აცნობიერებენ, თუ როგორ გამოიყენონ მათ ირგვლივ არსებული გარემო. სწორედ ამის გამოა, რომ ადამიანთა დიდი პროცენტი სამი, ან უფრო დაბალი ფუტის სიმაღლის წყალში იხრჩობა. ამ დროს მათ აზროვნების უნარი რომ ჰქონდეთ, მიხვდებოდნენ, რომ შეუძლიათ ფეხზე წამოდგნენ და იდგნენ, ვიდრე ვინმე მათ დახმარებას შეძლებს ან დასხდნენ წყალში, ან სულაც დადგნენ ფეხზე და უსაფრთხო ადგილზე გამოვიდნენ ფეხით. ყოველთვის სიღრმე არ არის მკვლელი; უბედური შემთხვევა ხდება დაბალ წყლებში პანიკის დროს. წინდაუხედავი ახალგაზრდები სათანადოდ არ აფასებენ წყალს და საკუთარი თავი დაუმარცხებელი ჰგონიან.

ამიტომ მოდი, ნუ მივეკუთვნებით დაბალ წყალში დამხრჩვალ ქალთა შთამომავლობას! მოდი, მივცეთ საშუალება სულიწმიდას, ღრმად ამოთხაროს!

ცოცხალი ჭა

როდესაც დასრულდება ეს მინიერი სიცოცხლე, ჩვენ ყველას გვინდა მოვისმინოთ „კარგი“. სიტყვა „კარგი“ აღწერს იმას, თუ როგორ გავაკეთეთ ის, რისთვისაც ვიყავით მოწოდებული. არ არსებობს ისეთი რამ, რაც სრულყოფილად იქნებოდა გაკეთებული ადამიანის ცხოვრების ან სიყვარულის სქემაში. არიან მხოლოდ არასრულყოფილი ადამიანები, რომლებიც კარგად აკეთებენ ამას. ეს სიტყვა „კარგი“ საჩუქარია თითოეული ჩვენგანისთვის. ეს არის სიტყვა, რომელიც ნიშნავს ჯანსაღს და გონივრულს. იგი აღწერს ადამიანებს, ვინც მარცხს განიცდის და ეცემა, მაგრამ ყოველთვის ფეხზე დგება. ჩვენ ყოველთვის ფეხზე უნდა ავდგეთ დაცემის შემდეგ.

ასეთი პოზიცია უნდა დავიკავოთ, თუ გვსურს განვავითაროთ ის სიღრმე, რომელიც დაგვიცავს. მოისმინეთ, თუ როგორ თარგმნის Passion-ის თარგმანი იგავების 24:16-ს:

კონსპირაციის ბარეჟი

„რამეთუ ღვთის მოყვარულები შესაძლოა, წინააღმდეგობას წააწყდნენ და შვიდჯერ დაეცნენ, მაგრამ ისინი არ შეწყვეტენ კვლავ და კვლავ წამოდგომას“.

წინააღმდეგობა ცხოვრების უნივერსიტეტს წარმოადგენს. თითოეული კლასის სწავლება, შესაძლოა შეფასდეს იმით, თუ თქვენ რად გიჯდებათ, *კიდევ ერთხელ* წამოდგეთ ფეხზე. წამოდგომა, სარკეში ჩახედვა და იმის აღიარება, რომ შეგეშალათ, შესაძლოა რთული იყოს, და ძვირადღაც კი დაგიჯდეთ. მაგრამ უმართლოთათვის წაბორძიკება შესაძლოა, ფატალური აღმოჩნდეს.

„მაგრამ უმართლონი მხოლოდ ერთი უბედურებით იქნებიან დაცემულნი და ვერასოდეს წამოდგებიან ფეხზე“.

მასხოვს, როგორ ვაკვირდებოდი ორი შესანიშნავი და ნიჭიერი ლიდერის ცხოვრებას, რომლებიც ერთნაირად წაბორძიკდნენ და დაეცნენ, მაგრამ რომელთაც სხვადასხვაგვარი რეაქცია ჰქონდათ აღდგენის პროცესზე.

ერთი პასტორი დაემორჩილა იმ გეგმას, რომელიც მისი გუნდის წევრებმა და აღდგენის გუნდმა წარუდგინეს მას. ეს გეგმა ბევრს მოითხოვდა ლიდერისგან, მისი მეუღლისგან და ოჯახისგან. მათ მიატოვეს ქალაქი, სადაც მეგობრების გარემოცვაში ცხოვრობდნენ ამდენი ხნის მანძილზე, დატოვეს მათ მიერ დაფუძნებული ეკლესია. ისინი ახალ ეკლესიას შეუერთდნენ, რომელიც მათ განკურნების პროცესში დაეხმარებოდა. მათ ყველაფერი მიატოვეს, რაც მათთვის ნაცნობი იყო, რამეთუ სჯეროდათ, რომ ასეთი მიდგომა ყველასთვის საუკეთესო გზა იქნებოდა განკურნების მისაღებად.

დარწმუნებული ვარ, რომ დრო და დრო, ისინი იფიქრებენ, რომ მათ მეტისმეტად დიდი მსხვერპლის გაღება მოსთხოვეს და რომ უსამართლოდ მოექცნენ. ვიცი, რომ ისინი გულნატკენებაც იქნებოდნენ იმ ადამიანების მხრიდან ზიზლის გამოხატვით, რომელთაც მეგობრებად მიიჩნევდნენ. სადაც ადამიანები არიან ჩართულები, იქ ყოველთვის აქვს ადგილი შეცდომას. მაგრამ მათ თავიანთი გულები წყენისაგან დაიცვეს და არჩიეს ყოველი დღე კარგის მოლოდინში გაეტარებინათ და წარსული არ ეგლოვათ.

ჯონმა ამ ლიდერთან ერთად ისაძლია მისი მშვიდი სეზონის დროს, როდესაც იგი ისვენებდა, კვლაც მსახურებას იწყებდა, სწავლობდა და განკურნების პროცესს გადიოდა. დრო გავიდა;

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

ისინი წინსვლას განაგრძობდნენ. ახლა ეს ოჯახი ჯანსაღია, მათ ქორწინებას არაფერი ემუქრება და მათი შვილები წარმატებულები არიან. ისინი მჭიდრო კავშირში არიან ეკლესიების დამფუძნებელ ორგანიზაციასთან ამერიკაში. ეს კავშირი საშუალებას აძლევს მათ ღიად გაუზიარონ სხვებს საკუთარი ცხოვრებისეული გაკვეთილები, დაეხმარონ სხვა ლიდერებს განკურნების მიღებაში და არ დაუშვან სხვა ლიდერების დაცემა იქ, სადაც თვითონ დაეცნენ. მე მანამდეც მიყვარდა ეს ოჯახი, მაგრამ ახლა უფრო გაიზარდა ჩემი პატივისცემა მათ მიმართ. ძალიან მადლობელი ვარ, რომ ისინი არ დარჩნენ დაცემულ მდგომარეობაში. დაცემის შემდეგ, ისინი კვლავ და კვლავ დგებოდნენ ფეხზე. ეს რთული იყო, მაგრამ მათ ბოლომდე გაუძლეს.

მეორე ლიდერი და მისი ცოლი, სულ სხვანაირად მიუდგნენ ამას. მასხოვს, რომ ჯონმა ტექსტური შეტყობინება გაუგზავნა ამ ლიდერს. მასში ჯონმა გაამხნევა იგი და უთხრა, რომ მიუხედავად იმისა, რაც მოხდა, იგი არ უნდა დანებებოდა. ის დაეთანხმა. მაგრამ მათ წინააღმდეგობას ვერ გაუძლეს. მათ გადაწყვიტეს, გამოთიშოდნენ პროცესს. მათ იფიქრეს, რომ ის, რასაც ლიდერები ითხოვდნენ მათგან, გონებასთან შორს იდგა და რომ ისინი უსამართლოდ ეპყრობოდნენ მათ. შესაძლოა, ეს რაღაც დონეზე სიმართლაც იყო. ეს მხოლოდ იესომ იცის.

ტრაგედია იმაში მდგომარეობს, რომ წყენამ ისინი კვლავ იმ ჭაობში ჩააგდო, რომლიდანაც ჯერ ახლახან ამოვიდნენ. ისინი ექსპერტები გახდნენ იმაში, თუ რაოდენ ცუდად მოექცნენ მათ. სამწუხაროდ, ჩვენ ვერ ვისარგებლეთ იმით, რაც მათ მათი ცხოვრების გზაზე შეისწავლეს.

მეორე გზა, რომლის მეშვეობითაც დაცემას გზიდან გადაჰყავხარ, ეს არის, როდესაც საკუთარ ნაბორძიკებას ცხოვრების სასჯელად აღიქვამ და არა ცხოვრების გაკვეთილად. ის ფაქტი, რომ დაეცი, არ გაქცევს შენ წარუმატებელ ადამიანად. თუ ცოცხალი ხარ, არასასურველ გარემოებებთან მოგიწევს გამკლავება. ნუ ფიქრობ, რომ ზოგიერთი ადამიანი გამონაკლისს წარმოადგენს. უბრალოდ, ზოგიერთი ადამიანი უფრო მეტი სულგრძელობით იტანს სირთულეებს, ვიდრე სხვები. საკმაოდ ბევრი რამ მინახავს იმისთვის, რომ ვთქვა, შეუძლებელია სირთულეების თავიდან არიდება. ადამიანები გულს გატკენენ ან იმედს გაგიცრუებენ; ზოგიერთი ამას განგებ გააკეთებს, სხვები კი გაუცნობიერებლად. ცხოვრება ჭრილობებს მოგაყენებთ ან საუკეთესო შემთხვევაში, უსიამოვნებებს მოგიტანთ. უბედურება ყველა ადამიანს ხვდება გარკვეულ დროს და გარკვეულ დონეზე. ეს არის მშვენიერი

კონსერვაციის ბარეჟი

ჭეშმარიტება. მრავალი რამ ყოფილა ჩემს ცხოვრებაში იმდენად მტკივნეული, რომ ვფიქრობდი, არასოდეს დამავინწყებოდა. მაგრამ ახლა მათი უმრავლესობა თითქმის აღარც მახსოვს. რატომ? მე ავდექი და ისევ განვაგრძე გზა. რაკი გზა განვაგრძე, ახალ წინააღმდეგობებს წავაწყდი. ჩემი ხიდის ქვეშ იმდენმა წყალმა ჩაიარა, რომ იმან, რაზეც მეგონა, რომ ვერასოდეს გადავლახავდი ოცდაათი წლის ასაკში, მაგისტრის წოდება მომანიჭა ორმოცდაათი წლის ასაკში.

თითოეული ჩვენი ნაბორძიკება, რალაციის სწავლის კიდევ ერთ შანსს წარმოადგენს. ჩვენ ვინყებთ დაბრკოლებებისა და საფრთხეების გარჩევას. ვამოწმებთ, შეკრული გვაქვს თუ არა თასმები. ჩვენ ღვთის სიტყვას ვკითხულობთ, რათა მან გზა გაგვინათოს. დაცემის შემდეგ, ყოველი წამოდგომის შემდეგ, ჩვენი უნარი იზრდება. ჩვენი ჭები უფრო ღრმა ხდება, და უფრო მეტი ადგილი ეთმობა სულიწმიდის სიცოცხლის წყლებს.

ერთგული დასასრული

მოდით, ახლა ჩვენ სიტყვის „ჭა“ მეორე მნიშვნელობას გადავხედოთ! ჭა, გულისხმობს წყლის წყაროს, როგორცაა ნაკადული, ან შადრევანი. როდესაც სიცოცხლესა და ძალას ცოცხალი წყლის წყაროდან ვღებულობთ, ჩვენ დარწყულების წყაროდ ვიქცევით სხვებისთვის. ცოცხალი წყლის ღრმა ჭებმა იციან, რომ მათი წყარო ამოუწურავია. ამ შემთხვევაში, როდესაც ადამიანები გვიყურებენ ჩვენ, ისინი ღვთის უსაზღვრო ერთგულებას ხედავენ.

კარგად გაკეთებული საქმე, სისრულესთან არის დაკავშირებული. ბიბლია სავსეა ამბებითა და იგავებით კარგად და ცუდად დასრულების შესახებ. აქ ვკითხულობთ ნოეს შესახებ, რომელმაც წლები მოანდომა დიდი კიდობნის მშენებლობას. აგრეთვე ვკითხულობთ სამსონის შესახებ, რომელმაც კოლოსალური შეცდომის მიუხედავად, ღვთაებრივი ძალის სანახაობრივი დემონსტრირებით დაასრულა სიცოცხლე. აქ არის პეტრე, რომლის მიერ ქრისტეს უარყოფამ და პაველე, რომლის მიერ ქრისტეს დევნამაც, საფუძველი ჩაუყარა მათ მსახურებას. მათ საპირისპიროდ აქ არის კაცი, რომელმაც მშენებლობა დაიწყო ისე, რომ წინასწარ არ დათვალა ხარჯები. მან კარგად დაიწყო, მაგრამ შემდეგ მას დასცინეს იმის გამო, რომ ვერ დაასრულა დაწყებული (ლუკა 14:27-29). აგრეთვე დაწერილია მსახურის შესახებ, რომელსაც ერთი ტალანტი მიანდეს, რომელიც მან მიწაში ჩაფლა თავისი ბატონის

ღრმა ჭაბურღილები და სურვილის ჭაბურღილები

მოსვლამდე. მონეტები არ მრავლდება მიწაში, ამიტომ, როდესაც მან ის ამოთხარა, მხოლოდ ის მიიღო, რაც დასაწყისში ჰქონდა. რაკი მან იქ დაასრულა, სადაც დაიწყო, ამის გამო მას ბოროტი უწოდეს და გარეთ გააგდეს (მათე 25:14-30).

ის, რასაც ეს ამბები გვიამბობენ, ეს, საბოლოო ჯამში, არ ეხება იმას, თუ რა ტემპით მივდივართ, არამედ იმას, თუ როგორ ვასრულებთ ჩვენს სარბიელს.

გამუდმებული, ერთგული, უდრეკი მორჩილება, ყოველთვის მოგებული დარჩება აქტივობისა და ენთუზიაზმის შემთხვევით, აფეთქებებთან შედარებით, და თუ წაგბორძიკდით გზაზე, ან წავიქეცით კიდეც, მაგრამ, თუ თავს მაღლა ავწევთ და სწორი მიმართულებით გავაგრძელებთ სვლას, ღმერთი სახლში მიგვიყვანს.

ამ ცხოვრების მოგზაურობის კარგად დასრულება ჩვენგან იმას მოითხოვს, რომ ღრმა ჭები ამოვთხაროთ, რაც მიძღვნას საჭიროებს, რომ ერთგულად დავასრულოთ ის, რაც დავიწყეთ. ყველას შეუძლია სურვილის ჭის ამოთხრა, მაგრამ ჩვენ გვინდა, ამოვთხაროთ ღრმა ჭები, ცხოვრების ცისტერნები, რომლებიც ღვთის სიტყვით არის გაღრმავებული და სულიწმიდის განმსახლებელი შადრევნებით არის განახლებული. სწორედ აქ შეიძლება უფლის დიდი ჯილდოს — სიცოცხლისა და მისი უბადლო აღთქმის პოვნა.

**ეს, საბოლოო
ჯამში, არ ეხება
იმას,
თუ რა ტემპით
მივდივართ,
არამედ იმას,
თუ როგორ
ვასრულებთ ჩვენს
სარბიელს.**

სადისკუსიო კითხვები

1. რომელია ის სფერო, რომელსაც ღმერთი „თხრის“ ახლა თქვენს ცხოვრებაში?
2. როგორ აღწერდით ქალს, რომელიც ღრმა ჭას წარმოადგენს?
3. შესაძლებელია იყო სულიერი პიროვნება ბიბლიის გარეშე?
4. რა ავსებს თქვენი სულის ჭას? რა აცარიელებს მას?
5. რა გზით არის შესაძლებელი, რომ თქვენ უფრო სერიოზულად მიუდგეთ თქვენი ჭის მდგომარეობას?

ქალიშვილი მეტოქის გარეშე

„ტირანი კვდება და მისი მმართველობა სრულდება,
წამებული კვდება და მისი მმართველობა იწყება“.

სიორენ კიერკეგორი

ეს ქალი არ შეუშინდა ყველაზე ძლევა მოსილ და უზნეო მმართველს მსოფლიოში.

იგი სახარებას გაბედულად წარადგენდა, რაც შეუდარებელ ქადაგებად განიხილებოდა.

მას სცემდნენ, განსაცდელებს გადიოდა, აწამებდნენ ყველა არსებული გზით, მაგრამ იგი მაინც ერთგული დარჩა სახარების, მეგობრებისა და თავისი უფლის.

დატყვევებულ იქნა, თუმცა მისი დაკავება შეუძლებელი იყო.

მარტოხელა იყო, მაგრამ შორს იყო მარტოობისგან.

მოციქულებს შორის იყო შერაცხული და ადრეული ეკლესიის ისტორიკოსების თქმით მის მსახურებას თითქმის არ ჰქონდა ანალოგი სასწაულებისა და ნიშნების მხრივ.

აღბათ ფიქრობთ, თუ რატომ არ იცნობთ მას?!

მესმის თქვენი. მე სულ ახლახან გავიგე მის შესახებ. იგი ერთ-ერთია იმ მრავალ ქალთაგან, რომლებიც ეკლესიის დედებად მოიაზრებოდნენ და რომელთა სახელებიც დროის ქვიშამ ჩამარხა. მთელი ცხოვრების მანძილზე მესმოდა ხმები მისი გმირობების შესახებ. მისი გაცნობა მსურდა. არ მაკმაყოფილებდა მხოლოდ მითქმა-მოთქმის მოსმენა მის შესახებ, ამიტომ ეკლესიის ისტორიის რესურსები მოვიძიე, რათა მეპოვა იგი. ამ ძიების პროცესში, დავურეკე ბიბლიის

კონსერვაციის გარეშე

მკვლევარებს, ვეძებდი წყაროებს ინტერნეტით და შევიძინე წიგნები. აღმოვაჩინე რა მისი სახელი, უკვე შემძღო საკმარისი ნაწილების ერთად შეერთება, რათა გამეცნო იგი. რაკი მეტი რამ შევიტყე მის შესახებ, მართებულად ჩავთვალე, რომ თქვენც გაგაცნოთ იგი.

მისი სახელია ფოტინა, ზოგჯერ მას ფოტინისაც უწოდებდნენ. ეს ბერძნული სახელია და ნიშნავს „განათლებულს“. ეს სახელი მან ქრისტიანული რწმენით ნათლობის შემდეგ მიიღო. ისევე როგორც თითოეული ჩვენგანის შემთხვევაში, ქრისტემ მისი ცხოვრებაც გამოცხადების შუქით აავსო. როგორც ქრისტეს ერთგული მორწმუნე, ისიც მათ შორის იყო, რომელნიც ზედათვალში შეიკრიბნენ. როდესაც სულიწმიდა მოვიდა, ისიც იქ იყო; ცეცხლის ენა მასზეც ენთო, და იგი სულით აივსო და უცხო ენაზე ალაპარაკდა. ორმოცდამეათე დღეს ფოტინამ დიადი დავალება მიიღო, ექადაგა სახარება დედამიწის კიდემდე.

ჩვენმა მამაცმა დამ, ყველაფერი უკან მოიტოვა, რაც კომფორტულ ცხოვრებასთან იყო დაკავშირებული და აფრიკის შორეულ მიწაზე გაემგზავრა. იგი მარტო არ წასულა – მან თავისი ოჯახის დიდი ნაწილი წაიყვანა თან. მისმა შეხვედრამ ქრისტესთან იმდენად დიდი ტრანსფორმაცია მოახდინა მასში, რომ მისმა ორივე ვაჟმაც და მისმა ხუთმა დამაც ირწმუნა. ფოტინა, მისი ვაჟი, იოსები და მისი დები, მსოფლიოს კიდეში გაემგზავრნენ, ისე, როგორც იესომ ბრძანა საქმე მოციქულთა 1:8-ში.

აფრიკაში, ისინი ყველანი ერთგულად შრომობდნენ, ავრცელებდნენ რა ქრისტეს სახარებას კართაგენში, გასაოცარ შედეგს აღწევდნენ. როდესაც მათ ყურამდე მოაღწია ამბავმა, რომ ნერონი, ქკუიდან შეშლილი იმპერატორი, ატყვევებდა და დევნიდა ქრისტიანებს თავისი მმართველობის ქვეშ მყოფ ქვეყნებში, ფოტინამ ღვთის სიბრძნის ძიება დაიწყო. მას იესო გამოეცხადა სიზმარში და დაავალა რომში წასულიყო და წინ აღდგომოდა იმპერატორს. ამგვარად, ნაცვლად იმისა, რომ გასცლოდნენ ნერონს, ისინი პირდაპირ შტორმის ეპიცენტრში აღმოჩნდნენ. ფოტინა, მისი ვაჟი და მისი დები, დაუყოვნებლივ გაემგზავრნენ რომში კართაგენელ ქრისტიანთა დიდი კონტინგენტის თანხლებით.

ისინი გააფრთხილეს, რომ თუ გახსნილად იცხოვრებდნენ ქრისტიანული ცხოვრებით, ამას შედეგები მოჰყვებოდა და ურჩიეს, თავყვანისცემის პირადი ფორმისთვის მიემართათ. გთავაზობთ მისი ვაჟის, ვიქტორის, რომელიც რომაელ ოფიცრად მსახურობდა, და რომაელი ჩინოვნიკის, სახელად სებასტიანის საუბარს.

„ვიქტორ, ვიცი, რომ დედაშენი და შენი ძმა ქრისტეს მიმდევრები არიან. როგორც მეგობარს, გირჩევ, დემორჩილოთ იმპერატორის ნებას! თუ თქვენ დაასმენთ ქრისტიანებს, მათ ქონებას მიიღებთ. მე მივწერ დედაშენს და შენს ძმას, და ვთხოვ, რომ არ იქადაგონ ქრისტეს შესახებ საჯაროდ. საიდუმლოდ შეინახონ საკუთარი რწმენა. ვიქტორმა უპასუხა: „დედაჩემის და ჩემი ძმის მსგავსად მეც მსურს ქრისტიანობის მქადაგებელი ვიყო“. სებასტიანმა უთხრა: „ო, ვიქტორ, ჩვენ ორივემ ვიცით, თუ რა უბედურება გელით შენ, დედაშენს და შენს ძმას!“¹

რამდენი ადამიანი აღიარებდა გაბედულად საკუთარი რწმენის შესახებ იმ შემთხვევაში, თუ მისი ეს გადანყვეტილება მწუხარებას მოუტანდა მას. მოგვიანებით, ვიქტორმაც, თავისი დედის, ძმისა და დეიდების ბედი გაიზიარა. გთავაზობთ ამონარიდს უკვე ციტირებული დოკუმენტიდან, რომელიც ნერონთან მის პირველ აუდიენციას გვიჩვენებს.

„ფოტინის [ფოტინას] ჩამოსვლამ და საქმიანობამ ცნობისმოყვარეობა გამოიწვია დედაქალაქში. „ვინ არის ეს ქალი?“ – კითხულობდა ყველა – „იგი მიმდევართა დიდ ბრბოსთან ერთად ჩამოვიდა და დიდი გაბედულებით ქადაგებს ქრისტეს“. ჯარისკაცებს მისი იმპერატორთან მიყვანა უბრძანეს, მაგრამ ფოტინი ელოდა მათ. ვიდრე ისინი მას დააპატიმრებდნენ, ფოტინი თავის შვილთან, იოსებთან და ქრისტიან მეგობრებთან ერთად ნერონთან მივიდა. როდესაც იმპერატორმა დაინახა ისინი ჰკითხა თუ რა იყო მათი მოსვლის მიზეზი. ფოტინიმ უპასუხა: „ჩვენ მოვედით, რომ ქრისტეს რწმენის შესახებ გაუწყოთ“. იგი არ შეუშინდა რომის იმპერიის ნახევრად შეშლილ მმართველს. მას მისი უფლისკენ მოქცევა სურდა!“²

რა გასაკვირია, რომ ნერონმა არ მიიღო ისინი. მან ბრძანა, რომ ისინი რკინის წნელებით ეცემათ ხელებში. დაცვამ ნაიყვანა ფოტინა და მასთან მყოფნი, რათა თავხედობის გამო დაესაჯათ. მათ შემდგომი სამი საათის მანძილზე სასტიკად სცემდნენ ხელებში რკინის წნელებით, მაგრამ ქრისტიანები ტკივილს ვერ გრძობდნენ. ჯალათები დაიქანცნენ მათ ცემაში, ისინი კი საგალობლებს გალობდნენ. ქრისტეს არც ერთ მიმდევარს ცემის კვალი არ შეტყობია ხელებზე.

როდესაც ნერონმა შეიტყო, რომ ცემამ შედეგი არ გამოიღო, მან გეგმა შეიმუშავა, ფოტინა და მისი დები დაერწმუნებინა

კონსტანტინის ბარეჟი

უარი ეთქვათ ქრისტეზე. ამჯერად მან სიკეთის გამოჩენით გადაწყვიტა მათი გადაბირება. მან ექვსი ტახტი შეუკვეთა და დიდ საბანკეტო დარბაზში დაადგმევინა. ამ ტახტების წინ ოქროს და ვერცხლის ძვირფასეულობა და ლამაზი ტანსაცმელი დააწყობინა. ეს სიმდიდრე და ლამაზი ცხოვრება მათი გახდებოდა, თუკი ისინი უარყოფდნენ ქრისტიანულ რწმენას და მსხვერპლს შეწირავდნენ რომაულ ღვთაებას. მათ დასარწმუნებლად მან თავის ქალიშვილს, დომინას მისი აგენტის როლის შესრულება დაავალა.

როდესაც დომინა ოთახში შემოვიდა, იგი თბილად მიესალმა ფოტინას და ამ მისალმებისას, ქრისტე ახსენა. ფოტინას იგი ქრისტიანი ეგონა, გადაეხვია და გახსნილად დაიწყო საუბარი ქრისტეს გარდამსახველ სიყვარულსა და სასწაულზე მასთან, ვინც თავის სულიერ დად მიიჩნია. დომინას შეეხო ღვთის სიტყვა, და ნაცვლად იმისა, რომ გაებათილებინა ფოტინას რწმენა, თავად გახდა ქრისტიანი. მისი მსახური გოგონებიც ქრისტიანები გახდნენ, მოისმინეს რა დებისგან სახარება. შემდეგ ფოტინამ დაარიგა დომინა და მისი მსახურები, რომ მთელი სიმდიდრე, რომელიც ოთახში იყო მოგროვილი, უსასყიდლოდ გაენაწილებინათ რომის ქუჩებში მყოფი ლატაკებისთვის. დომინა მოინათლა და ახალი სახელი მიიღო.

ნერონი განრისხდა. მან ბრძანა ფოტინა, მისი დები და ორივე ვაჟი ცეცხლის საშუალებით მოეკლათ. მან დიდი ღუმელის აშენება ბრძანა, მაგრამ, როდესაც ისინი ცეცხლში ჩაყარეს, ცეცხლი არ გაჰკარებია მათ. შემდეგ ნერონმა მათი მონამლვა ბრძანა. როდესაც შხამი მოიტანეს, ფოტინამ სურვილი გამოთქვა პირველს დაეღია, მაგრამ შხამმა არანაირი ეფექტი არ იქონია არც მასზე და არც სხვა ქრისტიანებზე. შემდეგ, ის, ვინც ნერონმა მათ მოსანამლად გაგზავნა, თავად მოექცა ქრისტესკენ. ისინი პატიმრობაში დატოვეს და შემდეგი სამი წლის მანძილზე სცემდნენ და წამების ყველა ფორმას იყენებდნენ მათ მიმართ, რასაც კი ჭკუიდან შემოილილი იმპერატორი მოიფიქრებდა.

მაგრამ, რაც უფრო მეტ ზენოლას ახდენდა იგი მათზე, მით უფრო იზრდებოდა მათი დიდება. სიტყვა მათი რწმენისა და ძალაუფლების შესახებ იმპერიის მთელ დედაქალაქში გავრცელდა, და მათი ტყვეობის მანძილზე ციხე თავად იქცა თაყვანისცემის ადგილად. ლოცვისთვის და სახარების მოსასმენად, რომის მოქალაქეები რეგულარულად მიდიოდნენ მორწმუნეთა საკნებთან. სამი წლის მანძილზე, ქრისტეს უწყება აგრძელებდა რომში შეღწევას საპატიმროს საზღვრებიდან და მრავალმა ირწმუნა.

ნერონმა მასთან ერთი მსახურის მოყვანა ბრძანა, რომელიც მას დაპატიმრებული ჰყავდა და სწორედ მან უამბო ნერონს ის, რაც საპატიმროში ხდებოდა. ნერონმა დაუყოვნებლივ გასცა ბრძანება თავი მოეკვითათ ყველა ქრისტიანისთვის, რომელიც მას დატყვევებული ჰყავდა. ერთადერთ გამონაკლისს ფოტინა წარმოადგენდა. ნერონს იმედი ჰქონდა, რომ მწუხარებისა და იზოლაციის შედეგად გატეხავდა ფოტინას სიმტკიცეს, მან ბრძანა: გამოეყვანათ იგი საპატიმროდან და ერთ ღრმა, ბნელ და მშრალ ჭაში ჩაესვათ. ზოგიერთ წყაროში ნათქვამია, რომ მანამდე მას სასტიკად სცემეს. ნერონმა იგი რამდენიმე კვირის მანძილზე დატოვა ჭაში, რომელიც ალბათ ღია ცის ქვეშ საფლავს ჰგავდა. იგი მარტოდ მარტო იყო იქ. ეს ბნელი დღეები იყო ფოტინასთვის, იგი ტიროდა, მაგრამ მას არ დაუკარგავს თავისი ახლობლები. მან იცოდა, რომ ისინი განთავისუფლდნენ მინიერი პატიმრობის ყოველგვარი ფორმისაგან და უკვე მიიღეს ზეციური დახვედრა. იგი იმას გლოვობდა, რომ მას უარი ეთქვა პრივილეგიაზე წამებული ყოფილიყო თავის ვაჟებთან და დებთან ერთად და შესაბამისად, ვერ მიიღებდა წამებულის გვირგვინს. ჩემ მიერ წაკითხული ყველა მასალის მიხედვით, ჩანდა, რომ ეს პერიოდი ყველაზე რთული იყო მისთვის. თითოეული ისტორიული ანგარიში, რომელიც კი წავიკითხე, ახსენებს ჭაში გატარებულ მის ამ პერიოდს. ერთ-ერთი წყარო ამბობს, რომ იგი გარდაიცვალა იმ მშრალი ჭის სიღრმეში, მაგრამ არა უიმედობის შედეგად, არამედ საკუთარი არჩევანით. სტეფანეს მსგავსად, მანაც ჩვენებაში იხილა თავისი მხსნელი და მას დაუმორჩილა თავისი სული. სხვა ჩანაწერებში ნათქვამია, რომ დროის ხანგრძლივი პერიოდის შემდეგ, მას მერე, რაც იესო გამოეცხადა მას ჩვენებაში, იგი განთავისუფლებულ იქნა. ასე თუ ისე, ამ ქალის ცხოვრება იყო ღრმა ჭაბურღილის მსგავსი, რომელიც ცოცხალი წყლით იყო სავსე და მრავალს არწყულებდა.

ჩვენი დროის მოწამეები

ფოტინა არ იძენდა თავყვანისმცემლებს; მისი ცხოვრება მოწმეებსა და მოწამეებს წარმოშობდა. ამ ქალს ჰქონდა ისეთი რამ, რაც მეც მსურს, რომ მქონდეს. მას ისეთი რაღაც გააჩნდა, რაც შესაძლოა, თითოეულ ჩვენგანს დასჭირდეს მომავალში – უდრეკი სიმტკიცე. როდესაც სამყარო კეთილგანწყობილია ქრისტიანთა მიმართ, ეკლესიის მრევლი იზრდება. მაგრამ მიძღვნილი მოწაფეები სირთულეების დროს იბადებიან.

კონსტანტინის ბარეჟი

ცნობილი კათოლიკე ისტორიკოსი, ქრისტოფერ ჰენრი დოუსონი ხსნის:

„ეკლესია იზრდებოდა ჯალათების როზგებისა და ნაჯახების ჩრდილქვეშ და თითოეული ქრისტიანი ფიზიკური ნამებისა და სიკვდილის საფრთხის ქვეშ ცხოვრობდა. მონამეობის შესახებ ფიქრმა, მთელი ადრეული ქრისტიანობის მსოფლმხედველობა შეაფერადა. მაგრამ, ეს არ ყოფილა მხოლოდ შიში, ეს იყო იდეალიც და იმედიც. რამეთუ, ნამებუი, სრულყოფილ ქრისტიანს წარმოადგენდა, ის იყო ახალი საზოგადოების ჩემპიონი და გმირი, და ის ქრისტიანებიც კი, რომელთაც წარუმატებლობა განიცადეს განსაცდელის მომენტში, ამ ნამებულებს, უყურებდნენ როგორც საკუთარ დამხსნელებსა და დამცველებს“.³

ჩვენ ვცხოვრობთ დროში, რომელშიც საშინელი ბოროტება და ძალადობა ყვავის. ყოველთვის, როდესაც ვფიქრობ, რომ უარესი აღარაფერი მოხდება, ხდება. ქრისტიანებს დღესაც ნამებით კლავენ. ნაცვლად იმისა, რომ აღშფოთდეს, ჩვენი სამყარო გულგრილობას გამოხატავს ამასთან დაკავშირებით. მე გული მტკივა ამის გამო, თუმცა ეს სრულებითაც არ მიკვირს. ახლახან ამერიკის მიწაზე ქრისტიანი სტუდენტები მათი რწმენის გამო დახოცეს. შეიარაღებული პირი თანმიმდევრობით ესროდა თავში ტყვიას მათ, ვინც ქრისტიანად აღიარებდა თავს და ფეხში ესროდა მათ, ვინც არ აღიარებდა. ნაცვლად იმისა, რომ ამ დანაშაულისთვის სიძულვილის ნიადაგზე ჩადენილის კატეგორია მიენიჭებინათ, ჩვენმა მასმედიამ იგი იარაღის კონტროლის პრობლემად გააშუქა.

თუ სწორად იქნა ბიბლია ინტერპრეტირებული, შვება და ხსნა მსოფლიოს არც ერთი ლიდერისგან არ მოვა. მაგრამ ეს არ ნიშნავს იმას, რომ ჩვენ ფოტინაზე ნაკლებად უნდა გავჩუმდეთ სიბნელის წინაშე. ჩვენ 1იოანე 4:4-ის ცოცხალი გამოცხადება უნდა ვიყოთ:

„შვილებო, თქვენ ღვთისგან ხართ და სძლიეთ მათ, ვინაიდან ის, ვინც თქვენშია, მეტია იმაზე, ვინც ქვეყნიერებაზეა!“

სხვა ქვეყნებში ქრისტიანებს თავებს ჰკვეთენ და ამ საშინელებების ვიდეოებს ავრცელებენ, როგორც გლობალურ გაფრთხილებას მათთვის, ვინც გაბედავს და საკუთარ თავს

ჯვრის ადამიანს უწოდებს. ამის აღნიშვნით თან მსურს კითხვა დავსვა, ახსოვთ თუ არა ამ დამნაშავეებს, თუ ვინ ვართ ჩვენ და ჩვენ კი დაგვაგინყდა ეს?

ახლახან მუსულმანი სამხედროები კენიის ერთ-ერთ კოლექტში ქრისტიანთა შეკრებაზე შეიჭრნენ და ყველა დახოცეს, ვინც კი დილის ლოცვით შეხვედრაზე იყო შეკრებილი. შემდეგ, მუსულმანებმა სტუდენტური საცხოვრებლებიდან გამოიყვანეს სტუდენტები და იარაღის მუქარის ქვეშ მოსთხოვეს, მათ უარი ეთქვათ საკუთარ რწმენაზე. აქაც მათ დახოცეს ისინი, რომელთაც გამბედაობა ეყოთ საკუთარი თავი ქრისტიანად ელიარებიანათ. თითქმის 150 კაცამდე იქნა მოკლული, და მრავალი დაიჭრა. ორგანიზაცია, რომელმაც განახორციელა ეს თავდასხმა, სოციალური ქსელების მეშვეობით იკვებნიდა, რომ ეს მხოლოდ დასაწყისი იყო და არწმუნებდა ჯვრის ადამიანებს, რომ მათ წინ უფრო მეტი ელოდათ.

დროა, რომ საკუთარი თავები ქრისტესთვის ტანჯვისთვის შევამზადოთ. უკეთესია, რომ ჩვენი გულები მომზადებული იყოს პასუხის გასაცემად და მზად ვიყოთ ტანჯვისთვის, ნაცვლად იმისა, რომ მოუმზადებელი ვიყოთ განსაცდელისთვის და უარვყოთ იგი. ჩვენ იგივე შეხედულება უნდა გვქონდეს, როგორც მოწაფეებს ჰქონდათ მოციქულთა საქმეების 5:41-42-ში:

„ისინი კი სინედრიონიდან გამოსულნი ხარობდნენ, რომ იესოს სახელისთვის შეურაცხყოფის ღირსნი გახდნენ. ყოველდღე დაუცხრომლად ასწავლიდნენ და ახარებდნენ ქრისტე იესოს, ტაძარსა და სახლებში“.

ოდესმე შეგხვედრიათ ვინმე, ვინც იცემა ქრისტეს რწმენის გამო? ოდესმე თუ გისაუბრიათ ვინმესთან, ვისაც უხაროდა, რომ იგი შეურაცხყვეს მისი სახელის გამო? მე შემხვედრია. ამ წმიდანებს ნათელი სინმიდე აქვთ და არა იმის გამო, რომ ისინი სცემეს, არამედ იმის გამო, რომ ისინი იესოს შეხვდნენ მისი ტანჯვების მოზიარეობის შედეგად. ისინი მაღლით არიან დაგვირგვინებულნი, რომელიც მე ჯერ არ განმიცდია. ისინი, ვისაც მე შევხვედრივარ, შრომობენ იმ საშრომში, სადაც ქრისტიანები საფრთხეში იგდებენ თავს. ისინი თითქმის ყოველ დღე სიკვდილს უყურებენ თვალებში. ხშირად ესენი არიან ჩვენი ძმები და დები, რომლებიც ჩვენი წიგნების თარგმნაზე მუშაობენ. ჭეშმარიტება იმაში მდგომარეობს, რომ რასაც მე უსაფრთხოებაში ყოფნის დროს ვწერ, იმას ისინი საფრთხეში ყოფნისას თარგმნიან. ხშირად, მე ჩემი თავი მათ გვერდით

კონსერვაციის ბარეზი

შრომის ღირსადაც არ მიმაჩნია. მათი ცხოვრება მახსენებს პავლე მოციქულის სიტყვებს 1 კორინთელთა წერილიდან:

„და ჩვენც ყოველჟამს რატომ ვართ საფრთხეში? ვამონმებ იმ სიქადულით, რომელიც მაქვს ჩვენს უფალ ქრისტე იესოში, რომ ყოველდღე ვკვდები, ძმებო!“ (15:30-31)

დასავლური სისუსტე

შეიძლება წრფელი ვიყო? მე მაკანკალებს დასავლური ეკლესიების გამო. სამწუხაროდ ჩვენს დროში, ჩვენ უფრო ისეთ ადამიანებს ვხვდებით, ვინც შეარცხვინა მისი სახელი. დრო და დრო, გული მერევა ჩემს საკუთარ აპათიასა და ეგოიზმზე.

ახლახან ჯონს და მე სადილი გვექონდა პასტორებთან, რომელთაც გაგვიზიარეს, თუ როგორ აფრთხილებენ ისინი გამუდმებით საკუთარ მრევლს – ადამიანებს, რომელნიც აღიარებენ, რომ იესო ქრისტე საკუთარ მხსნელად მიიღეს — სექსუალური ამორალურობის ხაფანგების შესახებ. პასუხად, ისინი ლებულობენ არაფრისმთქმელ მზერას და სუსტ თავის მართლებას. წყვილები, რომლებიც ერთად ცხოვრობენ თავს იმართლებენ: „მომავალში ჩვენ დაქორწინებას ვგეგმავთ, რატომ არ შეიძლება ერთად რომ ვიცხოვროთ და სექსი გვექონდეს ახლა?“

სხვა მსახურმა გაგვიზიარა თავისი სულიერი ტკივილი იმის შესახებ, რომ ცნობილი ქრისტიანი ლიდერი ცოლთან განქორწინებას გეგმავდა, თუმცა ამისთვის მას არ ჰქონდა არანაირი ბიბლიური საფუძველი. მან აგვისხნა, რომ ამ კაცმა იცოდა, რომ განქორწინება მას მხოლოდ ერთი წლით ჩამოაშორებდა მსახურებას, შემდეგ კი იგი კვლავ დაუბრუნდებოდა თავის ადგილს. სამწუხაროდ, ის მართალია. ადამიანთა წინაშე შიში არ გვიცავს არც ერთ ჩვენგანს ცოდვის ჩადენისგან. მხოლოდ უფლის შიში გვაიძულებს, გავექცეთ ცოდვას.

განსაკუთრებული მსახურების შემდეგ, რომლის დროსაც სულიწმიდამ ასობით ქალს დაავალა საკუთარი ჯვრის აღება და იესოს გაყოლა, ლიდერი წამოდგა და მიმართა ყველა ქალს, რომ მათ არ ეგრძნოთ არანაირი ზენოლა – ღმერთი მათგან რაღაცის კეთებას არ მოითხოვდა; იგი მხოლოდ მათ ყოფნას მოითხოვდა. მართლა?

მე ძალიან მადლობელი ვარ, იესო არ დაკმაყოფილდა მხოლოდ იმით, რომ ღვთის ძე ყოფილიყო და რომ ინება

დროებით უარი ეთქვა ღვთის ბუნებასა და პრივილეგიებზე, რათა მსახურის საქმე შეესრულებინა ჩვენს ნაცვლად. ვუყურებ ეკლესიას და ვხედავ, რომ ის იმდენად ღრმად არის ჩაფლული ქვეყნიერებაში, რომ ეს მაშინებს მე.

ნარსულის მქონე ქალი

მაგრამ ფოტინას შემთხვევაში ყველაფერი სულ სხვანაირად დაიწყო. იყო დრო, როდესაც ისიც იმდენად იყო ჩაფლული ცოდვილი ცხოვრების წესში, რომ მას არაფრად არ მიიჩნევდნენ. ის იყო ქალი ნარსულით, რომელიც კანონის იურისდიქციის ქვეშ ცხოვრობდა, რომელმაც იგი მომავლის იმედის გარეშე დატოვა.

წმიდა წერილი ამ ქალის შესახებ გარკვეულ ინფორმაციას გვანდის. როდესაც ჩვენ პირველად ვხვდებით მას, ის უსახელო, ქმარს გაშორებული და დევნილია. მისი ცხოვრება იმდენად კონფლიქტური იყო მრავალ ასპექტში, რომ ვერავინ წარმოიდგენდა, რომ იგი ოდესმე მსახურებას შეძლებდა. აცნობიერებდა რა ამას, მან თავდაპირველად, სახარება კითხვებად და წინადადებებად დაყო. შესაძლოა, ჩვენი მეგობრის მსგავსად, თქვენც იმდენად მძაფრად იგრძენით სხვების მიერ გასამართლება, რომ თქვენი განცხადებები გადაკრულ სიტყვებად და კითხვებად დარჩა.

მიუტევეთ მათ!

ადამიანებს, რომელნიც თქვენ თქვენს წარსულთან დაგაკავშირებენ, მოუწევთ, ჯერ განიცადონ გამოცხადება ღვთის ნყალობის შესახებ და ხელახლად შობის ძალა.

შესაძლოა, ეს თავად თქვენ ხართ, ვინც ეჭვის ქვეშ აყენებს საკუთარ თავს. ჩემმა წარსულმა მრავალი კითხვა წარმოშვა ჩემთვის. და მაინც, სწორედ ჩემი ცხოვრების ყველაზე ბნელი და ყველაზე ბინძური ადგილები გამოსყიდულ იქნა მოგვიანებით, რათა ჩემს ყველაზე ღრმა ჭებად ქცეულიყვნენ. თუმცა ჭეშმარიტებას შეესაბამება ფაქტი, რომ ახლადმოქცეული მორწმუნეების ლიდერებად დანიშვნა არ არის მიზანშეწონილი, თითოეული ქრისტიანის გამხსენებაა საჭირო, რათა იგი დამხსნელი ძალის მოწმე გახდეს. მაგრამ იესოს ძვირფასი მადლი არასდროს არ უნდა იყოს ბოროტად, ან ცოდვის დასაფარად გამოყენებული, რომ წავიდეთ და უფრო მეტი და მეტი შევცოდოთ (რომაელთა 6:1-2). ნაცვლად ამის, მისმა მადლმა ცვლილებისკენ უნდა გვიბიძგოს, რათა მზარდი სინმიდის ტრანსფორმირებული ცხოვრებით ვიცხოვროთ და ახალი სახელები მივიღოთ.

კონსერვაციის გარეშე

ვიდრე იგი ამ ახალ სახელს დაირქმევდა „განათლებული“, ფოტინა მხოლოდ თავისი ეთნიკური დანიშნულებით იყო ჩვენთვის ცნობილი. ჩვენ ვხვდებით მას იესოსთან პირად საუბრის დროს. იგი ჩვენი მეგობარია, სამარიელი ქალი. რა გასაოცარია, რომ ქალი რომელსაც ადრე ხუთი ქმარი ჰყავდა, ერთ დღეს თავისი ხუთი დის გვერდით იშრომებს! მე მომწონს ეს, რამეთუ ბიბლიაში რიცხვი ხუთი მაღლის სიმბოლოს წარმოადგენს. და მის შემთხვევაშიც მან მაღლი მაღლზე განიცადა!

მე ყოველთვის მიყვარდა ეს ქალი. წლების მანძილზე, მე მას დიდი უნარის მქონე ქალად აღვიქვამდი. ის იყო ღრმა ჭა, მაგრამ ზედაპირული ცხოვრებით ცხოვრობდა. იმ სირთულეებმა, რომლებიც მან განიცადა და მისი არჩევანის რეალობამ ღრმა, მშრალი სიცარიელე წარმოქმნა მასში. მისი სულის მტერი ცდილობდა, რომ იგი მუდამ გატეხილი ყოფილიყო, რაც იზოლირებულს ხდიდა მას და მარხავდა მის ოცნებებს.

როდესაც იესოსი და ამ ქალის საუბარს ვკითხულობ იოანეს მე-4 თავში, მე ყოველთვის საკუთარ თავს ვრთავ ამ სცენაში. წარმოვიდგენ, რომ მოწაფეები ფიქრობდნენ, რომ უსაფრთხო იქნებოდა დაღლილი იესოს მარტო დატოვება ჭასთან. ჯერ დრო არ იყო, რომ მწყემსებს ცხვარი დასარწყულებლად მოეყვანათ და ამ არემარეს მცხოვრები ქალებიც დილით უკვე იყვნენ მოსულები წყლის ნასაღებად. მომწონს, თუ როგორ თარგმნის Passion-ი ამ მონაკვეთს:

„გრძელი გზისაგან დაღლილი, იგი იაკობის ჭის ნაპირზე ჩამოჯდა. მან თავისი მოწაფეები სოფელში გაგზავნა საქმლის საყიდლად, რადგან შუადღე უკვე გადასული იყო. სულ მალე, სამარიელი ქალი მოვიდა წყლის ამოსაღებად. იესომ უთხრა მას: „დამალევიანე წყალი!“ (იოანე 4:6-8)

იესო დაღლილია ხანგრძლივი სიარულის შედეგად და დაქანცულია ფარისევლების გამო. მე ვხედავ მას იაკობის უძველესი ჭის პირზე მჯდარს. შუაღმოსავლეთის შეუბრალებელი მზე აცხუნებს და პირდაპირ ურტყამს მას, მაგრამ იგი გრძნობს გრილ ჰაერს, რომელიც ღრმა ჭიდან ამოდის. იესო იხედება მის სიღრმეში და მის ისტორიას იხსენებს, ამავდროულად იგი დღის მოვლენებზეც ფიქრობს. მათი გამოსვლა იუდეაში უეცრად დასრულდა და მათ დიდი და მტვრიანი გზა გამოიარეს. მან შეწყვიტა ხალხის მონათვლა, მას შემდეგ რაც შეიტყო, რომ რელიგიურმა ლიდერებმა ის

გარკვეულ შეჯიბრებად აქციეს მის მოწაფეებსა და იოანეს მოწაფეებს შორის (იოანე 1).

რატომ ვერ მიხვდნენ ისინი, თუ რა იყო ეს? ისინი ხომ ერთად შრომობდნენ თანამშრომლების მსგავსად. დიახ, მასები მოვიდნენ. მათი წყურვილი ძალიან დიდი იყო ამდენი ხნის გვალვის შემდეგ. ახლა წინასწარმეტყველება და აღთქმა ამზადებდა ადამიანებს. ადამიანთა ცხოვრება ახლდებოდა მონანიებისა და ნათლობის წყლების დინების შედეგად.

ის ისეთი წმიდა და იმედის მომცემი იყო, ისინი კი შეეცადნენ ცირკის დონეზე დაეყვანათ იგი. ამგვარად, მან მიატოვა იორდანეს წყლები და ამ გვალვიან დაბლობზე მოვიდა.

იგი თვალებს ხუჭავს მტვრისა და თვალისმომჭრელი მზისგან დასაცავად. იგი ამ უძველეს ქასთან დაისვენებს და მოწაფეების დაბრუნებას დაელოდება. იგი ღრმად სუნთქავს. უეცრად მოლოდინის გრძნობა ეუფლება მის გულს და გრძნობს, თუ როგორ ჩასჩურჩულებს სულიწმიდა, *მე გეგმა მაქვს აქ, ამ უნაყოფო სამარიის დაბლობზე*. იესოს ესმის ერთი სიტყვა, *მკა*. ის თვალს ახელს და ხედავს, თუ როგორ მოდის მარტოხელა სამარიელი ქალი ჭიდან წყლის ამოსაღებად.

მას დიდი ჭურჭელი მოაქვს. ის იმ ჭურჭელს ჰგავს, როგორსაც სხვა ქალები იყენებენ წყლის ამოსაღებად დღის გარიჟრაჟზე. მისი ჭურჭელი ცარიელია, ცარიელია მისი გულიც. ეს ქალი იმდენად დაბლა დაეცა, რომ სხვა ქალებსაც კი გაუარბის. ბიბლიის მკვლევარების აზრით, მან სპეციალურად შეარჩია ქასთან დღის ყველაზე ცხელ დროს მოსვლა, რამეთუ იცოდა, რომ ასეთ დროს ქასთან მყოფი ხალხის რაოდენობა მინიმუმამდე იქნებოდა დაყვანილი.

იესო აკვირდება მას. იგი ამჩნევს მის მზერას და ამ დროს იესო სწრაფად არიდებს მას თვალს. მისი სამოსლის მიხედვით, ქალი ხვდება რომ ის იუდეველია. იუდაელები არ ურთიერთობენ სამარიელებთან; მათ სძულთ ისინი. ამ ქალს უკვე ჰქონია მათთან უსიამოვნება და აღარ სურს, რომ ეს განმეორდეს.

წინასწარ შემზადებული იგი უახლოვდება ქის საპირისპირო მხარეს, ჭაში უშვებს თავის ჭურჭელს და წყლის ამოღებისთვის ემზადება. იესო მიმართავს მას. ძლიერ გაოცებული, იგი თავს მალლა წევს და მოძრაობას წყვეტს. მისი ხმის ტემბრში არის რალაც ისეთი, რაც ატყვევებს ქალს. მის მიერ წყლის მოთხოვნა, მიწვევას უფრო ჰგავს, ვიდრე თხოვნას. ქალი მერყევი ხმით ამბობს:

კონსურენციის ბარეში

„სამარიელმა დედაკაცმა უთხრა: „შენ, იუდეველი, სამარიელ დედაკაცს როგორ მთხოვ, დამალევინო?! იუდეველები ხომ არც კი სვამენ იმ სასმისიდან, რომელსაც სამარიელები იყენებენ“. (იოანე 4:9 TPT)

წარმოიდგინეთ, თუ გნებავთ, იმდენად ღრმა ცრურწმენა, რომ იგივე ჭიქის გამოყენება გაუნმიდურებას გამოიწვევს. იგი არა მხოლოდ სამარიელია, არამედ ის აგრეთვე ქალია. მაგრამ, იესოს არ ეშინია მისი ჭურჭლის გამოყენების... იგი მზად არის დალიოს მისი რისხვის თასი, მის ნაცვლად. იესოს არც მისი გამოყენება არ სურს, მისი ნაცნობი მამაკაცების მსგავსად. იესოს სურს, რომ მის შესახებ შეიტყონ. იქნებ, იესოს ნუგეშისცემის მიღება სურს ამ საუბრიდან! შესაძლოა, იგი დაიღალა რელიგიური ლიდერების მიერ მის შესახებ დამახინჯებული წარმოდგენის შექმნით. იქნებ, მრავალი ჩვენგანის მსგავსად, მისთვისაც ნუგეშისცემას წარმოადგენს საკუთარი გულის უცხო ადამიანისთვის გადმოღვრა.

„უპასუხა იესომ: „შენ რომ იცოდე ის საჩუქარი, რომლის მოცემაც ღმერთს სურს შენთვის და ის, თუ ვინ ვარ მე, შენ თვითონ მთხოვდი წყალს და მე მოგცემდი ცოცხალ წყალს“. (მუხლე 10 TPT)

ქალი გაოცებულია. ვინ არის ეს კაცი, რომელიც ნიჭების მომცემ ღმერთზე საუბრობს? მან ჭას შემოუარა, რათა ენახა, თუ რა აქვს მას თან, რაც საშუალებას აძლევს, ასეთი აღმაშფოთებელი განცხადება გააკეთოს. შესაძლოა, მას ფეხებთან უდევს ჭურჭელი? ქალი ხედავს, რომ მას არაფერი გააჩნია, რაც მის მტკიცებას დაადასტურებს. ნუთუ ამ მამაკაცის დაპირებაც ცარიელია მისთვის ნაცნობი სხვა მამაკაცების დაპირებების მსგავსად? დაინტრიგებული ქალი ეჭვის ქვეშ აყენებს მის უნარს, მისცეს მას ცოცხალი წყალი.

„კი მაგრამ, ბატონო, შენ ჭურჭელიც არ გაქვს და ეს ჭა კი, ძალიან ღრმაა! საიდან უნდა მომცე ეს 'ცოცხალი წყალი'?“ (მუხლი 11 TPT)

ქალი ფიქრობს, რომ ასეთი მაცოცხლებელი წყალი, ჭის ძალიან დიდ სიღრმეზე უნდა იმყოფებოდეს. იქნებ, ეს ებრაელი შეურაცხყოფას აყენებს იაკობის ჭას? ეს ჭა მდიდარია მემკვიდრეობით და სხვა ჭებთან შედარებით უფრო ღრმაა. იგი უფრო შორს მიდის და ეკითხება.

„შენ ნამდვილად ფიქრობ, რომ ჩვენს წინაპარ იაკობზე უფრო დიდი ხარ, რომელმაც ეს ჭა ამოთხარა და ამ ჭიდან სვამდნენ წყალს ისიც, მისი შვილებიც და მისი საქონელიც?“ (მუხლი 12 TPT)

საინტერესოა, რომ აქ, ამ დავის დროს ნახსენებ ჭას, იაკობის ჭა ეწოდება. სახელი იაკობი ნიშნავს „ის, ვინც გადააყენებს, ატყუებს და ხელს ჭიდებს ქუსლში“. როდესაც ღმერთმა მტრობა იწინასწარმეტყველა ქალის თესლსა და გველის თესლს შორის, მან თქვა, რომ გველი მისი თესლის ქუსლზე განახორციელებდა დარტყმას. მოგვიანებით, ღმერთმა შეცვალა იაკობი *ისრაელით*. შეუცვალა სახელი, რაც „ღვთის უფლისწულს“ ნიშნავს. რაოდენ დამაფიქრებელია ის ფაქტი, რომ ეს ქალი, რომელიც უამრავჯერ მოატყუეს, რამეთუ მას ეგონა, რომ ადამიანებს შეეძლოთ მისი წყურვილის დაკმაყოფილება, სწორედ იაკობის ჭასთან ესაუბრება ისრაელის მშვიდობის უფლისწულს. მიუხედავად იმისა, რომ ეს ქალი შეცდომაშია შეყვანილი, იესომ იცის, თუ რა ხდება სინამდვილეში.

ეს საუბარი, საბოლოო ჯამში, მის სასოწარკვეთილ წყურვილს შეეხება და არა ჭის მდგომარეობას. იესო აკეთებს იმას, რასაც იგი საუკეთესოდ აკეთებს. იგი იგნორირებას უწევს კითხვებს და პირდაპირ მის ღრმა წყურვილზე საუბრობს.

„ყველას, ვინც ამ წყალს დაღევს, კვლავ მოსწყურდება. ხოლო ვინც იმ წყალს დაღევს, რომელსაც მე მივცემ, საუკუნოდ აღარ მოსწყურდება; რადგან წყალი, რომელსაც მე მივცემ, მასში იქცევა წყლის წყაროდ, რომელიც საუკუნო სიცოცხლედ იღინებს“. (იოანე 4:13-14)

სიტყვაში *ყველას*, იესო გულისხმობს ყველას, ვისაც უფრო მეტის წყურვილი სტანჯავს, ვიდრე ამ ქვეყნიერებას შეუძლია, რომ დააკმაყოფილოს. იგი ერთად აქსოვს ორივეს: ებრაელსაც და სამარიელსაც და ყველას, ვინც კი ოდესმე ყოფილა ამ ჭასთან, წარსულსა თუ აწმყოში. ქვეყნიერებაზე არსებული ყველა ჭა, საბოლოო ჯამში, ჩვენ ადამიანურ სასოწარკვეთილ წყურვილს უსვამს ხაზს. The Passion-ის თარგმანი შემდეგნაირად განაწვრიტობს იოანეს 4:13-ს:

„თუ იაკობის ჭიდან შესვამ წყალს, *ისევ და ისევ მოგწყურდება*“.

ძველი ჭები ისევ და ისევ მოგანყურებენ წყალს. საბოლოო ჯამში, მხოლოდ ღმერთს შეუძლია ჩვენი ადამიანური წყურვილის დაკმაყოფილება. ეს ძველი ჭები მარცხისთვის იყვნენ განწირულნი, რამეთუ მათი წყარო მჭიდროდ იყო დაკავშირებული ქვეყნიურ პირობებთან. მტერს ნებისმიერ მომენტში შეეძლო ჭაში შხამის ჩასხმა, ან ჭუჭყით ამოვსება, ხანგრძლივ გვაღვას კი მისი ამოშრობა შეეძლო.

**ქვეყნიერებაზე
არსებული ყველა
ჭა,
საბოლოო ჯამში,
ჩვენ ადამიანურ
სასონარკვეთილ
წყურვილს უსვამს
ხაზს.**

ძველი ჭის მსგავსად კანონის მონამვლაც ადვილად არის შესაძლებელი ადამიანური დადგენილებებით, ისევე როგორც მისი დამარხვა ადამიანური რიტუალებისა და წესების ქვეშ. სამარიელები თორას მხოლოდ ხუთ ნიგნს იცავდნენ და თაყვანისცემისთვის საკუთარი მთა ჰქონდათ. ისინი კანონის ჩრდილში ცხოვრობდნენ, მაგრამ ებრაელებმა დაამტკიცეს, რომ კანონსაც კი არ შეუძლია მოგვეცეს ისეთი ცხოვრება, რომლისკენაც ვისწრაფით. კანონისა

და პატრიარქების ეს ძველი ჭები მოგვეცა იმისთვის, რათა სულიწმიდის ცოცხალი წყლის უაღრესად დიდი საჭიროება დაგვენახა. კანონი თაყვანისცემის ადგილს მოითხოვს. კანონი, ჩვენთვის მიუწვდომელ ადგილზე აყენებს ღმერთს. ღვთის თაყვანისცემა კანონის დაცვად რჩება და არა სიცოცხლის წყაროდ. კანონი შორიდან გაჩვენებს, მაგრამ ხელის შეხების საშუალებას არ გაძლევს. კანონი სინაის მთის დინამიკას ინარჩუნებს, სადაც შეგვიძლია ღმერთს ვუყუროთ, მაგრამ არ დავდიოდეთ მისით.

როდესაც ჩვენი თაყვანისცემის სამსხვერპლო ჩვენს ირგვლივ არის, ნაცვლად იმისა, რომ ჩვენს შიგნით იყოს, ჩვენ რისკის ქვეშ ვიმყოფებით, რომ თამაშგარე მდგომარეობაში აღმოვჩნდეთ. იესოს შეხვედრამ ამ სამარიელ ქალთან, ძალიან ბევრი ლეგალური პარამეტრიც დაამსხვრია. ამ ქალმა კანონი დაარღვია და კაცთან ცხოვრობდა. დღევანდელი დღის უფრო ლიბერალურ ეკლესიაშიც კი, მას ეს „ცოდვაში ცხოვრებად“ ჩაეთვლებოდა. მაგრამ, იესო მის უპატიო გარეგნობას კი არ უყურებდა, არამედ პირდაპირ მის გატეხილ გულს ესაუბრებოდა.

კანონი ყოველთვის უფრო მეტს მოითხოვს თქვენგან, ვიდრე მას შეუძლია, რომ მოგცეთ. ცოცხალი წყლის დაკავება, ან აწონა შეუძლებელია, რამეთუ იგი თხევად სინათლეს წარმოადგენს.

ქალიშვილი მეტოქის ბარჯვი

იგივეს ვერ ვიტყვით მკვდარ წყალთან დაკავშირებით. თუ თქვენ იაკობის ჭიდან დაღევაზე მეტი არ გსურთ, მაშინ ჭურჭელი დაგჭირდებათ. ის, რასაც თქვენ სახლში მიიტანთ, განსაზღვრული იქნება იმით, თუ რის წაღებას შეძლებთ. მკვდარი წყალი სინათლეს არ წარმოადგენს; იგი მძიმეა.

იესო საუბრობს წყურვილზე, რომელიც გამუდმებითი და დაუოკებელია. როგორც შუა აღმოსავლეთში მცხოვრებ ქალს, რომელიც გვალვიან და უნაყოფო მიწაზე გაიზარდა, ამ ქალმა იცის თავისი ცხოვრების წყურვილი. არ არსებობს საკმარისად ღრმა ჭა, ან საკმარისად ცივი წყალი, რომელიც დააკმაყოფილებს მის სასონარკვეთილ წყურვილს, იყოს ვინმეს მიერ შეყვარებული. მისი სული უკიდურესად გაუწყლოებულია. იგი ისევ და ისევ ტყუედებოდა იმით, რაც მისი აზრით მას წყურვილს მოუკლავდა. მისი სურვილები სამართლიანია, მაგრამ, როგორც მრავალი ჩვენგანი, ისიც არასწორ ადგილას ეძებდა იმას, რაც სწორია.

არ არის ცუდი, გქონდეს სურვილი, უყვარდე ვინმეს;
არ არის ცუდი, გქონდეს სურვილი, საკუთარი ცხოვრება საყვარელ ადამიანს დაუკავშირო;
არ არის ცუდი, ღირსეული ცხოვრებით ცხოვრება გსურდეს.
არ არის ცუდი, გსურდეს იცხოვრო მიზანდასახული ცხოვრებით;
არ არის ცუდი, გსურდეს მეგობრების ყოლა;
არ არის ცუდი, თაყვანისცემით აღსავსე ცხოვრების სურვილი გქონდეს.

იესო არ ახდენს მისი სურვილის მარგინალიზაციას და არც თქვენს სურვილს არ დასცინის. პირდება რა მისი წყურვილის დაკმაყოფილებას, ამით იგი აფასებს მას. იესო მას სამუდამო სიცოცხლეს პირდება და არა ჩიხებით აღსავსეს. იგი უახლოვდება იესოს და თავისი სულის სასონარკვეთის სიღრმიდან სთხოვს:

„ბატონო, მომეცი ის წყალი, რომ აღარ მომწყურდეს და აღარც წყლის ამოსაღებად მოვიდე აქ!“ (იოანე 4:15)

მის თხოვნაში მე იმედის ნაპერწკალს ვხედავ. მის დიდ სურვილში ჩემს საკუთარ სურვილს ვხედავ. იესო, გთხოვ, ნუღარ მომიყვან ამ ადგილზე, რომელიც გამუდმებით მახსენებს ჩემს წარუმატებლობას! მის მსგავსად მეც ვერ დავიცავი ჩემი ახალგაზრდობის კანონები. მან იცოდა, რომ არ

კონსერვაციის გარეშე

შეეძლო ამის დამსახურება, რომ არ იმსახურებდა ამას; ამის მიღება მას მხოლოდ საჩუქრის სახით შეეძლო. ნარკოტიკზე დამოკიდებული პიროვნების მსგავსად, მასაც აღარაფერი ჰქონდა დასახარჯი. მისმა წყურვილმა მონად აქცია იგი.

ვიდრე იესო მას ამ ცოცხალ წყალს მისცემდა, მას უნდა დაენახა, თუ იყო ეს ქალი მზად საკუთარი თავის დასაცარიელებლად. ნამდვილად მზად იყო თუ არა იგი ყველაფრის უკან ჩამოსატოვებლად? იესო მიუთითებს მას მის ჭაზე, რომელშიც მყარალი წყალია და რომლიდანაც ის დიდი ხნის მანძილზე სვამდა წყალს – კაცებზე.

„უთხრა იესომ: „ნადი, შენს ქმარს დაუძახე და აქ მოდი!“
(მუხლი 16)

ნუ იფიქრებთ, რომ ამ მითითებით იესო ეძებდა ავტორიტეტულ სტრუქტურას, რომლის მეშვეობით ამ ქალთან საუბარს შეძლებდა, და შესაძლოა, მაინცდამაინც არც ცოდვაზე მიუთითებდა მას. მან უფრო იმის გამო ჰკითხა ქმრის შესახებ, რომ მისი ტკივილის ლოკაციაზე მიეთითებინა. ჩვენმა გაბედულმა დამ სიმართლე თქვა, მიუხედავად იმისა, რომ იცოდა, რომ შესაძლოა სიმართლის გამო მას ვერ მიეღო რაბინის ეს ცოცხალი წყალი.

„ქმარი არა მყავს“. (მუხლი 17)

შესაძლოა, ეს აღიარება მძიმე იყო მისთვის. ხუთი წარუმატებელი ქორწინება. მის ნათქვამში არ არის თავის მართლების მცდელობის ნატამალიც კი, არამედ მხოლოდ შეულამაზებელი სიმართლე – მე არ მყავს ქმარი.

„იესომ უთხრა: „მართალი თქვი, ქმარი არ მყავსო, რადგან ხუთი ქმარი გყავდა; ხოლო ის, ვინც ახლა გყავს, არც ის არის შენი ქმარი. ეს მართალი თქვი“. (მუხლები 17-18)

იესო მოქმედებს მაშინ, როდესაც მას სიმართლეს ეუბნებიან გაბედულად. ქალმა უთხრა მას არსებული რეალობის შესახებ, ხოლო იესომ დეტალებით შეავსო მისი წარსული. ხუთ კაცს ჰყავდა იგი ცოლად მხოლოდ იმისთვის, რომ შემდეგ უარი ეთქვათ მასზე. ზოგჯერ ვფიქრობ, რატომ არის ამ ქალზე გამახვილებული ესოდენი ყურადღება, როგორც ცოდვილზე? მე ვარ შვილიშვილი ქალისა, რომელიც ოთხჯერ იყო გათხოვილი სამ კაცზე. იგი არ იყო მსხვერპლი; ეს მისი

ქალიშვილი მებოძის ბარეში

არჩევანი და მისი ნაკლი იყო. მაგრამ, შესაძლოა ამ ქალის ცხოვრებაში ეს ასე არ იყო. ჩვენ დაზუსტებით არ ვიცით, მის გამო ინგრეოდა თუ არა მისი ოჯახი. იგი კანონის ქვეშ ცხოვრობდა, რაც იმას ნიშნავდა, რომ კაცს შეეძლო ეთქვა, რომ მისი ქორწინება შეცდომა იყო და გაეშვა ცოლი მხოლოდ მონაწილის საფუძველზე, რამაც უფრო ხელი შეუწყო ამ ქალის იმედგაცრუებას. კანონის ქვეშ მისთვის შეუძლებელი იქნებოდა ქმრების გამოცვლა საკუთარი ინიციატივით. კვლავ დაქორწინება ამ განქორწინების სერთიფიკატს მოითხოვდა. წარმოგიდგინიათ!... ხუთი წარუმატებელი ქორწინება? ახლა ეს ქალი იმდენად განადგურებულია, რომ თანახმაა, იცხოვროს კაცთან, რომელთანაც სანოლს იზიარებს, მაგრამ არა გვარს. მისი ცხოვრება წალეკილია დაუკმაყოფილებელი სურვილებით. მისი გული გატეხილია, მაგრამ მაინც იმედი აქვს. იოანეს 4:19-ში ვკითხულობთ:

„დედაკაცმა უთხრა: „ბატონო, ვხედავ, რომ წინასწარ-მეტყველი ხარ!“

აქამდე, არ მესმოდა ამ აღიარების მნიშვნელობა. მან ყველაფერს გადააბიჯა, რაც კი აქამდე სჯეროდა, რამეთუ სამარიელებს სწამდათ, რომ მხოლოდ მოსე იყო წინასწარმეტყველი. მათე 10:41-ის თანახმად, იესოს წინასწარმეტყველად მიღებით, მან წინასწარმეტყველის საზღაური მიიღო: „ვინც წინასწარმეტყველის სახელით ლებულობს წინასწარმეტყველს, წინასწარმეტყველის საზღაურს მიიღებს“.

რა არის ამ წინასწარმეტყველის საზღაური? მჯერა, რომ ამ საზღაურის გამოხატვა მრავალი სახით არის შესაძლებელი, მაგრამ არაფერია ცოცხალი ჭეშმარიტების გამოცხადებისა და რეალიზაციაზე უფრო ძვირფასი. წინასწარმეტყველებს ასევე წინასწარგანმჭვრეტელებსაც უწოდებენ. ყველგან, სადაც კი მიდიოდა იესო, იგი ადამიანებს გულის თვალებს უხელდა. როდესაც ამ ქალმა იესოს წინასწარმეტყველად მიღება აირჩია, მან თავის მომავალში ჩაიხედა და იესოს ჰკითხა, თუ სად უნდა ეცა მას ღვთისთვის თაყვანი. წარმომიდგინია, თუ როგორი დაღლილი იყო იგი თავისი ძველი ცხოვრებით. მან არ იცოდა, რომ მის ცხოვრებაში ახალი დრო დადგა, როდესაც იგი ადგილის ნაცვლად პიროვნებას სცემდა თაყვანს.

„იესომ მიუგო: დედაკაცო, მერწმუნე, დგება ჟამი, როცა არც ამ მთაზე და არც იერუსალიმში აღარ სცემთ თაყვანს მამას!“ (მუხლი 21)

კონსერვაციის ბარეჟი

The Passion-ის თარგმანში, არამეული ენა, უფრო განავრცობს ამ მუხლს:

„დამიჯერე, ძვირფასო დედაკაცო, დადგა დრო, როდესაც თქვენ აღარ სცემთ თაყვანს მამას არც მთაზე, არც იერუსალიმში, არამედ თქვენს გულეებში!“

ეს ქალი პატივს მიაგებს იესოს, როგორც წინასწარმეტყველს, რომელიც იგი სინამდვილეში არის და იესოც ისე მიმართავს მას, როგორც ის სინამდვილეშია, ძვირფასო. ეს ტერმინი ნიშნავს „საყვარელს და ძვირფასს, ღირებულსა და ფასდაუდებელს“. მაინტერესებს, თუ ბოლოს როდის მიმართეს ამ ქალს ასეთი მოფერებითი ტერმინებით. იესო მის გატეხილ გულს და დაჭრილ სულს მისი ბედის აღმნიშვნელი სიტყვებით აღადგენს.

დღესაც კი მესმის, თუ როგორ მოგვიწოდებს იესო თითოეულ ჩვენგანს, მის ქალიშვილებს. „მერწმუნე, ჩემო ძვირფასო საგანძურო და საყვარელო ქალიშვილო, მოვიდა შენი დრო...“. მოვიდა შენი დრო, რომ ირწმუნო. ერთი წუთით შეჩერდი! რა ჩაგჩურჩულათ მან სულში?

ღმერთი არ არის თქვენთან უფრო ახლოს მთაზე ყოფნისას, ქალაქში ან ეკლესიაშიც კი. არც ერთ პიროვნებას არ შეუძლია მის შენთან ყოფნას შეუშალოს ხელი. მაგლობა ღმერთს, რომ არც ერთ შეცდომას არ ძალუძს დაგვაშოროს ის, ვინც ჩვენში ცხოვრობს. იესო შენს თაყვანისცემას ელოდება შენი გულის ჭასთან. წმიდა წერილი შეგვახსენებს ჩვენ, რომ ჩვენი ღმერთი ჩვენთან იმდენად ახლოსაა, რომ შეუძლია გვიჩურჩულოს:

„მაგრამ რას ამბობს იგი? „ახლოა შენთან სიტყვა, შენს ზაგეში და შენს გულში“. (რომაელთა 10:8)

იესომ ეს რევოლუციური კონცეფცია ყველაზე დაბალ საფეხურზე მყოფ ქალს გაუზიარა. ვის სმენია ოდესმე ღმერთზე საზღვრების გარეშე? ღმერთზე, რომელიც მზად იყო შეხვედროდა მას იქ, სადაც ის იქნებოდა? წარმოიდგინეთ, რა შესანიშნავი უნდა ყოფილიყო ეს ახალი ამბავი ამ ქალისთვის. იგი მოკვეთილი იყო ადამიანებისაგან და უცხო იყო იუდეველებისთვის, მაგრამ ღმერთმა მისი გულის საკურთხეველში დაიდო ბინა. ისევე როგორც, მან საკუთარი გული გადაუშალა იესოს და უთხრა, თუ ვინ იყო იგი, ღვთის ძემაც საკუთარი თავი გამოუცხადა მას. ამ ქალის არჩევანმა იგი ცხოვრების საზღვრებს დააშორა, იესო კი ისევ უკან ეპატიჟება მას. იესო უხსნის:

„თქვენ არ იცით, რას სცემთ თაყვანს; ჩვენ კი ვიცით, რას ვცემთ თაყვანს, რადგან ხსნა იუდეველთაგან არის. მაგრამ დგება ჟამი და დადგა კიდეც, როცა ჭეშმარიტი თაყვანისმცემელნი სულითა და ჭეშმარიტებით სცემენ მამას თაყვანს, რადგან მამაც სწორედ ასეთ თაყვანისმცემლებს ეძებს თავისთვის. ღმერთი არის სული და მისი თაყვანისმცემლებიც სულითა და ჭეშმარიტებით უნდა სცემდნენ თაყვანს“. (იოანე 4:22-24)

იესო მის ტრადიციებს ჭეშმარიტების მეშვეობით ამსხვრევს. თუ რასაც ეს რაბინი ამბობს ჭეშმარიტებაა, გამოდის რომ იგი სწორედ ისეთი თაყვანისმცემელია, როგორც მისი მამა ეძებს თავისთვის: სულითა და ჭეშმარიტებით თაყვანისმცემლებს.

ჩვენ აქ ირონიას ვერ ვხედავთ, რამეთუ ვიცით და ვღებულობთ ყველაფერს, რასაც იესო მას უცხადებდა, როგორც ჭეშმარიტებას, მაგრამ იმ დროში, ეს კონცეფციები რადიკალური იყო. სავარაუდოა, რომ ამ ქალს არც კი სმენია ღმერთზე, როგორც მამაზე. სხვა თარგმანში იოანეს 4:22-23 შემდეგნაირად არის ნათარგმნი:

„ამიერიდან მამის თაყვანისცემა აღარ იქნება უკვე სწორი ადგილის საკითხი, არამედ სწორი გულის საკითხად იქცევა. რამეთუ ღმერთი არის სული და მას დიდი სურვილი აქვს, ჰყავდეს წრფელი თაყვანისმცემლები, რომლებიც მას თაყვანს სცემენ სულისა და ჭეშმარიტების სფეროში“.

ამ ქალს შეეძლო შეერთებოდა ღმერთს, რომელსაც ამის ძალიან დიდი სურვილი ჰქონდა. მჯერა, რომ ამ მომენტიდან, იგი შეეჯახა დიდებულ იმედს იმის საწინააღმდეგოდ, რასაც იგი რეპრესირებულ რელიგიად იცნობდა. მან აღარ იცის, თუ რა ირწმუნოს; მისი გული იმედისგან, დაბნეულობისგან და გაცოცხლებისგან ძგერს, მაგრამ ის უზიარებს იესოს იმას, რაც იცის.

„უთხრა დედაკაცმა: „ვიცი, რომ მოდის მესია, რომელსაც ჰქვია ქრისტე. ის რომ მოვა, ყველაფერს გაგვიცხადებს“. (მუხლი 25).

მაინტერესებს, ჩათვალა თუ არა იესომ მისი ბავშვური რწმენა ძალიან ძლიერ რწმენად. მან ველარ შეიკავა თავი კეთილი უწყების გაზიარებისგან. წარმომიდგენია, თუ როგორი დაჟინებული მზერით უყურებდა მას იესო, როდესაც

ჩასჩურჩულდება:

„მე ვარ, ვინც გელაპარაკება“. (მუხლი 26)

იესო ზუსტად ისე მოიქცა, რასაც ეს ქალი ელოდა მისგან... მან ყველაფერი უთხრა მას. ზოგჯერ, სიტყვის თქმის გარეშეც კი, ღმერთი მოგვმართავს. დამშვიდდი, გულო ჩემო. ჩვენი ქრისტე, ცხებული, ხშირად იმით პასუხობს ჩვენს კითხვებს თავყანისცემის შესახებ, რომ სიმართლეს გვეუბნება ჩვენი თავის შესახებ. ერთი ხელის მოქნევით, იგი ამხელს უგუნურ ტრადიციებს და თავისი სიმართლის ხმლით ჩებავს ადამიანთა მსჯელობებს. ვინ არ დააგდებს თავისი წყლის დოქს და არ გაიქცევა ამის მოსმენისას? ასეთია ჩვენი იესო. იგი არ არცხვენს შერცხვენილებს არამედ იგი საიდუმლოებებს უცხადებს მათ.

მომენტი დასრულდა. მონაფეები დაბრუნდნენ და შენუხებულები არიან აღმოჩენით, რომ იესო ესაუბრებოდა ქალს, რომელიც მათი მხრიდან მხოლოდ და მხოლოდ სიძულვილს იმსახურებს. მაგრამ ამ ქალისთვის უკვე სულ ერთია მიიღებენ თუ არა ისინი მას. თუ ღმერთმა მიგილო... რა არის შენთვის ადამიანთა მიერ უარყოფა? საინტერესოა, აღინიშნოს, რომ არც ერთმა მონაფემ არ მოიპატიჟა სამარიელები იესოს სანახავად. ეს არ წარმოადგენდა პრობლემას, რამეთუ იესომ უკვე წარგზავნა თავისი მაცნე. ეს იყო ის, ვისაც იგი ესაუბრებოდა.

„დედაკაცმა თავისი ჭურჭელი მიატოვა, ქალაქში დაბრუნდა და ხალხს უთხრა: „ნადით, ნახეთ კაცი, რომელმაც ყველაფერი მითხრა, რაც კი რამ ჩამიდენია; ის ხომ არ არის ქრისტე?“ გამოვიდნენ ქალაქიდან და მივიდნენ მასთან“. (მუხლები 28-30)

უფრო ახლო განხილვის დროს, აღმოვაჩინეთ, რომ მან განზრახ თქვა ასე. იგი არ უწოდებს მას წინასწარმეტყველს და არ ახსენებს, რომ იგი იუდეველია, იცის რა, რომ ამის გამო, შესაძლოა, ქალაქში მცხოვრებმა ხალხმა არ მიიღონ იგი. ეს ქალი საკუთარ მომნობას იყენებს, რათა გზა გახსნას მათთვის. მომნონს ის ფაქტი, რომ ჩვენი მეგობარი ეპატიჟება მათ, რომ მოვიდნენ და ნახონ, ნაცვლად იმისა, რომ უთხრას მოვიდნენ და მოისმინონ. ნახვა შეიძლება დაჯერებას ნიშნავდეს და როდესაც თვალები აგეხილება, გსურს, რომ სხვებსაც აეხილოთ თვალი.

მომნონს, რომ იესომ ესოდენ უპირატესი, ძვირფასი და წმიდა რალაცის გამოსაცხადებლად აირჩია ქალი, რომელსაც სხვები რეპუტაცია შებღალულ, მდაბიო და ნაბილწულ ქალად მიიჩნევდნენ. ღვთის საიდუმლოებების ისეთი პიროვნებისთვის გამხელით, რომელსაც სხვები ყველაზე დაბალ საფეხურზე

ქალიშვილი მებოძის ბარჯში

მდგომად მიიჩნევდნენ, მან თითოეული ჩვენგანისთვის დატოვა კარი ღია. სწორედ ამ მიზეზის გამო, მე მისი ისტორია ჩემს რამდენიმე წიგნში ვახსენე. მათ საუბარს მე ყოველთვის სხვა და სხვა კუთხით ვხედავ, მაგრამ არასდროს გულგრილი გულით.

წლების მანძილზე მიყვარდა ეს შეხვედრა, რომელმაც სირცხვილში მყოფი ქალი, მიძღვნილ პიროვნებად აქცია. გარკვეული პერიოდის განმავლობაში, მომწონდა კიდეც ის ფაქტი, რომ მისი სახელი არ იყო ცნობილი; ასე მე ადვილად შემეძლო მისი სახელის ნაცვლად, ჩემი სახელი ჩამესვა მის ისტორიაში. ეს მანამდე იყო, ვიდრე შევიტყობდი, რომ მას ფოტინა ერქვა, განათლებული. მან იმავე დღეს დაიწყო სახარების ქადაგება სამარიაში, მაგრამ, როგორც ახლა უკვე იცით, იგი საკმაოდ შორს გასცდა რეგიონის საზღვრებს.

მისმა ისტორიამ თითოეული ჩვენგანი უნდა გაგვაძინევოს, ვინც ღრმა ჭეჭი ვართ, მაგრამ ზედაპირული ცხოვრებით ვცხოვრობთ. სხვა რით შეიძლება აიხსნას ის ფაქტი, რომ თვითნება ქალი წინასწარმეტყველს თაყვანისცემის თემაზე ესაუბრება? მისი ჭა, არა მხოლოდ ღრმა იყო... ის, აგრეთვე ამომშრალიც იყო. მას ხუთი ქმარი და ორი ვაჟი ჰყავდა, მაგრამ მაინც სიცარიელეს გრძნობდა სულში. ამ ქალმა, რომელსაც უდიდესი პოტენციალი გააჩნდა, მთლიანად დაღვარა თავისი თავი ვიდრე მისმა ტკივილმა ძვლებამდე არ მიაღწია.

უეცრად, ყველაფერი შეიცვალა. მან საჩუქრის შესახებ შეიტყო. იესომ მას სიცოცხლის წყალი შესთავაზა და მანაც გაბედულად სთხოვა მას იგი. ეს შესანიშნავი მესია სრულყოფილად იცნობდა ქალს და უპირობოდ უყვარდა იგი. ამიტომ მისი მოწოდების შემდეგ ამ ქალიშვილმა მებოძის გარეშე ბევრი შესვა ეს სიცოცხლის წყალი და იქცა ფოტინად, ევანგელისტად და მოციქულად, რომელიც საფრთხეს არ შეუშინდა და მედგრად შეხვდა მას.

წარსულის მქონე ქალბატონო, მიბაძავ მის მაგალითს?

სადისკუსიო კითხვები

1. გწყურიათ, რომ ღმერთი უფრო მეტი ძალით გამოვლინდეს თქვენს ცხოვრებაში?
2. რა გავლენა იქონია თქვენზე ფოტინას ამბავმა?
3. მოგეწონათ ის ფაქტი, რომ ეს ის ქალი აღმოჩნდა ჭასთან? რას გვპირდება ეს ფაქტი ჩვენ?
4. არის თქვენს ცხოვრებაში სფეროები, სადაც თქვენ ღრმა ჭას წარმოადგენთ, რომელიც ზედაპირული ცხოვრებით ცხოვრობს?

მეუღარეხელი ცხოვრება

„თქვენ არასდროს ხართ მეტისმეტად მოხუცი იმისთვის, რომ ახალი მიზანი დაისახოთ, ან ახალი ოცნება გქონდეთ“.

კ.ს.ლუისი

მინდა სიმამაცისა და ღვთისმოსაობის კიდევ ერთი ისტორია გაგიზიაროთ. იყო ერთი ლამაზი ქალწული გოგონა, სახელად თეკლა. მან შემთხვევით მოისმინა პავლე მოციქულის ქადაგება, რომელიც მეზობელ სახლში ქადაგებდა. იგი ფანჯარასთან იჯდა, როდესაც პავლეს მონოღება მოისმინა, რომელიც ახალგაზრდა კაცებსა და ქალებს მოუწოდებდა უმანკოებითა და ღვთისმოსაობით ეცათ ღვთისთვის თაყვანი. თეკლა დანიშნული იყო, მაგრამ როდესაც პავლეს სიტყვები მოისმინა, გადანყვიტა გაუქმებინა დანიშნული ქორწილი და ცხოვრების დარჩენილი დღეები უფლის დიდებისთვის მიეძღვნა. პავლე, ყურადღებას არ აქცევდა თავის გავლენას თეკლაზე, მაგრამ, მისი გადანყვეტილება არ მიიღეს დედამისმა და მისმა საქმრომ, მათ საკუთარი გავლენა გამოიყენეს განრისხებული ხალხის პავლეს წინააღმდეგ ასამხედრებლად. სამოქალაქო არეულობის გამო, პავლე იკონიის გუბერნატორთან მიიყვანეს, რომელმაც დაუყოვნებლივ დააპატიმრებინა იგი.

დამწუხრებულმა თეკლამ სამკაულები გამოიყენა, რათა ციხის მცველები მოექრთამა და ციხეში შესულიყო პავლეს სანახავად, რათა პირდაპირ მისგან მოესმინა იესოს სახარება. როდესაც მისმა ოჯახმა საკუთარი დაკარგული ქალიშვილი პავლეს საკანში აღმოაჩინა, ორივე მათგანი გამგებლის წინაშე წარადგინა. პავლე როზგებით სცემეს და ქალაქიდან გამოაგდეს. თეკლა დედამ დაასმინა და ახალგაზრდა გოგონას სიკვდილი მიუსაჯეს. იგი კოცონზე უნდა დაენვათ, როგორც

კონსპირაციის ბარეჟი

მაგალითი სხვა ასულებისთვის, ვინც ესოდენ უგუნურ ამბოხს გაბედავდა.

როდესაც თეკლას სასიკვდილო განაჩენს აღასრულებდნენ, პავლე და სხვა ქრისტიანები კატაკომბებში იყვნენ შეკრებილნი და მხურვალედ ლოცულობდნენ. თეკლა ძელზე დააბეს, მაგრამ, როდესაც ცეცხლი აანთეს, იგი არ მოეკიდა მას. შემდეგ, ძალიან ძლიერი ქარიშხალი ამოვარდა და კოკისპირულმა წვიმამ ჩააქრო ცეცხლი მის ფეხებთან. თეკლა სიკვდილს გადაურჩა. ქალაქის მთავრებს შეეშინდათ, მიიჩნიეს რა ეს ბერძნების ღმერთების რისხვად, მათ გაანთავისუფლეს თეკლა და ქალაქიდან გააძევეს. უარყოფილი თეკლა სხვა გაძევებულ ქრისტიანებს შეუერთდა, რომელთაც პავლესთან ერთად ანტიოქიაში გადაწყვიტეს წასვლა.

როგორც კი ქალაქში შევიდნენ, დიდი გავლენისა და ძალაუფლების მქონე კაცმა, ალექსანდრემ, თეკლას სილამაზით მოხიბლულმა, მისი პავლესგან ყიდვა სცადა. როდესაც პავლემ უარი განაცხადა, იგი ძალით შეეცადა მის წაყვანას. თეკლა მთელი ძალით შეენინა აღმდეგა მას და ამ პროცესში ალექსანდრეს დაფნის ფოთლებისგან შეკრული გვირგვინი მოგლიჯა თავიდან და საჯაროდ უარყო იგი, უბრძანა რა მას, არ შეხებოდა ღვთის მსახურს.

აღშფოთებულმა ალექსანდრემ ანტიოქიის გუბერნატორის წინაშე წარადგინა იგი. დავის დროს თეკლამ აღიარა, რომ მისგან თავის დაღწევის მცდელობის დროს მან ალექსანდრეს ტანსაცმელი შემოახია. მას ისევ სიკვდილი მიუსაჯეს. მისი სიკვდილით დასჯა მეორე დღეს უნდა აღესრულებინათ. ამჯერად იგი გარეული მხეცებისთვის უნდა მიეგდოთ შესაჭმელად.

ანტიოქიელი ქალები აღაშფოთა ამ ამბავმა. ისინი გრძნობდნენ, რომ თეკლას წინააღმდეგ წაყენებული ბრალდება უსამართლო იყო. ერთმა კეთილშობილური წარმომავლობის რომაელმა ქალმა მოითხოვა, რომ თეკლას ქალიშვილობის დასაცავად ჯობდა, რომ იგი ღამით მის სახლში დარჩენილიყო საპყრობილეს ნაცვლად. ამ ერთი ღამის განმავლობაში ახალგაზრდა და მასზე უფროსი ქალი დამეგობრდნენ.

მეორე დილას ეს კეთილშობილი ქალბატონი მწარედ ტიროდა, როდესაც თეკლა ძუ ლომს მიაბეს და არენაზე გაიყვანეს. თეკლა რომ გამოჩნდა არენაზე, რომელიც გააშიშვლეს და ლომებითა და დათვებით სავსე სტადიონზე გამოაგდეს, ბრბო გუგუნებდა. პირველი ქმნილება, რომელიც მას მიუახლოვდა, იყო ლომი. ლომი სირბილით წამოვიდა თეკლასკენ, მაგრამ თავდასხმის ნაცვლად, იგი შებრუნდა და დაცვითი პოზიცია მიიღო თეკლას ფეხებთან.

შეუღარებელი ცხოვრება

დათვი მათკენ გამოემართა, მაგრამ ვიდრე იგი თეკლასთან მიაღწევდა, ძუ ლომმა მოკლა იგი. შემდეგ, ხვალი ლომი გადმოვიდა იერიშზე, მაგრამ, კვლავ ძუ ლომმა იბრძოლა მის წინააღმდეგ, თეკლას დასაცავად. ბრძოლა ორივე ლომის სიკვდილით დასრულდა, მათი სხეულები ბრძოლაში შეკრულნი დაეცნენ მის ფეხებთან. თამაშის წამყვანები დარჩენილ ცხოველებს მსხვერპლისკენ მოუწოდებდნენ. მაგრამ ცხოველები არ ინევენენ მსხვერპლისკენ. ბრბო გაყუჩდა, რამეთუ ღვთის შიშმა მოიცვა ხმაურიანი არენა. თეკლამ ხმა აღიმალლა და გაბედულად დაიწყო ლოცვა.

განმგებელი ფეხზე წამოდგა და თამაში გააჩერა. მან იკითხა, თუ ვინ იყო ეს ქალი და რა იყო იმ ძალის წყარო, რომელსაც იგი ფლობდა. თეკლამ უპასუხა: „მე ცოცხალი ღვთის მსახური ვარ... მჯერა ძის, რომელშიც ღვთის სათნოებაა. რამეთუ, მხოლოდ ის არის გადარჩენის გზა და სამუდამო სიცოცხლის არსი... ყოველი, ვინც მას ირწმუნებს, არ მოკვდება...“.

განმგებელმა ბრძანა ტანსაცმელი მოეტანათ მისთვის და გაეთავისუფლებინათ. იმ დღეს, ასობით თუ არა ათასობით ადამიანმა ირწმუნა ქრისტე და ადრეული ეკლესიის მატინე იუნყება, რომ ანტიოქიელმა ქალებმა ერთხმად განადიდეს ღმერთი, ვიდრე ქალაქი არ შეიძრა მათი ხმისაგან.

თეკლამ ცხოვრება განაგრძო და ხანგრძლივი, სავსე ცხოვრებით იცხოვრა, სიცოცხლის ბოლომდე, ოთხმოცდაათი წლის ასაკშიც კი ქადაგებდა სახარებას.

შეარტიკული გამგებლობით ცხოვრება

რამ აქცია ეს გოგონა ესოდენ ძლიერ პიროვნებად? ის იყო შიშველი, მაგრამ არა შერცხვენილი, რამეთუ მან საკუთარი თავი იესოს გამოცხადებაში აღმოაჩინა. მიუხედავად იმისა, რომ ის ახალმოქცეული იყო, იგი მის შეუღარებელ დესპანად იქცა. როდესაც მან ლოცვაში ხმა აღიმალლა, ამით მან სიმამაცე გამოიჩინა სიკვდილის საფრთხის წინაშე. მამაცმა გოგონამ, რომელსაც ჩაცმულსაც კი არ მისცემდნენ ქადაგების უფლებას მრავალი კათედრის წინ, მრავალი სული შესძინა ღმერთს შიშველმა და მხეცებით გარემოსილმა სასტიკ კოლიზეუმში. როდესაც ამის მსგავს ამბებს ვკითხულობ, მომწონს იმაზე ფიქრი, რომ ალბათ ევა ილიმის ამის შემყურე (დარწმუნებული ვარ, რომ სარაც ილიმის!). რამეთუ, ბრძოლა, რომელიც ევამ წააგო ბალის უსაფრთხოებასა და ზრუნვის ქვეშ ყოფნის დროს, მრავალჯერ იქნა მოგებული ხელახლად შობილი ქალიშვილების მიერ ამკარა მტრობის არენებზე.

კონსურენციის ბარეში

ბრბო შეიკრიბა განაჩენის სისრულეში მოყვანის სანახავად, მაგრამ, ნაცვლად ამისა, მათ დაცემის საწინააღმდეგო რამ იხილეს. დაე, ჩვენმა ცხოვრებამ გააგრძელოს ეს მემკვიდრეობა. რაკი ჩვენ ყოველ დღე ვაცხადებთ, რომ ჩვენი ხსნა და არსი მხოლოდ ქრისტეშია, ჩვენ ვზრდით ჩვენს უნარს ავივსოთ მისით და დავაჩქაროთ მისი დაბრუნება.

დღეს ჩვენ უფრო მეტი ვიცით ბიბლიის შესახებ, ვიდრე სხვა ნებისმიერ დროს იყო ცნობილი კაცობრიობის ისტორიაში. და მაინც, სადამდე მიგვიყვანა ამის ცოდნამ? ჩვენ უსაზღვრო ინფორმაციას ვფლობთ, მაგრამ ტრანსფორმირების აშკარა ნაკლებობას განვიცდით. ვშიშობ, რომ მრავალი სახით და მრავალ ასპექტში, ინტელექტმა და ნიჭმა, ჩაანაცვლა ღვთის სიტყვა და სულიწმიდის მმართველობა.

მე უფრო მეტი მსურს. ის, რასაც ჩემს სულში ვგრძნობ, არის სულის ისეთი გადმოღვრა და მკა, როგორიც აქამდე არ ყოფილა.

ამ განადგურებულ სამყაროს ესაჭიროება ღვთის ძალის ხილვა. შესაძლოა, დადგა დრო, დავუბრუნდეთ ძველი ეკლესიის ლოცვებს.

„ახლა კი, უფალო, შეხედე მათ მუქარას, გვავნონ ჩვენ და მიეცი შენს მონებს ძალა, რომ თავისუფლად, მთელი გაბედულებით ილაპარაკონ შენი სიტყვა, გაიწოდონ შენი ძალის ხელი ჩვენი მეშვეობით განსაკურნებლად, ნიშნებისა და სასწაულების მოსახდენად შენი წმიდა მსახურის, იესოს სახელით“. (საქმე მოციქულთა 4:29-30 TPT)

და რა მოჰყავდათ მოძრაობაში ამ ლოცვებს?

„იმ დროს, მინა შეიძრა მათ ქვეშ, და შეზანზარდა ის შენობა, სადაც ისინი შეკრებილიყვნენ, ყველანი სულიწმიდით აღივსნენ და გაბედულად ლაპარაკობდნენ ღვთის სიტყვას“. (საქმეები 4:31 TPT)

დადგა დრო, რომ შეუფერხებლად და შემართებული გამბედაობით ვიქადაგოთ ღვთის სიტყვა. მრავალი თვალსაზრისით, ის გამოწვევები, რომლებიც თეკლას წინაშე იდგა, არ განსხვავდება ჩვენს წინაშე მდგომი გამოწვევებისგან. მის მიერ არჩეულმა გზამ და გადანყვეტილებამ, ეცხოვრა მიძღვნილი ცხოვრებით, აღშფოთება გამოიწვია. მისი ოჯახის წევრები მის შეჩერებას შეეცადნენ, მთავრობა მისი რწმენის დაკანონებას ცდილობდა, მამაკაცები ცდილობდნენ ძალით

შეუღარაბელი ცხოვრება

დაუფლებოდნენ მას და ჩაეხშოთ ის, რაც მათ ამბობებდად მიაჩნდათ. მაგრამ ის მაინც ჭეშმარიტად თავისუფალი იყო. მისთვის მნიშვნელობა არ ჰქონდა იცოცხლებდა ის, თუ მოკვდებოდა, იგი ცოცხალი ღვთის მსახური იყო.

ცხოვრება გიტოქის გარეშე

ჩვენ ვცხოვრობთ ისეთ დროში, როდესაც ჩვენს ირგვლივ ქარიშხალი მძვინვარებს. თუ იცით, ვინ ხართ და ვის ეკუთვნით... გაუძლებთ. ჩვენ უკონკურენტო ცხოვრება ავირჩიეთ... ცხოვრება, რომლის დალაგებაც მხოლოდ სულიწმიდას შეუძლია.

„რაკი ასეთი ცხოვრება ავირჩიეთ, სულით ცხოვრება, დავრწმუნდეთ, რომ არა მხოლოდ იდეის დონეზე ვინახავთ მას ჩვენს გონებაში, ან როგორც გრძნობას ჩვენს გულში, არამედ, *მის შედეგებს, ჩვენი ცხოვრების თითოეულ ასპექტში ვატარებთ.* ეს ნიშნავს იმას, რომ ჩვენ არ დავინწყებთ საკუთარი თავების ერთმანეთთან შედარებას, თითქოსდა ერთ-ერთი ჩვენგანი, მეორეზე უარესია. ჩვენ, ბევრად უფრო საინტერესო რამ შეგვიძლია ვაკეთოთ ცხოვრებაში. *თითოეული ჩვენგანი უნიკალურია.*“ (გალატელთა 5:25-26 Message)

ამგვარად, ჩვენ იმით ვამთავრებთ, რითაც დავიწყეთ.

საკუთარი უნიკალურობის გაცნობიერება სულის მიხედვით ცხოვრებისკენ გიბიძგებთ. თქვენ არ ყოფილხართ შექმნილნი შედარებისთვის... თქვენ ღვთის ძისთვის იყავით შექმნილნი. თქვენმა ზეციერმა მამამ თქვენი ცხოვრების ინტიმური დეტალები თქვენს პირველ ამოსუნთქვამდე დიდი ხნით ადრე დაწერა თავის წიგნში. მან ცოცხალ წერილად დაწერა თქვენი ცხოვრება. სხვა არავის შეუძლია თქვენი ცხოვრებით ცხოვრება. დადგა დრო, რომ თქვენი წერილის ფურცლები გაცოცხლდეს. თუ სხვებისთვის დაწერილი ისტორიებით იცხოვრებთ, ეს გამოიწვევს იმას, რომ აუსრულებელი დარჩება ის, რაც სულმა დაწერა თქვენთვის. თითოეულ ჩვენგანს გარკვეული კურსი და დანიშნულება გააჩნია. სულიწმიდის ხელმძღვანელობა არსებით როლს თამაშობს უკონკურენტო ცხოვრებით ცხოვრებისთვის. სულით მართული ცხოვრება არ წარმოადგენს უბრალოდ კონცეფციას, ან რომანტიკულ იდეას – ეს არის სულიერი დისციპლინის გამოხატულება და თავყვანისცემის

კონსურენციის ბარეში

პერსონალური აქტი. ცხოვრება ღვთისმოსაობით და არა გართობით. მორჩილების თითოეული აქტისას, როგორც თქვენს პირად, ასევე საზოგადო ცხოვრებაში, ღმერთი მისი მიზნის დეტალებს გაგიმხელთ თქვენი ცხოვრებისთვის და მისი ხმა უფრო მკაფიო გახდება.

**თქვენ არ
ყოფილხართ
შექმნილი
საკუთარი
თავის სხვასთან
შედარებისთვის...
თქვენ ღვთის
ძისთვის იყავით
შექმნილი.**

თქვენი ცხოვრებაც და მთელი მისი პოტენციალიც, უზენაესის მიერ გაქვთ მობარებული. სამწუხარო იქნებოდა, რომ ყველაფერი, რაც თქვენშია, ყველა საგანძური და ნიჭი, სხვების აზრისა და მოლოდინის ქვეშ დამარხოთ. თქვენ დედამინაზე მაყურებლის რანგში არ იმყოფებით. თქვენ ბევრად უფრო მნიშვნელოვანი და საინტერესო რაღაც გაქვთ გასაკეთებელი ცხოვრებაში. დროა, რომ შეიგნოთ ეს!

თქვენი მომავალი ახლავს.

ჩვენ დროის ამ მონაკვეთს ვფლობთ. არც ერთ ჩვენგანს არ აქვს უზრუნველყოფილი ხვალისდელი დღე, მაგრამ ვიცით, რომ ეს მომენტი ჩვენია.

და თქვენი არჩევანის ძალას, ყველა თქვენი მომენტების გამოსყიდვა შეუძლია.

თქვენი ცხოვრების წიგნი, შეიძლება დახურული დარჩეს, ან შეგიძლიათ გააგრძელოთ მისი გვერდების გადაფურცვლა. მოისმინეთ პავლეს უწყება გალატელთა მიმართ:

„კარგად გამოიძიეთ, თუ ვინ ხართ, და ის საქმე, რომელიც მოგეცათ, და შემდეგ შეუდექით მის შესრულებას. ნუ მოიხიბლებით საკუთარი თავით! ნუ შეადარებთ საკუთარ თავს სხვებს! თითოეულმა თქვენგანმა უნდა აიღოს პასუხისმგებლობა იმაზე, რომ საუკეთესოდ აღასრულოს ის შემოქმედებითი სამუშაო, რაც მას მიეცა ცხოვრებაში.“
(გალატელთა 6:4-5 Message)

ძალიან რთულია, გაიგო ვინ ხარ, თუკი მეტისმეტად დაკავებული ხარ იმით, რომ იკვლევ იმას, თუ ვინ არ ხარ და ვინ არის ყველა დანარჩენი. თუ გსურთ, რომ იაროთ და არ დასუსტდეთ ამ მოგზაურობაში, რომელსაც ცხოვრება ეწოდება, აუცილებელია, რომ იცოდეთ, თუ ვინ ხართ.

„მაშ, ფრთხილად მოიქეცით – არა როგორც უგუნურნი, არამედ როგორც ბრძენნი. გამოისყიდეთ დრო, ვინაიდან ბოროტნი არიან დღენი“. (ეფესელთა 5:15-16)

თუ დროს გეგმიურად არ იყენებთ, დღეები გაგიფრინდებათ, რამეთუ ამას მრავალი ხელისშემშლელი ფაქტორი განაპირობებს. როდესაც გვერდზე გადადებთ ამ წიგნს, აიღეთ ხელში ქალაღი და კალამი. ჩამოწერეთ ის, რაც გონივრულად გამოყენებულ დროს წარმოადგენს და პირიქით, რაც არ წარმოადგენს. ჩემი სურვილია, რომ თქვენ ისე გადაანანილოთ დრო, რომ კვლავ დაგრჩეთ დრო ოცნებისთვის.

ფრთხილად დაუკავშირეთ თქვენი მიზნები თქვენს ოცნებებს. აბა, ქალიშვილო კონკურენტის გარეშე, რაზე ოცნებობთ? შეიძლება თქვენ ჩათვალოთ, რომ თქვენი ცხოვრება მოსაწყენი და რუტინულია. მე თქვენი სტატუსის შესახებ არ მიკითხავს. რა არის თქვენი დიდი სურვილი? თუ თქვენ დაკარგეთ იგი, დაბრუნდით ისევ ღვთის თანდასწრებაში, ვიდრე კვლავ არ იპოვით მას. გაისუფთავეთ გონება და გული. წადით და გაისეირნეთ, მოუსმინეთ თაყვანისცემის საგალობლებს და კვლავ შეუერთდით თქვენი სულის ჭას.

თქვენ არასდროს იქნებით მეტისმეტად ასაკოვანი, მეტისმეტად ღარიბი, მეტისმეტად მდიდარი, მეტისმეტად განათლებული და მეტისმეტად გაუნათლებელი იმისთვის, რომ მიზნები დაისახოთ, ან იოცნებოთ. თქვენ აგრეთვე არასოდეს იქნებით მეტისმეტად ახალგაზრდა ამისთვის.

არის მომენტები, როდესაც ვუყურებ ჩვენი დროის ქრისტიან ქალებს და ძალიან გაკვირვებული ვარ მრავალი მათგანით, რომლებიც ესოდენ კარგად ასრულებენ ცხოვრების ციკვასაც და მსახურებასაც. იმდენი ლამაზი, მამაცი, ღვთისმოსავი ახალგაზრდა ქალი იმყოფება ფრონტის წინა ხაზზე ამჟამად, რომ გული იმედით მევსება.

„მაღლა სვლის“ ჩემეული ტრადიციორია შესაძლოა, განსხვავებულად გამოიყურებოდეს, ვიდრე სინამდვილეშია, მაგრამ არასოდეს მომისმენია, რომ ღმერთს ეთქვას, თავი დაბლა დაეხარო. იგი ამბობს, რომ მაღლა ავნიოთ თავი. როდესაც მისი ქალიშვილები იკრიბებიან ერთად, მე მის დიდებას ვხედავ.

ასე რომ, ჩემო საყვარელო, მინდა ჩემი დიდი სურვილი გაგიზიარო. იგი თქვენ შეგეხებათ. ვლოცულობ, რომ ყოველთვის ვშრომობდე რათა ქრისტე, ცხებულის, გამოისახოს თქვენში. დიდი სურვილი მაქვს კარგად აღჭურვილი და იესოში განმტკიცებული გიხილოთ, რათა აღმოაჩინოთ ის, რაც მან

კონსერვაციის ბარეჟი

თქვენ დასაბამიდან მოგანდოთ. მსურს, დაგეხმაროთ თქვენს უძვირფასეს სურვილში, შეიცნოთ იგი. ამ წიგნის დანერის პროცესში გავაანალიზე, რომ ძალიან დიდ თემას შევეხე, რამეთუ ჩვენ ვცხოვრობთ ისეთ პერიოდში, რომელიც სავსეა მეტოქეებით, რომლებიც ჩვენი ყურადღებისთვის იბრძვიან. პაველ სხვა დროში ცხოვრობდა, მაგრამ ეკლესია, რომელიც მას უყვარდა იგივე ბრძოლას გადიოდა.

„ვინაიდან მოშურნე ვარ თქვენ მიმართ ღვთიური მოშურნეობით, რადგან დაგნიშნეთ ერთ კაცზე, რათა ნმიდა ქალწულად წარგადგინოთ ქრისტეს წინაშე. მაგრამ ვშიშობ, რომ როგორც გველმა აცდუნა ევა თავისი მზაკვრობით, ასევე არ გაიხრწნას თქვენი გონება და არ გადაუხვიოთ უბრალოებასა და სინმიდეს ქრისტეში. ვინაიდან სიხარულით იწყნარებთ მათ, რომლებიც მოდიან და გიქადაგებენ სხვა იესოს, რომელიც ჩვენ არ გვიქადაგია; და ღებულობთ სხვა სულს და სხვა სახარებას, რომელიც ჩვენგან არ მიგიღიათ“. (2კორინთელთა 11:2-4)

ან, როგორც ბიბლიის სხვა თარგმანშია ეს ნაწყვეტი მოცემული:

„ის, რაც მე ასე მამწუხრებს, მდგომარეობს იმაში, რომ დიდად ვზრუნავ თქვენზე – ეს ღვთის ვნებაა, რომელიც ანთია ჩემში! მე ქრისტეს შევპირდი თქვენს ხელს ქორწინებაში, წარგადგინეთ მის წინაშე, როგორც ნმიდა ქალწულს წარუდგენენ მის ქმარს. ახლა კი, ვშიშობ, რომ სწორედ ისე, როგორც გველმა შეაცდინა ევა, თქვენც არ შეგაცდინოთ და არ მოგწყვიტოთ თქვენს სუფთა სიყვარულს ქრისტესაგან. როგორც ჩანს, თუ ვინმე ქადაგებს სულ სხვა იესოს, ვიდრე ჩვენ გიქადაგებდით – სხვა სულს, სხვა უწყებას, თქვენ მას მშვიდად ღებულობთ“.

მომისმინეთ, როგორც დედას – არა, როგორც ბებიას: თქვენ არ იყავით შექმნილნი კომპრომისისთვის, ან საკუთარი თავის სხვასთან შედარებისთვის. შემოქმედმა თავისი ორიგინალური დნმ-ი ჩააქსოვა თქვენში. მხოლოდ თქვენ შეგიძლიათ უნიკალურად გამოხატოთ მისი სიყვარული და ღიღება, და ნაყოფი და ჯილდო იმისა, თუ როგორ გააკეთებთ ამას, მარადისობაში გაგყვებათ.

მარადიული გვირგვინები

მე დავინწყე წიგნი იმის ახსნით, თუ ვინ ხართ თქვენ და ვინ არის ღმერთი, ახლა კი ვცდილობ დავასრულო იგი იმით, თუ რა მოგვეცა ჩვენ. გარდა იმისა, რომ გადაჭარბებით მოგვეცა დიადი და ძვირფასი დაპირებები, რაც საშუალებას გვაძლევს, ვიყოთ ღვთიური ბუნების ზიარნი, ძალაუფლების სამკაულები გველოდება.

მე მიყვარს სამკაულები, თუმცა, არა ნებისმიერი მათგანი. მე მიყვარს სამკაულები, რომლებიც რაღაც მოვლენას მახსენებს. ჩვენი საქორწინო ბეჭდები, ჩვენი ქორწინების ამბავს წარმოადგენს. მე მაქვს ბეჭდები, რომლებიც თითოეული ვაჟის დაბადების შემდეგ მომეცა. მაქვს მახვილის ფორმის ყელსაბამი, ისრის ფორმის სამაჯური, და კიდევ სხვა, რომელიც წარმოადგენს იმას, თუ რას ნიშნავს, იბრძოლო როგორც ქალმა. მაქვს საჩუქრები მეგობრებისგან, ან საჩუქრები, რომლებიც ჩემი ცხოვრების სხვადასხვა პერიოდებს და ცვლილებებს უკავშირდება. საჩუქრის უკანა მხარეს გაკეთებული წარწერის, ან თარიღის მიხედვით მე ვხვდები, ეს სამკაულია თუ აქსესუარი.

მიყვარს ჰანნა ჰარნარდის ისტორია *Hinds' Feet on High Places*. ის მაშინ გამოჩნდა ჩემს ცხოვრებაში, როდესაც ოც წელზე ცოტა მეტის ვიყავი და მას შემდეგ ჩემთანაა. მე მას ჩემს ბავშვებს ვუკითხავდი, როდესაც ისინი პატარები იყვნენ, და მე თვითონაც ვკითხულობ, როდესაც ვგრძნობ ამის საჭიროებას. მასში მოთხრობილია ახალგაზრდა ქალის შესახებ, რომელიც შიშებით არის აღსავსე, იგი მოგზაურობს, რათა მივიდეს სრულყოფილ ადგილას, სადაც სრულყოფილი სიყვარული სდევნის შიშს. მას ამ გზაზე მრავალი მიხვეულ მოხვეული გზის და განსაცდელის გავლა უნევს. თითოეულ ადგილზე, წიგნის გმირი, რომელსაც სახელად ძალიან შეშინებული ჰქვია, სამსხვერპლოს აგებს და თითოეული ადგილიდან მიაქვს ქვა, რომელსაც ჩანთით ატარებს. რაღაც გარკვეულ მომენტში, იგი იმდენად თავგზააბნეულია და დაპირებული ადგილი იმდენად შორი ჩანს, რომ მას სურვილი უჩნდება მოისროლოს ეს მემორიალური ქვები, რომლებიც მას განცდილ იმედგაცრუებას ახსენებენ. მაგრამ, გარკვეული ფიქრების შემდეგ, იგი იტოვებს მათ, რაც კარგია, რამეთუ მოგვიანებით, თითოეული ქვა, სამკაულად იქცევა მის გვირგვინზე.

სწავლულებს მიაჩნიათ, რომ წმიდა წერილში ნახსენებია ხუთი სპეციფიკური გვირგვინი. აქ არის, სამართლიანობის გვირგვინი, რომელსაც ჩვენ ვღებულობთ მაშინ, როდესაც ჩვენს ცოდვას და სირცხვილს ქრისტეს სამართლიანობით ვცვლით

კონსურენციის ბარეში

და იგი თავისი ხსნით გვამკობს ჩვენ. არსებობს სიხარულის გვირგვინი; იგი შენახულია მათთვის, ვინც თავყვანს სცემს და აქებს ღმერთს მიუხედავად მათი გარემოებებისა. შემდეგია დიდების გვირგვინი მათთვის, ვინც მოუთმენლად ელოდება იესოს დიდებით გამოჩენას. ნიგნის ამ დარჩენილ რამდენიმე გვერდზე, მსურს დარჩენილი ორი გვირგვინი განვიხილო.

უხრნადი გვირგვინი

უხრნად გვირგვინზე, საუბარია 1კორინთელთა 9:24-27-ში:

„განა არ იცით, რომ ასპარეზზე ყველანი გარბიან, მაგრამ მხოლოდ ერთი იღებს ჯილდოს? მაშ, ირბინეთ ისე, რომ ჯილდო მოიპოვოთ. ყველა, ვინც იღწვის, თავს იკავებს ყველაფრისგან; ისინი – ხრნადი გვირგვინის მისაღებად, ჩვენ კი – უხრნადისა. ამიტომ მეც გავრბივარ, მაგრამ არა უმიზნოდ, და არც ისე ვიქნევ მუშტებს, ვითომ ჰაერს ვცემდე; არამედ ვთრგუნავ და ვიმონებ ჩემს სხეულს, რათა სხვებს რომ ვუქადაგებ, თვითონ უღირსი არ აღმოვჩნდე“.

ეს გვირგვინი რბოლის მეშვეობით მოიპოვება, და ის, თუ როგორ წვრთნას გავდივართ, გავლენას ახდენს იმაზე, თუ როგორ ვირბენთ. წვრთნა, არ არის სასიამოვნო, მაგრამ არც დისკვალიფიკაცია და რბოლის წაგებაა სასიამოვნო. სულიწმიდა მრავალ საკითხში გვწვრთნის.

„ნუ დაანალვლიანებთ ღმერთს! ნუ გაუტეხთ მას გულს! მისი სულიწმიდა, რომელიც თქვენში მოძრაობს და სუნთქავს, თქვენი ცხოვრების ყველაზე ახლო მეგობარს წარმოადგენს. ნუ მიიღებთ ასეთ საჩუქარს ისე, როგორც ჯეროვანს!“ (ეფესელთა 4:30)

ყველაფერი ნებადართულია, მაგრამ ყველაფერი არ უნცობს ხელს ღვთისმოსაობას და სარბიელის კარგად გარბენას. ღმერთმა იცის, თუ რა მოხდება. მან იცის, თუ როდის უნდა მოეუმატოთ სიჩქარეს ან შევანელოთ იგი. მან იცის, თუ ვისთან ერთად უნდა ვივარჯიშოთ და ვისგან უნდა დავიჭიროთ თავი შორს. როდესაც მის მითითებებს ვემორჩილებით, ამას ჩვენთვისვე მოაქვს სარგებელი. ჩვენ არ ვიბრძვით იმისთვის, რომ ხრნადი გვირგვინი მივიღოთ; ჩვენ მუდმივობისკენ გვაქვს გეზი ალებული.

„ნუ დაიუნჯებთ დედამინაზე, სადაც ჩრჩილი და ჟანგი სპობს და სადაც ქურდები თხრიან და იპარავენ. დაიუნჯეთ ზეცაში, სადაც არც ჩრჩილი და ჟანგი სპობს, და სადაც არც ქურდები თხრიან და იპარავენ. რადგან სადაც შენი საუნჯეა, შენი გულიც იქვე იქნება“. (მათე 6:19-21)

როდესაც შენი გული ზეცაშია, შენ ზეცისკენ მიმავალ გზასაც იპოვი. როგორც უკვე განვიხილეთ, ამ საუნჯეს შენ გულით ატარებ და მისი დამცველი სიყვარულია. ჩვენ ვცხოვრობთ სამყაროში, რომელიც ორსულადაა სიტყვებით, იდეებით, ნიგნებით, სოციალური კავშირებით, კრეატიულობითა და სიბრძნით. მისი დიდი ნაწილი შესანიშნავია. მაგრამ ამ სამყაროს თან ახლავს სახიფათო დაძაბულობა, რომელიც შეეცდება, რომ თქვენ ვერ გაირბინოთ თქვენი სარბიელი. ჩვენ გაფრთხილებულნი ვართ:

„ნუ შეიყვარებთ ნუთისოფელს, ნურც იმას, რაც ნუთისოფელშია. თუ ვინმეს ნუთისოფელი უყვარს, მასში არ არის მამის სიყვარული. ვინაიდან ყოველივე, რაც ნუთისოფელშია: ხორციელი გულისთქმა, თვალთა გულისთქმა და ამო დიდება ცხოვრებისა – მამისგან კი არა, ნუთისოფლისგან არის. ნუთისოფელიც გადადის და მისი გულისთქმაც, ღვთის ნების აღმსრულებელი კი უკუნისამდე რჩება“. (1იოანე 2:15-17)

ეს არის ის, რაც გვკრავს ჩვენ და ქვეყნიერებაზე მიჯაჭვულს გვხდის.

ქვეყნიერების ვნებანი სამ კეტაგორიად იყოფა:

1. ხორციელი გულისთქმები, ან საკუთარი გზით სიარული;
2. თვალთა გულისთქმები, ან ყველაფრის სურვილი, რასაც კი ხედავთ;
3. ცხოვრების სიამაყე, ან სურვილი გამოჩნდე მნიშვნელოვანი.

თითოეული ჩვენგანი, ამ ჩამონათვლიდან, სულ მცირე, ერთ კონკურენტს მაინც ებრძვის, თუ არა სამივე მათგანს ჩვენი ცხოვრების სხვადასხვა ასპექტებში. უამრავი გზა არსებობს იმისა, თუ როგორ შეიძლება გამოვლინდნენ ისინი თქვენს ცხოვრებაში, და თითოეული ეს სურვილი, შესაძლოა, სხვაგვარად გამოიყურებოდეს სხვადასხვა დროს. როდესაც ჩვენ ახალდაქორწინებულები ვიყავით და ჯერ ბავშვი არ

კონსპირაციის ბარეჟი

გვყავდა, მე ძალიან ეგოისტი ვიყავი. ვფიქრობ, სამართლიანი იქნება ითქვას, რომ ყველაფერი ჩემებურად მინდოდა რომ ყოფილიყო და მინდოდა ყველაფერი, რასაც კი დავინახავდი. მაღლობა ღმერთს, რომ ჩვენ არ გვექონდა ფული ჩემი ცუდი ქცევის მხარდასაჭერად, თუმცა, ეს არ ნიშნავდა იმას, რომ მე არ ვხედავდი საგნებს და არ მინდოდა ისინი ყველაფრისდა მიუხედავად. შემდეგ, ხუთი წლის განმავლობაში, სამი შვილი შეგვეძინა, და ერთადერთი, რაც მინდოდა, იყო ძილი! რაც შეეხება, სურვილს გამოვჩინე მნიშვნელოვანი, რაც უფრო მემატება ასაკი, ძალიან დიდი სურვილი მიჩნდება, რომ მნიშვნელოვანი ვიყო ჩემი ოჯახისთვის, მეგობრებისთვის, და სულიერი ასულებისთვის, რომლებიც ჩემს გზაზე მხვდებიან.

ეს მამოძრავებელი ვნებები დაკავშირებულია სამყაროსთან, რომელიც უნდა დაიმსხვრეს მუდმივობის სიმძიმის ქვეშ. ყველაფერი: სოციალური მედიით დანყებული, მუსიკით, რეკლამითა და გართობით დასრულებული – ამ ვნებების დაკმაყოფილებას ლამობს. კაცობრიობის ისტორიაში, არასდროს გვექონია ასეთი ინტიმური წვდომა ადამიანებთან, რომელთაც არ გვაქვს ურთიერთობა. როდესაც ადამიანებს უჭირთ ადამიანებთან კავშირის დამყარება, რომელთაც ხედავენ (მათ მეგობრებსა და ოჯახებს), არ არის გასაკვირი, რომ დაკავშირება ღმერთთან, რომელსაც ისინი ვერ ხედავენ, გამონვევებთან იქნება დაკავშირებული.

„ღვთის ნების აღმსრულებელი კი უკუნისამდე რჩება“.
(1იოანე 2:17)

ქვეყნიერებისგან განდგომის მიზნით, ჩვენ საკუთარ ნებას გვერდზე ვწევთ და ღვთის ნებას ვღებულობთ. მასში ჩვენ განკურნებას ვღებულობთ ამ სახიფათო მინებებისაგან.

„შეიყვარე უფალი ღმერთი შენი მთელი შენი გულით, მთელი შენი სულით, მთელი შენი ძალითა და მთელი შენი გონებით; და შეიყვარე მოყვასი შენი ისე, როგორც გიყვარს საკუთარი თავი!“ (ლუკა 10:27 TPT)

როდესაც ღვთის მიმართ სიყვარული უხვად არის შენს ცხოვრებაში, ქვეყნიერებისადმი ლტოლვა კლებულობს. როდესაც მე ღმერთზე ვფიქრობ და საშუალებას ვაძლევ მას, რომ ვუყვარდე, აღმოვაჩენ, რომ საკუთარ თავსაც იოლად ვუმკლავდები. როდესაც საკუთარ თავს ადვილად ვუმკლავდები, სხვების მიმართაც უფრო მოსიყვარულე

ვარ. როდესაც ღმერთზე ფოკუსირებული და მოსიყვარულე ვარ, ნაკლებად მივდევ ცარიელ საგნებს, რამეთუ ჩემი ურთიერთობები ავსებენ ნაპრალს.

„მრუშნო, განა არ იციტ, რომ წუთისოფლის მეგობრობა ღვთის მტრობაა?! ასეა, ვისაც წუთისოფლის მეგობრობა სურს, იგი ღმერთის მტერი ხდება!“ (იაკობი 4:4)

ზოგჯერ ვფიქრობ, სერიოზულად ვუდგებით თუ არა წმიდა წერილის ამ მონაკვეთს, თუ წარმოვიდგინებთ, რომ იგი აღარ ახდენს გავლენას მადლის გადმოღვრაზე ჩვენზე. რთულია წარმოიდგინო პიროვნება, რომელიც განზრახ აყენებს საკუთარ თავს ოპოზიციაში თავის შემოქმედთან. პავლეს საქმე ჰქონდა მრუშ ადამიანებთან, რომელთაც სურდათ ეცხოვრათ კანონის ქვეშაც და მადლის ქვეშაც, და იაკობიც მიმართავს მათ, რომელთაც მარადიული მცნება გააჩნიათ, მაგრამ ლოტის ცოლის მსგავსად, ქვეყნიერებისადმი მიჯაჭვულობას ებრძვიან.

ყურადღება მიაქციეთ, რომ ეს უკუსვლა იწყება სურვილით, დაგუმეგობრდეთ ქვეყნიერებას. სახელდობრ, რას გულისხმობს აქ იაკობი? გყავდეს მეგობრები ქვეყნიერებაზე, ან ქვეყნიური მეგობრების ყოლა არ არის აქ ნაგულისხმევი. ჩვენ უნდა ვიყოთ მეგობრულები *ქვეყნიერების მიმართ*, მაგრამ არ უნდა ვმეგობრობდეთ *ქვეყნიერებასთან*. პირველი აღწერს იმას, თუ როგორ ვეპყრობით ქვეყნიერებაზე მცხოვრებლებს; მეორე კი, ქვეყნიერების სისტემასთან მეგობრობას გულისხმობს. თქვენ ვერასოდეს გექნებათ ძალაუფლება იმაზე, რისი ზემოქმედების ქვეშაც იმყოფებით. ჩვენ უნდა თანაფუგრძნობდეთ ჩვენს ქვეყნიერებას, ნაცვლად იმისა, რომ შევესაბამებოდეთ მას. ეს ნიშნავს შემდეგს:

ჩვენ ქვეყნიერების შიშვლებს ვმოსავთ, ნაცვლად იმისა, რომ ქვეყნიერებასთან ერთად გავშიშვლდეთ.

ქვეყნიერების მშვიფრებს ვაპურებთ, ნაცვლად იმისა, რომ გვწყუროდეს ქვეყნიერება.

ჩვენ განკურნების აგენტები ვართ, რომლებსაც ამ დაჭრილი ქვეყნიერების საწოლთან მოუხმეს, და არა მის საწოლში.

კერძო პირებთან დამოკიდებულებაშიც, ჩვენ ისე ვიქცევით, როგორც სხვა სამეფოს ელჩები, სადაც ჩვენი მეფის მცნებებს პატივს მიაგებენ. ეს ნიშნავს იმას, რომ დადგება დღე, როდესაც ეს ურთიერთობა გამოწვევის წინაშე აღმოჩნდება.

ამ გვირგვინის მოსაპოვებლად, ჩვენ უნდა მივატოვოთ ჩვენი მეტოქეობა ჩვენს შიშებთან და გამოვეხმაუროთ ღვთის მონოდებას გვიყვარდეს იგი, სხვები და საკუთარი თავი.

სიცოცხლის გვირგვინი

დარჩა უკანასკნელი გვირგვინი... სიცოცხლის გვირგვინი. საერთო აზრის თანახმად, მასაც შეიძლება წამებულის გვირგვინი ეწოდოს. ებრაელთა მიმართ წერილის „გმირების გალერეაში“ ჩამოთვლილ გმირთა უმრავლესობამ მოიპოვა ეს გვირგვინი, ისევე როგორც სტეფანემ, პეტრემ და ქრისტეს მრავალმა მიმდევარმა, რომელთა სახელებსაც ვერასდროს შევიტყობთ მუდმივობის ამ მხარეს. ეს ისინი არიან, ვინც ყველაფერი გაიღო. ეს გვირგვინი, მოიპოვება მეტოქის გარეშე ცხოვრების ფასად.

„სიკვდილამდე ერთგული იყავი და მოგცემ სიცოცხლის გვირგვინს! ვისაც ყური აქვს, ისმინოს, რას ეუბნება სული ეკლესიებს: გამარჯვებულს ვნება არ ექნება მეორე სიკვდილისგან!“ (გამოცხადება 2:10-11)

მომწონს, თუ როგორ არის ნათარგმნი მე-10 მუხლი ბიბლიის Message-ის თარგმანში: მე თქვენთვის სიცოცხლის გვირგვინები მაქვს გამზადებული, რომლებიც თქვენს ზომაზეა შექმნილი“.

ჩვენ ვცხოვრობთ ისეთ დროში, როდესაც სულ უფრო და უფრო მეტი გულები განიცდიან წარუმატებლობას შიშის გამო. ძალადობა, ავადმყოფობები, შიმშილი და ომი – სიკვდილის შიშს ბადებს. ცილისწამება, ბრალდება და დევნა – ადამიანის წინაშე შიშს წარმოშობს. სავსებით ცხადია, რომ სატანას სურს დაგვძლიოს უმოქმედობით, ან რეაგირებისკენ გვიბიძგოს. წერონის მსგავსად, სატანასაც სურს, რომ ერთის მხრივ, თავზარი დაგვცეს სისასტიკითა და საშინელებით, ხოლო, სხვა მხრივ, შეგვაცდინოს სიმდიდრითა და ავხორცობით. ყველაფერზე უფრო მეტად, ჩვენი მტერი ისურვებდა, რომ ჩვენ ვიდგეთ სურვილების ჭებთან და გაღიზიანებულები მონეტებს ვყრიდეთ ჭაში. მაგრამ ამ გვირგვინის მოსაპოვებლად ჩვენ სიღრმე დაგვჭირდება.

ახლახან, ერთი დღის მანძილზე, სამი საშინელი ამბავი შევიტყვე. ორი მათგანი ჩემი ერთ-ერთი სულიერი ქალიშვილის ლინკების მეშვეობით შევიტყვე. ის და მისი ოჯახი, სათავეში უდგანან ორგანიზაციას, რომელიც სექს ტრეფიკინგს ებრძვის ისრაელში. პირველ ლინკში, მე წავიკითხე 150

ახალგაზრდა ქალის თვითმკვლელობის შესახებ, რომლებიც „აისის“-ს დაჯგუფებებმა ტყვედ აიყვანეს და სექს მონებად ჰყავდათ. თითოქოსდა ეს შეურაცხყოფა არ იყო საკმარისი, მათმა დამტყვევებლებმა მათი გვამები ძაღლებს დაუყარეს შესაჭმელად. ეს დაუჯერებლად მეჩვენებოდა და ამიტომ ეს ანგარიში მრავალჯერ წავიკითხე. განა შესაძლებელია, რომ ასეთი აშკარა ბოროტება სინამდვილეში არსებობდეს? ახლაც კი, ამ სიტყვების წერისას, თვალწინ წარმომიდგება ძაღლები, რომლებიც ნაწილებად გლეჯენ ამ გოგონების სხეულებს. ამ საშინელებისგან მაჟრჟოლებს და მახსენდება გამოცხადების 12:17-ში დანერილი სიტყვები:

„განრისხდა დედაკაცზე გველეშაპი და წავიდა, დანარჩენებს რომ შებრძოლებოდა მისი თესლიდან, რომლებიც ღვთის მცნებებს იცავენ და იესოს მოწმობა აქვთ“.

ასეთი რამ მეტისმეტად სასტიკია იმისთვის, რომ ადამიანებისგან იყოს – ეს გველეშაპის რისხვაა.

ეს მძვინვარება მიმართულია „დედაკაცზე და მის შვილებზე, რომლებიც იცავენ ღვთის მცნებებს და მტკიცედ დგანან იესოს მოწმობაზე“ (გამოცხადება 12:17). უკანასკნელი ათი წლის მანძილზე, მე ვხედავ, თუ როგორ გავრცელდა ეს ბოროტება და წარმოუდგენელ პროპორციებს მიაღწია.

შემდეგი ლინკი, რომელიც გავხსენი, შეეხებოდა იმ კაცების სექს მონებით დაჯილდოვებას, რომელთაც ზეპირად ისწავლეს ყურანი. აგრეთვე, იქ იყო ლინკიც ურჯულოთა გაუპატიურების, როგორც თაყვანისცემის აქტთან დაკავშირებით. სამწუხაროა, მაგრამ ვშიშობ, იმ მომენტისთვის, როდესაც ეს წიგნი გამოიცემა, მხეცობის უფრო საშინელი ტალღები ჩამარხავენ ამ ამბებს თავის გზაზე.

მესამე ისტორია, პირადად მე მომივიდა ჩვენი მსახურების ოფისის ელექტრონულ ფოსტაზე. ჩვენთან თანამშრომლობს საკვანძო პიროვნება, რომელიც უფასო რესურსების გავრცელებაში გვეხმარება ისეთ ქვეყნებში, სადაც დევნა ან სილატაკე ზღუდავს ადამიანების წვდომას ქრისტიანული რესურსების მიმართ. შუა აღმოსავლეთში, ჩვენი ერთ-ერთი ასეთი მამაცი მეგობარი სირიაში ქრისტიანების მიმართ მიზანმიმართული სროლის დროს იქნა მოკლული. ამ ადამიანის სიკვდილის გარემოებების განმარტებისას, ჩვენი წყარო წერდა: „ზოგიერთი მოწოდებულია იმისთვის, რომ ბევრი გაიღოს, ზოგიერთები კი ყველაფერს გასცემენ“.

განცვიფრებული ვიყავი. შეხვედრაზე მანქანით მივდიოდი და ამ დროს წერილის შინაარსზე ვფიქრობდი, რომელიც მისი მეუღლისთვის უნდა მიმენერა. ვიგრძენი, რომ ყველაფერი, რასაც მე მას ვეტყოდი, მისი ცხოვრებისა და გარემოებების შეურაცხყოფად ჩამეთვლებოდა. „ვწუხვარ“ ზედაპირული ჩანდა, „მადლობა“ – არასწორი. მე ხომ მას ისეთი ოჯახიდან ვწერდი, რომელსაც არასოდეს განუცდია მონამის სიკვდილი. მე უამრავი თაყვანისცემის მუსიკის დისკი, უამრავი წიგნი და ბიბლია მაქვს. ჩემი საკუთნაო საჭმლით არის სავსე, ჩემი გარდერობი კი ტანსაცმლით, და ამ საღამოს, როდესაც ჩემს შვილოშვილებთან გავატარებ დროს, ისინი ითამაშებენ და გაერთობიან, და მათ არც კი ეცოდინებათ, რომ ასეთი სახის ტკივილი საერთოდ არსებობს ჩვენი ძმებისა და დების ცხოვრებაში.

თავი შერცხვენილად ვიგრძენი. უეცრად მომეჩვენა, თითქოს ჩემი ცხოვრება იზოლირებულ ცარიელ ნიჟარად იქცა, და ყველაფერი, რაც ვიცოდი და რაც გამაჩნდა, ისეთივე მყიფე გახდა, როგორც ის ბუშტები, ჩემი შვილიშვილები რომ უშვებენ ჰაერში. სურვილი გამიჩნდა ვინმესთვის დამერეკა. ქალისთვის, რომელიც ჩემზე უფროსი და ბრძენი იყო... რომელიც უბრალოდ მიხვდებოდა, თუ რა დღეში ვიყავი, იმ შემთხვევაშიც კი, თუ ვერ გასცემდა პასუხს ჩემს შიგნით მძვინვარე კითხვებს.

ძალიან ბევრი „რატომ“ დამიგროვდა. რატომ მაქვს მე ყველაფერი, როდესაც ოკეანის მიღმა მყოფი ქალები იმდენად სასონარკვეთილნი არიან, რომ მზად არიან საკუთარი სიცოცხლე გასწირონ, ნაცვლად იმისა, რომ კიდევ იცოცხლონ გარკვეული დროის მანძილზე? სად არის სამართალი? მე მინდოდა დამენახა ტანჯვის უთანასწორობა. შემდეგ, მივხვდი, რომ საკუთარ თავს ვადარებდი მათ. სწორი ვიყავი, როდესაც კონტრასტს ვხედავდი, მაგრამ შედარებას არ ჰქონდა აზრი. პასუხი არ არსებობდა. არსებობს გველი, რომელიც დრაკონად იქცა. ამ დრაკონის ზემოქმედების ქვეშ მამაკაცები და ქალები საშინლად ექცევიან ერთმანეთს. გავაცნობიერე, რომ არჩევანის გაკეთების უფლება მქონდა. შემეძლო, გამეგრძელებინა გაბრაზებული კითხვების დასმა, ან შემეძლო უფლება მიმეცა, რომ ეს კითხვის ნიშნები ჩემს ცხოვრებაში გადაქცეულიყვნენ ძახილის ნიშნებად. ცრემლები მოვინმინდე და გადავწყვიტე, რომ მათი ცხოვრება ჩემი ცხოვრების აქცენტირებისთვის გამომეყენებინა.

დევნის ეს ისტორიები ახალი არ არის, რადგან ისინი ყოველ საუკუნეში იჩენენ თავს. ორმოცდათხუთმეტი წლის ასაკში მე უნდა ვიქცე მონიფულ ქალად, რომელიც არ ებრძვის კითხვებს,

შეუღარაბელი ცხოვრება

რომლებზე პასუხიც არასდროს მეცოდინება მუდმივობის ამ მხარეს ყოფნის პერიოდში. მხოლოდ ასაკი არ ნიშნავს არაფერს. ჩვენ დაჩქარებულ გზაზე ვიმყოფებით და ჩვენი დროის მოვლენები ემსახურება იმას, რომ მუდმივობა ბევრად უფრო მიმზიდველი გახდეს. რაც კარგ მიზეზს წარმოადგენს იმისთვის, რომ კარგად ვიპრობოთ, სანამ შეგვიძლია. ისტორია მხოლოდ მუდმივობაში მიიღებს აზრს, მაგრამ აქ და ახლა, ჩვენ შეგვიძლია ვილოცოთ და ვიცოდეთ, რომ ჩვენ გვისმენენ, როდესაც ჩვენი გულები თავისუფალია შეჯიბრებისგან, შურისგან და შედარებისგან.

„თქვენ ყველანი მონოდეზულნი ხართ, რომ ერთსა და იმავე გზაზე იართოთ და ერთია და იგივე მიმართულებით, ასე რომ იყავით ერთად, როგორც გარეგნულად, ასევე შინაგანად. თქვენ ერთი ბატონი გყავთ, ერთი რწმენა გაქვთ, ერთი ნათლისღება, გყავთ ერთი ღმერთი და მამა ყოველთა, რომელიც არის ყოველთა ზედა, ყოველივეს მეშვეობით და ყველაფერში. ყველაფერი, რაც თქვენ ხართ, და რასაც აკეთებთ, გაჟღენთილია ერთობლიობით. მაგრამ, ეს არ ნიშნავს იმას, რომ თქვენ ყველა ერთნაირად უნდა გამოიყურებოდეთ და ერთნაირად ისაუბროთ და იმოქმედოთ. ქრისტეს საჩუქრის ზომისამებრ ყოველ ჩვენგანს მოცემული აქვს თავისი ნიჭი“. (ეფესელთა 4:4-7 Message)

იცხოვრეთ თქვენი ცხოვრებით!

ჩვენ ძალიან ბევრი რამ მოგვეცა. ჩვენი უნიკალური პერსპექტივა საჩუქარს წარმოადგენს. ის, რაც ჩვენ გვინახავს და გამოგვიცდია, საჩუქარს წარმოადგენს. ჩვენ არჩევანის წინაშე ვდგავართ. ჩვენ შეგვიძლია, უფლება მივცეთ ამას, დაგვძლიოს და არაფერი მოვიმოქმედოთ. შეგვიძლია ჩვეულებრივ მოვლენად აღვიქვათ იგი და უფლება მივცეთ ნაგვლეკოს. ან, შეგვიძლია ვიცხოვროთ გამუდმებით გაკვირვებულ მდგომარეობაში.

უკანასკნელი ათწლეულის განმავლობაში, მე დაწერე „ძულომი“ ქალების შესახებ, გოგონების შესახებ –ხმლებითა და ჯვრებით იბრძოლე, როგორც ქალმა! და კოცნის შესახებ, რომელიც ატირებს გოგონებს, ნაცვლად იმისა, რომ გამოკვებოს მათი სული. და ახლა, მე ვწერ იმ იმედით, რომ ყველაფერი, რაც თქვენ გელოდებათ, რეალიზებულ იქნეს, რამეთუ შენ, ღვთის ქალიშვილო, მონოდეზული ხარ იცხოვრო მეტოქის გარეშე!

კონსურენციის ბარეჟი

შენ უყვარხარ მამას, რომელსაც არ ჰყავს კონკურენტი. წარმომავლობით ხარ ქვეყნიდან, რომელსაც არ ჰყავს კონკურენტი.

ემსახურები ღმერთს, რომელიც უკონკურენტოა.

ნაყიდი ხარ მსხვერპლით, რომელიც უკონკურენტოა.

მონდობილი გაქვს სახელი, რომელსაც ბადალი არ ჰყავს. გაძლიერებული ხარ სულით, რომლის მსგავსიც არ არსებობს.

გაქვს ენა, რომელიც შეუდარებელია.

უბადლო სხეულის ნაწილი ხარ.

მოცემული გაქვს უბადლო დავალება.

აღჭურვილი ხარ უბადლო იარაღით.

ჩართული ხარ ბრძოლაში, რომელიც უკონკურენტოა.

მონოდებული ხარ ლოცვებისთვის, რომლებიც შეუდარებელია.

ჩვენს წინაშე შეუდარებელი შესაძლებლობებია, რამეთუ ჩვენ ვდგავართ პოზიციაზე მოვიმკათ შეუდარებელი მოსავალი და წილად გვხვდა მომავალი კონკურენციის გარეშე...

მოდ, ახლა ისეთი ცხოვრებით ვიცხოვროთ, რომელიც შეუდარებელი იქნება სილამაზით, ძალაუფლებით, სათნოებითა და ნვდომით... ზოგიერთები ბევრს გაიღებენ, მაგრამ ზოგნი – ყველაფერს.

დადექი ღვთის წინაშე განათებული იმედით, ერთგული მსახურებაში და სიყვარულით ყველაფერში, რასაც აკეთებ. რამეთუ შენ, ჩემო მეგობარო და დაო, გელოდება შეუდარებელი ბედი. ახლა კი წადი სიყვარულისაგან შობილი სიმამაციით და გაბედულად იცხოვრე!

სადისკუსიო კითხვები

1. რას გეუბნებათ პირადად თქვენ თეკლას ამბავი?
2. აღწერე სხვაობა ქვეყნიერებასთან მეგობრობასა და მისთვის მეგობრად ყოფნას შორის!
3. რა სფეროებია თქვენს ცხოვრებაში ისეთი, რაზეც ყურადღების გამახვილებაა საჭირო?
4. რა არის შემდეგი ნაბიჯი, რომელსაც უბადლო ცხოვრებით ცხოვრებისკენ გადადგამთ?

შენიშვნები:

თავი 3: დაპირება კონკურენციის გარეშე

1. თუმცა, „სელაჰ“-ის ნამდვილი მნიშვნელობა არ არის ცნობილი, მრავალი ფიქრობს, რომ ეს არის ლიტურგიული ცნება. ბიბლიის ვრცელ თარგმანში „სელაჰი“ ნათარგმნია, როგორც „შეჩერდი და იფიქრე ამაზე!“

თავი 5: როდესაც მეტოქედ აღგიქვამენ

1. A. L. Duckworth, C. Peterson, M. D. Matthews, and D. R. Kelly, “Grit: Perseverance and Passion for Long-Term Goals,” *Journal of Personality and Social Psychology* 92, no. 6 (2007): 1087.
2. Malcom Gladwell, *David and Goliath: Underdogs, Misfits, and the Art of Battling Giants* (New York: Little, Brown and Co., 2013).

თავი 6: სქესი მეტოქის გარეშე

1. Mark Driscoll, *On Church Leadership* (Wheaton, IL: Crossway, 2008).
2. Ibid.
3. Kris Vallotton, *Fashioned to Reign* (Grand Rapids: Chosen, 2013), chap. 7
4. Gilbert Bilezikian, *Beyond Sex Roles: What the Bible Says about a Woman’s Place in Church and Family*, 3rd ed. (Grand Rapids: Baker, 2006).

თავი 7: შიშისა და სიყვარულის მეტოქეობა

1. C. S. Lewis, *The Four Loves* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1960).
2. Kent M. Keith, *The Paradoxical Commandments* (Makawao, HI: Inner Ocean, 2001).

თავი 9: ქალიშვილი მეტოქის გარეშე

1. <http://oca.org/saints/lives/2015/05/10/39-sunday-of-the-samaritan-woman>.
2. <http://www.pravoslavie.ru/english/print79178.htm>.
 3. Christopher Henry Dawson, *Religion and World History: A Selection from the Works of Christopher Dawson* (Garden City, NJ: Image Books, 1975).
4. ფაქტები, რომელთა შესახებაც საუბარია ამ პუნქტში, აღებულია შემდეგი ცნობებიდან: Robyn Dixon, “At Kenya College, Christian Students Foretold Massacre,” *Los Angeles Times*, April 5, 2015; “Gunmen Kill 147 at University in Kenya,” *Chicago Tribune*, April 3, 2015; “At Least 147 Killed in Islamic Terror Attack at Kenya University Targeting Christian Students,” *KTLA.com*, April 2, 2015.

თავი 10: ცხოვრება მეტოქის გარეშე

1. თეკლას ცხოვრების შესახებ დამატებითი ინფორმაციის მისაღებად იხილეთ შემდეგი წყაროები:
<http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/religion/maps/primary/thecla.html> (the account from the Apocryphal Acts);
http://www.antiochian.org/life_of_thekla;
<http://dce.oca.org/assets/templates/bulletin.cfm?mode=html&id=101>;
<http://www.newadvent.org/cathen/14564a.htm>.
2. Henry Clarence Thiessen, *Lectures in Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1979), 389.

ლიზა ბევერი არის საერთაშორისო სპიკერი, ბესტსელერების ავტორი და სატელევიზიო პროგრამა Messenger-ის, რომელიც ორასზე მეტ ქვეყანაში გადაიცემა, თანანამყვანი. ავტორი წიგნებისა „*ძუ ლომის გამოღვიძება*“, „*გოგონები ხმლებით*“, და „*იბრძოლე, როგორც ქალმა*“. ლიზა გადაცემის *Life Today* ხშირი სტუმარია, და ხშირად გამოდის სიტყვით ჯოის მაიერის კონფერენციებზე, სახელწოდებით „*რწმენის ქალები*“, აგრეთვე ჰილსონგის კონფერენციებზეც. მას და მის მეუღლეს, ჯონს ოთხი ვაჟი ჰყავთ და კოლორადოში ცხოვრობენ.

თუ უფრო მეტი ინფორმაციის გაგება გსურთ, ენციეთ ვებგვერდს LisaBevere.com.

გოგონები სმლებით

როგორ ვატაროთ ჯვარი, გმირების მსგავსად

თუ ოდესმე ყოფილა დრო ქალების შესაიარაღებლად, ეს დრო სწორედ ახლაა. მთელ მსოფლიოში, ქალები წინასწარ შექმნილი ცუდი აზრის, სექს ტრეფიკინგის, ბოროტად მოპყრობისა და გენდერციდის მსხვერპლნიც კი არიან. ლიზა ბევირი წერს, რომ ეს შემოტევები მეტყველებს იმაზე, თუ რა როლი შეიძლება ჰქონდეთ ქალებს მომავალში, ვიდრე იმაზე, თუ ვინ იყვნენ ისინი წარსულში. წიგნში „გოგონები სმლებით“ იგი აღწერს, თუ როგორ ცდილობს მტერი ქალების განიარაღებას ყველა დონეზე. დროა, რომ ქალები იქცნენ გმირებად, როგორებადაც ღმერთმა შექმნა ისინი და წამოდგნენ – როგორც მამაცები, გამჭრიახები, მპატიებლები და ბრძენები.

სხვა რესურსები ჯონ და ლიზა ბევირებისაგან ხელმისაწვდომია უფასოდ ვებგვერდზე:

www.CloudLibrary.org

დამატებითი რესურსები იხილეთ სხვა ენებზე და ჩამოტვირთეთ:

[Youtube.com](https://www.youtube.com) & [Yuku.com](https://www.yuku.com) and other media sharing sites.

„კონკურენციის ბარიჟი“ ძალიან უნიკალურ პოზიციას იკავებს იმ გამუდმებული ომის წინააღმდეგ, რომელიც ქრისტიანი ჩვენი იდენტურობის წინააღმდეგ არის გამართული“.

ჯონის მაიერი

ბიბლიის მასწავლებელი და ბესთსელერების

იმას, რომ ჩვენ სხვა ადამიანებს მეტოქეებად მივიჩნევთ და საკუთარი თავის ლიმიტირებას ვახდენთ მათთან შედარებისა და შეჯიბრების მეშვეობით, თავისი მიზეზი გააჩნია. ჩვენ გვყავს მტერი, რომელიც უტევს ჩვენს გონებას, ნებასა და ემოციებს იმ იმედით, რომ თავს დავესხმებით, როგორც საკუთარ თავს, ასევე სხვებსაც. ეს არის ციკლი, რომელიც ჩვენს იზოლირებას ახდენს მჭიდრო კავშირებისაგან, დაბნეულობას ქმნის ჩვენს იდენტურობასთან დაკავშირებით და საზღვრებში აქცევს ჩვენს მიზანს.

წიგნში „კონკურენციის გარეშე“, ბესთსელერების ავტორი, ლიზა ბევირი, გვიზიარებს, თუ როგორ ანგრევს ღვთის სიყვარულის გამოცხადება ამ საზღვრებს. თქვენ შეიტყობთ, თუ როგორ შეწყვიტოთ სხვების მეტოქეებად აღქმა და დაამყაროთ ის მჭიდრო კავშირი თქვენს შემოქმედთან, რომელიც მთელი გულით გასურთ – კავშირი, რომელთა მეშვეობითაც შესაძლებელია ჭეშმარიტი იდენტურობისა და სიახლოვის მიღწევა. ბიბლიური საღი სწავლებით, ჩვენი დროის წინასწარმეტყველური გაგებით აღვსილი, ლიზა იუმორსა და ვნება იყენებს, რათა ნაგახალისოთ

- მსუბუქი მეტოქეობისაკენ, რათა მან საუკეთესო გამოავლინოს თქვენში;
- შეწყვიტოთ იმ საუბრებისგან გაქცევა, რომლებიც გჭირდებათ იმისთვის, რომ რალაცის ნაწილი გახდეთ;
- პასუხი გასცეთ არგუმენტს, რომ ქალები არიან შეუფერებლები, ადვილად ტყუვდებიან და მიამიტები არიან;
- გამოააშკარავოთ გენდერული მეტოქეობა და კაცების გვერდით იშრომოთ ცხოვრებაში.

დროა, რომ ნაბიჯი გადავდგათ წინ და შეუდარებელი ცხოვრებით ვიცხოვროთ!

ლიზა ბევირის ავთენტური, ვნებით აღსავსე და იუმორისტული მიდგომა, ერთმანეთში აზავებს ბიბლიის ღრმა ჭეშმარიტებებსა და პრაქტიკულ გამოყენებას. მისი წიგნები, როგორებიცაა, „იბრძოლე, როგორც ქალმა“, „ძუ ლომის გამოღვიძება“ და „გოგონები ხმლებით“ – მილიონობით ადამიანის ხელშია მთელი მსოფლიოს მასშტაბით. ლიზა და მისი მეუღლე, ჯონი, ბესთსელერების ავტორები და Messenger International-ის დამფუძნებლები არიან.

მეტი იმფორმაციისათვის: [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

ეს წიგნი ავტორის საჩუქარია და არ იყიდება

გსურს მეტი?
დააკლიკე

